LIETUVOS BAJORŲ PALIKUONIAI

Danielius Vilnius
2000

UDK 947.45:929
Li 228

Rengėjai:
Konstantinas Bogdanas, Mečislovas Jučas, Arvydas Každailis, Danielius Mickevičius, Jonas Paulauskas, Edmundas Rimša, Jonas Stankus, Juozas Vercinkevičius

Sudarytojas
Jonas Stankus

Redaktorius
Jonas Paulauskas

LIETUVOS BAJORŲ PALIKUONIAI
Dailininkas *Romas Dubonis*
Maketavo *Audronė Stanislovaitienė*

SL 1368. Tiražas 1000 egz.
Išleido leidykla „Danielius".
Spausdino AB spaustuvė „Spindulys".
Užsakymas 247.

© Pratarmė, Jonas Stankus
© Straipsnis „Lietuvos bajorai", Mečislovas Jučas, 1999
© Straipsnis „Kilmingųjų herbai Lietuvoje", Edmundas Rimša, 1999
© Asmenvardžių abėcėlinė rodyklė, Jonas Stankus
© Viršelio herbo dailininkas, Konstantinas Bogdanas
© Knygos dailininkas, Romas Dubonis

ISBN 9986-442-78-8

TURINYS

Pratarmė 5
Preface 9
Lietuvos bajorai 15
Kilmingųjų herbai Lietuvoje 35
Lietuvos bajorų palikuoniai:
Anforavičiai 55
Augustinavičiai 56
Babenskai 57
Bagdonavičiai 58
Balčiauskai-Mingailai 59
Bytautai 63
Blinstrubai 64
Borodzičiai-Borodicai 66
Borovskiai (Barauskai) 67
Bryan Nicolson 68
Būdai 69
Butkevičiai (h. Abdankas) 72
Butkevičiai (h. Dolenga) 73
Butkevičiai (h. Tšaska) 74
Butvilai 76
Chilinskiai 77
Chilinskiai-Palubinskiai 79
Černiauskai 80
Čerskiai 81
Daujotai 83
Demontavičiai 84
Dolubauskai 85
Dranseikai 86
Eitminavičiai 87
Galkauskai 89
Ganusauskai 91
Gascevičiai 92
Gedgaudai 94
Gedvilai 95
Giedraičiai (Giedroyc) 96
Gintilai 97
Goštautai 98, 99
Grakauskai (Grochovski) 100
Hofmanai 102
Hurčinai 103
Ivaškevičiai 104
Jagelavičiai 106
Jagminai 107
Jakševičiai 109
Jakubovskiai (Jakubowski) 111
Jonynai (Januškevičiai) 112
Kaktavičiai 113
Kavaliauskai 115
Kaveckai 117
Kirkilai 118
Kliučinskai 120
Komarai 122
Kondratavičiai 124
Kontautai (h. Pomianas) 126
Kontautai (h. Koscieša) 127
Koreivai 128
Kovzonai 129
Krauzai-Tyzenhauzai 131
Kulakauskai 133
Kumpikevičiai 135
Kušleikai 136
Lechavičiai 138
Lenkevičiai 140
Leonavičiai 141
Lukenskai 142
Mackevičiai (Mackiewicz) 144
Masalskiai 145
Matusevičiai 147
Mickevičiai 148
Miklaševičiai 150
Mockevičiai-Mockūnai 153
Monkevičiai 154
Monstavičiai 155
Montvilai 158

Nagevičiai 159
Narbutai 161
Narkevičiai 162
Naumavičiai 164
Novodvorskiai 167
Okulič-Kazarinai 168
Ostreikai 170
Ost-Sakenai 171
Paulavičiai 173
Paulauskai 175
Petkevičiai 176
Petrauskai-Podvoiskiai 178
Petrauskai 179
Pikeliai 181
Poradniai-Bogdanai 183
Pribušauskai 185
Reimeriai 187
Rimgailai 188
Rimkevičiai 191, 192
Rondomanskiai 193
Rusilavičiai 195
Sasnauskai 196
Semenavičiai 197
Sidaravičiai 199
Signoracci 200
Siručiai 200
Siutilai 202
Skokauskai 203
Snarskiai 205
Stacevičiai 206, 207
Stanevičiai 209, 210
Stančikai 211
Stankai-Stankevičiai 212
Stomai (Stomma) 217
Strumilai-Zgierskiai 218
Šimkevičiai 219
Šleževičiai 220
Tallat-Kelpšai 223
Tauginai 225
Tomkevičiai 226
Urbonavičiai 227
Vainauskai-Pancežinskiai 229
Vainauskai 232
Valavičiai 234
Valuckai 236
Vanagai 237
Vardziukevičiai 238
Veržbickiai 240
Vicevičiai 241
Vimbarai 242
Vyšniauskai 244
Vitkauskai 245
Vitkevičiai-Semko 246
Voinevičiai (Voinovičiai) 248
Vonsavičiai 250
Vorotinskiai 253
Vrublevskiai 254
Zdanavičiai (h. Vadvičas) 256
Zdanavičiai (h. Vanagas) 257
Zubrickiai 258
Žudickiai 260
Lietuvos bajorų palikuonių, gavusių bajorystės pripažinimo aktus 1995-1999 m. iš LBK sąjungos legitimacijų tarybos, sąrašas 261
Asmenvardžių abėcėlinė rodyklė . 276

PRATARMĖ

Senosios Lietuvos visuomenė formavosi veikiama tų pačių socialinių, ekonominių ir politinių faktorių, kaip ir kitose Europos valstybėse.

Pagal Lietuvos Didžiojoje Kunigaikštystėje (LDK) vyravusias tradicijas ir reikmes Lietuvos kunigaikščiai ir valdovai pradėjo dalyti privilegijas ir pareigas pasižymėjusiems kariams ir pavaldiniams tiek prieš Horodlės aktą, tiek ir vėliau. Lietuvos bajorija - tai ne vienos dienos ar kokio vieno istorinio fakto įtakoje susiformavęs visuomenės darinys, o per keletą šimtmečių LDK-tėje išaugęs bajorų luomas su savo tradicijomis, elgsenos normomis ir pareigomis valstybei.

Bajorų reikšmė ypač padidėjo Lietuvą valdant Didžiajam kunigaikščiui Vytautui, o Jogailai tapus Lenkijos karaliumi ir Lietuvai apsikrikštijus, Lietuvos bajorai labai greitai įsijungė į bendrą Europos kultūrą.

Lietuvos bajorai pradėjo mokytis Europos universitetuose, o grįždami į tėvynę vežė mokslą, meną ir tų kraštų ekonominę, visuomeninę ir politinę patirtį. Lietuvoje prasidėjo bažnyčių statyba ir prie jų mokyklų steigimas. Miestuose gausėjo amatininkų ir plėtojosi prekyba. Didėjo bajorų ekonominė, politinė ir valstybinė reikšmė.

Tačiau kaimyninės Rusijos stiprėjimas buvo lemtingas tiek Lietuvos valstybei, tiek ir jos bajorams.

Rusijos carinė valdžia, likvidavusi lietuvių ir lenkų konfederacinę valstybę (1795 m.), siekė išvengti galimų mėginimų ateityje ją atkurti. Svarbiausioji jėga, kuri tuo metu galėjo priešintis Rusijai ir organizuoti visų krašto gyventojų jėgas tai kovai, buvo bajorija, išauklėta lotynų kultūros dvasia ir veikiama Europoje vykstančių politinių pokyčių. Todėl rusų administracija užsibrėžė išstumti vietinę bajoriją iš politinio, ekonominio ir visuomeninio gyvenimo. Lengviausia tai buvo padaryti suskaldant bajoriją ir supriešinant su valstietija bei neigiant viską, ką padarė bajorija per šimtmečius keldama Lietuvos kultūrą ir palaikydama LDK-ėje nepriklausomybės idėją.

Bajorijos elitui buvo dalijami postai ir ordinai siekiant patraukti į carų pusę. Vidutiniąją ir gana įtakingą (ypač provincijoje) bajorijos dalį siekė neutralizuoti, o smulkioji bajorija menkiausiu pretekstu turėjo būti naikinama. Nepaisydami žiaurių represijų bajorai kilo prieš okupantus, dėjo savo galvas, aukojo turtą už nepriklausomybę. Numalšinus 1831 ir 1863 m. sukilimus tūkstančiai bajorų buvo sušaudyti ar ištremti į Sibirą. Daugelis smulkiųjų bajorų

buvo išbajorinti, įrašyti į įvairius prievolininkų sluoksnius. Tai buvo didžiulis bajorijos pažeminimas... Iš bajorų luomo buvo išbraukta daugiau kaip 42 000 bajorų.

O pati didžiausia Lietuvos bajorų tragedija prasidėjo 1940 m. Lietuvą okupavus Sovietų Sąjungai. Buvo nusavinti jų dvarai ir ūkiai, o juos pačius užsimota visiškai sunaikinti. Kai 1941 06 14 prasidėjo pirmas masinis Lietuvos gyventojų trėmimas, į vagonus pateko ir dauguma Lietuvos bajorų šeimų arba jiems teko slapstytis, keisti pavardes ar tiesiog bėgti iš Lietuvos.

Vis dėlto Lietuvos bajorijos likučiai ištvėrė tiek savo tėvynėje, tiek išsisklaidę po platųjį pasaulį. Atgavus Lietuvai nepriklausomybę, atsivėrė galimybės prisiminti savo valstybės, tautos ir giminės istoriją. 1993 metų pabaigoje po Jono Stankus ir Eugenijaus Čerskaus kreipimosi per žiniasklaidą, kad reikia atgaivinti giminės genealogiją, prasidėjo Lietuvos bajorų atgimimo sąjūdis. Labai greitai į Lietuvos bajorų karališkosios sąjungos (LBKS) gretas įsiliejo daugybė bajorų palikuonių, kilusių iš LDK, be tautybės, religijos, politinių įsitikinimų ir dabartinės socialinės padėties skirtumų.

Bajorų palikuonius į LBK sąjungą sutelkė ne tiek fizinis, kiek dvasinis ryšys su praeitimi. Sunkiai jis nusakomas žodžiais, todėl ne taip paprasta suprasti bajorų palikuonių atmintyje ir dvasioje slypintį išsaugotą šį jausmą pragmatiškai visuomenei, kuri fizinį žmogaus gyvenimą iškelia aukščiau už dvasinį. Dėl to daug kas stebisi, kaip bajorų palikuoniai per ilgus negandų, persekiojimų ir tremties metus išsaugojo šį dvasinį-genealoginį ryšį su praeitimi.

Šis bajorų palikuonių ryšys per penkerius LBK sąjungos gyvavimo metus išaugo į gyvą besišakojantį genealoginį medį, kurio šakos aprėpė visą Lietuvą ir nusidriekė į daugelį Europos kraštų ir tolimus kontinentus.

LBK sąjungos organizacijas turime visose didžiosiose Lietuvos apskrityse (Kauno, Klaipėdos, Panevėžio, Telšių, Šiaulių, Vilniaus) ir kt.

Prasidėjus Lietuvos bajorų atgimimo sąjūdžiui labai greitai atsiliepė bajorų palikuoniai, pasklidę po platų pasaulį: pasitraukę su Napolenono armija arba emigravę po 1831 ir 1863 metų sukilimų arba išblaškyti sovietinės okupacijos.

LBK sąjunga turi įsisteigusius savarankiškus skyrius Anglijoje, JAV, Kanadoje ir pavienius narius arba rėmėjus Lenkijoje, Rusijoje, Ukrainoje, Belgijoje, N. Zelandijoje, Malazijoje, Australijoje, Vokietijoje, Prancūzijoje, Ispanijoje, Japonijoje, Kolumbijoje, Argentinoje, Puerto Rikoje ir kitur. Į LBK sąjungą pajutę protėvių dvasios trauką įstoja vis daugiau jaunų žmonių. Iki 30-ies metų iš visų Sąjungos 883 narių sudaro 12,5%, o iki 50 metų - 52,7%. LBK sąjungos 71,1% narių yra baigę aukštąsias mokyklas. Iš jų 10 hab. m. dr. profesorių, 5 m. dr. docentai, 12 m. dr. ir 30 mokslinių darbuotojų. Kadangi nemažas procentas jų arba jų artimųjų buvo sovietinės valdžios represuoti, tai daugeliui jų siekti mokslų buvo ne visai paprasta. Sunku įsivaizduoti, kiek jiems reikėjo pastangų ir dvasios stiprybės prasiveržti į mokslo aukštumas. O kas pasakys, kiek dar jų suklupo šitame sunkiame kelyje.

Mūsų sąjungos nariai yra įvairių profesijų atstovai (teisininkai, inžinieriai, ekonomistai, medikai, žurnalistai, kultūros ir meno darbuotojai). Džiugu, kad yra 11 ūkininkų, nes šalies ateitis priklauso ne vien nuo švietimo, mokslo ir sveikatos apsaugos, bet ir nuo tvirto žemės ūkio. Ir ne tik dėl ekonominių priežasčių, bet pirmiausia todėl, kad stiprus kaimas leidžia mums išlaikyti tikrą civilizacijos ir kultūros lygį, senas tradicijas, savitą mastyseną, kalbą ir moralines vertybes.

Per penkerius LBK sąjungos veiklos metus susikaupė daug įvairios medžiagos apie mūsų sąjungos narius. Dėl to kilo mintis, remiantis archyviniais dokumentais ir kita medžiaga, išleisti leidinį „Lietuvos bajorų palikuoniai". Leidybinės grupės (prof. Konstantinas Bogdonas, Arvydas Každailis, prof. Mečislovas Jučas, Danielius Mickevičius, dr. Jonas Paulauskas, doc. dr. Edmundas Rimša, doc. m. dr. Jonas Stankus, Juozas Vercinkevičius) ir leidinio tikslas - ne pabrėžti šių žmonių išskirtinę padėtį šiuolaikinėje visuomenėje, o parodyti, kad yra vertybių, kurios perduodamos iš kartos į kartą, kad Lietuvos valstybės visuomenė praeityje, kaip ir visose kultūringose valstybėse, turėjo visus luomus ir šeima-giminė buvo ir yra valstybės pagrindas.

Leidinyje aprašomos 139 bajorų giminės ir 257 jų palikuonių šeimos, turinčios tą patį giminės herbą ir tą patį giminės protėvį-pradininką.

Kai kuriais atvejais nurodoma, už ką ir kada giminei buvo suteiktos privilegijos ir valdos. Aprašoma, kokiais dokumentais, patvirtinančiais šios giminės kilmingumą, buvo remtasi, kokios legitimacinės komisijos bajorystę pakartotinai patvirtino jų palikuoniams 17, 18, 19 ir 20 amžiaus pradžioje.

Iš pateiktų aprašų skaitytojas pamatys, kaip buvo renkami dokumentai, kaip ir kur šie dokumentai buvo peržiūrimi ir tvirtinami (apskričių bajorų seimeliai, gubernijų bajorų deputatų susirinkimai, valstybės Valdančiojo Senato Heroldijos departamentas), remiantis gimimo ir kitais įrašais bažnytinėse knygose, žemės teismų įrašais apie turėtas valdas, bajorų knygų registracija apie ankstesnių instancijų nutarimus ir t. t.

Iš kai kurių giminės aprašų galima nustatyti, kokios turėtos žemės valdos, kokie vedybiniai ryšiai su kitomis giminėmis, kokie turėti urėdai LDK-tėje ir Lenkijos karūnoje, kokia buvo protėvių visuomeninė, politinė ir karinė padėtis. Visi šie dokumentai gauti iš Lietuvos valstybinio istorinio archyvo ar kitų archyvų (Lietuvos, Rusijos, Baltarusijos, Lenkijos). Visi jie buvo patikrinti LBK sąjungos Legitimacijų tarybos posėdyje, ar tikrai jie priklauso dokumentų pateikėjui ir ar jis yra protėvių bajorų palikuonis. Be to, kiekvienas knygoje aprašomas asmuo turėjo užpildyti specialią anketą su duomenimis apie šeimą, darbinę veiklą ir genealoginiais faktais, nusakant, iš kur jie paimti, ir tai patvirtinti parašu. Daugeliui bajorų pavyko rasti tik nuotrupas iš savo protėvių istorijos, todėl ir pateikiamieji aprašai išėjo gana nevienodi. Taigi, praktiškai šio leidinio autoriai yra visi knygoje aprašomi bajorų palikuoniai ir jie visi atsakingi už duomenų teisingumą.

Kartu paaiškinama, kad aprašomi asmenys pateikiami alfabetine tvarka pagal kilmę, tai yra iš kokios giminės yra kilę, nepaisant to, kad dukterys ir vaikaitės

yra ištekėjusios ir pakeitusios pavardę. Dėl to yra pateikiamos pavardžių rodyklės, kur moterims pirmoje vietoje rašoma mergautinė pavardė, o po to vyro.

Prie kiekvienos giminės pateikiamas tas herbas, kuris atitinka archyvinius dokumentus.

Pavadinimas herbo pirmoje vietoje rašomas sunormintas - lietuviškas, o skliaustuose toks, koks pateikiamas archyvo dokumentuose ir prieinamuose heraldiniuose leidiniuose. Herbų sunorminimą atliko dr. Jonas Paulauskas (konsultavo dr. Edmundas Rimša).

Juodai balti herbai yra paimti iš „Herby szlachty polskiej" maloniai sutikus dailininkui Adam Jońca, už tai mūsų leidybinė grupė yra labai dėkinga. Spalvoti herbai dedami vienoje įklijoje.

Norime skaitytojams paaiškinti, kad kiekvienos giminės aprašomo teksto apimtis priklauso nuo kiekvieno knygą užsiprenumeravusio asmens pateiktos archyvinės ir kitos medžiagos apimties. Redaguodami stengiamės pateikti visą medžiagą, kad visi rastų tekste tai, ką norėjo pasakyti.

Suprantama, kad šis leidinys bus labiau priimtinas ir sukels teigiamų emocijų bajorų palikuoniams. Kartu manome, kad jų pareiga - garbingai atstovauti savo protėviams šiuolaikinėje visuomenėje ir rūpintis tautos ir valstybės demokratinėmis tradicijomis, pagarba kitoms tautoms, kitų įsitikinimams, atjauta kenčiančiam. Taip pat skatins ugdyti tautinį ir valstybinį orumą ir supratimą, kad mūsų valstybės ir mūsų vaikų bei vaikaičių likimas priklauso tik nuo mūsų pačių... Manome, kad kai kuriems skaitytojams kils ir kitų minčių. Tai natūralu, nes ir Lietuvos bajorų palikuoniams kyla daug klausimų... Kodėl LDK-tės didikai, kovodami ir palaikydami Lietuvos nepriklausomybės idėją, Lietuvos Statute uždraudę svetimtaučiams Lietuvoje įsigyti žemės valdas ir urėdus, atsižadėjo lietuvių kalbos? Kartu kyla klausimas, kodėl net tautinio atgimimo metu buvo nevienodas požiūris į sulenkėjusius bajorus ir surusėjusius gediminaičius? Ar tai lėmė ne carinės Rusijos atitinkamų tarnybų veikla, siekusi sumenkinti lotynišką kultūrą ir civilizaciją. Reikia pasakyti, kad dėl to mes ilgam atsirobojome nuo dalies kultūros paveldo, sukurto po Vytauto mirties. Tai labai vykusiai išnaudojo sovietinė ideologija, teigdama, kad tik Rusijos dėka mus pasiekė kultūra.

Manome, kad ateities istorikai, nagrinėdami Lietuvos bajorų vaidmenį kuriant mūsų tautos kultūrą ir puoselėjant nepriklausomybės idėją, dar tars savo autoritetingą žodį.

* * *

Gerbiami skaitytojai, turėdami pastabų rašykite adresu *B. Sruogos g. 36-20, 2040 Vilnius* leidinio sudarytojui Jonui Stankui. Leidybinė grupė iš anksto dėkinga.

Jonas Stankus

PREFACE

In the early history of Lithuania, the structure of society was determined by the same social, economical and political factors that operated in other European countries.

In accordance with the ruling customs and institutions of the Grand Duchy of Lithuania, the Lithuanian princes and rulers began to bestow privileges and offices on distinguished warriors and civilians, both previous to the Union Act of Horodlya and after that. The Lithuanian nobility as a social formation did not come into existence overnight, nor was its rise the outcome of one single historical event. Several centuries of growth, interwoven with the history of the Grand Duchy of Lithuania, shaped the nobility as a class with its own traditions, rules of conduct and duties to the country.

The nobility strengthened its position under the rule of Grand Duke Vytautas, and after Jogaila had succeeded to the Polish throne and Lithuania had embraced Christianity, the Lithuanian nobility quickly entered the orbit of European culture.

Lithuanian nobles began to study at European universities, and on their return they introduced to their country the scholarly and artistic achievements as well as the economic, social and political experience they had gained in the countries they visited. Churches began to be erected all over Lithuania, and schools were founded along with them. More and more craftsmen established themselves in the towns, and trade flourished. The position of the nobility in the economical and political life of the country grew stronger.

However, the expansion of neighbouring Russia was to prove fatal both to the Lithuanian state and to its nobility.

After having dismantled the Lithuanian-Polish Commonwealth in 1795, the Czarist Russian authorities sought to preclude any future attempt at its restoration. The most important force capable of resisting Russia and of uniting the whole nation's resources in this struggle was the nobility. That was why the Russian administration did what it could to oust the local nobility from political, economical and social life. The easiest way to achieve this was by sowing discord among the nobility and opposing it to the peasantry, as well as by negating everything the nobility had done in the course of the centuries to

promote Lithuanian culture and to kindle the idea of independence in the Grand Duchy of Lithuania.

Notwithstanding ruthless repression, the nobility rose against the oppressor, putting at stake their lives and their fortunes for the sake of independence. After the suppression of the uprisings of 1831 and 1863, thousands among them were shot or banished to Siberia. Part of the nobility were dispossessed of their titles and reduced to various forms of bondage. For the nobility, this was a cruel humiliation. More then 42.000 persons were erased from the ranks of the nobility.

But the greatest tragedy to befall the Lithuanian nobility started when Lithuania was occupied by the Soviet Union in 1940. Their manors and estates were expropriated, and they were themselves threatened with extermination. When on June 14th, 1941, the first large-scale deportation of Lithuanian citizens took place, the majority of the Lithuanian nobility, together with their families, were loaded into wagons, or else they were forced to hide, change their surnames or even fly from Lithuania.

Nevertheless, part of the Lithuanian nobility endured, some of them at home, others dispersed over the whole world. After the restoration of Lithuania's independence, new opportunities were created for rediscovering the history of the state, the nation and particular families. An appeal having been made through the mass-media, at the end of 1993, to revive interest in genealogical research, a movement aiming at a revival of the Lithuanian nobility was born. Soon a large number of persons descended from the Lithuanian nobility joined the ranks of the Royal Association of the Lithuanian Nobility (LBKS), without distinction of nationality, religion, political convictions and present social status.

A spiritual rather than physical tie with the past is the main motive for the descendants of the Lithuanian nobility to join the Association of the Lithuanian Nobility. It is hard to find words that would adequately describe the nature of this tie, and that makes it difficult for our utilitarian society, which values the physical aspects of man's life more than the spiritual ones, to understand this feeling, so deeply rooted in the minds and memories of the descendants of the nobility. That is why one is often made to wonder at the way how these people have preserved, through long years of hardship, persecution and exile, this spiritual and genealogical tie with the past.

During the five years of existence of the Royal Association of the Lithuanian Nobility, this tie has grown into a living and widely ramified genealogical tree, the branches of which encompass the whole of Lithuania and reach a large number of European countries and even remote continents.

Local branches of the Royal Association of the Lithuanian Nobility can be found in all major Lithuanian districts (Kaunas, Klaipėda, Panevėžys, Telšiai, Šiauliai, Vilnius) and elsewhere.

After the revival movement of the Lithuanian nobility had set in, there soon came a response from descendants of the Lithuanian nobility scattered over the whole world: their ancestors had withdrawn with Napoleon's army, gone into exile after the uprisings of 1831 and 1863, or dispersed during the Soviet occupation.

The Royal Association of the Lithuanian Nobility has established autonomous branches in England, the USA and Canada, and counts single members or supporters in Poland, Russia, the Ukraine, Belgium, New Zealand, Malaysia, Australia, Germany, France, Spain, Japan, Columbia, Argentina, Puerto Rico and elsewhere. More and more young people feel the spirit of their ancestors stirring in them and join the ranks of the Association. Out of a total of 883 members, 12,5% is under 30 years of age, 52,7% is less than 50 years old. 71,1% of the members has received higher education. Among them there are 10 professors, 5 assistant professors, 12 holders of a doctorate and 30 academic staff members. As a large number of them, as well as of their relatives, were harassed by the Soviet authorities, their pursuit of learning was generally not easy. The efforts and the spiritual strength needed for these people to reach the heights of learning are scarcely imaginable. And who can tell how many of them faltered on this way strewn with hardship?

Among the members of our association there are representatives of various professions (lawyers, engineers, economists, doctors, journalists, workers in the domains of culture and the arts). It is a happy circumstance that there are also 11 farmers among them, for the country's future depends not only on education, learning and health care, but also on a sound agriculture. And this is so not only for economical reasons, but most of all because a strong rural community provides our civilisation and culture with a solid foundation and allows us to keep alive our old traditions, our characteristic way of thinking, our language and moral values.

During the five years of its activity, the Royal Association of the Lithuanian Nobility has collected various materials concerning its members. In this way the idea was born to compile the present volume, *The descendants of the Lithuanian Nobility*, on the basis of archival documents and other materials. In compiling this volume, the aim of the editorial team (composed of Prof. Konstantinas Bogdonas, Arvydas Každailis, Prof. Mečislovas Jučas, Danielius Mickevičius, Dr. Jonas Paulauskas, Asst. Prof. Edmundas Rimša, Asst. Prof. Jonas Stankus, Juozas Vercinkevičius) was not to emphasise the exceptional position of the people described in it in modern society, but rather to show that there are values that are passed on from one generation to another, that

Lithuanian society has always been composed of the several estates that can be distinguished in any culturally developed country, and that the family has always been, and will always remain, the foundation of the state.

In this volume, 139 families of the Lithuanian nobility, and 257 of their descendants together with their nearest kin, sharing common armorial bearings and tracing their descent to the same ancestors, are presented to the reader.

In some cases it is shown when privileges and landed estate were bestowed on a family, and in recognition of what merits. It is specified by what kind of documents their titles to nobility were established, and by which legitimisation commissions the titles of their descendants were confirmed in the 17th, 18th, 19th and early 20th centuries.

From the descriptions contained in the volume the reader can see how these documents were selected, how and when they were examined and reconfirmed (by local assemblies of the nobility, the assemblies of deputies of the nobility at provincial level, or the Heraldry Department of the State Senate) on the basis of entries in the church registers concerning births etc., entries in court rolls concerning landed property, records in the rolls of the nobility concerning decrees issued in earlier instances etc.

From the chronicles of some families it can be seen what landed estate they owned, how they were related by marriage to other families, what kind of offices they held either in the Grand Duchy of Lithuania or in the lands of the Polish Crown, and what kind of social, political and military careers their ancestors had pursued. All the relevant documents were found in the Lithuanian State Historical Archives or in other archives in Lithuania, Russia, Belorussia and Poland. They were examined at a session of the Legitimisation Council of the Royal Association of the Lithuanian Nobility in order to establish whether the documents actually belonged to the persons submitting them, and whether their ancestors actually belonged to the nobility. Moreover, each of the persons figuring in the book had to complete a special form containing questions about his family and professional activities as well as about the genealogical facts, with due mention of the sources from which they had been taken, and had to confirm this with his signature. Many descendants of the nobility succeeded in reconstructing little more than fragments of their family history, and therefore the accounts contained in this volume are of unequal size. Thus, the real authors of this volume are the descendants of the Lithuanian nobility who figure in it, and theirs is the responsibility for the accuracy of the data.

It should be made clear that the persons figuring in this volume appear in alphabetical order according to their ancestry, even in the case of married daughters who have adopted other surnames. Therefore an index of surnames

has been added in which the maiden names of married women are given in the first place, before their married names.

For each family, the coat of arms attested in archival documents is cited.

The names of the coats of arms are given in two varieties: first, a normalised Lithuanian form is given, then the form found in the archival documents and the available heraldic publications is added in brackets.

The black and white drawings of the coats of arms were taken from *Herby szlachty polskiej* by courtesy of the artist, Adam Jońca, to whom the editorial team addresses its warmest thanks. The reproductions in colour were assembled on a single fold-out.

The reader is kindly requested to bear in mind that the amount of space assigned to each family figuring in the book depends on the amount of archival and other materials supplied by the subscribers. The editors have tried to include all the materials they had at their disposal, in order that every contributor should find everything he had to communicate duly reflected in the text.

Needless to say, this volume is likely to meet with a favourable response, first of all, among members of the nobility themselves. At the same time we think it to be the duty of these people worthily to represent their heritage in contemporary society and to be concerned about the democratic traditions of the nation and the country, to be respectful of other nations and other people's convictions, and compassionate to the suffering. They will also aim at upholding the dignity of the nation and the state, as well as the notion that the future of our country, as well as of our children and grandchildren, depends exclusively on ourselves. We think that other questions will also rise in the minds of our readers. There is nothing astonishing about that, because these are questions which the descendants of the nobility have to cope with themselves. Why did the nobility of the Grand Duchy of Lithuania, while advocating the idea of Lithuania's independence and even, by the articles of the Lithuanian Statute, forbidding aliens to hold offices or to own landed property in Lithuania, renounce their native Lithuanian language? Another question is why, even at the time of the national revival, opinions were divided as to how the Polonised nobility and the Russified descendants of Gediminas should be judged. One wonders whether this was not the doing of the Czarist administration, which sought to belittle the significance of Latin culture and civilisation. It has to be said that this was the reason why, for a long time, we tended to ignore that part of our cultural heritage that was created after Vytautas' death. This fact was skilfully exploited by Soviet ideology, which was able to affirm that culture had reached us only through the intermediary of Russia.

We are convinced that future historians investigating the role played by the Lithuanian nobility in creating our national culture and cultivating the idea of independence will speak the decisive word that will end this controversy.

* * *

Those of our generous readers who would like to communicate their observations on this volume are kindly requested to address them to the chief editor, Jonas Stankus, *B. Sruogos g. 36-20, 2040 Vilnius.* The editorial team expresses its gratitude in advance.

Jonas Stankus

Dar niekam nepavyko išaiškinti, kada atsirado Lietuvos bajorai ir ką reiškė šis per rusus atėjęs turkiškas kario pavadinimas. Vakaruose bajoro atitikmuo buvo nobilis - kilmingasis. Vokiečiai vadino juos *eldisten*, lenkai - *szlachta*. Kilmingieji buvo to meto visuomenės elitas. Kas lėmė žmonių pasiskirstymą į kilminguosius ir prastuosius? Teoriškai nesunku nusakyti šį visuomenės skilimo procesą. Kiekvienoje bendruomenėje iškyla išmintingesni, drąsesni, iniciatyvesni, veiklesni jos nariai. Jie tampa ir turtingesni, ir gerbiamesni. Tuo tarpu stichinės nelaimės, ligos, senatvė, nedarbingumas, o pagaliau ir genetinis nevertingumas gimdė prastuosius žmones. Bet visa tai tik teorinės prielaidos, kurių mūsų turimi šaltiniai negali patvirtinti.

Agrarinio ūkio viešpatavimo laikais žmonių pasiskirtymą į kilminguosius ir prastuosius žmones rodė jų santykis su dirbama žeme. Žemės savininkas senjoras ir žemės naudotojas vasalas. Kilmingieji turėjo paveldimą žemės nuosavybę - tėvoniją, lotynų kalba *hereditas*, rusų - *votčina*. Kilmingųjų sodybos išsiskyrė savo dydžiu nuo aplink supančių prastųjų žmonių kiemų. Jose buvo daugiau inventoriaus, pastatų, gyvulių ir juos prižiūrinčių vergų. 1387 m. Jogailos privilegijoje Lietuvos bajorams patvirtinama jų nuosavybės teisė į jų jau turimas pilis, valsčius, kaimus ir namus. Žemaičių bajorai negalėjo naudotis šia privilegija, nes jie tuomet dar nebuvo krikštijami. Bet dar prieš oficialų jų krikštą žemaičių bajorai 1407 m. vyko į Marienburgą ir prašė Vokiečių ordino Kulmo teisės savo tėvonijoms, o 1416 m. jie tvirtino, kad savo tėvonijas jie turi paveldėję iš savo senelių ir prosenelių (CEV. p. 1019, 1021) *„avis pro avis"*.

Kilmingųjų dalis atsirado ir dėl karo tarnybos. Iš pradžių kariauna tarnavo genties vadui, o vėliau iš jo kilusiam kunigaikščiui. Iki XIV a. pabaigos į karą buvo šaukiami dar visi vyrai. Vytautas pertvarkė kariuomenę ir darė ją profesionalia, vien bajorų kariuomene. Bet tam jis labai padidino bajorų karių skaičių. Iš prastųjų žmonių jis rinko tinkamus karui vyrus ir darė bajorais kariais, atleisdamas juos nuo ūkinių darbų ir prievolių. Kario žemę jau dirbo nurodyti žmonės, vadinami veldamais. Karo vadams ir valstybės pareigūnams buvo dalijami ištisi valstybės dvarai. Atsirado dvarų kompleksai arba latifundijos. Žinomi ir pirmųjų latifundijų savininkų vardai: Manvidas, Valimuntas, Minigaila, Goštautas, Kęsgaila, Astikas ir Radvila. Jie didino savo valdas sandėriais,

vedybomis bei valdovo malone. Tik pasibaigus vyriškajai giminei latifundijos atitekdavo kitoms šeimoms. XV a. labai išplito stambioji žemėvalda. Bajorų viršūnė pradėjo save vadinti ponais. Jie ėmė dalyvauti valstybės gyvenime. Nuo XV a. vidurio atsirado Ponų taryba. Bet kai XVI a. pabaigoje visi bajorai ėmė dalyvauti valstybės valdyme ir vadintis ponais, tai buvę ponai tapo didikais. Lietuvos valstybė iki XIV a. pabaigos valdė apie 2/3 visų žemių, o 1569 m. jai liko tik 1/3, nes daug žemių buvo išdalyta bajorams. Pagal 1528 m. Lietuvos kariuomenės surašymą etninė Lietuva turėjo 5730 raitelių, o rusų žemės - 5372 raitelius. Vienas raitelis buvo siunčiamas nuo 8 valstiečių tarnybų. Tarnyboje buvo 3-4 valstiečių kiemai. Pagal H. Lowmianskio paskaičiavimus 1528 m. Lietuvos valstybėje buvo 2,5 mln. gyventojų. 1567 m. kariuomenės surašymo metu jau buvę 3,5 mln. gyventojų. Stambūs rikiai apėmė apie 40 % visos bajorų turimos žemės. Vien 41 ponų šeima turėjo 36,8% visų bajorams priklausomų valstiečių. Smulkūs žemvaldžiai sudarė apie 80% visų bajorų ir turėjo tik 53% visų bajorų valstiečių. Iš pačių stambiausių žemvaldžių minėtini Kęsgailos, kurie 1528 m. telkė 768 raitelius, Radvilos - 621, Goštautai - 422, Astikai - 337 ir kt. Etniniu požiūriu 18 ponų šeimų buvo lietuvių kilmės: Kęsgailos, Radvilos, Goštautai, Astikai, Pacai, Šemetos, Kločkos, Jundilai, Vežgailos, Zavišos, Narbutai, Zaberezinskiai, tarp jų gediminaičiai - Alšėniškiai, Olelkaičiai, Sanguškos, Višnioveckiai, Mstislavskiai ir Vilniaus vyskupas Jonas. 17 šeimų buvo baltarusių kilmės: Hlebavičiai, Korsakai, Zenovičiai, Nemirovičiai, Kostkevičiai, Kuncevičiai, Solohubai, Stretovičiais, Mikitiničiai, Abramovičiai, Lukomskiai, Nosilevskiai, Bogatinovičiai, Chreptavičiai, Sapiegos ir Iljničiai. 5 šeimos buvo ukrainiečių kilmės: Chodkevičiai, Palubinskiai, Čartoriskiai, Zaslavskiai ir Ostrogiškiai. Viena šeima buvo iš lenkų - Kiškos. Per 1568 m. surašymą vaizdas mažai pakito. Iš lietuvių atsirado Naruševičiai ir Tolvaišos, iš baltarusių - Valavičiai ir Masalskiai, iš ukrainiečių - Tiškevičiai ir iš lenkų - Laskiai. Lietuvių kilmės ponų latifundijos koncentravosi toje dabartinės Baltarusijos dalyje, kur tuo metu gyveno lietuvių etnosas - Rodunios, Lydos, Ašmenos, Gardino, Naugarduko, Volkovysko ir Bresto srityse.

Kaip rodo 1667 m. gyventojų surašymas (pagal trobas), Žemaičiuose iš 5486 žemvaldžių 3940, arba 71,8 %, visai neturėjo baudžiauninkų. Tai buvo vienkieminė arba okolicų šlėkta. Bet ji buvo žemės savininkė ir turėjo pilietines ir politines teisės. Šlėktos dvarininkų tuomet Žemaičiuose buvo 1546, arba 28,2 %. Bet iš jų 905 žemvaldžiai turėjo tik po vieną valstiečių šeimą, o 468 - turėjo nuo 2 iki 20 baudžiauninkų šeimų. 120 dvarininkų valdė nuo 20 iki 50 baudžiauninkų šeimų ir tik 53 dvarininkai turėjo daugiau kaip 50 valstiečių šeimų. Po šimto metų - 1775 m. surašymu iš 5748 šlėktos šeimų tuose pačiuose Žemaičiuose tik 1179, arba 20,8 %, buvo dvarininkai, o 4569 šeimos, arba 79,5 %, visai neturėjo baudžiauninkų. Iš didikų tik Sapiegos, Radvilos ir Oginskiai turėjo savo dvarų Žemaičiuose.

Lygiagrečiai su žemės nuosavybės plitimu didėjo ir jos disponavimo teisės. 1413 m. Horodlės privilegija pirmą kartą paminėjo šalia tėvonijų ir benefici-

jas (donationes), kartu nurodydama, kad teisę į tėvoniją reikia įrodyti raštu. 1434 m. gegužės 6 d. privilegija, Žygimanto duota Trakuose, kartojo bajorų teisę valdyti tėvoninę žemę. Ji tik konkretizavo tos nuosavybės pakeitimo atvejus: našlė gauna dalį palikimo, o kita dalis lieka vaikams ir vyro giminėms. Sritinių kunigaikščių teisės sulyginamos su bajorų teisėmis, privilegija kalba ir apie rusų bajorų teises. 1447 m. Kazimiero provilegija (7) suteikė bajorams teisę valdyti žemę. Ją galėjo paveldėti vaikai, o vaikų nesant - žmona, kol ištekės už kito vyro. Našlės gauna dovį, jei jį užrašė pirmas vyras (6 ir 10). 1447 m. privilegija dėjo pamatus būsimai visuomenei. Ji atleido bajorų pavaldinius nuo duoklės, sidabrinės ir pastočių didžiajam kunigaikščiui (11); valdovas atsisakė priimti į savo dvarus bajorų bėglius valstiečius (12) ir siųsti savo teisėjus į bajorų dvarus jų valstiečiams teisti (13). Tokiu būdu valstybė atsisakė nuo ūkinio ryšio su bajorų dvarais. Dėl to tuštėjo valstybės iždas. 1492 m. Aleksandro privilegija patvirtino Vytauto ir Žygimanto žemių užrašymus, bet pareikalavo liudytojų ar patvirtinimo raštų (8). Vyriškos ir moteriškos lyties vaikai galėjo paveldėti žemę (9), o žmonai liko dovis (10). Pažadama neduoti žemės užsieniečiams (22). Dvarus gali pirkti tik artimi giminaičiai (37). Moteris, ištekanti už valstybės ribų, privalo kraičiui pasitenkinti kilnojamu turtu (38). Kunigaikštis pažadėjo spręsti žemės reikalus tik pritariant patarėjams (30). Bajorai buvo įpareigoti atlikti karo tarnybą, o kunigaikštis pažadėjo nekelti valstiečių aukščiau bajorų (32). Privilegijos (12, 13,14) patvirtino bajorų imunitetines teises ir jas tiesiog kartojo iš 1447 m. privilegijos (11, 12, 13) (paragrafai nurodyti pagal „Zbior..."). 1529 m. Lietuvos Statutas žadėjo nenusavinti bajorų tėvoninių žemių po jų savininkų mirties ir tuo įtvirtino vaikų žemės paveldėjimo teisę. Tačiau tėvoninės žemės disponavimas buvo apribotas 1/3, o 2/3 turėjo likti būtinajai karo tarnybai (1, 16, 17). Valdovas pažadėjo be kaltės neatimti iš bajoro valstybės žemių iki laikinųjų valdytojų mirties (III, 5).

Lemiamas posūkis, įtvirtinant bajorų žemėvaldą, įvyko 1557 m. balandžio 1 d., paskelbus Žygimantui Augustui Valakų reformą. Reformos tiesioginė priežastis buvo išaugęs užsienyje (Vakarų Europoje) javų poreikis. Javų kainos Baltijos uostuose pakilo keturis kartus (Gdanske net 5 kartus), o vidaus rinkoje - tik 2 kartus. Javų eksportas nuo XVI a. vidurio tapo pagrindiniu Lietuvos bajorų uždaviniu.

1566 m. Lietuvos Statutas dar labiau įtvirtino šlėktos žemėvaldą ir darė ją išimtine: *„na imenija na liude na kgrunty i na što kolviek danych nenarušne, neotmenne večnymi časy chovati"* (III, 2). Jie gavo teisę paveldėti visą turimą žemę. Tėvoninė žemė buvo sulyginta su lenine ir suteiktos visos teisės jomis disponuoti (III, 33, 34). Šis Statutas uždraudė šlėktai pirkti žemę iš valstiečių be jų ponų žinios (IX, 18). Karo tarnyba tapo išimtine bajorų prievole (II, 6). 1588 m. Lietuvos Statutas galutinai padalijo visuomenę į šlėktos ir prastųjų žmonių - miestiečių ir valstiečių luomus. Jis garantavo kilmingiesiems trigubą imunitetą - mokestinį, teisinį ir administracinį. Šito nebuvo nė viename Eu-

ropos teisyne. Bajoro tėvonija tapo jo dominija. Šis Statutas įtvirtino 4 svarbiausius dalykus: 1. Išimtinę (monopolinę) bajoro-šlėktos žemės nuosavybę (III, 26, 41; VII, 1). 2. Žemės pakeitimą, galimą tik įrašant į pavieto žemės teismo knygą (VII, 2, 3). 3. Šlėkta negalėjo prarasti žemės ir atsisakyti nuo karo tarnybos (III, 24, 25). 4. Valstiečiai negalėjo turėti šlėktos laisvių, buvo palikti pono valioje (VII, 26; IV, 78). Nuo 1566 m. Lietuvos Statuto Lietuvos bajorai kaip luomas vadinosi šlėkta. Visi teisiniai aktai juos vadino šlėkta. Bajorai liko neprivilegijuotojo arba prastųjų luomo žmonės. Bajorais mes vadiname privilegijuoto luomo Lietuvos piliečius tik sąlyginai, nes mums nepatinka iš lenkų atėjęs šlėktos terminas. Bet tai daroma neteisėtai. Kilminguosius vadinti bajorais nuo XVI a. vidurio būtų jų didelis įžeidimas. Ir ne tik tai. Painiavą sudaro ir tai, kad dvarų inventoriuose ar kontraktuose bajoras jau laikomas neprivilegijuoto luomo žmogumi. Toliau vartosime ir šlėktos, ir bajoro pas mus paplitusį terminą, bet visuomet turėdami mintyje tik Lietuvos pilietį šlėktą.

Tuo būdu 1566 ir 1588 m. Lietuvos Statutai naikino laikinas žemės posesijas, o jų vietoje įvedė visišką žemės nuosavybę - tėvoniją su visomis disponavimo ja teisėmis - duoti, dovanoti, keisti, parduoti dalimis ar visą ir net suteikė teisę nepalikti jos vaikams. Statutas leido išsaugoti žemės nuosavybę tik šlėktos šeimoms ir uždraudė ją turėti miestiečiams ir valstiečiams. 1588 m. Statute pasakyta, kad prastojo luomo žmogui patekus (vedybomis) į šlėktos šeimą toji šeima praranda nuosavybės teisę (V, 12). Jis apribojo žemės nuosavybę vyriškąja gimine, kuri atlieka karo tarnybą, o moteriškajai giminei paliko pasogą (pinigais ir kilnojamuoju turtu), taip pat užkirto kelią į nuosavybę užsieniečiams. Agrarinių santykių istorijoje Lietuvoje dominavo žemės nuoma (aręda) ir jos užsatytmas (zastawa) už iš anksto paimtus pinigus.

Bajorų pilietinės ir politinės teisės

1387 m. Jogailos privilegija skelbė bajorams „laisves ir teises". Lenkų pavyzdžiu ji įvedė teisėją ir jo sprendimų vykdytoją. 1413 m. privilegija (2) teigė: „numetame nuo jų (bajorų) sprando nelaisvės jungą, kuriame jie buvo iki šiol". Kazimieras 1447 m. (1) garantavo bajorams teises ir asmens laisves, 1492 m. Aleksandras jas pakartojo (2). 1447 m. privilegija (16) kalba apie kraštietį, lotynų kalba *indigenus*, o kanceliarine vakarų rusų kalba - *tubylec*. Ir 1529 m. Statute (III, 3) vartojamas *indigenus*. 1551 m. seime bajoras pavadintas *obyvatel* („Zbior...", p. 437). Tiesa, tas žodis pavartotas kaip žodžio *tubylec* sinonimas. Lenkų nobiliai jau nuo 1374 m. turėjo teisinį asmens imunitetą. „Nieko nesuimsim be teismo sprendimo". Tai buvo kilmingojo laisvės ir neliečiamumo pagrindas. Tas posakis ir Lietuvoje buvo paskelbtas 1434 m. Žygimanto privilegijoje. Ji skelbė, kad negalima bajoro apkaltinti pagal viešus ar slaptus skundus. Bajoras gali būti nubaustas, kai jo kaltė bus teisme įrodyta. Jį kartojo 1447 m. Kazimieras (4) ir Aleksandras 1492 m. (5), kuris dar ir konkretiza-

vo papildomas bajorų bausmes. 1. Dvarų nusavinimas (benorum ablatione), 2. piniginės bausmės (*pecunaria*), 3. Kalėjimas (*carcerum*) ir kraujo, taip pat mirties bausmė (*sangvinis*). Bet visa tai buvo leidžiama tik teismo nuosprendžiu. 1447 m. privilegijos §3 sako, kad skundas, kaltinimas, piktas įtarimas dar neduoda pagrindo bausti. Turi būti viešas teismas, kuriame dalyvauja kaltinamasis ir kaltintojas. Tos privilegijos §4 sakoma, kad turi būti personalinė atsakomybė, išskyrus tuos atvejus, kai yra kolektyvinis nusikaltimas. Šis teiginys pateko ir į 1529 m. Statutą (I, 7). Niekas negalėjo būti baudžiamas už kitų nusikaltimus. 1492 m. Aleksandro privilegijoje buvo išskirti dvasininkijos ir pasauliečių teismai (31). Valdovas pažadėjo nevilkinti bylų, o sunkesnes bylas spręsti Ponų taryboje keturis kartus per metus (36). Toje privilegijoje pirmą kartą pasakyta (32) - nekelti valstiečių aukščiau bajorų. Tas privilegijas paragrafas pateko ir į 1529 m. Statutą (III, 10). Tuo buvo pradėtas luomų išskyrimas. 1529 m. Statutas įteisino didžiojo kunigaikščio teismą ponams, o ponų - vaivadų, teismo seniūnų ir jų pavaduotojų teismą bajorams (III, 4). Apeliacija iš ponų teismo patekdavo taip pat ponams Ponų taryboje. 1564 m. Palenkėje, Bielsko mieste, susirinkęs Lietuvos Didžiosios Kunigaikštystės seimas tai išsprendė: ponai ryžosi patenkinti bajorų reikalavimą. Karaliaus privilegija paskelbė, kad ponai gera valia ir mylėdami savo „jaunesniuosius brolius" atsisako nuo atskiro teismo ir sutinka pripažinti bendrą viso luomo teismą. 1564 m. liepos 1 d. karalius Žygimantas Augustas suteikė atitinkamą privilegiją. Lietuvos Didžioji Kunigaikštystė buvo padalyta į 30 teisminių pavietų, o kiekvieno iš jų ribose renkamas visų bajorų žemės teismas apėmė visą luomą, pavieto teritorijoje turintį žemės. 1566 m. Statutas atidavė teisminę valdžią pavieto indigenams. Apeliacija buvo galima tik 1581 m. įsteigtam viso krašto bajorų renkamam Lietuvos Tribunolui.

Tuo būdu 1566 m. Statutas užbaigė uždaro bajorų luomo - politinės tautos formavimą. Bajorai - žemutinis luomo sluoksnis - nuėjo su valstiečiais į valakus. Jie skyrėsi nuo valstiečių tik tuo, kad už žemę mokėjo činšą ir nėjo lažo. Bajorai liko, bet jie jau nebuvo žemės savininkai ir neprivilegijuoti, t. y. įrašomi kartu su valstiečiais dvarų inventoriuose. Privilegijuotas luomas - tauta save vadino šlėkta.

Lietuvos Statutai gynė bajoro asmenį ir jo garbę. Beje, bajoro garbės reikalai buvo pavesti tik valdovo teismui. Tai buvo paimta iš 1551 m. Vilniaus seimo reikalavimo. 1554 m. Bresto seime dar buvo reikalaujama nesuimti ir nesodinti bajoro į kalėjimą be teismo sprendimo. Matyt, kad tokių atvejų pasitaikydavo. Tas reikalavimas pateko ir į 1566 m. (III, 7), ir į 1588 m. Statutą (III, 10). Bajoras, sugautas per 24 valandas nuo nusikaltimo, galėjo būti suimtas, bet ir tai, jei nebus pabėgęs į savo dvarą (1588. IV, 30). Savo dvare jis galėjo slėpti net vagį (1588. XIV, 13). Pažymėtina, kad ir 1768 m. bajorų kardinalinių teisių sąraše yra užtikrinta *„securitas vitae"* ir *„tranquillitas domestica"*. Bajorų baudžiamasis kodeksas buvo sudarytas peržiūrint 1529 m. Statutą. Kriminalinės bylos, buvusios žemės teismo kompetencijoje, atiduotos 1564 m.

naujai sudarytam pilies teismui. Jis įteisintas 1566 m. Statuto. Pilies teismas nagrinėjo šlėktos vagystes ir grobimus, namų užpuolimo, plėšikavimo keliuose, moterų prievartavimo, padegimo, dokumentų klastojimo, bažnyčių plėšimo, sužeidimo ar nužudymo bylas. Pabrėžtina, kad baudžiamosioms byloms skirta net keturi paskutinieji skyriai - XI-XIV, t. y. apie 1/4 viso Statuto teksto. Bet šlėktos asmenį Statutas saugojo nuo neteisėto įskundimo ar įtarimo ir reikalavo liudytojų (XIV, 7, 18, 30).

Politinės tautos formavimo pagrindiniai principai buvo: žemutinės nobilių grandinės išstūmimas į valstiečius, išimtinės nobilių karo tarnybos įvedimas, vienodas visam luomui juridinis imunitetas, teisminė savivaldybė, luominės politinės teisės.

Istoriografijoje buvo kuriamas pagoniškosios Lietuvos absoliutizmo modelis. Tam buvo pakankamai argumentų. Ankstyvoji Lietuvos monarchija buvo gentinės santvarkos tęsinys. Ji buvo paremta kariaunų organizacija. XIII-XIV a. buvo Lietuvos karinės monarchijos šimtmečiai. Bet XIV a. istorijos šaltiniai mini bajorus, jau dalyvaujančius politiniame gyvenime pavieniui, kunigaikščių ir bajorų taryboje ar visų Lietuvos bajorų vardu. Bajorai ėmė talkinti šalinant sričių kunigaikščius ir naikinant rusiškąjį atskirumą, tuo sustiprino lietuviškąjį politinį centrą.

Žinoma, kad kunigaikščiai ir bajorai dalyvavo sprendžiant valstybės reikalus dar Algirdo ir Kęstučio laikais. 1358 m. Lietuvos sutartyje su Mozūrija dalyvavo kunigaikščiai ir bajorai, o 1379 m. sutartyje su Ordinu - kunigaikščiai ir bajorai. Pirmą kartą taryba prie didžiojo kunigaikščio paminėta 1382 m. Dubysos sutartyje (*unsere getruwen rath*). 1383 m. Jogaila tvirtino, jog jis atsisakęs tos sutarties, nes „mano ponai tam nepritarė“:. Kitoje vietoje jis teigė, kad valdžią gavęs iš tėvo pritariant kunigaikščiams ir bajorams. Vytautas, kovodamas dėl valdžios 1390-1392 m., nedarė nė vieno žingsnio be kunigaikščių pritarimo. Salyne 1398 m. bajorai jį paskelbė Lietuvos karalium. Ordino diplomatai reikalavo, kad bajorai Salyno sutartį patvirtintų savo antspaudais. 1401 m. Lietuvos bajorai patvirtino Vytauto sutartį su Jogaila net atskiru raštu ir visų Lietuvos bajorų vardu. Jau Vytauto valdymo laikais Lietuvos bajorai dalyvavo jo pasitarimuose su Ordino valdovais, patys susirašinėjo su jais, buvo Vytauto pasiuntiniai. Kai 1401 m. Ordino atstovai negalėjo susitarti su Vytautu, jie kreipėsi į Lietuvos bajorus, kad šie paveiktų Vytautą. Mingaila iš Veliuonos bajorų vardu atsakė: „Mes nematome netiesos mūsų pono veiksmuose, jeigu jis darytų neteisingai, tuomet mes jį taip paveiktume, kad jis padarytų tai, ko reikalauja tiesa“. 1409 m. Čapurna teigė, kad Ordinas teisėtai valdo Žemaičius. Vytautas jam aiškino, kad Ordinas nesitenkins Žemaičiais. Manvydas, Čapurna, Sungaila rėmė Ordiną. 1405 m. lapkričio 21 d. magistras rašė Vytautui pagiriamąjį laišką už jo bajorų veiksmus. Vytautas ir Jogaila dalijo beneficijas pritariant įtakingiems Lietuvos bajorams. Kunigaikščiai žadėjo jiems nemažinti valstybės teritorijos, o plėsti jos ribas. Nepaisant viso to,

kas pasakyta, didžiojo kunigaikščio valdžia buvo tvirta, o bajorų taryba buvo daugiau konsultacinė. Šiandien istorikus domina ne tai, ar bajorai dalyvavo politiniame gyvenime. Juos kur kas labiau domina, nuo kada nobilių elitas ėmė dalytis su valdovu politine valdžia. Atsakymas būtų toks - nuo XV a. antrosios pusės, kai atsirado nuolatinė Ponų taryba, kuri pagal 1492 m. privilegiją kartu su valdovu sprendžia svarbiausius valstybės reikalus (13, 14, 15, 17, 20, 22, 23, 27, 28, 29). Tarėjai dalyvauja sprendžiant svarbiausius valstybės reikalus: 1. Dalijant beneficijas (22, 27). 2. Skirstant dignitorių - aukščiausių pareigūnų, vaivadų ir kaštelionų, sričių valdytojų pareigas - tenutas ir kitas (*officia omnia*) pareigas (17, 20), 3. Prižiūrint mokesčius ir valstybės iždo eikvojimą (23). 4. Siunčiant pasiuntinius į svetimas šalis (13). 5. Priimant galutinį sprendimą teisme ir sprendžiant sunkesnes bylas - dėl tėvonijų ar bajorų garbės (29). Kunigaikštis įsipareigojo priimtų sprendimų dėl šių reikalų vienas nekeisti, netaisyti ir nenaikinti (14). O tais atvejais, kai jo ir jo patarėjų nuomonės skirsis, ant jų nepyks ir jų patarimus įvykdys (15). Tad ponų nuomonė didžiajam kunigaikščiui tapo privaloma.

Dar buvo vienas svarbus reikalas - bajorų dalyvavimas pakeliant didįjį Lietuvos kunigaikštį į Lietuvos sostą. Tai buvo sena tradicija. Bene pirmą kartą ji užrašyta 1413 m. Horodlės sutartyje. Horodlės sutarties 12 ir 15 pasakyta, kad didįjį kunigaikštį renka Vilniuje katalikai ir turintys bajorų herbus. Tuo būdu buvo suformuotas valstybės branduolys. Ten pasakyta, kad po Vytauto mirties lietuviai rinks sau didįjį kunigaikštį, bet čia pat pasakyta - tą, kurį Lenkijos karalius atsiųs (*duxit eligendum*). Vis dėlto tuo buvo suteikta lietuviams teisė rinkti sau valdovą. 1529 m. Žygimanto Senojo privilegijoje, pakeliant jo sūnų Žygimantą Augustą Lietuvos didžiuoju kunigaikščiu, pasakyta *„sisbi in dominum et magnum ducem unanimis et concordibus vocis elegerunt (...) cum celebritate ex ceremoniis solitis exerierunt et sublimarunt"* (M. Liubavskis, „Očerk...", p. 339). Kunigaikščio rinkimo ceremoniją aprašė dviem atvejais M. Stryjkowskis - Kazimiero ir Aleksandro. Kiek plačiau apie tai kalbėjo antruoju atveju: „pagal seną ceremonijos paprotį" veiksmas vyko Vilniaus pilyje šv. Stanislovo katedroje. Aleksandrui buvo uždėta kepurė su perlais ir brangakmeniais. Jis buvo pasodintas soste. Vyskupas Taboras palaimino ir priminė jo pareigas. Po to maršalka Liutauras Chreptavičius padavė jam kalaviją ir pasakė: „išsirinkom kuniogaikščiu ir tą kalaviją laikyk ir atmink, kad esi prisiekęs Lietuvai. Abiem rankom mus valdyk: viena - kalaviju, o kita - malone ir teisingumu, ir prašome ne itališku, ne čekišku ir ne vokišku papročiu, bet tikru lietuvišku, vytautišku papročiu valdyk ir teisk". Toliau jis kalbėjo: „jei to laikysies, būsi lygus bet kokiam karaliui, o jei nuo to nutolsi, būsi mūsų ir savo žūties priežastim". Po to kunigaikštis padėkojo. Ir ne vien ceremonija svarbi. Po jos buvo skiriamos dovanos - didžiojo kunigaikščio privilegija. Ne be pagrindo lietuviai Liublino unijos metu teigė, kad jie iš lenkų nieko nenori gauti, nes viską turi iš savų kunigaikščių. Lenkai priekaištavo: mes turime daugiau teisių ir laisvių negu jūs, tegul būna jos bendros. Žygimanto Augusto išrinkimo didžiuoju

kunigaikščiu metu buvo duota jos tėvo 1529 m. privilegija (pagal „Očerk...“). Joje dar kartą sakoma apie įsipareigojimus priimti sprendimus su patarėjais (4, 8, 10, 12, 29). Kai kurie 1492 m. privilegijos paragrafai sujungiami; 1492 m. 14, 15 suvedami į 1529 m. 8. Bet vienas valdovas įsipareigojimas visai naujas - 9. Jame kalbama apie šaukimą į seimą Vilniuje *„in conventione generali“*. Daroma išimtis dėl seimų vietos, bet čia pat pridedama - kurią nurodys patarėjai. 1547 m. Žygimanto Augusto privilegija (pagal „Očerk...“) kartoja tėvo numatytus paragrafus (8, 9, 10, 11, 13, 29, 30), bet dėl seimų sukeičia 9 į 10, pabrėždama dalyvių *„prelates, barones et omnes consiliares“*.

Ponų taryba buvo pripažinta valstybės vykdomosios valdžios organu. Ji pakeisdavo valdovą, kai jo nebūdavo Lietuvoje. Seimas buvo Ponų tarybos rankose. Jis faktiškai buvo Ponų tarybos suvažiavimas. Tas ponų-tarėjų išaukštinimas buvo patvirtintas ir 1529 m. Statute. Jiems buvo leista kartu su kunigaikščiu keisti įstatymus (VI, 1, 6). Valdovas pažadėjo ponų nežeminti (III, 10). Jiems pavesta teisti bajorus.

Bet nuo 1544 m. Bresto seimo bajorai pakilo į politinę kovą prieš ponų viešpatavimą. Jie pareikalavo ne tik vieno teismo visam luomui, sudaryto teritoriniu principu, bet 1547, 1551, 1554 m. seimuose jie reikalavo naikinti ponų viešpatavimą seimuose. Seimas, kaip įstatymo leidimo institucija, formavosi tik nuo 1565 m., kai visi bajorai per seimelius ėmė dalyvauti su sprendžiamu balsu svarstant valstybės reikalus. Iki tol bajorai tik pritardavo, ką ponai nuspręsdavo. Lenkijoje seimo pradžia datuojama 1493 m., kai šalia senato šlėktos atstovas įgijo sprendžiamą balsą. 1505 m. buvo jau paskelbta „nieko naujo be žemių pasiuntinių“. Lietuvoje tokio seimo pradžia datuojama 1565 m. gruodžio 30 d. privilegija. 1566 m.kovo 11 d. įvestas privalomas pavietų atstovų dalyvavimas seime. 1566 (III, 5, 6, 12) ir 1588 (III, 9, 15) Statutai tą sprendimą patvirtino. Tačiau buvo paskelbta, kad galioja privilegijos, išduotos anksčiau vien su patarėjų pritarimu. Įtraukus į politinį gyvenimą bajorus jie vadinsis ponais, šlėkta, o buvę ponai - didikais.

Kaip žinoma, 1413 m. Jogailos ir Vytauto privilegija (11) aukštąsias pareigas - vaivadų ir kaštelionų, t. y. dignitorijas, atidavė tik tiems, kurie yra *„subiecti sanctae Romanae ecclesiae“*. Jie prisiekė tai privilegijai, ir jos buvo šventai laikomasi. 1432 m. spalio 15 d. Lvove Jogaila sulygino „rusų ir lietuvių žemių pavaldinius“. 1434 m. gegužės 6 d. Žygimanto privilegija, duota Trakuose, dar kartą sulygino lietuvių ir rusų bajorus teisių požiūriu. Tačiau tik 1563 m. birželio 7 d. stačiatikių teisės galutinai buvo sulygintos su katalikų. Jos patvirtintos 1566 m. Statute (III, 9).

Politinės tautos arba bajorų luomo genezė truko du šimtmečius - nuo XIV a. pabaigos iki XVI a. pabaigos. Tauta - luomas buvo formuojamas iš viršaus valdovų privilegijomis. Jos pagrindiniai bruožai buvo: 1. Visiška disponavimo teisė paveldėtais ir gautais iš valstybės dvarais; 2. Trigubas imunitetas - mokes-

tinis, administracinis ir teisinis savo dominijose; 3. Išimtinė teisė užimti valstybines tarnybas ir administruoti (iki gyvos galvos) gautus valstybės dvarus; 4. Teismai, sudaryti teritoriniu principu visam luomui, turinčiam tame paviete žemę, ir teisinė savivalda vietinio indigenato pagrindu; 5. Pavieto seimelis - pagrindinė viso parlamentinio gyvenimo ląstelė. Įstatymai buvo priimami seime visos tautos sutikimu, pareikštu per seimelius; 6. Karinė tarnyba visam šlėktos-žemininkų luomui, neskiriant jo į atskiras grupes.

Šlėktos tauta buvo vieninteliai Lietuvos piliečiai. Bet pilietybė buvo dviguba - visos Respublikos ir vietinė Lietuvos, ginama vietinio indigenato pagrindu. Politinė tauta sudarė vos 9% viso krašto gyventojų. Ji nebuvo etninė lietuvių tauta. Ją jungė ne etniniai, o pilietiniai, luominiai principai.

Pounijiniai laikai. Bajorų demokratija

Bajorų politinė tauta kontroliavo visą valstybės gyvenimą: valstybės iždą, karo ir taikos padėtį, užsienio politiką, prižiūrėjo administracijos ir teismų darbą, saugojo savo luomo laisves, tvarkė vietinius reikalus - pilių priežiūrą, tiltus ir prekybines upes, muitus ir kt. Bajorų rankose buvo visas valstybės ūkis ir kultūrinis gyvenimas. Savi ir svetimi istorikai vaizduoja Respubliką arba Lenkijos ir Lietuvos valstybę ištisai neigiamai. Demokratija buvusi tariama, skleidusi valstybėje vien anarchiją. Bet tokie ir panašūs teiginiai neretai yra paremti emocijomis ir sutirštintomis tamsiomis spalvomis. Tiesa, kad Respublika bajorams buvo rojus, kurį užtikrino jų dominijų neliečiamybė, luomo uždarumas, titulai ir kardinalinės teisės, tarp jų renkami teismai. Bet ar iš tikrųjų bajorų demokratija buvo tik fikcija? Pavietų ir vaivadijų seimelių medžiaga rodo svarbų vidutiniosios bajorijos vaidmenį. Ji kėlė savo krašto rūpesčius ir per pasiuntinius nusinešdavo juos į seimą. Iširę atskiri seimeliai dar neduoda pagrindo teigti prasidėjus parlamentarizmo krizę. Seimelių sprendimai nebuvo vien bajorų mentaliteto reikalas. Instrukcijose išdėstyti pageidavimai ir prašymai atsispindėjo seimų debatuose ir priimtuose įstatymuose.

Lietuvos bajorai jau seimeliuose formuodavo savo įstatymus ir juos priimdavo bendrame seime su lenkais. Tik dalį įstatymų jie „skolinosi" iš lenkų, kaip ir lenkai - iš lietuvių. Nėra jokių duomenų, kad Lietuvos bajorai prieštarautų unijai. Jie laikė uniją su lenkais šventu reikalu. Bet taip pat nėra duomenų, kad lietuviai būtų kur nors išsižadėję savo valstybės reikalų. Buvo nuolat pabrėžiama, kad Vilnius yra Lietuvos sostinė - *„Metropolis Lituaniae"*. Bajorai reikalavo restauruoti Vilniaus karališkąją pilį ir kad karalius kas treji metai joje gyventų. Jie reikalavo saugoti Lietuvos valstybės sienas, formuoti savąjį valstybės iždą, išlaikyti savąją kariuomenę, ginti savo teisę - Lietuvos Statutą ir teismus, seimo alternatą - kas trečią seimą Gardine, provincijos sesijas, tarnybas, ypač tas, kurios davė senatoriaus postą. Lietuvos bajorai gynė Lietuvos Didžiosios Kunigaikštystės teritoriją, jos sienas, neįsileido svetimos, taip pat Lenkijos ka-

riuomenės. Jie gynė savo valdžios, ypač teismų, pareigas ir neįsileido į jas svetimtaučių, neturinčių Lietuvos indigenato. Užsienio politikoje bajorai turėjo savo nuostatas. Jie reikalavo, kad Rusija pripažintų Lietuvos valstybės teritoriją, išvestų iš krašto karų ir konfederacijų metu įvestą savo kariuomenę, patvirtintų 1686 ir 1704 m. sutartis. Lietuvos bajorai teigė, kad niekas šimtmečiais neneigia Lietuvos teisių į turimas rusų žemes, prieštaravo valstybės padalijimams. Bajorai aistringai kalbėjo apie valstybės gynimą, bet suprato, kad „mūsų dabartinė padėtis neleidžia nieko daryti ir dargi net galvoti išskyrus tai, kad reikia sutikti su niekieno nenugalėtos Rusijos galybės interesais". Jie išdidžiai pareiškė dėl artėjančios savo valstybės pabaigos: „toks likimas ištiko ir kadaise galingą Romos imperiją". Nėra abejonės, kad yra ryšys tarp senojo ir šiuolaikinio seimo. Seimo pavadinimas atėjo pas mus iš čekų per lenkus. *Sejmowat* čekiškai reiškia susirinkti. XV a. bajorai susirinkdavo aptarti karo dalykus. Tas susirinkimas ėmė svarstyti visus valstybės reikalus. Lenkai savo seimo pradžią datuoja 1496 m., kai, be jų senatorių, buvo pakviesti ir šlėktos atstovai svarstyti vietinius reikalus centre. Pas mus seimas buvo šaukiamas per visą XV a. Bet jame dominavo Ponų taryba. Bajorų atstovai iš vietų tik pritardavo tam, ką ponai nuspręsdavo. Lietuvos bajorai įgijo sprendžiamą balsą seime tik 1565 m., kai atsirado pavietų bajorų seimeliai ir privalomas jų atstovų dalyvavimas seime. Ir Lietuvos bajorų seime buvo svarstomi ir sprendžiami vietiniai ir bendri valstybės reikalai. Bajorų seimas kontroliavo valstybės pajamas ir išlaidas. Tuomet valdžia nebuvo padalyta, bet jau buvo vykdomosios valdžios atsakomybė teismui. Lietuvos didžiojo kunigaikščio valdžia buvo nuolat ribojama.

Po Liublino unijos buvo tik bendras su lenkais seimas. Lietuvos Ponų tarybos nariai tapo Respublikos senatoriais, o pasiuntinių skaičių ribojo administracinis Lietuvos padalijimas į vaivadijas ir pavietus (1564-1566 m. teismų ir administracijos reforma). Bendras su lenkais seimas rinkdavosi 6 savaitėms ir tik kas dveji metai. Posėdžiams pirmininkavo kiekvienai seimo kadencijai renkamas maršalka. Seime buvo trys luomai: karalius, senatas ir pasiuntiniai. Visi sprendimai buvo priimami visų luomų kartu ir tik vienbalsiai. Seimo priimti įstatymai įsigaliodavo tik grįžus pasiuntiniams ir patvirtinus pavietų reliaciniuose seimeliuose. Pasiuntiniai buvo griežtai įpareigoti seime kalbėti tik tą, kas buvo pavieto seimelyje įrašyta instrukcijose. Lenkų senatorių ir pasiuntinių buvo dauguma seime. Lietuviai dažnai skundėsi, kad jiems „lenkai neduoda žodžio". Siekiant užtikrinti svarbiausių dalykų referavimą ir savo įstatymų formulavimą, lietuviai surašydavo į savo priešseiminio suvažiavimo (Slonime ar Volkovyske - pakeliui į Lenkiją) apibendrintas instrukcijas. Esant reikalui jie susirinkdavo seimo metu į atskiras savo sesijas. Seimo pasiuntiniai sudarydavo Žemutinius seimo rūmus ir svarstė reikalus atskirai nuo Senato arba Aukštutinių seimo rūmų. Bet, priimant įstatymus, senatoriai nusileisdavo į Žemutinius rūmus ir posėdžiavo kartu. Senate buvo didikų giminių atstovai. Lietuvai XVI a. Senate atstovavo Chodkevičiai, Radvilos, XVII a. (iki vidurio) Radvilos, vėliau Pacai, Sapiegos, XVIII a. - Radvilos, Tiškevičiai, Oginskiai, Viš-

nioveckiai, Pociejai, Masalskiai, Pliateriai, Kosakovskiai. Didikai išsiskyrė iš šlėktos-bajorų tarpo pagal tris požymius: 1) valdė stambias latifundijas keliuose pavietuose, lietuvių ir baltarusių žemėse ir net Lenkijoje; 2) turėjo gavę iš Šventosios Romos imperijos kunigaikščio, grafo ir kt. titulus; 3) užėmė ministrų, dignitorių ir vyskupų pareigas, kartu įgydami senatoriaus postą.

Didikai buvo vietinės kilmės. Iš Lenkijos didikų Lietuvoje buvo tik senatoriai Kosakovskiai, iš Ukrainos - Potockiai, Chodkevičiai, Čartoriskiai ar Višnioveckiai. Lietuvių kilmės buvo tik Radvilos ir Pacai, o iš Lietuvos sričių rusų žemių - Sapiegos, Tiškevičiai, Oginskiai, Masalskiai, iš Livonijos - Pliateriai.

Visa valdininkijos struktūra buvo sukurta Lenkijos pavyzdžiu. Lietuva turėjo 4 ministrus ir jų pavaduotojus: karo, iždo, kanceliarijos ir vidaus reikalų - maršalkos. Žemesnė urėdų grandis buvo vaivados (10) ir jų pavaduotojai kaštelionai. Tai buvo vadinamieji dignitoriai, kuriems buvo užtikrintas senatoriaus postas seime.

Žemutinėje grandyje buvo pavietų maršalkos (jie pakeitė Lenkijoje buvusius kaštelionus), bet lietuviai maršalkos neturėjo senatoriaus posto. Be maršalkų, buvo žemės ir pilies teisėjai ir jų vietininkai.

Be to, buvo kariškiai ir pasauliečiai karužis - vėliavnešys, arsenalo prižiūrėtojas - artilerijos generolas, instigatorius - teisių ir iždo prižiūrėtojas, stovyklininkas, rinkęs kariuomenės dislokavimo vietas, raštinės raštininkas ir sekretorius, vaiskis - vadovavęs šlėktos šaukimui į karą, karališkojo teismo asesoriai, referendorius, kuris surinkdavo skundus ir perduodavo kancleriui, matininkas. Bet svarbiausia demokratiškai tvarkomoje valstybėje nebuvo tų valdininkų hierarchinės valdžios struktūros. Žemutinės grandies valdininkai nebuvo pavaldūs aukštutinės grandies valdžiai, pvz., ministerijoms. Tuo tarpu absoliutinės monarchijos valdžia koncentravosi centre ir ji buvo atsakinga už ūkio ir kultūros būklę visame krašte. Monarchas tai darė per sau pavaldžias valstybines institucijas.

Lietuvoje dar buvo likę iš seno pareigų, kurios neturėjo jokios valdžios. Tai buvo vien garbės pareigos: pakamaris (valdovo kambarių prižiūrėtojas), taurininkas, kuris paduodavo jam taurę, o kitas įpildavo jam vyno (*čašnik* ir *podczašy*), aludininkas (*pivničy*), stalininkas (*stolnik*), virtuvės prižiūrėtojas (*kuchmistš*), arklidžių prižiūrėtojas (*koniušy*), medžioklininkas (*lovčy*), raikytojas (*krajčy*), kalavijo laikytojas (*miečnik*). Bajorai tais vardais labai didžiavosi.

Kultūra

Bajorai kultūrino Lietuvos žemę. Materialinės ir dvasinės kultūros istorijoje jie paliko ryškius pėdskus. Jie statydino parapines ir vienuolynų bažnyčias, steigė prie jų mokyklas, rėmė Vilniaus jėzuitų universitetą, kaupė bibliotekas, o per knygą atėjo į Lietuvą antikinė, viduramžių ir naujųjų laikų literatūra.

Bajorai statė rūmus ir puošė jų interjerus, kūrė parkus. Štai pavyzdys iš Sidabravo parapijos: Šeduvos grafystės ir parapijos atokiame Miškių kaime bajoras Matas Tracevskis (mirė 1835 m. sulaukęs 75 m.) pastatydino ant Kiršino upelio kalvos mūrinę klasicizmo bažnyčią, o vietovė nuo jos gavo Sidabravo (Ščodobrovo) pavadinimą. Nėra abejonės, kad Tracevskiai giminiavosi su žinomais filantropais Karpiais. Sidabravo parapija ir prie jos mokykla, špitolė gyvavo iki mūsų laikų, atliko ir atlieka didelį darbą skatindama žmonių dvasines vertybes ir tautinę sąmonę. Beje, Tracevskio ainiai gyvena ir šiandien.

Bajorai buvo rėmėjai gražiausių barokinės architektūros paminklų. Mykolas Kazimieras Pacas statydino šv. Petro ir Povilo bažnyčią Vilniuje, kuri yra savo interjeru europinio lygio, Kristupas Pacas statydino barokinį Pažaislio vienuolyno ansamblį, Valavičiai - Tytuvėnų ansamblį ir t. t. Iškilo rūmai XVII a. vidurio Radvilų - Biržų, Tiškevičių - Užtrakio, Lentvario, Astravo, Kretingos, Palangos, Oginskių - Plungės, Gelgudų - Panemunės, Siesickių - Siesikų, Komarų - Baisogalos, Ropų - Pakruojo, Šeduvos, Raudondvario ir daugelis kitų.

XVI a. iš Vakarų plito reformacinis judėjimas. 1517 m. M. Liuterio iš Vitenbergo idėjos sklido į Lietuvą iš Prūsijos. Nuo 1538 m. iš Ženevos per Lenkiją J. Kalvino idėjas atnešė jo lenkų pasekėjai. Reformacija Vakaruose buvo miestiečių tikėjimas. Ji atsirado kaip reakciją į kilmingųjų remiamą Katalikų bažnyčią. Lietuvoje reformatus parėmė ir bajorai. Kodėl taip įvyko? Tikriausiai buvo keletas priežasčių: 1. Lietuvos bajorai su pavydu žiūrėjo į Bažnyčios turtus, nuo kurių ji neatliko jokių prievolių valstybei. Yra duomenų, kad bajorai reformatai buvo užgrobę Bažnyčios žemes. 2. Bajorų demokratijos principai sutapo su reformacijos skelbiamu bažnytinės hierarchijos su popiežiumi priešakyje panaikinimu. Naujoji bažnyčia buvo tvarkoma per religines bendruomenes, pavaldžias valstybei. 3. Buvo ir bajorų mados dalykas, ypač sekti savo „vyresniuosius brolius" didikus. Bajorai lengvai priėmė naują tikėjimą, bet greit nuo jo ir atsisakė.

Reformacija labai paveikė intelektualinį gyvenimą. Katalikų bažnyčia iki to buvo daugiau apeiginė ir mažai rūpinosi savo tikėjimo šaltinių pažinimu. XVI a. susidomėjimas teologija sukėlė bendrą intelektualinį sąjūdį. Lietuvos elitas nuo XVI a. vidurio masiškai patraukė prie Vakarų modelio židinių. Ne tik didikų, bet ir smulkių bajorų vaikai keliavo į Vakarus. Jie gausino mūsų krašto raštiją ir tuo lėmė kultūrinį poslinkį iš Rytų į Vakarus. XVI a. pabaigoje ir XVII a. pirmoje pusėje apie šimtas Lietuvos bajorų buvo išsiuntę savo vaikus vien į Vokietijos universitetus. Protestantai pasirinkdavo vokiečių liuteronų universitetus Karaliaučiuje, Frankfurte prie Oderio, Leipcige, Vitenberge, Tiubingene, kalvinai - Bazelyje, Ciuriche, Heidelberge, Strasburge, Leidene, o katalikai - Friburge, Ingolštate, Viurcburge, Maince, Kiolne, Vienoje, Grace. Vakarų talentingi žmonės mokė Lietuvos ponų Radvilų, Chodkevičių, Glebavičių vaikus. Iš bajorų tarpo iškilo žinomo Europoje Lietuvos meno ir mokslo žmonės: žemaitis Žygimantas Liauksminas, graikų kalbos ir literatūros žino-

vas, kaunietis Albertas Vijūkas-Kojelavičius, vienas iš geriausių XVII a. Europos istorikų ir heraldikų, lenkas, bet Lietuvoje suradęs naująją tėvynę Motiejus Sarbievijus, žinomas ne tik kaip poetas, bet ir krikščioniškos kultūros puoselėtojas, XVIII a. vidurio istorikas Motiejus Dogelis, anglų istorikų pavyzdžiu Europos archyvuose surinkęs šešių tomų Lenkijos ir Lietuvos istorijos dokumentų rinkinį, jėzuitas Jonas Pašakauskas (iš Pašakių dvarelio), ilgą laiką dirbęs Nesvyžiaus archyve ir labiausiai nusipelnęs jėzuitų kultūrai, buvo žinomas Varšuvoje ir Krokuvoje, pirmieji tiksliųjų mokslų atstovai Prahos universiteto auklėtiniai architektas ir astronomas Tomas Žebrauskas ir europinio lygio astronomas Martynas Počobutas.

Iš Lietuvos bajorų buvo kilę ir žymūs XIX a. pradžios mokslininkai: teisininkai Ignas Danilavičius, filosofai Aniolas Daugirdas ir Ignas Oldachovskis, gamtininkas Bonifacas Jundzilas, matematikas Pranciškus Norvaiša, fizikas Steponas Stubelevičius, Gedučių bajoras, padėjęs pagrindus elektroanalizės mokslui, Teodoras Grotas (Grothus), dailininkas Pranciškus Smuglevičius ir kt. Kvailiausia yra išsižadėti viso kultūrinio palikimo, kurį sukūrė Lietuvos bajorai. Lenkai jį mielai savinosi. O mums, ypač sovietmečiu, buvo labai patogu rašyti vien apie savo valstiečių materialinę ir dvasinę kultūrą ir tik kur ne kur įterpiant „pažangesnius" bajorus. Ir net prieškarinėje literatūroje buvo pabrėžiama sulenkėjusi ir prarasta lietuvių aristokratija. Buvo teigiama, kad Lietuvos bajorai virto vienu su lenkų šlėkta luomu, atseit viena politine tauta. Todėl buvo įžiūrimas XVIII a. Lietuvos kultūrinis dekadansas. Tuo tarpu Lietuvoje buvo pastatytos gražiausios barokinės bažnyčios ir vienuolynai, išpuošti jų interjerai - lietuvių ir ne tik lietuvių pasididžiavimas.

Lietuviai nepriėmė graikiškos krikščionybės, nors buvo didžiulė slaviškos Lietuvos dailės kultūrinė įtaka. Lietuvos kanceliarija net iki XVII a. vidurio vartojo senąją slavų kalbą. Bet slavų stačiatikių pasaulis mažai palietė lietuviškąją valstybės dalį, kuri tapo katalikiška ir sparčiai nuo XV a. lotynizavosi ir romanizavosi. Maždaug nuo XVII a. vidurio prasidėjo ir katalikiškos krikščionybės folklorizavimas. Lietuvoje buvo religinė tolerancija, žinoma nuo Gedimino laikų, užfiksuota 1588 m. Statute. Ji tęsėsi iki XVIII a. pradžios, kai sujūlėję religiniai disidentai - protestantai ir disunitai - ėmė ieškoti globos užsienio valstybėse. Katalikiška Lietuvos bajorų dalis atidavė geriausias savo intelektualines jėgas bažnytinei unijai (paskelbtai 1596 m. Romos pritarimu) įtvirtinti baltarusių žemėse. Bažnytinė unija atėjo į Lietuvą iš Vakarų civilizacijos. XVII a. pirmoje pusėje Lietuvos Didžiojoje Kunigaikštystėje iš penkių buvusių stačiatikių vyskupijų neliko nė vienos. Pergalę pasiekė Unitų bažnyčia. Tai buvo kartu ir Lietuvos bajorų politinė pergalė. Buvę baltarusių stačiatikiai per uniją buvo atitraukti nuo politinių simpatijų Maskvai ir jos bažnytinei hierarchijai. Tai sudaro visos Lietuvos bajorų kultūrinės veiklos gilią prasmę. Bajorai gynė viešpataujančią katalikų religiją. O tai reiškė, kad karaliumi galėjo būti tik katalikas, kad valstybė pripažino Šv. Sosto religinę politiką, vykdomą per nun-

cijų Varšuvoje, kad bajoras negalėjo atsisakyti katalikų tikėjimo, kad pirmieji senatoriai buvo katalikų vyskupai. Sovietmečiu buvo propaguojamas teiginys, kad bajorai rėmė Katalikų bažnyčią todėl, kad ji palaikė jų pavaldinių paklusnumą. Tai absurdas. Bajorai buvo religingesni už jų valstiečius. Užtenka paskaityti jų testamentus, laiškus ar paramą bažnyčioms ir vienuolynams ir galima įsitikinti, kad jie buvo labai religingi. Bajorai gynė Katalikų bažnyčią nuo sujžūlėjusių religinių disidentų. Tai matyti iš pavietų seimelių instrukcijų. Lietuvoje nebuvo tokio masto religinių kovų kaip Vakarų Europoje.

Dėl lenkinimo. Lenkinimas nebuvo valstybinė politika. Buvo vokietinimas Prūsijoje, buvo rusinimas Rusijoje. Lenkinimas buvo gaiviališkas vyksmas, bet ne sąmoninga lenkinimo valstybinė politika, kurią vykdė valstybė per mokyklą ir bažnyčią. Nepaisant kalbos ir kultūrinio bendrumo, nebuvo lietuvio ir lenko tapatumo. Kultūrinis polonizavimas buvo greičiau apvalkalas, kuris netapatino lietuvio su lenku. Lietuvių tautinė sąmonė buvo stipresnė už tautinę vienybę su lenkais. Niekuomet lietuvis nevadino savęs lenku - koroniažu. Lietuviai bajorai vadino save tauta (*natio*), o plebėjus - gentimi (*gens*). Natio buvo politinė tauta, sukurta valdovų privilegijomis. Lietuvių tautai priklausė ne tik lietuvių, bet ir žemaičių, ir baltarusių kilmingieji. O tiesiog lietuviais, žemaičiais ir baltarusiais vadinosi tik valstiečiai, nes jie neturėjo bendrų valstybinių Lietuvos privilegijų ir jie nebuvo Lietuvos piliečiai. Bajorų tautos išsaugota tautinė sąmonė buvo pagrindas ir Lietuvos valstybingumui.

Manau, kad lietuvių kilmingųjų tautos sąmonę formavo trys veiksniai: 1) privilegijos ir Lietuvos Statutai, gauti dar iki Liublino unijos, 2) didelė pagarba Lietuvos valstybei ir jos valdovams, 3) lietuvių kilmės iš romėnų legenda. Lenkų kilmingieji kildino save iš sarmatų, o savo karalystę - iš Adomo, Seto ir Jafeto. Sarmatų teorija XV ir XVI a. riboje tapo jogailaičių imperijos teorija. Lietuviai jos nepriėmė ir sukūrė savo tautos ir valstybės kilmės iš romėnų teoriją. Jie paneigė savo slavų-sarmatų kilmę. Iki pat XVIII a. pabaigos Lietuvos bajorai vadino save romėnų ainais. Ta lietuvių kilmingųjų kilmės iš romėnų legenda ilgai buvo gyva. Savo kilmę iš romėnų įrodinėjo kunigaikščiai Giedraičiai, ja didžiavosi Vilniaus vaivada Karolis Stanislovas Radvila, Lietuvos etmonas ir Vilniaus vaivada Mykolas Radvila, Kristupas Skuminas Tiškevičius, Livonijos vaivada Pliateris, Vilniaus vyskupas Bžostovskis, Solohubai, Davainiai, Kozielos ir daugelis kitų. Net karaliui Augustui II 1706 m., vadinamam Sarmatijos valdovu, lietuviai pridėjo dar ir *„Palemoniae gentis hospes serenissimus“*.

Dėl lietuvių kalbos vartojimo. Būrelis lietuvių bajorų liuteronų Prūsijoje 1547 m. išspausdino pirmąją lietuvišką knygą (Martyno Mažvydo katekizmą). Joje buvo katekizmas, giesmynas ir pirmasis lietuviškas elementorius. Žemaičiuose, vyskupo Merkelio Giedraičio paragintas, Varnių kanauninkas, kilęs nuo Kėdainių, Mikalojus Daukša išleido lietuvišką katalikų katekizmą (1595 m.) ir pamokslų rinkinį - Postilę (1599 m.), kurioje yra jo garsi prakalba,

tiesiog himnas lietuvių kalbai. Anykštėnas jėzuitas Konstantinas Sirvydas sakė lietuviškus pamokslus Vilniaus universiteto šv. Jono bažnyčioje ir parašė trijų kalbų - lotynų, lenkų, lietuvių žodyną ir pamokslų rinkinį. K. Sirvydo darbus tęsė jėzuitas Jonas Jaknavičius ir Šiaulėnų bei Kražių klebonas Saliamonas Slavočinskis - pirmojo katalikiško giesmyno autorius. Lietuvos Katalikų bažnyčia ilgai palaikė lietuvių kalbą katekizavimu, pamokslais ir giedojimu bažnyčiose. Štai keletas Bažnyčios sprendimų. 1526 m. Vilniaus diecezinis sinodas paskelbė, kad parapijų mokyklose evangelijos būtų skaitomos lietuvių kalba. 1582 m., įkūrus Vilniaus kunigų seminariją, buvo priimami į ją jaunuoliai nuo 16 metų ir mokantys lietuvių kalbą. 1669 m. Vilniaus diecezinis sinodas nutarė skelbti 4 kartus per metus Tridento bažnytinio suvažiavimo (1545-1563) nutarimus lietuviškai ir lenkiškai. Jis draudė skirti beneficijas nemokantiems lietuvių ir lenkų kalbų. 1717 m. Vilniaus diecezinis sinodas reikalavo pamokslų ir katekizavimo gimtąja kalba. 1744 m. vyskupo Zenkovičiaus sušauktas sinodas reikalavo iš klebonų mokyti vaikus katekizmo liaudies kalba. Didesnėse parapijose - Trakų, Stakliškių, Alytaus ir kt. klebonai privalėjo turėti vikarus, mokančius lietuviškai. Iki 1738 m. Vilniaus jėzuitų šv. Jono bažnyčioje buvo sakomi pamokslai ir lietuvių kalba. Žemaičių vyskupas Kazimieras Pacas parūpino popiežiaus Urbono VIII (1623-1644) 1632 m. bulės lietuvišką vertimą ir paragino klebonus aiškinti ją lietuvių kalba (Lietuvių tauta. 1923. Kn. III., d. 2, p. 276-179).

Nuo kurio laiko Lietuvos bajorai nustojo šnekėję lietuviškai? Matyt, kad lemiamas posūkis įvyko XVII a. antroje pusėje. Turime liūdną Vilniaus vyskupo Jono Lopacinskio 1773 m. liudijimą: „Mano širdį užpildo liūdesys, kai didžioji kilmingųjų dalis, kai yra įprasta katekizuoti ir sakyti šventus pamokslus lietuvių kalba, retai atvyksta dėl kažkokios neapykantos šiai kalbai". Vyskupas rašė šiuos žodžius į Romą. Tuo tarpu Katalikų bažnyčia vartojo lietuvių kalbą tol, kol visuomenei ji bus reikalinga.

Švietimo epochoje (XVIII a. pabaiga ir XIX a. pradžia) išaugo naujoji modernioji lietuvių tauta. Ji rėmėsi ne privilegijomis, o etniniais pamatais, liaudies dvasine kūryba ir gimtąja lietuvių kalba. Švietėjai pirmieji ėmė neigti bajorų privilegijas ir jų pamatu sukurtą politinę tautą. Bajorų vaikai - inteligentai ugdė naujus krašto piliečius. Pirmas toks židinys atsirado žemaičiuose tarp bajorų, kurie mokėsi Vilniaus universitete. 1823 m. žemaitis iš Viduklės Simonas Stanevičius dar Vilniuje parašė odę „Šlovė Žemaičių". Tai buvo tarsi himnas naujam sąjūdžiui. S. Stanevičius tarytum atkartojo Mykolo Daukšos žodžius: „Mūsų žemė užmiršo kalbą savo ir užmiršo, kuomi buvo". Lietuvių tauta išsaugojo savąją kalbą, papročius ir savaimingas dvasios apraiškas arba tautos dvasią. S. Stanevičiui padėjo tautos žadintojas Dionizas Poška, tautosakininkas Liudvikas Jucevičius, vienas iš karščiausių žemaičių sąjūdžio atstovų poetas Antanas Klementas, lituanistika susidomėję Jurgis Pliateris ir vyskupas Juozapas Arnulfas Giedraitis.

Edukacinės komisijos pirmininkas Vilniaus vyskupas Ignas Masalskis su savo pagalbininkais Ksaveru Bogušu, Jonu Erdmanu, Dovidu Pilchovskiu ir kt. kūrė naujo tipo vidurines mokyklas, o parapijose - pradžios mokyklas valstiečių vaikams. Jose buvo mokoma lietuvių kalbos ir teikiamas lietuviškas raštas, kurį vėliau taip išpuoselėjo Lietuvos knygnešiai. Lietuvių tautinio sąjūdžio priešakyje buvo šalia iš valstiečių tarpo kilusių inteligentų ir bajorai Vincas Kudirka, rašytoja Julija Beniuševičiūtė-Žymantienė (Žemaitė), Marija Pečkauskaitė (Šatrijos Ragana), Gabrielė Petkevičaitė (Bitė).

Moderniosios lietuvių tautos uždarumo šūkiai pastūmėjo dalį bajorų lenkomanų link savo istorinių brolių.

Ūkis. Krašto ūkio istorijoje bajorai turi nemaža nuopelnų. Visų pirma, per 20 metų (nuo 1557 m.) atlikta Valakų reforma davė didžiulę žemės ūkio pažangą. Jau tuomet buvo vykdomas žemės kadastras pagal jos rūšį pačiame mažiausiame plote - marge (0,71 ha), įvesta prievolių apskaita pagal valstiečių turimos žemės kiekį ir kokybę, sukurta inventorinės apskaitos sistema, kurios nežinojo Rytų Europa. Reforma nustatė prievolinį vienetą - valstiečio ūkį ir paveldimą kieminį žemės valdymą. Jau XVI a. buvo įvesta kredito sistema pagal ipotekos reikalavimus ir skaičiuojant ne turimų baudžiauninkų (kaip Rusijoje) skaičių, o ariamos žemės kiekį ir kokybę. Lietuvos bajorai niekuomet neskaičiavo savo turto pagal valdomas „dūšias", o vertino žemę, jos paruošimą ir derlių. Bajoras su grafo ar kunigaikščio titulu (Pliateriai, Radvilos ir kt.) skaičiavo, kiek galvijų reikia laikyti pūdymo margui patręšti, kiek ir kokių javų sėti į margą, kelis kartus arti pūdymą, kur melioruoti ar kalkinti žemę, kaip kaupti mėšlą. Jie rašė instrukcijas savo ekonomams ir reikalavo tiksliai jas vykdyti. Beje, ūkio pažangos jie reikalavo ir iš valstiečių. Kelia tik nuostabą sovietmečiu mūsų ekonomistų sugalvotas žemės vertinimas-kadastras rajono ribose! Bajorai rūpinosi krašto ūkiu. XVIII a. pasirodė merkantilistinės nuotaikos, siekiančios pagyvinti užsienio prekybą, kurti savąją pramonę, įvesti gerus savus pinigus. Seimui buvo pateikta patvirtinti prekybai tinkamų upių sąrašą, naikinti prie jų užtvankas ir privačias muitines. Seimeliai rėmė iždininko Antano Tyzenhauzo reformas plečiant amatus, kuriant manufaktūras. Kupiškėnas A. Tyzenhauzas matė Lietuvos ateitį keliant jos ekonomiką. Ne miestuose, o bajorų dvaruose kūrėsi pramonė ir ne vien bravorai, bet ir maisto, statybinių medžiagų ir net geležies gamybos fabrikai.

Bajorai kaltinami dėl valstiečių priespaudos ir sunkios baudžiavos. Baudžiava buvo visoje Centro ir Rytų Europoje. Baudžiava buvo gyvenimo būdas, pagimdytas Vakarų pramoninių kraštų ir jų didelio poreikio javams. Galima priekaištauti bajorams dėl ekscesų, krašutinumų, sunkios lažo naštos. Bet Lietuvos Statutas baudė bajorą mirtimi už tyčinį valstiečio nužudymą. Tokios teisės neturėjo nei lenkai (iki 1768 m.), nei rusai.

Dėl miestų. Miestams suteiktos valdovų teisės negalėjo būti įgyvendintos dėl bajorų sauvalės. Bet kad neaugo Lietuvos miestai, lėmė ir kitos priežastys. Dėl

ko miestai ir miesteliai agrarizavosi, o amato ir prekybos centrai merdėjo? Toje pačioje valstybėje - baltarusių žemėje - miestai išaugo.

1788-1792 m. reformos metu Lietuvos bajorai reikalavo palikti senąją valdymo formą ir baudžiavą. Bet buvo ir tokių reformos šalininkų: Mykolas Čartoriskis - visų reformų pradininkas dar 1764 m., Joakimas Litauras Chreptavičius - miestų teisių išplėtimo kūrėjas (1791 04 18), Ignas Potockis - vienas iš 1791 m. gegužės 3 d. Konstitucijos autorių, 1794 m. sukilimo vadai Tadas Kosciuška ir Jokūbas Jasinskis arba valstietiškas respublikonas Mauricijus Karpis ir kt. Buvo Lietuvoje ir bajorų filantropų. Jie pirmi pradėjo naikinti baudžiavą. Pirmasis tai padarė 1769 m. Ksaveras Bžostovskis savo Turgelių ir Merkinės dvaruose, juo pasekė 1800 m. Kurtuvėnų ir Kartenos savininkas Kajetonas Nagurskis, 1809 m. Ignas Karpis atleido į laisvę Joniškėlio, Klovainių, Linkuvos, Palėvenio, Naujamiesčio ir kt. savo dvarų iš viso apie 7 tūkst. valstiečių. Žinomi filantropai Ignas Puslovskis (Gudžiūnuose), Pranciškus Vilčinskis (Jaskonių ir Nemakščių dvaras), Kazimieras Jelenskis (Glintiškių dvaras), Albertas Gorskis (Salantai ir Gintališkės), universiteto rektorius Simonas Malevskis (universitetui priklausę dvarai) ir kt. Baltarusių žemėse žymesni filantropai buvo J. L. Chreptavičius (Ščorsų dvaras) ir Hilzenas (Breslaujos pavietas), atleidę iš baudžiavos savo valstiečius.

Lietuvių bajorai, vadovaujant M. Pliateriui, 1817 m. Vilniaus seimelyje pasiūlė naikinti baudžiavą visame krašte. Šis pasiūlymas pasiekė net carą Aleksandrą I. Iš Vilniaus turėjo vykti į Peterburgą bajorų delegacija: M. Riomeris, K. ir F. Pliateriai, A. Chreptavičius, A. Čartoriskis, M. Oginskis, A. Giedraitis, M. Tiškevičius prašyti caro leidimo naikinti Lietuvoje baudžiavą. Bet Peterburge jau buvo prasidėjęs arakčejevinis režimas ir buvo uždrausta rašyti ir kalbėti apie baudžiavos panaikinimą. Bet už tai caras Aleksandras II 1858 m. prisiminė tą įvykį ir baudžiavos naikinimą visoje imperijoje pradėjo nuo Lietuvos.

Pragaištingas bajorijos ribotumas

1. Teisėtvarka

Visiems bajorams buvo garantuota asmens neliečiamybė. Niekas negalėjo būti nubaustas be teismo sprendimo. Visi teismai buvo sudaryti pagal teritorinį principą. Teisėjai buvo renkami visų bajorų, gyvenančių toje teritorijoje (paviete) ir turinčių nuosavybę. Bajorus teisti buvo galima tik pagal Lietuvos Statutą. Nuteistieji galėjo apeliuoti į visų Lietuvos bajorų renkamą Tribunolą. Atrodytų, kad tokia teismų sistema buvo gera ir net pavyzdinga. Bet bajorai „pamiršo" vykdomąją valdžią, be kurios joks įstatymas ir joks teismo sprendimas buvo neveiksmingas. Visai nebuvo policijos ar kariuomenės dalinio prie pavieto teismo. Niekas negalėjo užtikrinti teismo sprendimo vykdymo. Už nedalyvavimą teisme atsakovas buvo skelbiamas banitu t. y. beteisiu žmogu-

mi. Trukdant kontumacinio (nedalyvaujant atsakovui) sprendimo vykdymą, buvo skelbiama amžina banicija. Bet banitais pabuvojo daugelis Lietuvos bajorų ir didikų ir niekas jų negalėjo ištremti iš krašto. Banitai galėjo gauti ir karaliaus sublevaciją arba gleitą, t. y. banicijos vykdymo atidėjimą šešiems mėnesiams. Per tą laiką banitas galėjo pasitaisyti. Įsivyravo paprotys teismo sprendimus vykdyti savo jėgomis. Paplito ginkluoti užpuolimai - „najazdy". Juose dalyvavo ir bajoro pašaukti ir apginkluoti jo valstiečiai. Ginkluotos bajorų konfederacijos tapo bajorų gyvenimo būdu ir politinių reikalų sprendimo priemone. „Rušyc nobilitatem" reiškė ginklu paremti vieną ar kitą kandidatą į sostą arba ginti savo laisves ir privilegijas nuo priešiškos reformatų konfederacijos arba, pagaliau, pulti didikus - laisvių „uzurpatorius" (pvz., Sapiegas arba Radvilas). Konfederacijos buvo valstybinių institucijų neremiamos. Tai buvo gaivališki bajorų ginkluoti sąjūdžiai, kurie didino krašte netvarką. Beje, tose konfederacijose pašaukti bajorai buvo vadinami riteriais. Bajoras, atitrauktas nuo ūkio, tapo riteriu.

2. Valstybės valdymas

XVI a. Lietuvos monarchija virto bajorų valdoma valstybe. Joje viską lėmė bajorų-šlėktos luomas, politinė lietuvių tauta. XV-XVI a. buvo sukurtos Lenkijos pavyzdžiu valstybinės institucijos - ministerijos ir dignitorijos, pavaldžios ne monarchui, o visagaliam seimui. Po Liublino unijos Lenkijos ir Lietuvos valstybės gyveno bendroje federaciniu būdu sujungtoje Respublikoje. Bendri lenkų ir lietuvių politinių tautų interesai suartino jas ir sukūrė išimtinę visoje Europoje kilmingųjų valdomą valstybę. Bajoriškąją demokratiją jie laikė pavyzdine ir teigė tos santvarkos pranašumą. Kaip akies vyzdį jie saugojo savo senas teises, laisves ir privilegijas. Kilmingųjų renkamas valdovas negalėjo valdyti valstybės, nes jam nebuvo pavaldūs valstybės pareigūnai. Normanas Davies apgailestaudamas rašo, kad Respublika nesukūrė savojo, pereinamojo valstybės valdymo modelio nuo rytų barbariško dezpotizmo į Vakarų katalikiškąjį absoliutizmą.

Visiems bajorams buvo užtikrinta teisė dalyvauti politiniame gyvenime per pavietų seimelius ir seimus. Visagaliame seime buvo ne tik kuriami įstatymai, bet ir koncentravosi visas valstybinis gyvenimas. Bet dažnai jame vyravo ne svarbūs valstybiniai reikalai, o smulkmeniški didikų interesai, konfliktai ir dėl to dažnai seimai suirdavo. Didikų intrigos, personaliniai ryšiai su užsienio valstybėmis, papirkimai, tarnybų pirkimai, kyšininkavimas ir kitos blogybės apėmė to meto visuomenę. Neteko vertės užsienyje kalamos Respublikos vario monetos. Nebuvo sureguliuoti bendri valstybiniai matai ir svoriai, šlubavo fiskalinė politika. Lietuvos iždo skola XVIIII a. pabaigoje siekė 10 milijonų auksinų. Valstybės biudžetas galėjo surinkti per metus 2-3 milijonus auksinų. 1791 m. kovo 3 d. J. Erdmanas rašė, kad rusai moka 5 rublius sidabru (apie 30

auksinų) nuo valstiečio vyriškos giminės pagalvės mokesčio, o nuo 25 kiemų duoda vieną rekrūtą. Todėl rusai bėga pas mus. Lietuvoje valstiečiai nuo kiemo (2-3 vyrai) mokėjo 6-8 auksinus ir nedavė jokių rekrūtų. Ir tai daroma ne valstiečių buičiai lengvinti, o dvaro pajamoms didinti.

Valstybės dvarai - seniūnijos buvo išdalytos bajorams valdyti iki gyvos galvos, o neretai ir paveldimai. Stambiausias seniūnijas turėjo didikai. Nuo seniūnijos reikėjo mokėti ketvirtąją dalį pajamų - kvartą, XVIII a. pabaigoje - dvigubą kvartą. Kitą dalį pajamų iš seniūnijos pasisavindavo seniūnas. Valstybės iždas sunkiai išlaikė minimalią, vos 6 tūkst. kariuomenę. Tuo tarpu Rusija turėjo iki 300 tūkst. karių, o Švedija - iki 90 tūkst. Lietuvos kariuomenė negalėjo pasipriešinti galingiems kaimynams. Pašauktinė bajorų kariuomenė jau nuo XVII a. buvo sunkai sušaukiama, rinkosi pavėluotai ir stengėsi nuo karo veiksmų atsipirkti. Bajorai vetavo kiekvieną karaliaus pastangą (nuo XVIII a. vidurio) įvesti tvarką ir padidinti kariuomenės skaičių. Ji atsisakydavo apsidėti mokesčiais, o bejėgiam karaliui siūlė gelbėti yrančią valstybę. Perdėtai pacifistinė užsienio politika buvo patogi bajorams, bet vedė valstybę į pražūtį.

3. Užsienio politika

Lietuva iš seno turėjo užėmusi daug svetimų teritorijų. Bajorai manė, kad šimtmečiais dėl jų niekas nekėlė pretenzijų ir jie valdo tuos aneksus teisėtai. Lietuvos Didžiosios Kunigaikštystės sienas esą saugoja senos sutartys su Rusija ir Švedija ir reikia tik jas atnaujinti seime. Tai buvo nedovanotinas nerūpestingumas ar net naivumas. Visiems buvo žinomas senas posakis: „jei nori taikos, ruoškis karui". Rusija nuo Petro I laikų siekė globoti visą Respubliką. Lietuvos Didžiojoje Kunigaikštystėje ji jau šeimininkavo. Rusijos globa pasireiškė visų pirma karalių rinkimuose. 1733 m. laisvai išrinktą karalių Stanislovą Leščinskį rusų kariuomenė išvijo iš krašto, o seimą privertė išsirinkti Rusijos parinktą karalių saksą Augustą III. Kai 1763 m. jis mirė ir ponai panoro rinkti karalių vėl iš saksų giminės, Rusija atsiuntė iš Peterburgo pasiuntinį Stanislovą Augustą Poniatovskį ir privertė seimą išrinkti jį karaliumi. Rusijos kariuomenė per visą XVIII a. neišėjo iš Lietuvos Didžiosios Kunigaikštystės. Suiručių metu ji tik padidindavo savo įgulas. Ji reikalavo kariams ir žirgams maisto ir pašaro ir ne visuomet už tai atlygindavo. Surinktas maisto ir pašaro atsargas net išveždavo į užsienį. Rusija kišosi į vidaus gyvenimą, organizavo bajorų konfederacijas jai rūpimiems reikalams spręsti. Ji 1767 m. suorganizavo Lietuvos stačiatikių konfederaciją Slucke ir net 1767 m. konfederacinį seimą Varšuvoje ir Targovicos konfederaciją 1792-1793 m., nukreiptą prieš Ketverių metų seimą. Akivaizdaus pavojaus metu bajorai nieko nedarė gelbėti valstybei. Karinis nepajėgumas neleido vykdyti aktyvios užsienio politikos. Niekas tokia valstybe nepasitikėjo ir nėjo su ja į sąjungą. Respublika tapo izoliuota. Rusija siekė pasiglemžti visą Respubliką. Tik dėl brutalaus rusų pa-

siuntinio Varšuvoje Nikolajaus Repnino elgesio (1767 m. konfederacinio seimo metu jo įsakymu buvo net areštuoti trys lenkų žymūs senatoriai) kilo Baro konfederacija, kuri pastūmėjo Turkiją į karą su Rusija. To karo metu Rusija buvo priversta nusileisti Austrijai ir Prūsijai ir sutiko pasidalyti Respubliką. Rusija atidavė joms pasidalyti Lenkiją, o pati pasigrobė visą Didžiąją Lietuvos Kunigaikštystę ir Inflantus.

Šioje visoje istorijoje kvailiausia yra tai, jog didikai pakvietė Rusiją ginti jų laisves ir teises nuo savų reformatorių.

Jie manė, kad Rusija nesiekia Respublikos teritorijų. Pagaliau jie dėjo viltis į Rusiją, kad ji išsaugos bent Lietuvos autonomiją Rusijos imperijos sudėtyje. Bajorai ėmė ginti tėvynę tik ją praradę per 1830-1831 ir 1863-1864 m. sukilimus; net sugebėjo įtraukti į tuos patriotinius siekius savo engiamus valstiečius.

XIX a. ir visą XX a. Lietuvos bajorai sunyko. Jau Švietimo epochoje XVIII ir XIX a. riboje prasidėjo bajorų laisvių ir privilegijų kritika. Iš valstiečių buvo ugdoma nauja modernioji tauta, besiremianti lietuvių tautinėmis vertybėmis - lietuvių liaudies žodine kūryba, jos kalba. Rusija, siekianti integruoti prijungtas prie imperijos žemes, 1840 m. panaikino Lietuvos Statutą, o 1861 m. ir baudžiavą. Bajorai patyrė trėmimus į Rusijos gilumą, dvarų konfiskacijas, mokėjo kontribucijas. Lietuvių tautinis sąjūdis ir tautinis uždarumas pastūmėjo bajorus į savo istorinių brolių lenkų pusę. 1918 m. susikūrusi tautinė Lietuvos valstybė ir jos atlikta agrarinė reforma žlugdė bajorų ūkinį potencialą. Sovietmečiu buvo paskelbtas ekonominis ir fizinis bajorų-dvarininkų sunaikinimas.

Mečislovas Jučas

Herbai yra viduramžių kultūros padarinys. Jie atsirado XII a. antrajame ketvirtyje kaip riterių skiriamieji ženklai ir buvo vaizduojami matomiausiose vietose - riterio vėliavoje, skyde, ant šalmo, apsiausto, net ant žirgo gūnios. Iš dalies jie buvo reikalingi atskirti nuo galvos iki kojų apsišarvavusius savus karius nuo panašiai ginkluotų priešininkų. Kadangi herbas dažniausiai reiškė privilegijuotą padėtį visuomenėje, tai juos paprastai naudojo kilmingųjų luomas ir tos teisinės institucijos, kurios turėjo specialias valdovų privilegijas, ženklinančias jų išskirtinę padėtį visuomenėje. XIII - XV a. juos turėjo miestai, cechai, universitetai, bažnyčios, vienuolynai. XV a. žinomi miestiečių herbai, o naujaisiais laikais kai kuriuose Europos kraštuose juos galėjo įsigyti net valstiečiai. Herbų raidai ypač didelę įtaką turėjo Lietuvoje mažai žinomi riterių kariniai žaidimai - turnyrai. Jų išvakarėse valdovo pilies kieme ar kitoje vietoje būdavo viešai išdėliojami riterių herbiniai skydai, šalmai, vėliavos. Turnyrų tvarkytojai heroldai susirinkusiai visuomenei, ypač dvaro damoms, pagal herbus nupasakodavo riterių kilmę, aukštindavo jų karinius žygdarbius, pergales turnyruose. Tas viešas herbų rodymas reikalavo, kad riteriai būtų susipažinę su heraldikos taisyklėmis, lavintų estetinį skonį (ypač išradingai buvo stengiamasi papuošti riterio šalmą, kuris tapo viena iš svarbiausių sudėtinių herbo dalių). Kartu tai buvo savotiška jaunimo auklėjimo mokykla, kur aukštinta drąsa, ištvermė, kilnumas, dora, pasiaukojimas ir kitos dorybės.

Lietuva ganėtinai anksti „susipažino" su Europos heraldika. Jau XIII a. pradžioje teko ginti savo nepriklausomybę nuo kalavijuočių, turėjusių ant balto apsiausto raudoną kalaviją, o po kurio laiko ir nuo juodu kryžiumi pasiženklinusių kryžiuočių. O kur dar kitų kraštų pasauliečiai riteriai, dalyvavę Vokiečių ordino žygiuose į Lietuvą. Suprantama, pirmoji pažintis su vakarietiška heraldika nebuvo taiki ir galėjo ugdyti priešiškumą svetimšalių kultūrai. Tik po Lietuvos krikšto 1387 m. bei pergalės Žalgirio mūšyje 1410 m. atsirado daugiau taikių bendravimo su kaimynais galimybių. Kita vertus, per du šimtus nepaliaujamos kovos metų pasikeitė ir Lietuvos visuomenė. Joje subrendo sąlygos perimti ir pritaikyti savo poreikiams daugelį naujų teisės ir moralės normų, kilmingųjų kultūros dalykų, tarp jų ir herbus. Jie pas mus pasirodė XIV a. pabaigoje.

Negalima sakyti, kad iki tol Lietuvoje nebuvo skiriamųjų ženklų. Tačiau herbai - tai pagal heraldikos taisykles sudaryti sąlygiškai nekintami teisinio arba

1 pav. Riterių herbų šalmų apžiūrėjimas, 1483 m. Konrado Grünenbergo herbynas

fizinio asmens skiriamieji ženklai, paprastai ginami įstatymo. Herbu galima vadinti tik tą ženklą, kuris yra paveldimas, turi spalvas ir bent herbo skydą. Visi ženklai, kurie buvo vartojami iki XIV a. pabaigos, šių savybių neturi. Pavyzdžiui, tariamame Mindaugo antspaude (plomboje) vaizduojama lyg W raidė su kryžiumi ant jos centrinės dalies. Algirdas vartojo antspaude dviejų

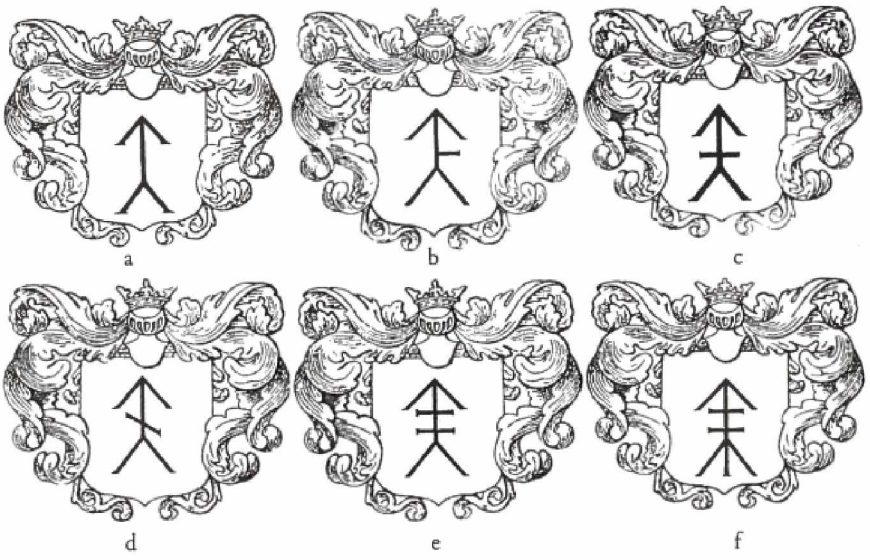

2 pav. Strėlės motyvas a) Vijūkų, b) Dolskių, c) Chodkevičių (Koscieša), d) Beresnevičių, e) Skorulskių, f) Pukštų Klausgailaičių herbuose

sujungtų ir per vidurį sukryžiuotų strėlių motyvą, jo sūnus Skirgaila - ženklą, primenantį Andrejaus kryžių (X formos) ir pan. Visi jie vaizduojami be skydų, suprantama, nėra spalvų ir po jų turėtojų mirties dingsta iš akiračio. Tokie ženklai dažnai vadinami nuosavybės ženklais. Jie buvo vartojami asmens turtui žymėti. Valstiečiai juos išlaikė iki XX a.

Bet kai XIV a. pabaigoje ėmė rastis pirmieji herbai, daug tokių ženklų buvo suheraldinta. Jie pasidarė paveldimi, atsirado spalvos, o patys ženklai buvo įrėminti į herbo skydą, pavirto herbų figūromis. Būtent tokie herbai sudaro senosios lietuviškosios heraldikos pagrindas. Jų iki XVII a. pradžios žinoma keletas tūkstančių. Kadangi beveik visi sudaryti iš įvairių linijų kombinacijų, priskiriami linijinei heraldikai.

Lietuvos kilmingieji labiausiai mėgo stilizuotos strėlės motyvą. Turbūt tai atspindi ano meto visuomenės, kuri didesniąją gyvenimo dalį praleisdavo karo lauke, mąstyseną, gyvenimo aktualijas. Antai Vijūkų herbe, kaip tvirtina garsus mūsų istorikas bei Lietuvos heraldikos pradininkas Albertas Vijūkas - Kojelavičius, vaizduojama apačioje įskelta strėlė, Dolskiai ant tokios strėlės uždėjo pusę kryžiaus, Chodkevičiai - kryžių (šis herbas Lenkijos heraldikoje vadinamas *Kościesza* vardu), Žemaičių bajorai Beresnevičiai kryžių dėjo įžambiai, Skorulskiai - du kryžius, o Pukštos Klausgilaičiai dar ir strėlės apačią padarė trišakę. Lietuvoje žinoma per 150 giminių, kurių herbuose matomas vis kitaip pavaizduotas strėlės motyvas.

Be strėlių, yra daug sudėtingų, iš linijų sudarytų geometrinių figūrų, kurias aprašyti labai sunku. Tai ir Gediminaičių stulpai, kuriuos kaip herbą pirmą

kartą pavartojo Vytautas 1397 m. Panašų herbą XVI a. turėjo Karklėnų bajorai Gandrai ir Vilkijos bajorai Kulniai. Žemaičių bajorų Bilevičių ir Stankevičių herbe vaizduojamas gulsčias stačiakampis su trimis kryžiais (viršuje ir šonuose). Šis herbas vėliau, veikiamas lenkų heraldikos tradicijų, gavo Kapo (lenk. *Mogiła*) vardą. Bukantų herbas - tartum dvi sujungtos strėlės. Garsios Galaunių giminės herbe vaizduojama figūra primena T raidę ir pan.

Praėjus keliems amžiams nuo šių herbų atsiradimo sunku, dažnai net neįmanoma pasakyti, ką jie reiškia, nes nė vienas šaltinis apie jų simboliką, reikšmę neužsimena. Linijines figūras rinkosi patys herbų savininkai. Galimas daiktas, kad dauguma jų gilesnės prasmės neturėjo. Juk dar neseniai Lietuvos valstiečiai, žymėdami darbo įrankius kokiu nors ženklu, daug apie jo prasmę negalvojo, svarbiausia, kad jų išsirinkti ženklai skirtųsi nuo kaimynų ženklų. Aišku, kad kai kurių ženklų grafika buvo pasiskolinta iš žmones supusios aplinkos. Pavyzdžiui, stilizuotai pavaizduota eglutė, pusmėnulis, žvaigždė, kablys, kryžius. Kitos geometrinės kombinacijos galėjo būti visai atsitiktinės.

Tačiau taip pat aišku, kad kai kurie ženklai į Lietuvos kilmingųjų herbus pateko iš senosios religijos, kažkada galėjo turėti magišką prasmę. XV a., juo labiau XVI-XVII a., pirminės reikšmės jie jau galėjo nebeturėti. Bet kaip praeities reliktai, giliai įsišakniję žmonių sąmonėje, dar buvo žinomi, tiksliau, žinoma jų grafika. Prie tokių simbolių būtų galima priskirti herbuose pasitaikančią svastiką. Tai labai senas indoeuropiečių ženklas, simbolizuojantis saulę, amžinybę. XVI a. svastikos arba panašų ženklą Kauno paviete turėjo bajorai Germanavičiai, Ginteikaičiai, Oliukavičiai ir kitos giminės.

Matyt, daug ankstesnius negu krikščionybės Lietuvoje laikus siekė kryžiaus ženklas, kadaise buvęs ugnies, saulės simbolis. Labai dažnai jis sujungiamas su kitomis herbų figūromis. Žemaičių bajorų Kiaunarskių herbe vaizduojamas kryžius su nedidele šešiakampe žvaigždute dešinėje, Taliatų herbe buvo dvigubas kryžius su trumpesne apatine kryžma ir pusmėnuliu prie jos iš dešinės. Yra manoma, kad ir Jogailaičių dvigubas kryžius, vėliau tapęs Vyčio kryžiumi, buvo susijęs su lietuviškos linijinės heraldikos tradicijomis.

Daugelyje senųjų Lietuvos kilmingųjų herbų galima rasti pusmėnulį, žvaigždę, apskritimą (saulę), vieną, du, tris susiraičiusius žalčius. Bent kai kurie iš jų gali būti reliktiniai gamtos garbinimo atspindžiai heraldikoje.

Kitą Lietuvos bajorų herbų grupę sudaro lenkų herbai. Kalbant apie juos, būtina atkreipti dėmesį į kelis specifinius lenkų heraldikos brožus, kurių nėra kituose Europos kraštuose. Pirmiausia, Lenkijoje tą patį herbą turėjo ne viena, o kelios, net dešimtys ir šimtai giminių, dažnai nesusijusių kraujo giminystės ryšiais. Antai apverstą pasagą su kryžiumi joje, vadinamąjį Vanago herbą (lenk. *Jastrzębiec*), turėjo per 500 giminių. Antra, bemaž visi lenkų herbai turėjo pavadinimus arba vardus, devizus. Vieni pavadinimai susiję su vietove, iš kurios buvo kilę bajorai. Pavyzdžiui, Ravos herbas (ant meškos sėdinti karalaitė) pa-

vadintas upės Mozūrijoje vardu, Nalenčo herbas (surišta skarelė) - ežero. Lenkų senosios heraldikos žinovas profesorius Józefas Szymanskis iki XVI a. topografinės kilmės herbų vardų nustatė apie 7,7 %. Vis dėlto daugiausia, anot jo, apie 48,4 % vardų buvo patroniminės kilmės. Jie pavadinti pagal asmens vardą, pavardę arba pravardę. Lietuvoje tokius herbus turi Masalskiai, Komarai, Zarembos. Trečia, apie 3,7 % pavadinti pagal kovos šūkius. Antai Doliva herbas (kaspinas su trimis rožėmis) reiškia šūkį *„Do Liwa"* („Į Livą", tai yra grįžkime į Livą, namo). Panašios prasmės Dolenga herbas (lenk. *Dołęga*). Ketvirta, apie 22,4 % herbų vadinama pagal herbo figūrą arba šalmo papuošalą. Gulbės herbe vaizduojama gulbė, Pusožio (lenk. *Półkozic*) herbe - ant šalmo pusė ožio (skyde asilo galva). Kitų vardų kilmė (apie 17,8 %) iki šiol nežinoma. Lenkų herbų specifiką lėmė tai, kad dar priešheraldiniais laikais visi kurios nors srities kilmingieji, sakysim, gyvenę prie Ravos upės, stojo į karą po viena senjoro vėliava. Kai ėmė rastis herbai, visi arba dauguma tos srities bajorų į savo herbus įdėjo tos vėliavos ženklą ir jam suteikė vietovės vardą. Kiti ėmė naudoti senjoro vardu pavadintą herbą. Taip atsirado daugybė vieną herbą turinčių giminių. Jų daugėjo dar ir dėl Lenkijoje paplitusios herbinės adoptacijos, arba įsūnijimo į herbo giminę, priėmimo į herbą. Paprastai kilmingesnė giminė priimdavo į savo herbą mažiau kilmingą giminę arba jos atstovą. Adoptacija dažnai buvo susijusi su nobilitacija, tai yra nekilmingo asmens pakėlimu į bajorus, bajorystės suteikimu. Asmuo, gaunantis bajorystę, būdavo priimamas į kurios nors giminės herbą, dažniausiai tos, kuri rūpinosi savo valdinio nobilitacija. Net indigenatai (pilietybės suteikimas) neretai buvo susiję su adoptacija.

Visi šie dalykai darė didelę įtaką lietuvių heraldikai. 1413 m. Horodlėje įvyko pirmoji grupinė adoptacija - apie 50 Lietuvos šeimų priėmė lenkų herbus. Vilniaus vaivada Manvydas gavo Leliva herbą (pusmėnulį ir šešiakampę žvaigždę), Trakų vaivada Jaunis Valimuntaitis - Zadora herbą (liūto galva, spjaudanti ugnimi). Jo palikuonys buvo Kęsgailos, Daugėlos, Zavišos. Lapino (lenk. *Lis*) herbą - strėlė su dviem kryžiais, šalme lapinas - priėmė Trakų kaštelionas Sunigaila. Šis herbas labai paplito Lietuvoje galbūt dėl to, kad jis tiek grafika, tiek simbolika buvo labai artimas lietuvių heraldikai. Vėliau Lapino herbą turėjo kunigaikščiai Svirskiai, taip pat Blusiai, Golkantai, Jovaišos, Medekšos, Mickevičiai, nuo Smolensko kilusi garsi Sapiegų giminė. Tarp jų ir žinomas XVI a. publicistas Andrius Volanas. Kristinas Astikas Horodlėje priėmė trijų ragų herbą (lenk. *Trąby*). Jį naudojo iš Astikų kilusi galingiausia Lietuvoje Radvilų giminė, taip pat Ivaškevičiai, Gintautai, Narbutai, Petkevičiai, Vainos ir kitos giminės. Kirvio herbą gavo Jonas Butrimas iš Žirmūnų. Jį galima rasti Abakevičių, Dranseikų, Ivanauskų herbuose. XIX a. panašų herbą turėjo iš valstiečių kilęs Žemaičių vyskupas Motiejus Valančius.

Galima nurodyti dar vieną kitą garsų Lietuvos visuomenės ir kultūros veikėją, turėjusį Horodlėje gautą herbą. Vanago herbą naudojo Vilniaus universiteto auklėtinis, istorikas Mykolas Balinskis, Gulbės herbą - lietuvių raštijos pradi-

ninkas Abraomas Kulvietis, Dembno (lenk. *Dębno*) herbą - kryžius ir nedidelė w formos figūra jo apačioje - Venclovas Mikalojaitis (Mykolas Lietuvis, jo sūnus Venclovas Agripa), Dzialošos (*Działosza*) herbą - elnio ragas ir sparnas - Stanislovas Rapolionis bei Motiejus Dogelis, Pusožio herbą - XVI a. poetas Pranciškus Gradauskas.

Neretai tvirtinama, kad lenkų herbus Horodlėje priėmė valdančiosios klasės viršūnė, Lietuvos ponai katalikai. Egidijaus Banionio tyrimai parodė, kad iš tikrųjų Horodlėje dalyvavo Vytauto dvaras. Tarp priėmusių herbus galima rasti ir aukščiausius valstybės dignitorius - vaivadas, kaštelionus, ir smulkius bajorus, kurie žinomi tik iš Horodlės akto. Šiaip ar taip, Horodlės aktu siekta Lietuvos bajorų teises nors iš dalies sulyginti su Lenkijos šlėktų teisėmis, kurių šis luomas buvo daugiau išsikovojęs. Kita vertus, Horodlės aktas rodo, kad Lietuvoje pradėtas kurti elito sluoksnis kai kurių tyrinėtojų prilygintas Vakarų Europoje egzistavusiam riterijos institutui. Netrukus ir Žygimantas Kęstutaitis, kovodamas dėl valdžios su Švitrigaila ir siekdamas patraukti į savo pusę kitus Lietuvos Didžiosios Kunigaikštystės gyventojus, 1434 m. iš dalies sulygino katalikų ir stačiatikių teises, leisdamas kilmingiems katalikams neseniai gautuosius lenkų herbus suteikti ir stačiatikių aukštuomenei.

Kartu su bajorų teisių ir laisvių didinimu prasidėjo lenkų kultūros skverbimasis, kuris ypač padidėjo, kai 1569 m. Liublino unija sulygino Lietuvos vidutinės ir smulkiosios bajorijos teises su lenkų šlėktų teisėmis. Bajorų herbuose tai labai aiškiai matyti. Iki XVI a. vidurio lenkų herbus paprastai turėjo lietuvių kilmingųjų luomo viršūnės, o vidutinė ir smulkioji bajorija dažniausiai tenkinosi senaisiais lietuviškais linijiniais simboliais. Po to padėtis sparčiai pradėjo kisti. XVIII a. jau visuose kilmingųjų luomo sluoksniuose vyravo lenkų herbai. Tai rodo ir šioje knygoje skelbiama medžiaga, kuri dažniausiai grindžiama vėlesniais šaltiniais, Rusijos imperijos laikų legitimacijos aktais.

Būtina pažymėti dar vieną svarbų reiškinį. XV - XVI a. pirmojoje pusėje Lietuvos kilmingieji, priimdami Lenkų herbus, dažnai atsisakydavo jų pavadinimų, truputį keisdavo herbų figūras (kuo nors papildydavo, kai ką atmesdavo), kitaip nuspalvindavo skydo lauką. Antai Žemaičių bajorai Paškevičiai, iš kurių kilęs Dionizas Poška, turėjo lenkų herbą *Radwan* (stilizuota bažnytinė vėliava), bet jame vietoje kryžiaus - lietuviškas strėlės motyvas. Astikų trijų ragų herbe - ne mėlynas skydo laukas, o raudonas. Šitaip atsirado daugybė lenkų herbų lietuviškų atmainų. Vėliau, pasirodžius pirmiesiems herbynams, kuriuose buvo aprašyti tik pagrindiniai herbų variantai, pradėjo nykti lietuviškos atmainos, pereidamos prie pagrindinio herbo varianto. XVIII a. didžiulio herbyno leidėjas Kasparas Niesieckis visus herbus įvardijo ir tiems lietuvių herbams, kurie grafine išraiška buvo artimi kuriam nors lenkų herbui, suteikė lenkiškojo vardą. Tarkim, prie *Kościesza* herbo buvo išvardytos Beresnevičių, Blusių, Dolskių, Vijūkų-Kojelavičių, Pukštų, Skorulskių ir kitos giminės. Neabejojame, kad dauguma linijinių motyvų, net dalies giminių naudotos gul-

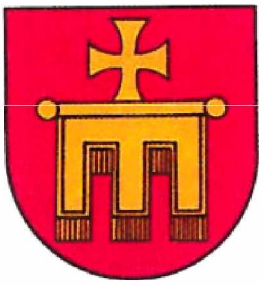

a

b

3 pav. Lenkiški herbai ir jų lietuviškos atmainos: a) herbas Radvanas, b) Paškevičių (Poškų) Radvanas su strėle

bės, pasagos, rožės ir kitos panašios herbų figūros buvo vietinės kilmės ir nieko bendra neturėjo su lenkų herbais. Gulbė arba į gulbę panašus paukštis pavirto lenkišku Gulbės (*Łabędź*), žaltys - Žalčio (*Wąż*) herbu, gėlių ir kiti žiedai - Porajais, pasagos - Pobogais, Lubičais, Dombrovomis ir pan. Kita vertus, nėra jokių duomenų, kad kas nors iš Lietuvos kilmingųjų būtų priešinęsis tokiai herbų interpretacijai. Tai rodo kilmingųjų nutautėjimą, atsisakymą nuo iki tol naudotų ir perėjimą prie grynai lenkiškų herbų.

Nutautėti pradėjo net valstietija. Labai vaizdžiai apie tai rašo Juozas Tumas-Vaižgantas. Jis prisiminė savo motinos giminaičius Tamošiūnus. Vienas iš jų, Martynas, ėmęs pirkliauti, pralobęs ir už 1000 rublių nusipirkęs bajorystę. Kažkoks bajorėlis Moigis iš Alantos dvaro suteikęs jam savo *Bończa* (Vienaragio) herbą. Ta proga Svėdasų klebonas, taip pat bajoras, iš sakyklos paskelbęs mužikams šiuos žodžius: „Jūsų Tamošiūnas dabar nebe jūsų Tamošiūnas, tiktai Tamošauskas. Dabar jis dvejetą arklių kinkys, su zvaneliu važinės, barzdą nešios, karaliui netarnaus, dvarus ir mužikus rindavos, laisvai kupčiavos ir vaikus iškalon leis". Taigi privilegijos darė savo, ir neretai dėl jų buvo aukojami savi tautiniai dalykai, kalba ir papročiai.

Be lenkų, Lietuvoje šiek tiek buvo paplitusi ir kitų kraštų heraldika, bet ji didesnės įtakos neturėjo. Tai dažniausiai į mūsų kraštą atsikėlusių ir Lietuvos pilietybę (indigenetą) gavusių vokiečių, italų, vengrų herbai. Pavyzdžiui, 1580 m. Lietuvos pilietybę gavusių valdovo Stepono Batoro bendražygių Bekešų herbe vaizduojama erelio koja su pusmėnuliu ir žvaigžde, esančiais abiejose pusėse. Kiek didesnė imigracija buvo iš Livonijos, kai XVI a. antrojoje pusėje ji buvo prijungta prie Lietuvos, vėliau prie Lenkijos-Lietuvos valstybės. Žymesnės giminės iš ten - Tyzenhauzai (jų herbe - juodas buivolas auksiniame lauke), taip pat Lietuvos kultūrai nusipelnę Riomeriai (herbe dvi piligrimų lazdos), Pliateriai (trys sutrumpintos juostelės su kaspinu). XIX a. rusų imigracijos atstovai grafai Zubovai, daug prisidėję prie lietuvių tautinio atgimimo, turėjo labai sudėtingą herbą su keliomis herbų figūromis: pirmame lauke -

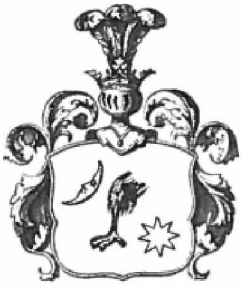

a

b

4 pav. Į Lietuvą atsikėlusių užsieniečių herbai: a) Bekešų, b) Pliaterių

Rusijos imperijos dvigalvis erelis, antrame - pusmėnulis ir penkiakampė žvaigždė, trečiame - šarvuota ranka su kalaviju ir strėlinė su lanku, ketvirtajame - trys heraldinės lelijos.

Lietuvos Didžiojoje Kunigaikštystėje nuo seno gyveno daug tautinių mažumų: karaimai, totoriai, žydai. Totoriai užsiiminėjo karyba. Jų teisinė padėtis buvo beveik tokia pat, kaip ir Lietuvos kilmingųjų.

Žymiausios totorių giminės turėjo iš Rytų atsineštus ženklus, vadinamąsias tamgas, primenančias stilizuotai pavaizduotus vartus, dvišakius, kelnes ir kitas figūras, artimas linijinei heraldikai. Tamgos, kaip ir kilmingųjų herbai, paprastai vaizduotos skyduose, buvo paveldimos. Žydai savo herbiniuose antspauduose dažnai vaizduodavo šešiakampę Dovydo žvaigždę. O tie, kurie pereidavo į krikščionybę, neretai gaudavo bajorystę ir, kaip ir kiti nobilituotieji, kurio nors bajoro herbą. Vienas iš pirmųjų Lietuvoje 1499 m. apsikrikštijo Stanislovo vardu Ošeika. Jį į Meravų herbo giminę - perkirsto skydo viršutiniame mėlyname lauke auksinė (ar natūralios spalvos) šuns galva, apatiniame žaliame auksinė šešiakampė žvaigždė - priėmė Medininkų vyskupas Martynas.

Savą ženklų sistemą taip pat turėjo Lietuvos miestiečiai, visų pirma, jų viršūnės, „patricijai". Dažniausiai šie ženklai būdavo vaizduojami skyduose, kartais net paveldimi. Juos galima rasti miestiečių herbiniuose antspauduose, memorialiniuose paminkluose, ant bažnyčiai dovanotų daiktų ir kitur. Dauguma jų sudaryti iš įvairių linijų kombinacijų, savo grafika artimi lietuvių linijinei heraldikai. Miestiečių viršūnės taip pat kartais įgydavo bajorystę. Antai 1576 m. buvo nobilituotas iš Vilniaus miestiečių kilęs Motiejus Rudamina. Jam senąjį trijų ragų herbą leido naudoti Vilniaus vaivada Mikalojus Radvila ir dar ant jų uždėjo du erelio sparnus, paimtus iš Radvilų kunigaikštiško herbo.

Aišku, bajorystę gaudavo turtingesni miestiečiai, žydai, o iki XVI a. vidurio net valdovo dvare tarnavę durininkais, rankšluostininkais nekilmingi valdiniai. Privilegijose dažnai minimi jų paskolinti pinigai, nuopelnai valdovui,

5 pav. Rudaminų herbas

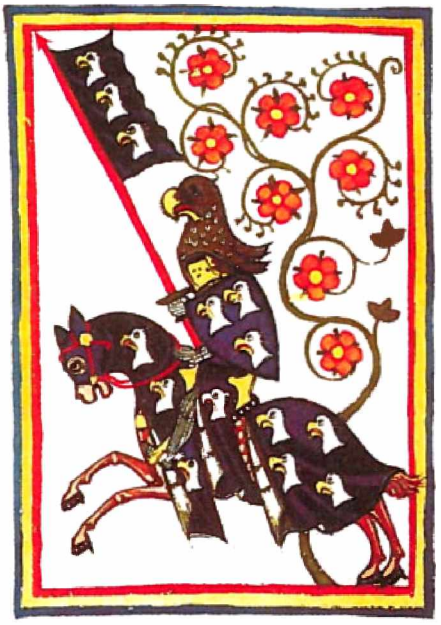

6 pav. Herbinis riteris Hermann von Aue, miniatiūra, apie 1300–1310 m.

kraštui ar kilmingajam, kuris rūpinosi jų bajoryste. Iš esmės tai buvo ne kas kita, kaip bajorystės ir herbo pirkimas.Tokių atvejų vien XVI a. žinoma per šimtą.

Dabar trumpai apie bendruosius heraldikos dalykus. Kilmingųjų herbai paprastai sudaryti iš dviejų lygiaverčių dalių: herbo skydo ir šalmo. Paėmus iš šarvuoto herbinio riterio skydą ir šalmą ir vieną ant kito uždėjus, gaunamas herbas tikra to žodžio prasme. Apskritai skydas buvo visų herbų pagrindas. Jo išvaizda daug kartų keitėsi. Vakarų Europoje seniausi herbai piešti dideliuose į apačią smailėjančiuose, suapvalinta viršutine dalimi skyduose. Jiems prigijo romaninių skydų pavadinimas. XIII a. antrojoje pusėje - XIV a. skydai sumažėjo, jie priminė ištęstą, į apačią smailėjantį šiek tiek išgaubtais šonais trikampį. Tai ankstyvosios gotikos skydas. Lietuvoje tokį skydą galima matyti 1398 m. didžiojo kunigaikščio Vytauto herbiniame antspaude. XIV a. pabaigoje atsirado suapvalinta apačia stačiakampis, kuriam prigijo vėlyvosios gotikos skydo vardas. Šios rūšies skydai Lietuvoje vyravo visą XV a. Tuomet atsirado pas mus rečiau naudotos ir turnyrų tarčės (vok. *die Tartsche*, lenk. *tarcza*), tai yra skydai su iškirpimu iečiai įstatyti. Vokietijoje tarčė tapo net herbo skydo sinonimu. Visi šie skydai naudoti tiek heraldikoje, tiek karyboje ir turnyruose. Jie priklausė klasikinei arba aukso amžiaus heraldikai. Vėliau, kai skydas prarado karinę reikšmę, sunyko turnyrai, jo išvaizda labai greitai nutolo nuo realių dalykų, darėsi vis puošnesnė ir sudėtingesnė, priklausė nuo krašte vyraujančių dailės tendencijų.

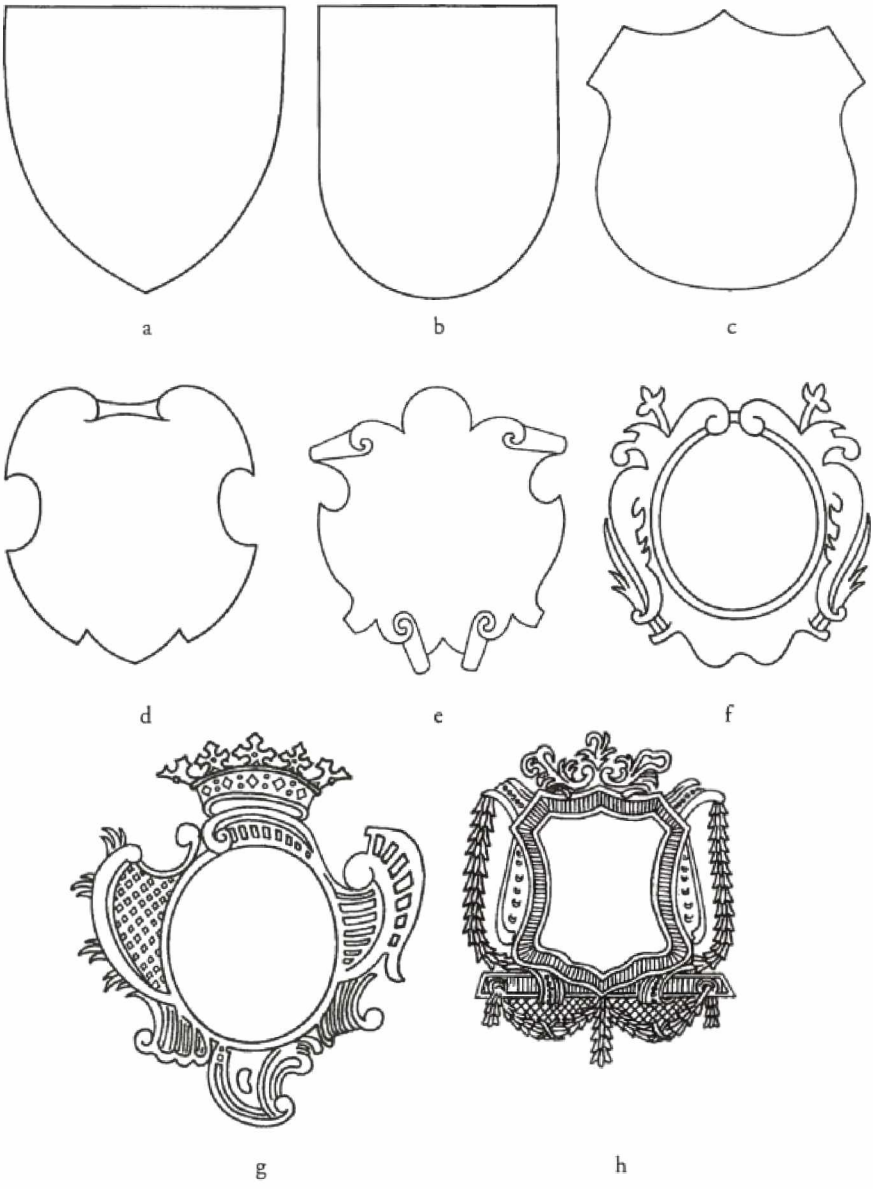

7 pav. Lietuvos herbo skydo formos: a) ankstyvoji gotika, b) vėlyvoji gotika, c) ankstyvasis renesansas, d) brandusis renesansas, e) vėlyvasis renesansas, f) barokas, g) rokokas, h) klasicizmas

Anksčiausi renesansiniai skydai su išlankstytais bei iškarpytais ir užraitytais kraštais Lietuvoje atsirado XV a. paskutiniajame dešimtmetyje ir išliko maždaug iki XVII a. vidurio. Jie paprastai skirstomi į ankstyvojo, brandžiojo ir vėlyvojo renesanso skydus. Ankstyvajam renesansui būdingi ganėtinai saikingi šoniniai įlenkimai. Brandžiojo renesanso skyduose gilesni ir dažnai aštresni įlenkimai, šonuose atsirado saikingi užraitymai. Vėlyvojo renesanso skydus iš

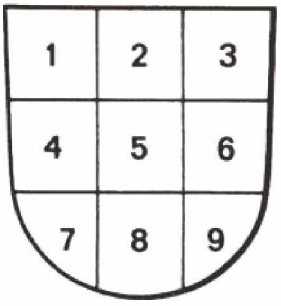

8 pav. Skydo laukų reikšmės

kitų geriausiai skyrė daugybė įkirpimų, užraitymų, kurie galėjo būti ne tik skydo šonuose, bet ir viršuje bei apačioje. XVI a. viduryje, kai renesansinių skydų kraštai pasidarė perdėm sudėtingi, skydo vidurys pradėtas atskirti nuo kraštų ovalu, apskritimu, suapvalinta arba smailėjančia apačia stačiakampiu. Taigi, kai gausiai karpyto ir išraityto renesansinio skydo viduryje atsirado kitas saikingų formų skydas, išorinis tapo vidinio skydo aprėminimu arba renesansiniu kartušu. Reikia pasakyti, kad naujos renesansinių skydų formos nenaikino ankstesniųjų. XVI a. antrojoje pusėje greta vėlyvojo galima rasti ir brandžiojo renesanso skydų. Renesansiniai arba stilizuoti renesansiniai skydai buvo mėgstami net XVIII a. Dažnai jie susiję su ankstesnių herbų kopijavimu. Barokinio skydo pagrindą sudarė ovalas, rečiau kita forma, aprėminta masyviu, neretai su augaliniais motyvais kartušu. Lietuvoje barokinių skydų padaugėjo nuo XVII a. vidurio. XVIII a. antrojoje pusėje išpopuliarėjo vėlyvasis barokas arba rokokas, kuriam būdingi nesimetriški kartušai, dažnai rėminantys neapibrėžtų formų lauką. Amžiaus paskutiniajame dešimtmetyje barokinius ėmė stumti daug santūresni klasicistiniai skydai. Jie dažnai vaizduoti ant sijų, balkonų, šonuose ir apačioje turėjo karančių girliandų bei kitų papuošimų.

Skydo forma niekada didelės reikšmės neturėjo. Ji priklausė nuo laiko. To paties herbo turėtojai viename amžiuje naudojo vieną, kitame - kitą skydo formą. Dabar Europoje paprastai naudojami du šiek tiek modifikuoti ankstyvosios ir vėlyvosios gotikos arba heraldikos klestėjimo laikų skydai. Lietuvos institucijoms ir kilmingiesiems labiau tiktų vėlyvosios gotikos skydas, nes būtent nuo tada, galima sakyti, prasideda mūsų heraldika. Žinoma, niekas nedraudžia vartoti ir kitas formas. Reikia tik išsirinkti tokią, kad ji savo įmantrumu neužgožtų pagrindinio dalyko - herbo figūros.

Skydo paviršius vadinamas lauku. Iš pradžių vyravo vieno lauko skydai su herbo savininko skiriamuoju ženklu, vadinamu herbo figūra. Vėliau, norint parodyti asmens kilmingumą, giminystės ryšius, valdomas žemes, skydas pradėtas dalyti į mažesnius laukus. Juose imti vaizduoti kitų giminių, žemių herbai, net pareigų simboliai. Garbingiausios skydo vietos yra viršus ir priekis. Jei skydą padalytume į 9 laukus (3:3:3) ir juos iš eilės sunumeruotume, svarbiau-

9 pav. Skydo dalijimų pavadinimai: a) perskeltas, b) perkirstas, c) nuskeltas, d) nuskeltas iš kairės, e) ketvirčiuotas

sias būtų pirmasis, o nereikšmingiausias devintasis laukas. Tai būtina žinoti, sudarant jungtinius valdovų, valstybių bei kilmingųjų herbus, kad svarbiausių žemių, giminių herbai užimtų pagal rangą jiems tinkamą vietą. Herbus sujungti galima ir uždedant vieną skydą ant kito. Tuo atveju ant didesnio arba pagrindinio skydo uždėtas mažesnysis vadinamas herbo širdimi. Jei ant šio uždėsime trečią dar mažesnį skydą, tai jis taps herbo širdimi, o po juo esantis vadinsis viduriniuoju skydu. Lietuvos kilmingųjų jungtiniai herbai, susidedantys iš 4-5 figūrų, žinomi nuo XVI a. pradžios. Juos dažniausiai turėjo aukštas valstybės pareigas turintys asmenys. Paprastai skydas buvo dalijamas į 4 laukus. Pirmajame lauke dedamas iš tėvo paveldėtas asmeninis herbas, antrajame - motinos, trečiajame ir ketvirtajame - senelių iš tėvo ir motinos pusės herbai. Jei jungiami 5 herbai, ketvirčiuoto skydo širdyje dedamas asmeninis, pirmajame lauke - motinos, antrajame - senelės iš tėvo pusės, trečiajame - senelės iš motinos pusės, ketvirtajame - prosenelės iš tėvo, kartais motinos pusės, jei žymi giminė, herbai.

Heraldikoje visos herbų figūros skirstomos į dvi pagrindines grupes: heroldines (sukurtas turnyrų prižiūrėtojų ir herbų kūrėjų heroldų) ir neheroldines, arba paprastąsias, figūras. Heroldinės figūros yra tos, kurios atsiranda skydą dalijant taisyklingomis linijomis į įvairių spalvų laukus. Skydas padalytas per vidurį statmenai vadinamas perskeltu, skersai - perkirstu, statmenai ir skersai - ketvirčiuotu, įžambiai - nuskeltu arba nuskeltu iš kairės (iš dešinės sakyti nebūtina, nes ši pozicija heraldikoje pagrindinė), priklausomai nuo kurio viršutinio kampo linija slenka į apačią. Būtina pažymėti, kad herbinio skydo dešinė yra kairėje, o kairė - dešinėje pusėje. Į herbą reikia žiūrėti kaip į priešais stovintį žmogų; kur jo dešinė, ten ir herbinio skydo dešinė pusė. Vakarų Europos herbuose heroldinių figūrų yra tūkstančiai, o Lietuvoje - vos kelios: skydo galva, papėdė, juosmuo arba juosta, stulpas, kaspinas (turima galvoje dešinysis) ir kairysis kaspinas. Galva - tai skydo viršutinė dalis, 2/7 aukščio (paprastai apie 1/3), atskirta taisyklinga linija ir dažoma kita spalva. Panašaus pločio figūra skydo apačioje vadinama papėde, o skydo viduryje - juosmeniu arba juosta. Jei 2/7 skydo pločio juosta vaizduojama statmenai per skydo vidurį, ji heraldikoje vadinama stulpu, o įžambiai - kaspinu arba kairiuoju kaspinu. Visos tos figūros gali užimti kitas skydo vietas. Juosta ir kaspinai, jei vaizduojami aukš-

čiau negu per vidurį, vadinami pakeltais, žemiau - nuleistais. Stulpas gali būti pastumtas į priekį (dešinę), atgal (kairę).

Lietuvos herbuose labiausiai paplito paprastosios, arba neheroldinės, figūros. Jomis gali būti viskas, ką sukūrė gamta, civilizacija ir žmogaus fantazija. Iš gamtos kūrinių mėgstamiausi žvėrys, paukščiai, augalai, dangaus kūnai, iš žmogaus kūrinių - karybos reikmenys, nes herbams pradžią davė kariai. Senojoje Lietuvos heraldikoje, kaip minėta, dauguma tokių figūrų vaizduota linijomis. Pas mus mažiau išgalvotų figūrų arba žmogaus fantazijos kūrinių, kurie realiai gyvenime neegzistuoja. Vis dėlto ir mūsų herbuose galima rasti vienaragių (Kulvinskių herbe), grifų (Bytautų, Daujotų, Mieleskių), hipocentaurų (Giedraičių, Alšėniškių, Svirskių), drakonų (Lackių), dvigalvių erelių (Podbereskių) ir kitų fantastinių būtybių, kurios į Lietuvą per Vakarų Europą atkeliavo iš Rytų kraštų. Herbuose gyvuliai, paukščiai bei įvairūs daiktai, kurie gali judėti, dažniausiai vaizduojami žiūrintys į dešinę pusę (nuo žiūrovo į kairę). Ši kryptis atsirado dėl skydo vietos. Raitelis, jodamas link priešininko, herbinį skydą laikė prie kairiojo peties. Jame pavaizduota herbo figūra privalėjo drąsiai žiūrėti į priekį. Jei karys išsigandęs pabėgdavo iš mūšio arba per turnyrą atsukdavo nugarą priešininkui, jo herbo figūra galėjo būti atgręžiama atgal, į kairę skydo pusę, kad parodytų herbo savininko bailumą. Viduramžiais turėti herbą su atgal atgręžta figūra buvo didelė negarbė ir savotiška moralinė bausmė. Tad judančios figūros visuose taisyklingai sudarytuose herbuose žiūri į priekį arba dešinę pusę. Taip pat nieko bloga, jei figūra atgręžta į žiūrovą, frontali arba pasukta į skydo galvą, rečiau papėdę. Frontaliai dažnai vaizduojami žmonės, pastatai, o nukreipti į skydo galvą arba papėdę - ginklai; kalavijai, kardai, lankai su strėlėmis ir kiti panašūs simboliai. Nuo XVII a. antrosios pusės ir XVIII a., kuriame ypač raiškus heraldikos smukimas, šio reikalavimo dažnai nepaisyta. Tad ir tuometiniuose Lietuvos herbuose galima rasti ne vieną atgal atgręžtą figūrą.

Kitas dalykas, jei norima, kad herbas būtų aiškus, reikia naudoti kiek galima mažiau figūrų. Senovėje reikalauta, kad viename herbe (lauke) būtų viena arba kelios tapačios figūros, pavyzdžiui, 3 heraldinės lelijos (dvi viršuje, viena apačioje) Prancūzijos heraldikoje. Daug figūrų, ypač įvairių, herbą padaro sunkiai įsimenamą. Dauguma Lietuvos kilmingųjų herbų nesudėtingi, turi būtent vieną figūrą, pavyzdžiui, gulbę, kirvį, rožę, dvigubą leliją. Žinoma, pasitaiko ir dvi skirtingos figūros viename lauke. Kunigaikščių Giedraičių herbe yra hipocentauras ir po juo rožė, Pac-Pamarnackių - strėlė su kryžiumi (*Kościesza*) ir aukščiau jos lelija. Toks įvairių, vienu siužetu nesujungtų figūrų komponavimas viename lauke, kaip pažymėjo Joachimas Lelevelis, būdingas Lietuvos Didžiosios Kunigaikštystės bajorų herbams. Bet klasikinė heraldika, kad būtų aiškiau, reikalavo įvairias figūras vaizduoti atskiruose laukuose.

Heraldikoje gyvūnai, augalai, paukščiai, statiniai ir kiti daiktai dažnai būna kitų spalvų negu iš tikrųjų yra gyvenime. Galima rasti mėlynų ir raudonų

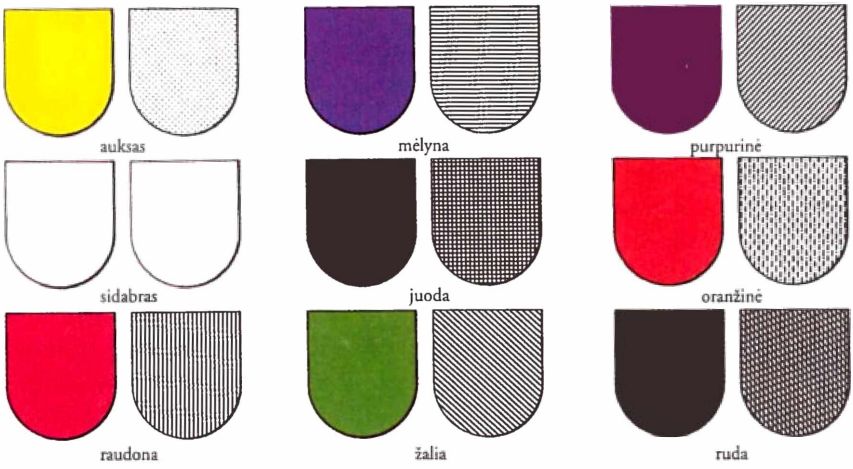

10 pav. Spalvų grafinis žymėjimas

liūtų, erelių, gulbių, žalčių, sidabrinių elnių ir žuvų arba mėlynų eglių ir lelijų. Tai buvo daroma neatsitiktinai, nes kitų spalvų gyvūnija, augmenija, ginklai, pastatai žmogui buvo neįprasti ir todėl greičiau įsimenami. Pagaliau tą patį simbolį, pavyzdžiui, erelį, Europoje turėjo šimtai šeimų. Siekiant nesupainioti įvairių giminių herbus, teko keisti paukščio spalvas, bent kojas ar snapą nuspalvinti kitaip, kad nebūtų panašus į kaimyno herbą. Tais pačiais tikslais herbų figūros heraldintos, tai yra stengtasi pakeisti jų išvaizdą, proporcijas, padidinti ir kita spalva išryškinti gyvulių ir paukščių ginklus: ragus, dantis, iltis, snapus, nagas, kanopas. Juk gyvenime vargu ar galima rasti šerną, kurio iltys būtų išlindusios aukščiau galvos, arba liūtą, kurio uodega išsišakoja į dvi dalis, o heraldikoje tokių stebuklų pilna. Tokios figūros turėjo ir kitą paskirtį - įbauginti priešininką. Karys, kurio skyde buvo nupieštas šernas su milžiniškomis iltimis arba spjaudantis ugnį liūtas, kovos metu atrodė daug grėsmingiau negu tas, kurio herbe vaizduota romi avelė.

Ypač didelę reikšmę turi herbų spalvos. Kartais net sakoma, kad galima rasti daugybę herbų be figūrų, bet nė vieno herbo be spalvos. Pavyzdžiui, garsios Rotšildų giminės herbas yra tik raudonas skydas, kuris, be to, reiškė pavardę (vok. *rot Schild*, Rotšildas - raudonas skydas). Tokie herbai, kai juose pavaizduotos figūros nusako pavardę, miesto pavadinimą (tauro ragas Tauragės herbe), heraldikoje vadinami kalbančiais herbais. Lietuvos kalbantį herbą, atrodo, turi Kliučinskiai. Jame vaizduojamas raktas (lenk. *klucz*, herbas lenk. vadinamas *Jasieńczyk*). Spalvos skirstomos į dvi grupes: į spalvas tikrąja to žodžio prasme ir metalus. Klasikinėje heraldikoje naudotos 4 grynosios (be atspalvių) spalvos: raudona, mėlyna, juoda, žalia ir du metalai: auksas ir sidabras. Jie kartais gali būti pakeisti geltona ir balta spalvomis. Kitos spalvos - purpurinė, oranžinė, ruda - atsirado naujaisiais laikais ir dažniau buvo naudojamos vėliau, Lietuvoje ypač XVIII a. herbuose, kurių nepaisyti taip pat negalima. Be

metalų ir spalvų, Europos kilmingųjų herbuose naudoti šermuonėlio, voverės, sabalo ir kiti kailiniai. Jų Lietuvoje, išskyrus aukšto rango kilmingųjų mantijas, titulų ir rangų kepures, nerasime.

Kiekvienas metalas ir spalva turi savo simboliką, sutartinius žymėjimo ženklus. Auksas arba geltona spalva reiškia kilnumą, dorumą, protingumą. Aukso planeta (to meto supratimu) - Saulė, šviesos simbolis, brangakmenis - topazas, savaitės diena - sekmadienis. Sidabras ir balta spalva reiškia džiaugsmą, dorumą, skaistumą, nekaltybę, teisingumą. Jiems priskiriamas Mėnulis, perlas, pirmadienis ir vanduo - vienas iš visatos elementų. Raudona spalva reiškia drąsą, narsą, meilę, ją simbolizuoja Marsas, rubinas, šeštadienis ir ugnis. Mėlyna - tai ištikimybės, tvirtumo ir sąžiningumo spalva, kuriai atstovauja Jupiteris, safyras, penktadienis ir oras. Juoda iš seno reiškė liūdesį ir kartu išmintį, išsilavinimą, ji buvo siejama su Saturnu, deimantu, antradieniu ir žeme. Žalia - laisvės, grožio, džiaugsmo, sveikatos ir vilties splava. Ją simbolizuoja Venera, smaragdas, trečiadienis ir augmenija. Pagaliau kartais Lietuvos herbuose naudojama purpurinė spalva reiškia džiaugsmą, dosnumą, jėgą. Jai priskiriamas Merkurijus, ametistas ir ketvirtadienis. Nuo XVII a. auksas herbuose žymimas smulkiais taškeliais, tarsi figūra arba skydo laukas būtų apibarstyti aguonomis. Raudona spalva pateikiama smulkiomis statmenomis, mėlyna - horizontaliomis linijomis, o juoda - statmenomis ir horizontaliomis linijomis, kurios primena tankų tinkliuką. Žalia pateikiama įstrižainėmis iš dešinės, purpurinė - įstrižainėmis iš kairės, o ruda - statmenomis ir įstrižainėmis iš dešinės pusės. Tik sidabras arba balta spalva neturi jokių sutartinių ženklų. Grafinis spalvų žymėjimas naudojamas architektūroje, buities reikmenyse, poligrafijoje, kai negalima arba sudėtinga herbus nuspalvinti. Taigi, jei ant pastato nulipdyto herbo skydas subraižytas smulkiomis horizontaliomis linijomis, reiškia, kad jis turi būti mėlynas, jei statmenomis - raudonas ir pan.

Vakarų Europoje neretai skydo laukas arba heroldinė figūra būdavo damaskuojami (nuo Damasko miesto vardo), tai yra metalai padengiami spalviniais, o spalvos - metaliniais ornamentais. Gotikos laikais labiausiai mėgti geometriniai, renesanso ir baroko - augalinių motyvų ornamentai. Damaskavimas gilesnės simbolinės prasmės neturėjo, dažnai priklausė nuo herbo dailininko. Šiuo metodu buvo siekiama užpildyti didelius vienspalvius skydo lauko arba heroldinės figūros plotus. Lietuvoje damaskuotų herbų labai nedaug. Paprastai juos naudojo iš kitų kraštų atsikėlę kilmingieji, kartais taip herbus papuošdavo Lietuvoje dirbę dailininkai užsieniečiai.

Klaisikinė heraldika reikalavo nedėti spalvos ant spalvos ir metalo ant metalo. Tai yra, jei skydo laukas raudonas, ant jo draudžiama piešti mėlynas, juodas, žalias arba kitų spalvų figūras, o tik metalines, sidabrines arba auksines. Ir atvirkščiai, auksiniame skyde negali būti sidabrinių figūrų, o tik raudonos, mėlynos, juodos arba žalios. Kiekvieno krašto heraldikoje vyrauja kelios mėgstamiausios spalvos, paprastai inspiruotos valdovų arba valstybės herbų. Pran-

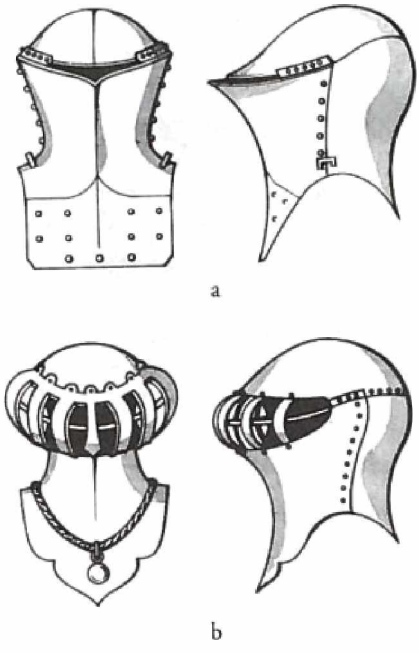

11 pav. Herbų šalmai: a) smailusis, b) grotelinis

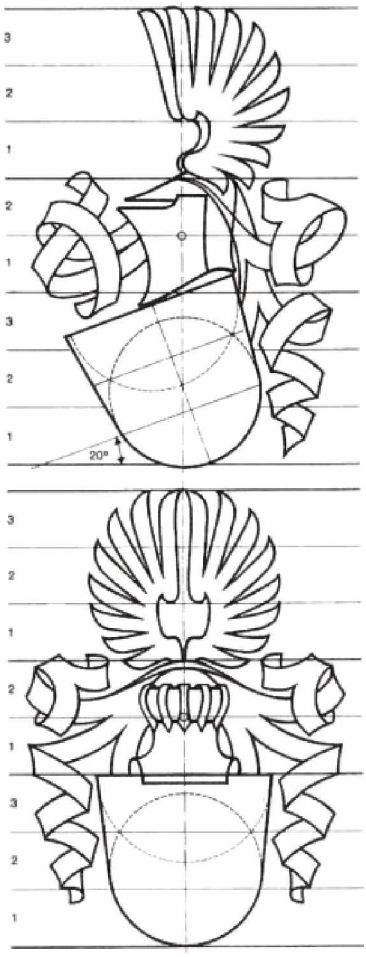

12 pav. Herbo proporcijos

cūzijos herbuose daugiau rasime mėlynų skydų ir auksinių figūrų (karališkame herbe buvo trys auksinės lelijos mėlyname lauke), o Lietuvos senojoje heraldikoje - raudonų skydų ir sidabrinių arba baltų figūrų (sidabrinis raitelis raudoname skyde). Rečiau naudoti mėlyni skydai su auksinėmis figūromis. Prisiminkime: raudoname skyde sidabrinis raitelis, turintis ant peties mėlyną skydelį su auksiniu dvigubu kryžiumi. Visi kiti metalų ir spalvų deriniai yra labai reti, dažniausiai būna tik iš kitų kraštų į Lietuvą atsikėlusių bajorų herbuose. Tik XVIII a. pabaigoje, kai heraldika pergyveno smukimo laikotarpį, buvo sukurta daugiau herbų, kuriuose galima rasti įvairių atspalvių žalių, rudų ir oranžinių figūrų, sidabrinių arba baltų ir net geltonų skydų. Be to, ir patys herbai tada labiau priminė realistiškai nutapytus paveikslus negu pagal heraldikos reikalavimus sukurtus herbus. Dabar, atkuriant senuosius arba darant naujus herbus, nedraudžiama naudoti visas heraldikoje žinomas spalvas.

Tačiau geras skonis reikalauja neperžengti keturių klasikinių spalvų ir dviejų metalų, o dar geriau, norint tęsti Lietuvos heraldikos tradicijas, apsiriboti sidabru ir auksu bei raudona ir mėlyna spalvomis.

Riterių heraldikoje šalmas, arba antroji herbo sudėtinė dalis, turėjo tokią pat reikšmę kaip ir skydas. Nuo XII a. kryžiaus žygių karybai ir heraldikai būdingas puodinis šalmas, XIII - XIV a. - kubilinis, amžiaus antrojoje pusėje iš kubilinio išsirutuliojo turnyrų smailusis, o apie 1420 m. atsirado grotelinis šalmas. Lietuvos herbuose naudoti du paskutinieji turnyrų šalmai, iš jų labiausiai mėgtas grotelinis šalmas su 3, 5, 7 į priekį išlenktais virbais. Smailusis šalmas dažniausiai vaizduotas profiliu, grotelinis - frontaliai.

Šalmai paprastai spalvinami melsva plieno spalva, nors Europos valdovų heraldikoje galima rasti ir auksinių bei sidabrinių šalmų. Gerai sudarytuose herbuose šalmas siekia 2/3 skydo aukščio. Kiekvienas šalmas turi medžiaginę arba augalinių motyvų skraistę (uždangalą). Ji iš pradžių turėjo labai aiškią paskirtį - apsaugoti riterio galvą nuo perkaitimo. Vėliau nuo šalmo karantis audeklas buvo sukarpomas juostelėmis, kad gražiau atrodytų ir turnyro metu darytų didesnį įspūdį, kai riteris ištieses į priekį ietį šuoliuodavo link priešininko ir stengdavosi taikliu smūgiu išversti priešininką iš balno. Bet jau XV a. herbuose vietoj medžiaginės imtos naudoti augalinių motyvų skraistės, paprastai iš akanto lapų. Taisyklės reikalvo, kad skraistės vidus būtų metalinis, o išorė spalvinė. Metalai ir spalvos buvo paimami iš herbo. Jei raudoname skyde vaizduota sidabrinė (balta) figūra, skraistės išorė privalėjo būti raudona, o vidus (pamušalas) sidabrinis arba baltas. Bene gražiausia šalmo dalis - jo papuošalas, kuris privalėjo būti skydo aukščio. Papuošalas vienur pakartodavo skyde esančią herbo figūrą, bent jos dalį. Jei tokią figūrą buvo sunku pritvirtinti prie šalmo, naudotos pagalbinės priemonės: plunksnos, sparnai, ragai ir kitos. Paprastai pagalbinių priemonių reikėdavo heroldinėms figūroms vaizduoti. Pavyzdžiui, raudoname skyde esančią sidabrinę juostą buvo galima uždėti ant raudonai nudažytų iš šalmo išlindusių ragų. Kartais šalmo papuošalas galėjo būti visai savarankiškas. Tuomet stengtasi bent jį nuspalvinti herbo spalvomis. Tarp herbo šalmo ir jo papuošalo paprastai vaizduojama trijų lapų auksinė karūnėlė arba suvytas dvispalvis (herbo spalvų) raištis. Raiščiai ir ypač karūnėlės padėdavo paslėpti ne visada vykusius šalmo papuošalo tvirtinimus, taip pat laikydavo šalmo skraistę. Lietuvos kilmingųjų šalmai, sprendžiant iš A. Vijūko-Kojelavičiaus pateiktų duomenų, dažniausiai puošti 3 - 5 baltomis stručio, rečiau žaliomis povo (uodegos) plunksnomis. Tik iš Lenkijos į Lietuvą atkeliavę herbai kartais turėdavo pakartotą herbo figūrą, pavyzdžiui, gulbę Gulbės herbe arba savarankišką papuošimą (Lapino herbo šalme vaizduojamas raudonas lapinas, skyde - strėlė su dviem kryžiais). Tiesa, palyginti su Vakarų Europos kilmingaisiais, ir Lenkijos kilmingieji herbų šalmuose naudojo daug paprastesnius papuošalus.

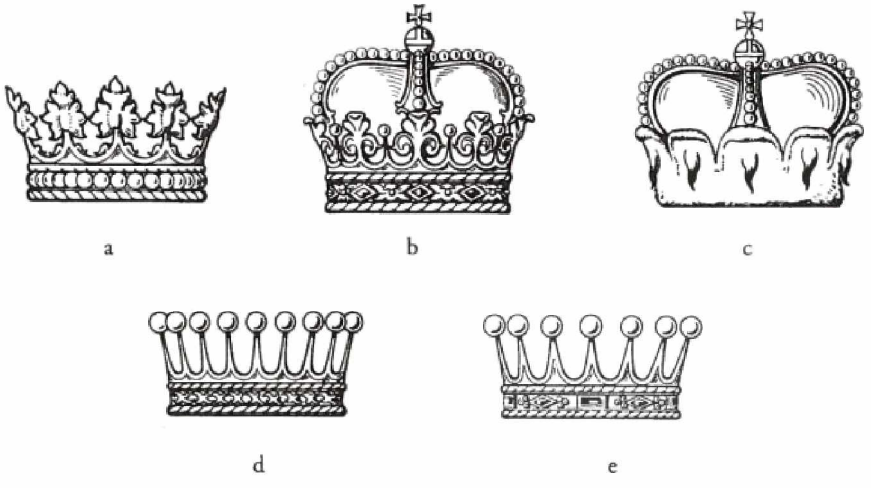

13 pav. Rangų karūnos ir kepurės: a) vainikas, b) kunigaikščio karūna, c) kunigaikščio kepurė, d) grafų karūna, e) baronų karūna

Visos kitos herbų sudėtinės dalys, nors neretai rodė asmens rangą, titulą, pareigas ir kitus dalykus, priklausė prie antrinių heraldikos dalykų. Jie galėjo būti, bet galėjo ir jų nebūti. Herbo papuošimus paprastai padiktuodavo laikas, vietos tradicijos, juos galėjo pasirinkti ir patys herbų naudotojai. Didesnę reikšmę turėjo nebent rangų skiriamieji ženklai.

Rangų kultūros ir kepurės Europos valdovų heraldikoje žinomos nuo XIII-XIV a. Riterių herbuose ėmė plisti XVI a., ypač XVII a. pirmojoje pusėje, kai buvo reglamentuota karūnų forma bei jų naudojimas. Paprastai rangų karūnos dedamos aukščiau herbo skydo. Jei naudojamas herbo šalmas su papuošalu, jis dedamas ant rangų karūnos. Lietuvos valdovų herbuose rangų karūnos imtos naudoti XVI a. pirmojoje pusėje, ypač paplito amžiaus antrojoje pusėje, kai 1587 m., pradėjus valdyti Zigmantui III Vazai, valstybės didžiojo herbinio antspaudo raitelio skydas buvo papuoštas didžiąja, o mažojo - mažąja kunigaikščio karūna, ankščiau vadinta mitra. Kunigaikščiai Gediminaičiai rangų karūnas pradėjo naudoti XVI a., kiti tituluoti asmenys, atrodo, tik XVII a. pradžioje. Nuo jų stengėsi neatsilikti ir kilmingieji. Tiesa, jų karūnų arba vainikų naudojimas problematiškesnis, mažai tyrinėtas. Galimas daiktas, kad nekunigaikštiško rango asmenų karūnos išsirutuliojo iš šalmų karūnėlių, nes ant jų dažnai vaizduoti šalmų papuošalai. Tai yra, atsisakius herbo šalmo, ant skydo buvo uždėta šalmo karūnėlė (vainikas) su papuošalu. Ypač dažnai kelių lapų vainikai su šalmo papuošalu naudoti XVII a. antrojoje pusėje. Amžiaus paskutiniajame trečdalyje kilmingųjų pareigų antspauduose galima rasti ant skydo uždėtą ir vieną didelį 5 lapų vainiką. Tai jau tikra rango karūna, žyminti kilmingumą ir, bene svarbiausia, jo užimamas aukštas pareigas valstybėje. Tokias karūnas galima vadinti pareigų karūnomis.

Bielina
Belina

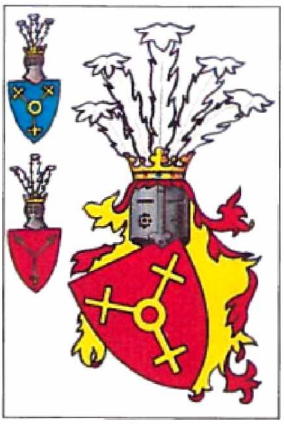

Brodzicas
Brodzic

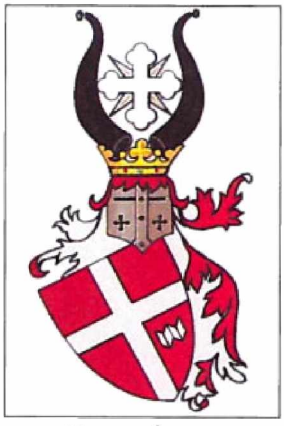

Dembno
Dębno

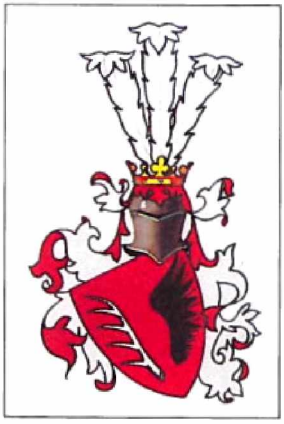

Dzialoša
Działosza

Dževica
Drzewica

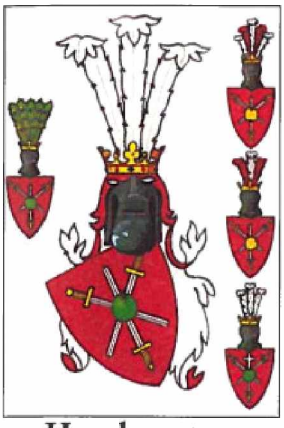

Herburtas
Herburt

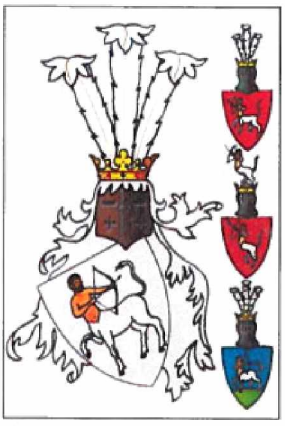

Hipocentauras
Hipocentaur

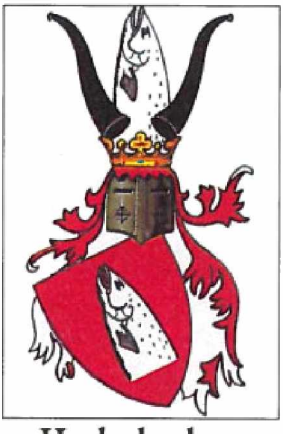

Holobokas
Hołobok

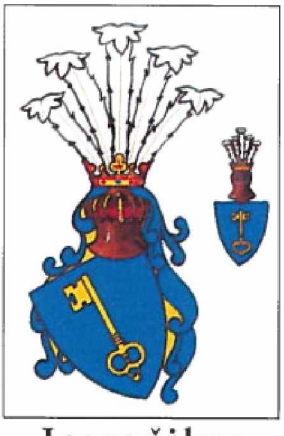

Jasenčikas
Jasieńczyk

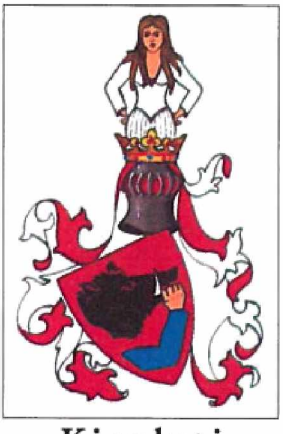

Kiaulytė
Świnka

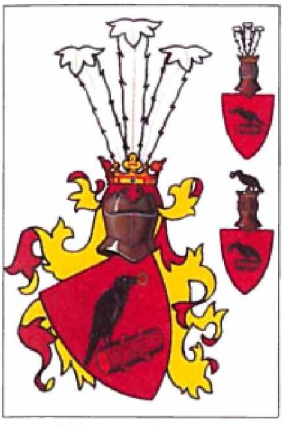

Korvinas
Korwin

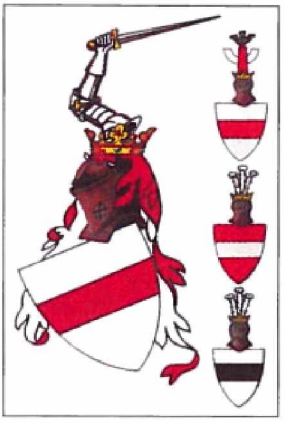

Kotvičas
Kotwicz

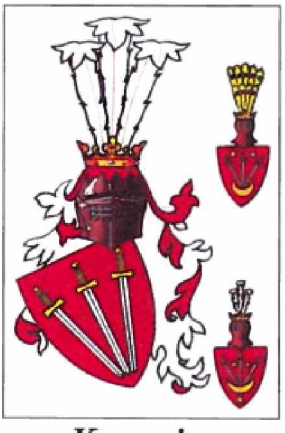

Kovnia
Kownia

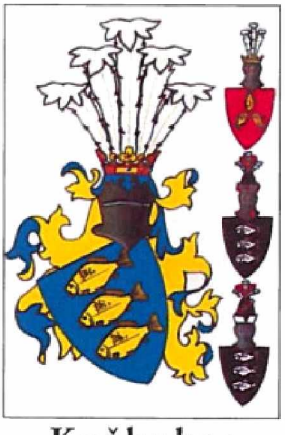

Kožbokas
Korzbok

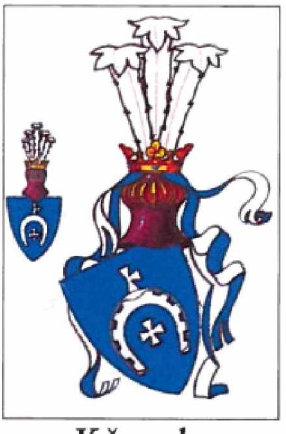

Kšyvda
Krzywda

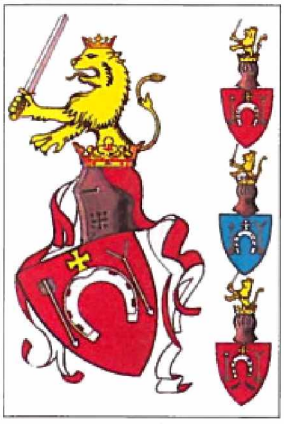

Lada
Łada

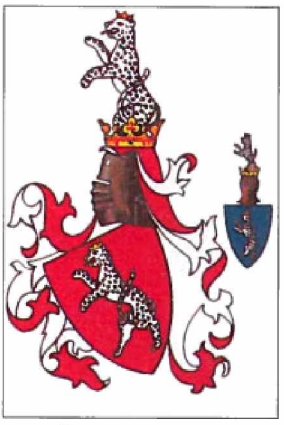

Levartas
Lewart

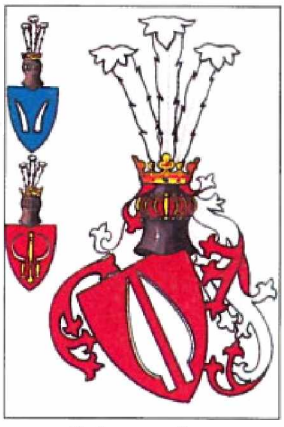

Liaryša
Larysza

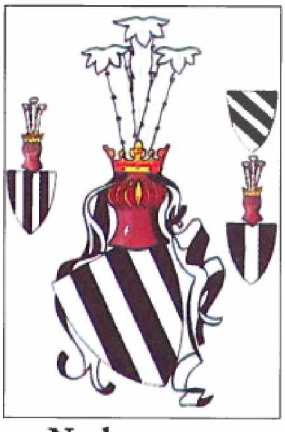

Nabramas
Nabram

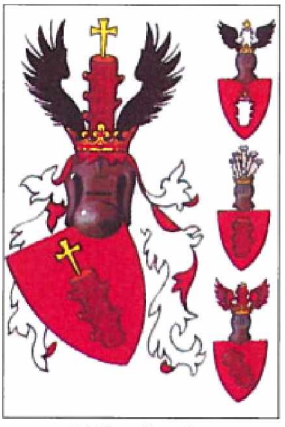

Niečuja
Nieczuja

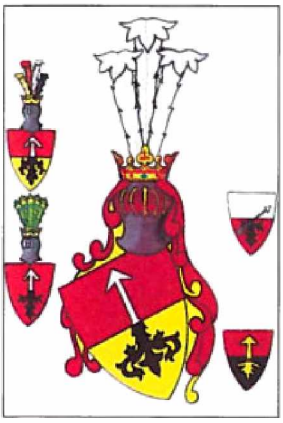

Niesobia
Niesobia

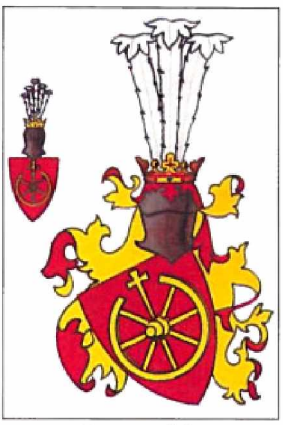

Osorija
Osoria

Piliava
Pilawa

Pogonia
Pogoń

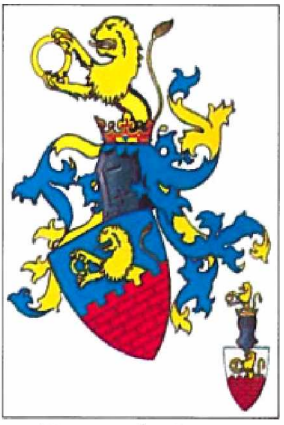

Pravdzicas
Prawdzic

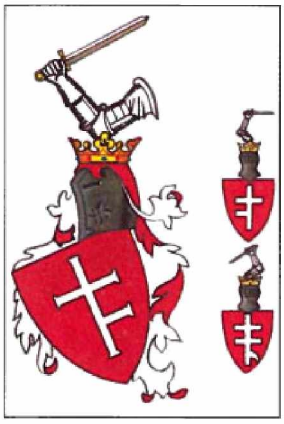

Prusas I
Prus I

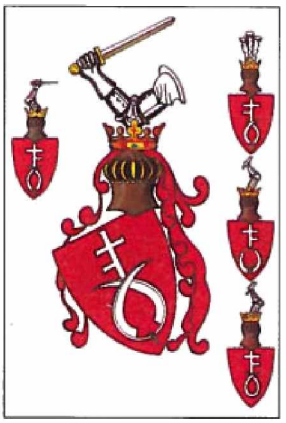

Prusas II
Prus II

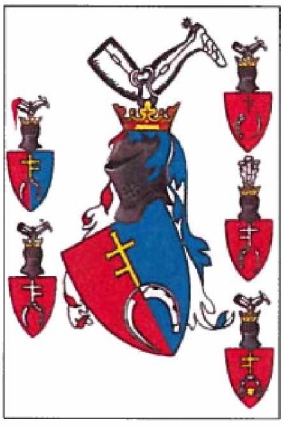

Prusas III
Prus III

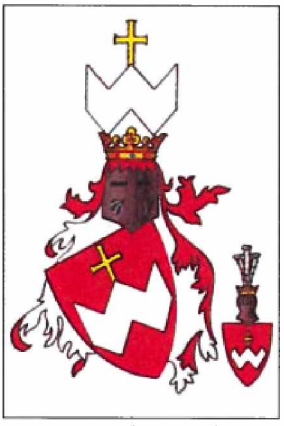

Sirokomlė
Syrokomla

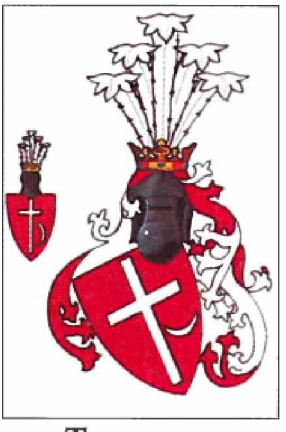

Tarnava
Tarnawa

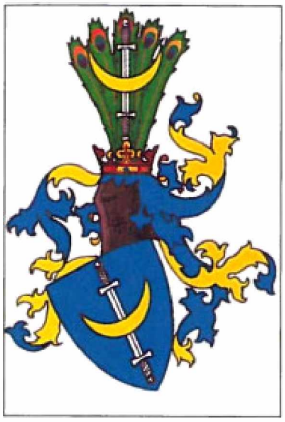

Tšaska
Trzaska

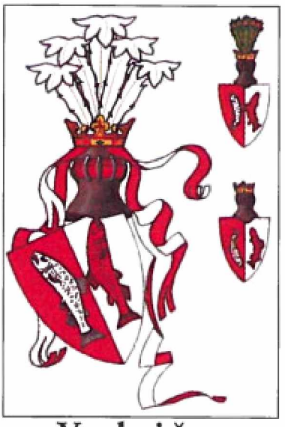

Vadvičas
Wadwicz

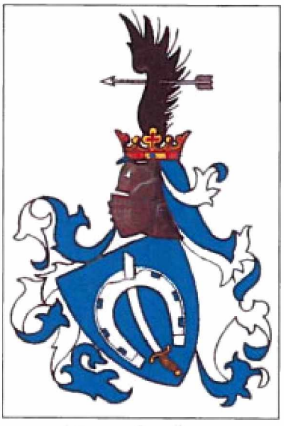

Zagloba
Zagłoba

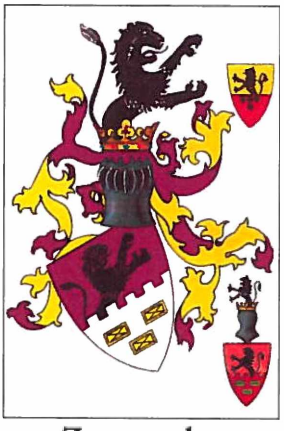

Zaremba
Zaremba

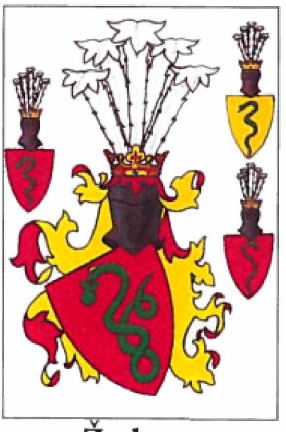

Žaltys
Wąż

Kartais jos buvo susiejamos net su mantijomis. Valdovų herbiniuose antspauduose mantijos atsirado XVI a., labiausiai paplito XVII-XVIII a. Prancūzijoje, o iš ten nukeliavo į kitus kraštus. Jas paprastai naudojo karaliai ir kunigaikščiai, rečiau - žemesnio rango kilmingieji. Mantijos Lietuvoje atsirado daug vėliau, XVIII a., paplito amžiaus antrojoje pusėje. Jos, kaip ir rangų karūnos, dažniausiai reiškė du dalykus: arba rodė kilmingo asmens titulą, arba užimamas aukštas pareigas valstybėje. Grafų (devynių dantų vainikas su perlais viršuje), baronų (toks pat 7 dantų vainikas) karūnos Europoje imtos naudoti XVII a. pirmojoje pusėje. Senojoje Lietuvos heraldikoje beveik nežinomos, jos ėmė plisti jau Rusijos imperijos valdymo metais.

Pirmieji skydininkai arba skydų laikytojai Prancūzijos, Anglijos heraldikoje atsirado XII a. pabaigoje. Pastoviau pradėta naudoti XIV-XV a. Palyginti su kaimynais, Lietuvos sfragistikoje skydininkai labai reti, nors žinomi nuo didžiojo kunigaikščio Vytauto laikų. Lietuvos valstybės heraldikoje mėgta vaizduoti angelus (aliuzija į angelą sargą, saugantį herbą ir jo savininką), grifus, vienaragius, šarvuotus karius, alegorines figūras. Kilmingųjų herbuose taip pat galima pamatyti skydus laikančius angelus, karius, erelius, liūtus ir kitus žvėris bei paukščius. Dažniausiai skydininkus naudojo kunigaikščiai arba aukštas valstybės, bažnyčios pareigas einantys asmenys. Piešiant herbą su skydininkais, būtina juos vaizduoti stovinčius ant žemės ar kito pagrindo, bent augalinių motyvų ornamento. Skydininkai negali karoti ore.

Heraldika yra tarptautinė simbolių kalba ir kartu tautos kultūros dalis, reprezentuojanti valstybę, giminę, miestą ne tik tarp tėvynainių, bet ir kituose kraštuose. Herbas, kaip ir vizitinė kortelė, turi būti padarytas nepriekaištingai tiek istorijos, tiek meno prasme, atitikti dabarties heraldikos reikalavimus. Šiame straipsnelyje aptarėme tik kelis svarbesnius dalykus, kurie, tikimės, bent kiek padės orientuotis ganėtinai sudėtingoje heraldikos problematikoje.

Edmundas Rimša

ANFORAVIČIAI

HERBAS

Šreniava

"Śreniawa"

Šreniavos herbą yra turėjusios kelios bajorų giminės, tarp jų ir Anforavičiai. Yra žinoma, kad Antanas Anforavičius 1776 m. buvo Smolensko rotmistras, o 1791 m. karaliaus Stanislovo Augusto Poniatovskio rūmų tvarkytojas (kamerheris). Jis Ukmergės apskrityje valdė Janidžių dvarą. Buvo vedęs Praksidą Šulcaitę ir turėjo tris dukras ir keturis sūnus.

Sūnus *Adomas* (g. 1789 m.) buvo vedęs du kartus. Pirma žmona buvo Kotryna Zaraskaitė, o antra - Kotryna Lapickaitė.

Iš pirmųjų vedybų sūnus *Ferdinandas Vladislovas Anforavičius* (g. 1826 m.) vedė Juzefą Krživčevičiūtę. Turėjo tris sūnus.

Sūnus *Vaclovas Anforavičius* (1886-1956) gimė Janidžių dvare Ukmergės apskr., baigė Sankt Peterburgo technologijos institutą, buvo inžinierius technologas.

Žmona *Apolonija Visockaitė-Anforavičienė* (LVIA). Jie turėjo dukterį Vierą.

Viera Anforavičiūtė-Gabrėnienė (g. 1931 m. Kaune) 1955 m. baigė Lietuvos konservatoriją. Pianistė, docentė (1989 m.).

Dirba Klaipėdos universiteto Menų fakultete.

Vyras *Vytautas Gabrėnas*. Jie turi sūnų ir dukterį.

Sūnus *Vytautas Gabrėnas* (g. 1958 m.) baigė Vilniaus muzikos akademijos magistrantūrą.

Duktė *Eglė Gabrėnaitė* (g. 1968 m. Kaune) baigė Vilniaus muzikos akademijos magistrantūrą. Dirba Lietuvos operos ir baleto teatre koncertmeistere.

LBK sąjungos Legitimacijų taryba Gabrėnų bajorystę patvirtino 1997 metais (Bajorystės pripažinimo rejestro Nr. 197-199).

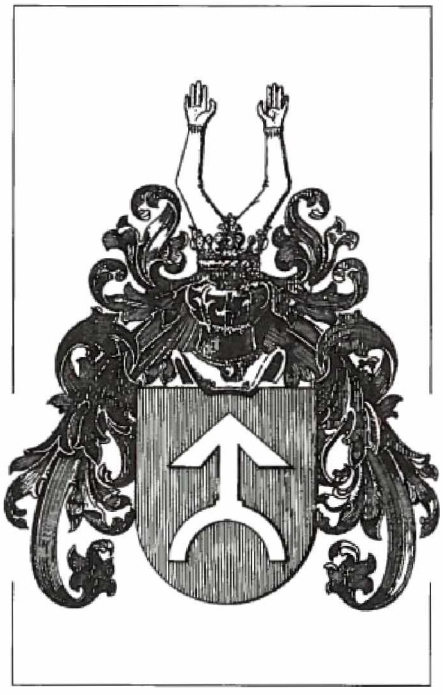

AUGUSTINAVIČIAI

HERBAS

Ogončikas

„Ogończyk“

Šios giminės protėviui Jokūbui Augustinavičiui (g. 1764 05 03) bajorystę patvirtino Vilniaus bajorų deputatų susirinkimas 1829 05 18. Jis buvo Putokšlių (Tauragės r.) viršaitis. Turimais dokumentais, jis vedė 1820 02 01 bajoraitę Viktoriją Lendzevičiūtę.

1828 03 20 jiems gimė duktė Juzefa-Ona, kuri 1852 02 05 ištekėjo už Vincento Gečo. 1867 05 11 jiems gimė duktė Paulina, kuri 1896 01 23 ištekėjo už Antano Šepučio iš Būdviečių k. (Tauragės r.). Jiems 1909 05 01 gimė sūnus Pranciškus. 1938 02 22 jis vedė turtingos Pocių šeimos dukterį Ceciliją. 1938 11 04 jiems gimė duktė Zita, kuri 1956 10 21 ištekėjo už Jono Bitino, atversdama naują Augustinavičių giminės puslapį.

Zita Šeputytė-Bitinienė, pensininkė.

1951-1958 m. ji mokėsi Pagėgių vidurinėje mokykloje, o 1970 m. baigė Klaipėdos aukštesniąją zootechnikos mokyklą.

Vyras *Jonas Bitinas* (g. 1932 05 17), pensininkas.

Šeimoje išaugo trys sūnūs ir viena duktė.

Jonas Bitinas (g. 1957 11 11) baigė Kauno politechnikos institutą. Dirbo Ryšių ir informatikos ministerijoje strategijos inžinieriumi. Vedė Vitaliją Morkūnaitę. Augina dukterį Domininką ir sūnų Martyną.

Zigmas Bitinas (g. 1959 11 03) baigė Vilniaus inžinerinį ir statybos institutą. Dirba Klaipėdos statybos organizacijoje vyr. dispečeriu. Vedė Rūtą Gedvilaitę. Augina sūnus Vaidą, Mindaugą ir Andrių.

Andrius Bitinas (g. 1967 03 05) baigė Vilniaus technikos universitetą, dirba Tauragės sporto mokykloje. Vedė Efremą Siutilaitę. Augina sūnų Tomą-Algminą.

Rita Bitinaitė (g. 1968 06 18) baigė Šiaulių aukštesniąją muzikos mokyklą. Ištekėjo už Rolando Vaicekausko. Augina dukras Sandrą ir Simoną.

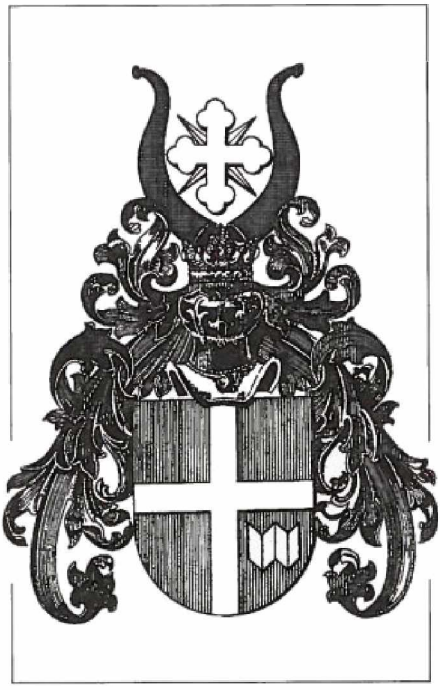

BABENSKAI

HERBAS

Dembno

„Dębno“

Babenskų giminės prosenelis Vincentas Babenskas jau 1799 m. buvo įrašytas į Kauno gubernijos bajorų (dvarininkų) knygą, kur 1798 m. bajorų protokolų knygose nurodoma, kad Babenskų giminės herbas „Dembno“.

Prosenelės Elenos Apanavičiūtės-Babenskienės mirties dokumente įrašyta, kad ji po savo mirties palikusi našlį bajorą Vincentą Babenską ir keturis vaikus: Pranciškų-Liudviką (g. 1828 m.), Adomą-Žygimantą, Zofiją-Marijoną (g. 1834 m.) ir Konstantiną (g. 1838 m.).

Adomo-Žygimanto Babensko (1831-1913) ir Onos-Agotos Skačkauskaitės (1847-1885) šeimoje gimė 5 vaikai: Zofija (1867-1956), Juozpas (g. 1869 m.), Joana (1872-1953), Mykolas (1877-1932) ir Stanislovas (1883 m.). Mykolas Babenskas vedė Sofiją Sinkevičiūtę ir su ja turėjo dvi dukteris: Leontiną (1910-1983) ir Ireną (1912-1914). Po žmonos mirties 1919 m. vedė Antaniną Macionytę, su kuria turėjo 7 vaikus: Česlovą (1919-1928), Stanislovą (1921-1987), Bronislovą (g. 1922 m.), Marijoną (g. 1925 m.), Reginą (1927-1981), Mykolą ir Antaną (g. 1932 m.). M. Babenskas valdė 30 ha žemės ūkį Rūdžių k., Kėdainių r.

Mykolas Babenskas (g. 1930 06 15 Rūdžių k., Kėdainių r.)

1945-1950 m. mokėsi Kėdainių gimnazijoje, 1950-1953 m. - Kauno prekybos mokykloje, o 1968 m. baigė Maskvos kooperacijos institutą ir įgijo ekonomisto specialybę. Dirbo Lietuvos kooperatinės sąjungos valdyboje ir Lietkoopsąjungos sistemoje. 1990 m. išėjo į pensiją.

Žmona *Eugenija Bitinaitė-Babenskienė* (g. 1930 m. Pasvalio m.) 1954 m. baigė Pasvalio vakarinę vidurinę mokyklą, 1960 m. - Vilniaus universiteto Ekonomikos fakulteto neakivaizdinį skyrių. Nuo 1946 m. dirbo Lietkoopsąjungos sistemoje, kol 1990 m. išėjo į pensiją.

Sūnus *Danas Babenskas* (g. 1962 07 31 Vilniuje), inžinierius mechanikas. 1969-1980 m. mokėsi Vilniaus 22-oje vidurinėje mokykloje, 1985 m. baigė Kauno politechnikos institutą ir pradėjo dirbti precizinių staklių gamyk-

loje. Vėliau perėjo dirbti į Aukštojo sportinio meistriškumo mokyklą - organizavo aviamodeliavimo sporto renginius. Dabar yra Baltijos spaudos ir prekybos bendrovės direktorius. Šioje bendrovėje spausdinamas ir žurnalas „Lietuvos bajoras".

Dalyvauja aviacijos sporto varžybose ir yra daugkartinis respublikos čempionas ir prizininkas. 1997 m. rugsėjo mėn. Turkijoje vykusiose pirmose Pasaulio oro žaidynėse, taimerinių aviamodelių F1C klasėje iškovojo bronzos medalį.

Žmona *Meilutė-Liana Juškauskaitė-Babenskienė* (g. 1963 05 17), Vilniuje), gydytoja.

Ji mokėsi Vilniaus S. Nėries vidurinėje mokykloje, 1987 m. baigė Vilniaus universiteto Medicinos fakultetą. Šiuo metu dirba firmoje „INTER SURGICAL", gaminančioje medicininę įrangą.

Dukra *Austėja Babenskaitė* (g. 1988 05 07, Vilniuje) mokosi vidurinėje mokykloje.

BAGDONAVIČIAI

HERBAS

Lada

„Łada"

Bajorų Bagdonavičių giminė iš Telšių apskrities jau nuo 1843 m. yra Kauno gubernijos bajorų sąrašuose (LVIA, f. 669, ap. 1, b. 401–582, l. 1181, f. 1, l.1608 ir t.t.). Žemaičio bajoro Melitono Bagdonavičiaus ir bajorės Barboros Šledevičiūtės santuoka 1811 01 24 užregistruota Plungės bažnyčioje. Jų vaikaitė Petronėlė Bagdonavičiūtė 1887 01 27 susituokė Rietavo bažnyčioje su Justinu Vyšniausku. Jų vaikaitė yra Janina Vyšniauskaitė.

Janina Vyšniauskaitė-Andrijauskienė (g. 1927 12 27 Utenos m.), pensininkė.

1933–1938 m. mokėsi Ukmergės pradžios mokykloje.

1945 m. baigė Ukmergės gimnaziją, o 1962 m. – Pajūrio žemės ūkio technikumą.

1947 m. buvo KGB suimta už antitarybinę veiklą ir nuteista kalėti 10 m. Bausmę atliko Mordovijos lageriuose. Į Lietuvą grįžo 1955 m.

Priklauso Lietuvos politinių kalinių-tremtinių sąjungai ir LBK sąjungai.

Mėgsta istoriją ir gerą literatūrą.

Vyras – *Vincentas Andrijauskas* (g. 1925 07 19) baigęs Kretingos buhalterių mokyklą.

Jų dukros: *Nijolė Andrijauskaitė-Dukštienė* (g. 1957 02 26) baigusi Kauno politechnikos institutą,
Romualda Andrijauskaitė-Balakinienė (g. 1958 05 20) baigusi Šiaulių pedagoginį institutą,
Vaiva Andrijauskaitė-Neteckienė (g. 1964 11 14) baigusi Kauno politechnikos institutą.

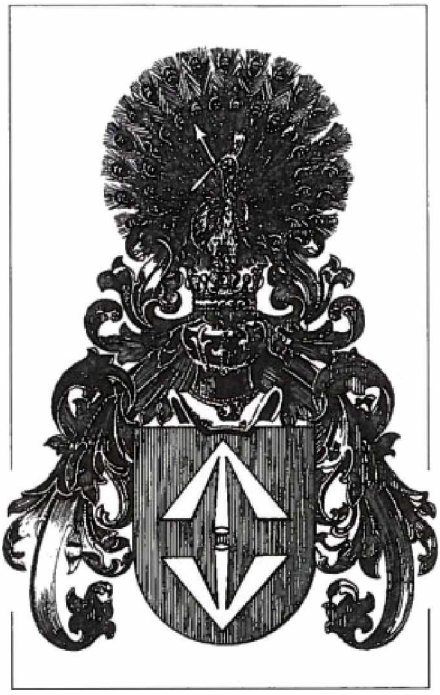

BALČIAUSKAI MINGAILAI

HERBAS

Bogorija

„Bogoria“

Pagal archyvo 1998 03 19 raštą Nr. 222 Jonas Balčiauskas 1609 m. buvo Kaitulių ir Goniprovo dvarų tėvonis Žemaičių kunigaikštystėje su giminės herbu Bogorija (LVIA, f. 708, ap. 2, b. 1752, l. 961, 1832 m.).

Jo sūnus Bonifacijus už nuopelnus tėvynei Jono III Sobieskio buvo apdovanotas Upytės paviete Davydiškių dvaru, turinčiu 9 valakus žemės. Jo dvarus paveldėjo sūnus Martynas.

Grįžęs iš karo Martynas Balčiauskas rado namus sudegusius kartu su dokumentais, įrodančiais jo bajorišką kilmę. Tada jis išsinuomojo Smilgelių apylinkėje ūkį, kaip liudija 1707 03 24 nuomos sutartis ir protestacija dėl sudegusių dokumentų, įrašyta į Trakų vaivadijos aktus. Martyno sūnus Adomas sumokėjo įkeitimo sumą ir vėl tapo tėvoninio Goniprovo dvaro savininku. 1775 12 02 šį dvarą pardavė ir gyveno nuomotuose dvaruose, tarp jų ir Tiškevičių valdose Biržų krašte.

Adomo sūnus Jurgis, kaip matyti iš pirkimo sutarties, 1811 07 20 kunigaikščio Radvilos įgaliotinio Chrizostomo Dombovskio pripažintos Kauno žemės teisme, nusipirko Uziškių palivarką. Jurgis Balčiauskas buvo vedęs Natkevičiūtę. Jie susilaukė 6 sūnų ir vienos dukters (Martyno, Aleksandro, Onos-Adelės, Karolio-Povilo, Mauricijaus, Juozo-Napoleono ir Konstantino-Jurgio). Konstantinas-Jurgis (1816 03 29-1882 08 23) mokėsi Kražiuose. 1834 m. nusipirko žemės Šakiškiuose, netoli Panevėžio. Vedė Marija Ruplėnavičiūtę ir turėjo 9 sūnus ir 3 dukteris. Sūnūs Silvestras, Karolis-Oskaras, Aleksandras ir Romualdas-Ferdinandas buvo baigę Slucke evangelikų reformatų gimnaziją.

Romualdas-Ferdinandas (1857-1917 07 15) 1889 m. vedė bajoraitę Jadvygą-Magdaleną Klementavičiūtę (1866 08 29-1961 06 20), kurios motina Juzefa-Bogumila Mingailaitė buvo bajoro Juozo Mingailos duktė. Jų giminės herbas Gulbė (LVIA, f. 391, ap. 6, 1803 m., b. 7, l. 64v).

Romualdas-Ferdinandas su žmona 1896 m. išvyko į Rusiją, Vladimiro guberniją. Generolo Muchanovo žmonos dvare Kosčejeve tarnavo dviejų dvarų valdytoju.

1904 m. grįžo į Lietuvą ir Šakiškiuose pasistatė namus, kur jo tėvas Konstantinas buvo jam paskyręs dalį savo dvaro žemių.

Jie augino 3 sūnus ir 3 dukteris: sūnus *Vitoldas* (1894-1938) mokėsi Slucko evangelikų reformatų gimnazijoje. 1912 m. išvyko mokytis į Peterburgą. Tapo geležinkelio inžinieriumi. Jis 1938 m. žuvo Magadano lageryje. Jo vaikai Stanislovas ir Liudvikas gyvena Peterburge.

Duktė *Viktorija*, būdama 14 metų, ketvirtos klasės gimnazistė, mirė 1911 m. nuo difterito.

Duktė *Olga* ištekėjo už Juzo Kaušilos, užaugino dukterį Janiną, kuri ištekėjo už Alekso Kuodžio ir turi dukteris Virginiją ir Laimą.

Duktė *Elena* ištekėjo už Antano Petkevičiaus. Vaikų neturėjo.

Sūnus *Jonas* sukūręs šeimą užaugino 3 sūnus (Gytį, Vilių, Joną) ir 3 dukteris (Reginą, Ireną, Elvyrą).

Sūnus *Aleksandras* (1907 10 05-1952 01 24) 1931 m. baigė Kauno VD universiteto evangelikų teologijos fakultetą. Dirbo kunigu, vėliau klebonu Biržų evangelikų reformatų parapijoje. 1931 12 20 įkūrė su savo bendraminčiais jaunimo draugiją „Radvila“, kurios šūkis buvo „Dorinkis ir švieskis“. 1940 m. kovo mėn. Kolegijos buvo paskirtas Lietuvos kariuomenės kapelionu kariams evangelikams ir per-

keltas tarnauti į Kauną. 1940 m. birželio mėn. įvykiai pakreipė gyvenimą kita linkme. Jis dirbo Kauno evangelikų parapijoje.

1942 m. sukūrė šeimą ir tais pačiais metais grįžo į Biržų parapiją ir tarnavo čia iki savo ankstyvos mirties (1952 01 24).

Žmona - Aleksandra (Alisa) Brokertaitė-Balčiauskienė, mokytoja, choristė.

Jie išaugino du vaikus - Virginiją Balčiauskaitę-Daugirdienę ir Donatą Balčiauską.

Donatas Balčiauskas (g. 1943 09 25 Biržų m.)

1951-1961 m. mokėsi Biržų 2-oje vidurinėje mokykloje, 1962-1965 m. tarnavo tarybinėje armijoje tankistu, 1966-1969 m. mokėsi Vilniaus universiteto Gamtos fakultete inžinerinės geologijos, 1975-1978 m. - VTT Statybinių medžiagų pramonės įmonės ir 1987-1992 m. - VISI Statybos ekonomikos, organizavimo ir planavimo.

1965-1966 m. dirbo Statybos technikume laborantus, 1966-1971 m. - Geologijos institute vyr. techniku-konstruktoriumi, 1971-1982 m. - Vilniaus m. Vykdomojo komiteto Kapitalinės statybos valdybos vyresniuoju inžinieriumi, 1982-1989 m. - Lietuvos geologijos valdybos kapitalinės statybos skyriaus viršininku, 1989-1992 m. - UAB „Comertex" direktoriaus pavaduotoju statybai.

Šiuo metu yra UAB „Balza" direktorius.

Yra Lietuvos reformacijos istorijos ir kultūros draugijos vicepirmininkas, „Tautos namų" tarybos narys, kraštiečių klubo „Krivulė" tarybos narys, LBKS Vilniaus krašto tarybos narys. Domisi filatelija, kelionėmis baidarėmis, istorija.

Žmona - *Lilijana Balčiauskienė* (g. 1949 03 27) yra baigusi Vilniaus universitetą.

Dirba Lietuvos standartizacijos departamente - atstove ryšiams su visuomene.

Duktė - *Skirmantė* (g. 1971 10 24) mokosi Vilniaus pedagoginiame universitete vokiečių ir anglų kalbų.

Sūnus - *Mindaugas-Aleksandras* (g. 1974 10 24) mokosi Vilniaus pedagoginiame universitete - vokiečių ir anglų kalbų ir Vilniaus universiteto Ekonomikos fakulteto Tarptautinio verslo mokykloje.

1991 01 12 davė savanorio priesaiką ir Sausio 13-ąją gynė Parlamentą. Už drąsą ir pasiaukojimą Lietuvos Respublikai apdovanotas Sausio 13-osios medaliu.

Reikia pažymėti, kad bajorai Balčiauskai nuo kunigaikščių Radvilų priklauso evangelikų reformatų konfesijai. Tai liudija krikšto metrikai. 1751 m. evangelikų reformatų Bažnyčios Sinodo kanonų duomenys rodo, kad 1751 06 27-07 06 vykusiame Sinode Kėdainiuose, Užvilijos distrikto superintendantas (vyskupas) Jokūbas-Felicijonas Balčiauskas buvo Sinodo sekretorius (Sinodo kanonai 1751-1965 m. 1 p.).

1760 ir 1774 m. Biržų Sinodų dalyviai buvo Martynas ir Adomas Balčiauskai (1751-1765 m. Sinodo kanonai, p. 275 ir 1766-1785 m. Sinodo kanonai, p. 178).

1795 09 29 Sinode Vilniuje Gabrielius Balčiauskas skiriamas Biržų mokyklos rektoriumi (1786-1811 m. Sinodo kanonai, p. 241).

1797 07 09-25 Sinode Vilniuje Gabrielius Balčiauskas, gavęs trečiuosius šventinimus (lektoriaus, diakono ir kunigo), paskiriamas kunigu į Švobiškį (1786-1811 m. Sinodo kanonai, p. 313-315). 1819 12 17 Gabrielius Balčiauskas už nuopelnus buvo apdovanotas 4-to laipsnio Šv. Stanislovo ordinu (LVIA, f. 391 1852 m. b. 76, l. 13).

1830 m. Gabrielius Balčiauskas pašventinamas į vicesuperintendentą Baltarusijai, bet kunigauti liko Švobiškyje.

1839 m. Kėdainiuose mokosi Haveras Balčiauskas (1824-1863 m. Sinodo kanonai, p. 313).

1862 m. Haveras Balčiauskas dėsto prancūzų kalbą Slucko gimnazijoje (1824-1863 m. Sinodo kanonai, p. 507).

1862 m. Kėdainiuose mokosi Jonas Balčiauskas (1824-1863 m. Sinodo kanonai, p. 481, 501, 508).

1870 m. Dorpato gimnazijoje mokosi Mykolas Balčiauskas (1868-1918 m. Sinodo kanonai, p. 13).

1914 m. Sinodo kuratorius provizorius Jonas Balčiauskas, Aleksandro sūnus, Sinodui užrašė 10.000 rb mokinių stipendijoms ir 1000 rb Biržų evangelikų reformatų bažnyčiai (1868-1918 m. Sinodo kanonai, p. 189).

Kozmas Balčiauskas-Balkus (g. 1920 08 13 Šilutės aps.) Gimnaziją lankė Šilutėje, 1939 m. baigė Vilniuje. Nuo 1941 m. mokėsi Kaune VDU Statybos fakultete ir baigė 3 kursus.

1944 m. pasitraukė į Vakarus. Po karo kurį laiką dirbo Tarptautinės pagalbos komitete. Vėliau persikėlė į JAV. Dirbo inžinieriumi, vakarais studijavo. 1952 m. Niujorko politechnikos institute įgijo civilinės inžinerijos bakalauro laipsnį. 1964 m. Niujorko universitete tapo miestų ir rajonų planavimo magistru, vėliau gavo filosofijos daktaro laispnį (vadyba, finansai ir ekonomika), Tobulinosi Harvardo universitete, MA, vėliau (1972 ir 1974 m.) aukštųjų studijų kursuose Karlsruhe universitete Vokietijoje.

Dirbo Niujorko, New Jersey ir Connecticuto valstijų transporto kompanijose ir su kitais rengė Niujorko architektūros ir transporto plėtotės, Manhattano, NY, socialinės raidos planus. 1968-1991 m. dėstė Floridos universitete (iš pradžių asocijuotas profesorius, nuo 1974 m. - profesorius), vadovavo projektų rengimui. 1970-1972 m. Floridos universiteto Transporto centro direktorius. 1973-1980 m. Pasaulio ateities draugijos Tallassee, Fl. sk. Valdančiojo komiteto narys, 1974-1980 m. Generalinių sistemų studijų draugijos narys, 1979-1983 m. Floridos universiteto Senato narys. Skaitė pranešimus įvairiose tarptautinėse ir JAV mokslinėse konferencijose, po 1990 m. skaitė paskaitas Vilniaus universitete ir Kauno technologijos un-te. Tarptautiniuose ir JAV leidiniuose paskelbė 30 mokslinių straipsnių. Niujorko Mokslų akademijos narys.

K. Balkus nuo pat LBK sąjungos veiklos pradžios įsijungė į jos darbą. 1994 04 23 dalyvavo LBK sąjungos atkuriamajame suvažiavime. Sutiko būti LBK sąjungos atstovu JAV ir pradėti organizuoti veiklą. Labai daug prisidėjo savo patarimais, kaip organizuoti mūsų sąjungos veiklą užsienyje. Išvertė į anglų kalbą LBKS Statutą (Lithuanian Nobility Royal Association Bylaws) ir kitus dokumentus: List of Documents Submittes to the Legitimacy Comission; Royal Association Lithuanian Nobility Applicution ir kt.

BYTAUTAI

HERBAS

Grifas

„Gryf“

1413 m. Butautas buvo bajorų palydos narys Lietuvos valdovui Vytautui vykstant į Horodlę susitikti su Jogaila. Tame susitikime 47 Lietuvos bajorai buvo herbais sugiminiuoti su Lenkijos bajorais. Nuo to laiko Butautai naudojasi herbu „Gryf“.

16 a., kai Butautų giminė labai išsiplėtė, turbūt dėl rašybos nevienodumų ji skilo į Butautus ir Bytautus.

Šios giminės proseneliai valdė dvarus Eidžiotų, Laukuvos, Laukdvarių, Drobūkščių ir kitose Žemaičių vietovėse. Bet jie buvo palikti ar dovanoti kitoms

giminėms. Bytautai gyveno Užvenčio ir Šiaulių rajone.

Paskutinį kartą Bytautų giminės bajorystė buvo patvirtinta 1841 08 11 (Kauno gubernijos bajorų deputatų susirinkimo nutarimas Nr. 10629). Bajoro Jurgio Viktorino Bytauto, gyvenusio Užventyje, bajorystė buvo patvirtinta 1876 09 25 d. Jo duktė Felicija Bytautaitė-Gylienė-Baltutienė yra Romualdo Baltučio senelė.

Romualdas Baltutis (g. 1933 05 31 Kurtuvėnų m., Šiaulių r.), elektromechanikas.

1941–1947 m. mokėsi Tengos pradinėje mokykloje, Altajaus krašte.

1948–1954 m. – Kiseliovsko vidurinėje mokykloje (Kemerovo sritis).

1954–1958 m. Tomsko politechnikos institute įsigijo elektromechaniko specialybę.

1975 m. mokėsi Kauno politechnikos instituto neakivaizdinėje aspirantūroje.

Grįžęs iš tremties dirbo Šiaulių įmonėse, ilgiausiai – dviračių ir variklių gamykloje „Vairas" vyriausiuoju inžinieriumi. Dabar yra akcinės bendrovės „Šiaulių aviacija" darbo organizavimo direktorius.

Romualdas Baltutis yra žinomas savo plačia inžinierine ir visuomenine veikla. Jis yra atlikęs mokslinių tyrinėjimų , padaręs kelis išradimus mašinų gamybos, suvirinimo ir dažymo srityse. Parašė daug straipsnių techninėmis ir publicistinėmis temomis. Šiaulių dviračių švenčių autorius ir organizatorius.

Domisi istorija, daile ir muzika.

Žmona *Alfreda Baltutienė* (g. 1934 07 06 d.) buvo mokytoja. Žuvo 1981 m. autoavarijoje.

Dukterys: *Loreta* (g. 1961 07 21), architektė; *Alė* (g. 1965 03 22), mokytoja ir *Aurelija* (g. 1971 06 29).

BLINSTRUBAI

HERBAS

Gulbė

„Labędź"

Blinstrubai - sena Lietuvos bajorų giminė.

1595 m. paminėtas karališkasis rotmistras Norbertas Blinstrubas, pasižymėjęs Valachų žygyje. Adomas, Jurgis

ir Jonas buvo karaliaus dvariškiai, o Teodoras 1648 m. buvo Kauno kvartirmeisteris. Jonas Blinstrubas buvo Lenkijos ir Lietuvos karaliaus Jono Kazimiero sekretorius ir už nuopelnus 1667 03 10 apdovanotas dvarais (Novaičiai, Kadariai ir Kudaičiai Raseinių apskrityje) su valstiečiais, jam buvo suteiktos visos bajoriškos privilegijos.

Kiti Blinstrubai: Juozas 1763 m. pasirašė bajorų Manifestą, Antanas buvo arklininkas (1780 m.), ginklininkas (1782 m.), vyriausiasis medžioklis (1786 m.), Kauno stalininko pavaduotojas (1793 m.), Kauno apskrities Torgovicų maršalka (1792 m.).

Vilniaus gubernijos bajorų (dvarininkų) deputatų susirinkimo 1798 04 10 ir Kauno gubernijos bajorų (dvarininkų) deputatų susirinkimo 1844 05 09 nutarimais buvo pripažinta ir patvirtinta Blinstrubų priklausomybė bajorų luomui su visomis privilegijomis ir herbu „Gulbė". 1909 12 28 įsaku Nr. 2204 pakartotinai patvirtinta bajorystė.

Stanislovo-Algimanto prosenelis Pranciškus-Hilarijus Blinstrubas (g. 1840 m.), gyvenęs Tauragės valsčiuje, Kasbarynų k., valdė ūkį.

Senelis Teodoras-Pranas (1876-1946), gimęs Kazbarynų k., Tauragės valsč., paveldėjo tą patį ūkį. Dirbo raštininku ir tarnavo Tauragės geležinkelių sistemoje.

Tėvas - Stanislovas (1905-1946) gimė Tauragėje. Nepriklausomoje tarpukario Lietuvoje dirbo muitinių tarnyboje Klaipėdoje, Joniškyje, Biržuose. Po to dirbo buhalteriu Biržuose ir Šiauliuose.

Stanislovas-Algimantas Blinstrubas (g. 1935 10 30 Klaipėdos m.)

1942-1947 m. mokėsi Šiaulių „Aušros" pradžios mokykloje, 1967 m. baigė Šiaulių vidurinę mokyklą.

1967-1972 m. studijavo Kauno valstybiniame kūno kultūros institute. Įsigijo fizinio lavinimo dėstytojo specialybę.

Domisi buriavimu kreiserinėmis jachtomis. Turi jachtos kapitono laipsnį. 1991 m. dalyvavo Pasaulio lietuvių sporto žaidynių buriavimo regatoje. Dirba Šiaulių AB „Baltik-Vairas" šiluminio cecho viršininku ir yra Energetikų mokymo centro Šiaulių filialo dėstytojas.

Duktė *Romualda Blinstrubaitė-Tamošaitienė* (g. 1956 04 22) yra baigusi Vilniaus Tallat-Kelpšos aukštesniąją muzikos mokyklą. Turi sūnų Martyną (g. 1987 m.).

Sūnus *Arūnas Blinstrubas* (g. 1960 12 16 Šiauliuose)

1979 m. baigė Šiaulių 5-ąją vidurinę mokyklą.

1979-1984 m. studijavo Vilniaus inžinieriniame statybos institute. Įsigijo autotransporto inžinieriaus specialybę.

1994 m. stažavosi Anglijoje - Škotijos kelių policijoje.

Dirba AB „Šiaulių žemės ūkio technika" automobilių parduotuvėje skyriaus viršininku.

Žmona *Dalia Blinstrubienė* (g. 1961 05 27 Šiaulių m.) yra baigusi aukštąjį mokslą.

Dirba Šiaulių m. valstybinėje mokesčių inspekcijoje vyr. inspektore.

Augina dvi dukteris moksleives: Jurgą (g. 1980 04 09) ir Eveliną (g. 1982 12 26).

BORODZIČIAI-BORODICAI

HERBAS

Vienaragis

„Bończa“

Lenkijos bajorai Borodzičiai dar 17 a. atsikraustė į Lietuvą, čia įsitvirtino, susigiminiuodami su vietiniais bajorais ir net valstiečiais.

Michalas-Kazimieras Borodzičius 1697 m. buvo Breslaujos pataurininkis, vėliau Trakų vaivadijos slaptojo teismo teisėjas. Jis pasirašė Lietuvos-Lenkijos karaliaus Augusto II (1697-1733 m.) elekciją. Jo sūnus Jonas buvo LDK kariuomenės kapitonas. Stanislovas Borodzičius 1820 m. buvo Kališo kadetų mokyklos profesorius, o apie 1830 m. Vilniuje išlaikė vyrų pensioną. Borodzičiai buvo įrašyti į Gardino, Kauno gubernijų Bajorų genealogines knygas. Borodzičių giminei bajorystę patvirtino Vilniaus gubernijos bajorų deputatų susirinkimas 1799 03 12, 1921 06 28, 1832 12 01 ir Kauno gubernijos bajorų deputatų susirinkimas 1844 07 03 ir 1852 03 24. Šiuos nutarimus patvirtino Vyriausybinio Senato Heraldijos departamentas 1852 08 17 įsakymu Nr. 7230 ir ją įrašė į Bajorų genealoginės knygos pirmąją dalį. Pakartotinai giminės bajorystė buvo patvirtinama 1865 02 18, 1870 12 12, 1874 07 23 ir paskutinį kartą 1909 06 17 Nr. 1635 (LVIA, f. 391, ap. 7, b. 1725, l. 20).

Giminės žemės valdos (dvarai) buvo Žemaičiuose, daugiausia Raseinių apskrityje. Paskutinis Beinartiškių, Jamantiškių ir Petkuniškių dvarų su valstiečiais pardavimo aktas surašytas 1793 06 01 Raseinių žemės teisme. Vėlesni Borodzičių giminės palikuoniai gyveno Luokės parapijos Petraičių, Mediškių apylinkėse ir jų gimimo ir santuokos liudijmuose nurodyta, kad jie yra bajorai (LVIA, f. 669, ap. 11, 1898 m., b. 107, l. 35, 41; f. 1474, ap. 1, 1903 m., b. 4l, l. 156, 151).

Vladas Borodica (g. 1954 06 21 Jokšų k. Telšių r.).

1961-1969 m. mokėsi Biržuvėnų (Telšių r.) aštuonmetėje mokykloje, 1969-1972 m. - Luokės vidurinėje mokykloje, 1972-1973 m. - Kauno kinofikacijos mokykloje. 1983 m. baigė Vilniaus valstybinio universiteto Teisės fakulteto Neakivaizdinį skyrių.

Dirba Telšių apskrities administracijos Teisės departamento direktoriumi.

Domisi istorija, psichologija, ezoterine literatūra. Mėgsta keliauti.

Yra Lietuvos teisininkų draugijos ir LBK sąjungos narys.

Žmona - *Elena Norvydaitė-Barodicienė* (g. 1952 05 10).

1983 m. baigė Vilniaus universiteto Filologijos fakultetą. Dirba Telšių apskrities archyvo direktore.

Sūnūs: *Mantas* (g. 1979 08 05), Vilniaus Gedimino technikos universiteto Statybos fakulteto studentas, *Edgaras* (g. 1985 05 19), moksleivis.

BOROVSKIAI (BARAUSKAI)

Borovskiai buvo įrašyti į Šiaulių apskrities bajorų knygą. Bajorystė patvirtinta Vilniaus bajorų deputatų susirinkimo 1819 10 27. A. Matulevičiaus senelis Juozas, sūnus bajorų Juozo ir Justinos Okčevskaitės Borovskių gimė 1858 09 21 Jurgaičių k. ir kitą dieną pakrikštytas Meškuičių bažnyčioje (LVIA f. 669, ap. 1, b. 1283, l. 338, 33).

Apie 1880 m. Juozas Borovskis, metrikuose pakeitęs savo vardą ir pavardę į Igną Matulevičių, emigravo į Vokietiją ir ten gyveno iki 1888 m. 1889 m. nuvyko į Olandiją ir apsigyveno Amsterdame.

Turėjo sūnų Emilį Matulevičių (1891 05 07-1964 12 13).

Alex Clemens Matulewicz, sūnus Emilio Matulevičiaus, gimė 1922 05 06 Olandijoje, Amsterdame. 1958 m. emigravo į Kanadą. Dirbo draudimo administracijoje. 1987 m. išėjo į pensiją būdamas draudimo vadovu.

Lietuvos bajorų karališkosios sąjungos narys.

Žmona - *Christina Galley* (1930 08 18).

Abu domisi kelionėmis ir sodininkyste.

BRYAN NICOLSON

Nikolsonų giminės pradininkas princas Otaras Nikolsonas (Ottar Nicolson), Dublino ir salų karalius (1146-48), Škotijos vakarinių salų princas.

Žmona kilusi iš lordų ir baronų Lamington Baillies giminės, kuriai privilegijas suteikė karalius Dovydas I savo karališkąja chartija 1368 m. Iš šios giminės žymiausi yra seras Alexander de Baillies iš Cavers, lordas Čamberlenas (Chamberlain) iš Škotijos (1292).

A. L. Bryan Nicolson iš Taransay (g. 1945 08 27) mokėsi Oksfordo universitete. Literatūros garbės daktaras. rašytojas.

Yra Šv. Konstantino ordino kavalierius, Jūrų erelio ordino kapitonas, Škotijos heraldikos draugijos narys, Augustino draugijos (JAV) narys bei daugelio heraldikos ir genealoginių ordinų narys. Lietuvos bajorų karališkosios sąjungos rėmėjas.

Pomėgiai: istorija, heraldika, genealogija, žvejyba, medžioklė su sakalais, pilių restauracija, golfas, jachtų dizainas ir kt.

Giminės herbas asmeninis: herbo centre erelis lenktu snapu, laikantis naguose po aštuonkampę sidabrinę žvaigždelę ir erelio galvos fone tokia pat žvaigždė.

Žmona *Margarita Izabelė Baillie-Nicolson.*

Sūnus *Seigmour Nicolson* (g. 1985 02 12).

BŪDAI

HERBAS

Vienragis

„Bończa“

Žemaičių kunigaikštystės bajorai Būdai seniai žinomi (giminės bajorystės dokumentų originalai yra Žemaičių „Alkos“ muziejuje Telšiuose).

Bajorystė Būdams tvirtinta 1798 04 10 Vilniaus gubernijos bajorų susirinkime. Maršalkos grafo L.Tiškevičiaus patvirtintame dokumente rašoma: „... Būdų giminę... kilminga ir senovine skelbiame ir ją į Lietuvos gubernijos bajorų pirmos klasės knygą įrašome“. Palikuonių bajorystę tvirtino Rusijos Valdantysis Senatas 1832, 1850, 1854, 1866 m. Paskutinį kartą tvirtinta 1903 m. Giminei herbas Vienragis „Bończa“ suteiktas prieš 1698 m.

Pirmasis dokumentuose minimas Steponas Būda 1698 m. Jo sūnūs pradėjo dvi giminės šakas. Jeronimas Viešvėnų valsčiuje pirko Brievikių dvarą. Jeronimo vaikaitis Pranciškus 1797 m. Ariogalos paviete įsigijo Pupių dvarą.

Kitas sūnus Jonas 1721 m. Ariogalos paviete pirko Kymantų dvarą, kurį jo bendravardis vaikaitis 1794 m. pardavė.

Gausūs šios giminės palikuonys gyveno Girkalnyje, Kalnujuose, Dobrovolėje ir kitur. Iš jų žinomi Ildefonsas-Ignas (g. 1836 m.), Konstantinas (g. 1821 m.), Aleksandras (g. 1830 m.) O jų palikuonys galbūt tebegyvena pamiršę savo bajorišką kilmę. Yra dar žinoma, kad Viktoro sūnus Stanislovas 1907 m. emigravo į JAV, bet jo įpėdinių ryšio su gimine taip pat neliko.

Šiuo metu kilmę iš proprotėvio Stepono įrodo tik Viktoro sūnaus Vinco (1872-1960) palikuoniai:

1) sūnus Jonas (g. 1913 m.), jo duktė Gražina Būdaitė-Palekienė (g. 1939 m.); 2) sūnaus Stanislovo (1907-1990), buvusio Lietuvos policininko, 1944 m. pasitraukusio į Vakarus, vaikai: Stasys-Algimantas (g. 1931 m.), Zenonas-Vytautas (g. 1932 m.), Jonas-Kęstutis (g. 1938 m.), Irena-Rūta Būdaitė-Meškauskienė (g. 1939 m.); 3) dukters Onos Būdaitės-Jaškienės (1910-1995) vaikai: Zenonas Jaška (g. 1930 m.) ir Aldona Jaškaitė-Gadliauskienė (g. 1936 m.).

Vincas Būda (1872-1960) buvo Šateikių dvaro (Plungės r.) med.felčeris.

Vienas iš Šateikių pradžios mokyklos steigėjų. Vienas jo sūnus Vladas Būdas (1905-1993) Klaipėdos sukilimo dalyvis, ilgametis Kretingos apskr. valdybos sekretorius, Gedimino ordino (1934 m.) kavalierius.

Zenonas Jaška (g. 1930 03 02 Šateikių k., Plungės r.) pradžios mokslus ėjo Klaipėdoje, Kaune ir Vilniuje, 1942-44 m. mokėsi Vilniaus 3-oje gimnazijoje, 1945-49 m. - Telšių Žemaitės gimnazijoje.

1949 m. buvo suimtas ir įkalintas Vorkutos lageriuose, kur išbuvo 7 metus. Grįžęs 1956-1957 m. mokėsi Telšių darbo jaunimo vidurinėje mokykloje.

1958-1972 m. - Kauno žemės ūkio akademijos Hidrotechnikos fakultete, kur įgijo inžinieriaus hidrotechniko specialybę.

Baigęs mokslus dirbo pagal specialybę - tiesė Žemaičių plentą.

Yra Tėvynės sąjungos (Lietuvos konservatorių) narys, Lietuvos politinių kalinių ir tremtinių bendrijos Telšių skyriaus Atminties grupės pirmininkas.

Yra užfiksavęs ir publikavęs LLA Žemaičių legiono (A.Kubiliaus parašiutininkai) kovotojų prisiminimus. Yra atkūręs 300 metų Būdų genealogiją.

Žmona - *Irena-Budginaitė-Jaškienė* (g. 1931 08 18), matematikos mokytoja.

Dukra - *Dalia Jaškaitė-Valeikienė* (g. 1958 04 15), inžinierė ekonomistė. Ji turi du sūnus - Zenoną ir Julių.

Zenonas Vytautas Būdas (g. 1932 11 16 Skuode).

1944 m. baigė pradžios mokyklos 6 skyrius Šatėse, Skuodo r.

1945-1947 m. lankė 2-3 klasę Gargždų progimnazijoje.

Vidurinį mokslą ėjo Vieviržėnų progimnazijoje (1947-48 m.) ir Telšių Žemaitės vid. mokykloje (1949-1953 m.).

1953-1958 m. mokėsi Kauno politechnikos instituto Statybos fakultete, įgijo inžinieriaus statybininko specialybę.

Baigęs mokslus 1959 m. dirbo Stambiaplokščių namų detalių gamykloje ir aktyviai prisidėjo prie stambiaplokščių gyvenamųjų namų statybos Vilniuje, Elektrėnuose, Alytuje ir kt. Pradėjęs darbą cecho meistru, baigė 1979 m. vyriausiuoju technologu. Vėliau iki pensijos dirbo Vilniaus miestų statybos institute sektoriaus vedėju.

Mėgsta žvejybą, klasikinę muziką.

Žmona - *Vida Bručaitė-Būdienė* (g. 1937 10 16), inžinierė technologė.

Sūnus - *Gediminas Būdas* (g. 1966 01 26), chemikas. Dirba Vidaus reikalų ministerijoje vyresniuoju ekspertu.

Stasys Algimantas Būdas (g. 1931 09 24 Skuode).

Mokėsi Veiviržėnų, Skuodo, Kretingos, Šačių pradžios mokyklose (1938-1944), Gargždų ir Veiviržėnų progimnazijose (1945-1948), Telšių mokytojų seminarijoje (1948-49). 1949 m. už dalyvavimą antitarybinėje organizacijoje buvo areštuotas ir išvežtas į Sibirą.

1956 m. grįžęs iš įkalinimo dirbo Klaipėdos statybose.

1958 m. baigė Klaipėdos darbo jaunimo vakarinę vidurinę mokyklą.

Nuslėpęs tremtį, 1961 m. įstojo į Kauno politechnikos instituto Klaipėdos vakarinį fakultetą. 1967 m. baigęs įsigijo inžinieriaus elektromechaniko specialybę.

Dirbo Klaipėdos statybos treste vyriausiuoju energetiku iki pensijos.

Yra Lietuvos politinių kalinių ir tremtinių bendrijos Klaipėdos skyriaus tarybos narys.

Mėgsta istoriją, literatūrą, sodininkystę.

Žmona - *Irena Monika Daublytė-Būdienė* (g. 1938.10.03), inžinierė elektromechanikė.

Dukros: *Irena Būdaitė* (g. 1965 11 23), gydytoja pediatrė.

Adelė Būdaitė (g. 1971 02 09), vadybininkė, studijuoja vadybą.

Rolandas Palekas (g. 1963 03 12 Kvėdarnos k., Šilalės r.) 1970-1981 m. mokėsi Tauragės I-oje vidurinėje mokykloje; 1981-1986 m. - VISI Architektūros fakultete; 1992 09-1992 12. Architektūros ir dizaino programa (DIS) prie Danijos Karališkosios menų akademijos (Kopenhaga); 1993 01-1993 07 - profesinė stažuotė JAV, Niujorko valstijoje, pagal Atviros Lietuvos fondo remiamą programą.

Turi docento pedagoginį mokslo vardą humanitarinių mokslų srities menotyros mokslų krypties skulptūros ir architektūros šakoje (1998).

1988 m. laimėjo kelis respublikinius architektūros konkursus. Parengė ir realizavo „Paroc-Silikatas" gamyklos renovaciją (1996), „Raudonojo Kryžiaus" Tauragės apskr. pastato (1997) ir kitus projektus kartu su architektu G.Čaikausku.

Domisi filosofine literatūra, teatru, žvejyba.

Yra Lietuvos architektų sąjungos narys. Nuo 1990 m. ir Vilniaus architektūrinės-urbanistinės tarybos narys. LBK sąjungos narys.

Žmona *Alma Švedrauskaitė-Palekienė* (g. 1960 02 02), architektė.

Duktė *Goda Palekaitė* (g. 1987 10 17), moksleivė.

Sūnūs: *Jonas Palekas* (g. 1992 02 24) ir *Domas Palekas* (g. 1996 01 09).

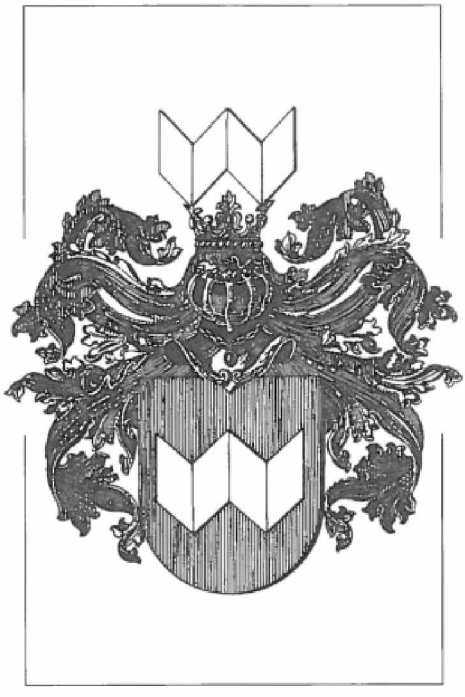

BUTKEVIČIAI

HERBAS

Abdankas

"Abdank"

Pagal LVIA dokumentus Butkevičių proseneliai Pranciškus ir Lukas, sūnūs Mykolo, 1820 m. įrašyti į Kauno gubernijos bajorų knygas. Be to, archyvo dokumentai pasakoja, kad Aleksandras Butkevičius 1587 m. už nuopelnus valstybei iš karaliaus Zigmanto III Vazos gavo privilegiją ir Smolensko vaivadijoje žemių, o 1628 m. paskirtas Upytės pavieto viceregentu.

Antanas Butkevičius (g. 1932 05 28 Kanopenkų k., Kelmės r.) 1945-1949 m. mokėsi Kelmės gimnazijoje, o 1962-1968 m. - Šilutės žemės ūkio technikume. Dirbo agronomu. Dabar pensininkas.

Mėgėjas medžioti ir auginti gėles. Yra LBK sąjungos narys.

Žmona - *Ona Vengelytė-Butkevičienė* (g. 1928 05 15 Lyduvėnų m., Raseinių r.).

1956 m. baigė Klaipėdos pedagoginę mokyklą. Buvo pradinių klasių mokytoja. Dabar pensininkė.

Sūnus *Virginijus Butkevičius* (g. 1954 05 24) 1982 m. baigė Žemės ūkio akademiją, įgijo inžinieriaus mechaniko specialybę. Vedęs. Augina sūnų ir dukterį.

Sūnus *Remigijus* (g. 1960 03 24) 1983 m. baigė Kauno politechnikos institutą, įgijo mašinų gamybos technologijos inžinieriaus specialybę. Vedęs. Augina sūnų.

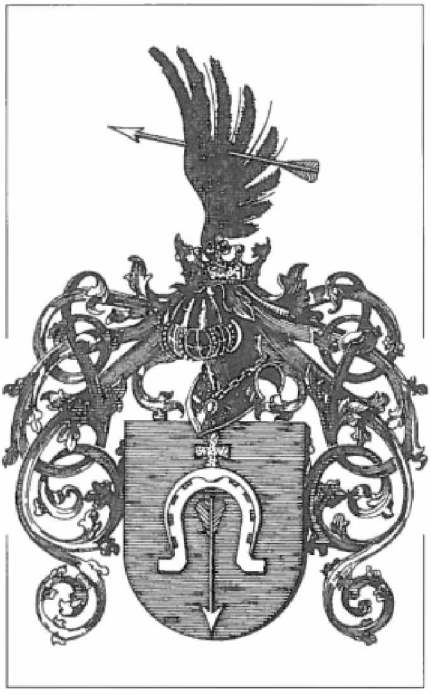

BUTKEVIČIAI

HERBAS

Dolenga

„Dołęga"

1799 03 05 buvo patvirtinta bajorystė Juozui Jokūbui Butkevičiui, Kauno gubernijos, Šiaulių apskrities, Kuršėnų valsčiaus Zastarčių dvaro valdytojui. Vėliau bajorystė šios giminės palikuonims buvo tvirtinta 1832 09 27, 1835 08 15, 1851 10 30, 1887 09 28, 1888 09 28. Kauno bajorų deputatų susirinkimo nutarimu Nr. 692 patvirtinta bajorystė Rupertui Butkevičiui (1867 03 27-1904 03 25), kuris persikėlė į Paluknio dvarą ir dirbo Betygalos taupomųjų kasų banko valdytoju. Jo žmona Adolfina Urbonavičiūtė-Butkevičienė-Lechavičienė (1874-1963) buvo Gulbės herbo bajorė. Jie turėjo tris dukteris ir tris sūnus: Kamiliją (1893-1895), Joną (1894-1894), Ceciliją (1895-1911), Stanislavą, ištekėjusią už Saikausko (1897-1968), Leoną ir Valentą (1904-1972).

Leonas Butkevičius (1900 05 09-1990 09 28) vedė Vincentą Lisauskaitę (1900-1972 02 16) ir užaugino keturias dukras ir vieną sūnų.

Ona *Butkutė-Butkuvienė* (g. 1927 10 08 Viliošių k., Raseinių r.) 1934-1938 m. mokėsi Viliošių pradžios mokykloje. Po to lankė Kaune siuvėjų mokyklą. Šiuo metu pensininkė.

Vyras *Jonas Butkus* (1920 09 01-1998 03 18) buvo baigęs Kauno medicinos institutą, gydytojas.

Jie užaugino dukterį Rimutę ir sūnų Algį.

Marijona Butkevičiūtė (g. 1935 10 30) ištekėjo už bajoro Antano Hofmano (žr. Hofmanai).

Rimutė Butkutė-Rimdžiuvienė (g. 1950 04 12 Kelmėje) 1956-1967 m. mokėsi Kelmės vidurinėje mokykloje, 1967-1972 m. - Kauno politechnikos institute, 1972-1976 m. - Šachtų technologiniame institute.

Įgijo inžinieriaus mechaniko kvalifikaciją, dirba Lietuvos valstybiniame komerciniame banke.

Vyras *Algimantas Albinas Rimdžius* (g. 1942 10 11), Vilniaus Gedimino technikos universiteto dėstytojas.

Sūnus *Rimantas Rimdžius* (g. 1973 01 29 Kelmėje) baigė Vilniaus Gedimino technikos universiteto Ra-

dioelektronikos fakultetą. Žmona - Živilė Jusevičiūtė-Rimdžiuvienė (g. 1973 10 18) Vilniaus universiteto Ekonomikos fakulteto magistrė.

Gediminas Rimdžius (g. 1975 06 28 Vilniuje) baigė Vilniaus Gedimino technikos universitetą, civilinės inžinerijos magistras.

Žmona *Jurga Kudzevičiūtė-Rimdžiuvienė* (g. 1974 09 26), Vilniaus universiteto magistrantė. Duktė Indrėja (g. 1998 04 03).

Sūnus *Nerijus Rimdžius* (g. 1976 08 13 Vilniuje) studijuoja Teisės akademijoje.

1998 03 14 Rimutei, Rimantui, Gediminui ir Nerijui įteikti bajorystės aktai Trakų pilyje.

1996 m. jie atgavo Raseinių rajone, Paluknio k., 59 ha žemės.

Algis Butkus (g. 1951 06 10) baigė Lietuvos žemės ūkio akademiją, įgijo inžinieriaus elektriko specialybę.

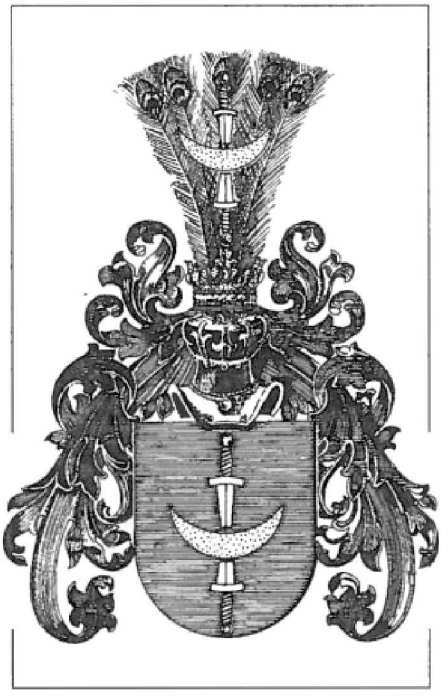

BUTKEVIČIAI

HERBAS

Tšaska

"Trzaska"

Vilniaus bajorų deputatų susirinkime 1779 03 01 patvirtinta Butkevičių giminės bajorystė. Ji įrašyta į Bajorų knygos šeštąją dalį.

Giminės protėviai istoriniuose šaltiniuose minimi: Andrius (g. apie 1730 m.), Nikodemas-Juozapas (g. 1760 m.) ir Andrius-Florijonas (g. apie 1790 m.), turėjęs 7 vaikus, iš kurių Andrius (1827-1889) yra Butkevičių giminės proprosenelis.

Andrius Butkevičius baigė Kėdainių gimnaziją. Dirbo Vilniuje, Lydoje ir Kaune. Įgijo kolegijos registratoriaus

ir tarėjo vardus. Vėliau iš tėvo paveldėjo 26 dešimtines žemės Angirių k., Kėdainių aps. Čia vedė bajoraitę Malviną Račkauskaitę. Jų sūnus Hermanas-Nikodemas (1881-1956) baigė Kauno klasikinę gimnaziją ir grįžo ūkininkauti į Angirius. Pirmasis valčiuje pradėjo sėjomainą. Buvo puikus medžiotojas ir žvejys. Vedė bajoraitę Mariją Vilkevičiūtę (1882-1993). Jie susilaukė 4 vaikų: Jono, Jadvygos, Juozo ir Prano.

Jonas Butkevičius (1908-1993) tarnavo karininku Lietuvos kariuomenėje. Po karo persekiojamas sovietų emigravo į Lenkiją.

Jadvyga Butkevičiūtė-Adomavičienė (g. 1910 m.) ištekėjo už Leonardo Adomavičiaus (1908-1990). Jų dukra Elena-Lidija Adomavičiūtė-Simonavičienė (g. 1938 m.) inžinierė kontruktorė, vaikaičiai: Alfredas (g. 1969 m.) - inžinierius statybininkas ir Jolita Šugalskienė (g. 1972 m.) - Vilniaus universiteto magistrantė, provaikaitis Laurynas (g. 1992 m.).

Kita dukra - Marija-Nijolė Adomavičiūtė-Pakulienė (g. 1942 m.) - inžinierė statybininkė, dukraitė Agnė Šepetienė (g. 1971 m.) - Vilniaus universiteto Medicinos fakulteto studentė, produkraitė Ieva (g. 1996 m.).

Juozas Butkevičius (1915-1996) baigė Žemės ūkio technikos mokyklą Dotnuvoje. Tarnavo Lietuvos kariuomenėje karininku, už tai sovietų valdžios represuotas ir 1949-1956 m. įkalintas Ekibaztuzo ir Džezkagano lageriuose. Grįžęs Švenčionėliuose dirbo buhalteriu. Rašė eilėraščius, kurie spausdinti almanachuose ir periodinėje spaudoje. Griežė smuiku ir akordeonu. Skulptorius drožėjas, dalyvavo respublikinėse parodose, jo drožti koplytstulpiai puošia Švenčionėlius, o namai paversti muziejumi. Žmona Valentina Žukauskaitė (g. 1918 m.) - medicinos sesuo, bažnyčios choristė.

Jų dukra - Regina Rastenienė (g. 1942 m.) - felčerė-akušerė. Šiuo metu ūkininkauja.

Dukraitė - Asta Butkevičiūtė-Trinkūnienė (g. 1967 m.) - vadybininkė, provaikaičiai - Emilijus (g. 1990 m.) ir Augustinas (g. 1995 m.).

Vaikaitis Jonas Butkevičius (g. 1969 m.) - statybos technikas.

Sūnus - Stanislovas Butkevičius (g. 1944 m.) - inžinierius tiltininkas, nusipelnęs Lietuvos statybininkas, Tiltų statybos AB „Tilsta" direktoriaus pavaduotojas. Mėgsta buriuoti. LBKS senatorius. Jo žmona - Irena Paulauskaitė-Butkevičienė (g. 1946 m.) baigė Vilniaus universitetą, ekonomistė. Duktė: Aistė Butkevičiūtė (g. 1972 m.) - pramonės inžinerijos magistrė. Duktė Audronė Butkevičiūtė (g. 1975 m.) - finansininkė, daugkartinė šuolių į vandenį čempionė. Sūnus Arūnas (g. 1981 m.) - moksleivis.

Pranas Butkevičius (1920 02 23-1994 04 20) - geležinkelių inžinierius dispečeris. Tapytojas, nutapė daugiau kaip 300 paveikslų. Be to, drožė kryžius, koplytstulpius, medžio skulptūras. Jo darbai eksponuoti Lietuvos galerijose (5 personalinės parodos).

Žmona - bajorė Janina Petrauskaitė-Butkevičienė (g. 1921 10 24 Dumsių k., Jonavos r.) baigusi Kauno 3-ąją

gimnaziją dirbo įvairų darbą geležinkelyje Kaune ir Vilniuje, o nuo 1977 m., vyrui išėjus į pensiją, grįžo į tėviškę Dumsių kaime. Ji su savo vyru namų aplinką pavertė parku, o sodybą - muziejumi.

Sūnus Jonas Butkevičius (g. 1948 11 27 Kaune) 1971 m. baigė Vilniaus inžinerinės statybos instituto urbanistikos specialybę. 1973-1976 m. to paties instituto aspirantas. Apgynė technikos mokslų kandidato disertaciją.

Nuo 1976 m. dirbo VISI asistentu, o nuo 1982 m. - docentu. Yra technikos mokslų daktaras.

Mėgėjas turistauti. LBKS senatorius.

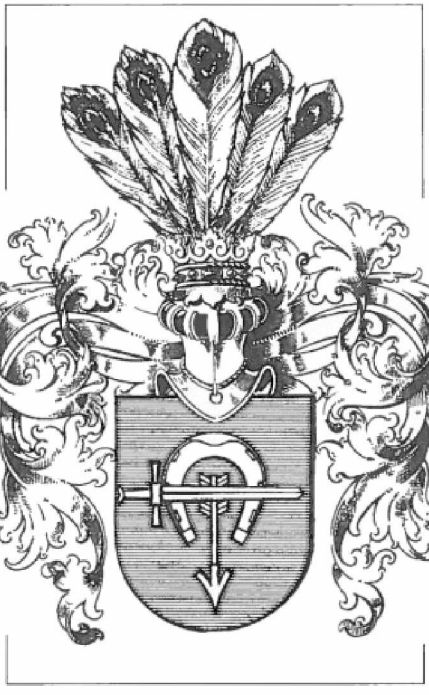

BUTVILAI

HERBAS

Niezgoda

„Niezgoda“

Žemaičių bajorų Butvilų giminė minima senuose istoriniuose šaltiniuose. Viename iš jų rašoma, kad Danielius Butvila (g. 1585 m.) yra filosofijos daktaras, 1661 m. buvo Kražių kolegijos rektorius, o 1663-1666 m. dėstė Vilniaus akademijoje.

1834 08 01 bajorų sąraše yra įrašyta ir Butvilų giminė (sąrašo Nr. 2985 - LVIA, f. 708, ap. 2, SVT Nr. 3656).

Vladislovas Butvila 1919 m. buvo Lietuvos kariuomenės kapelionas, o nuo 1932 m. Panevėžio katedros kapitu-

los kanauninkas ir vyskupijos kurijos kancleris.

Albinas Domininkas Butvila (g. 1934 01 02 Lazduonių k., Kauno r.), ūkininkas.

1942-1951 m. mokėsi Seredžiaus pradžios mokykloje,

1952-1954 m. - Vilniaus saugumo mokykloje,

1962-1967 m. - Maskvos VRM akademijos Minsko skyriuje. Įsigijo teisininko specialybę.

Visą gyvenimą iki pensijos kovojo su nusikaltėliais ir nusikalstamumu.

Už drąsą ir pasiaukojimą Lietuvos Respublikai apdovanotas Sausio 13-osios atminimo medaliu.

Prisidėjo prie LBK sąjungos atkūrimo. Buvo pirmojo LBKS Senato narys.

Gyvena gimtajame kaime ir ūkininkauja 1990-1995 metais atgautame 60 ha ūkyje.

Žmona *Stasė Malinauskaitė-Butvilienė* (g. 1941 03 30) baigė Kauno maisto pramonės technikumą ir dirbo prekyboje.

Šiuo metu yra privačios firmos savininkė.

Duktė *Nijolė Butvilaitė-Palubinskienė* (g. 1956 m.) augina 2 sūnus - Tomą (g. 1976 m.) ir Audrių (g. 1994 m.)

Sūnus *Antanas Butvila* (g. 1965 m.) ūkininkauja kartu su tėvu. Turi dukras Ugnę (g. 1986 m.) ir Pauliną (g. 1996 m.).

CHILINSKIAI

HERBAS

Vanagas

„Jastrzębiec"

Juodelės bajorystę paveldėjo iš senelio Boleslovo Chilinskio, sūnaus Aleksandro, g. 1843 m. Serapiniškių k., Rokiškio r., įrašyto į Bajorų herbyną, 1905 m. išleistą Varšuvoje. Boleslovo Chilinskio motina Regina Novackytė-Chilinskienė, g. 1820 m., buvo bajorė, nes abu jos tėvai - Juozapas Novackis ir Kristina Černiauskytė-Novackienė buvo bajorai.

Petras Juodelė (g. 1924 05 20 Pakriaunių k., Rokiškio r.) 1934-1938 m. mokėsi Bajorų pradžios mokykloje (Obelių valsč.), 1938-1940 m. - Kriaunų

pradžios mokykloje (Obelių valsč.), 1940-1944 m. - Rokiškio gimnazijoje.

1944 m. pavasarį savanoriu įstojo į generolo Povilo Plechavičiaus formuojamą rinktinę ir mokėsi Marijampolės karo mokykloje.

Vėliau dirbo Bajorų ir Svėdasų pradžios mokyklų vedėju, Svėdasų progimnazijos muzikos mokytoju.

Nuo 1946 m. šešeris metus dirbo Lietuvos valstybinio dainų ir šokių ansamblio orkestro artistu.

1947 m. įstojo į Lietuvos valstybinę konservatoriją.

1952 m. pradėjo dirbti Šiaulių muzikos mokyklos direktoriaus pavaduotoju, o nuo 1958 m. - direktoriumi.

1966 m. buvo paskirtas Vilniaus J. Tallat-Kelpšos aukštesniosios muzikos mokyklos direktoriumi.

Nuo 1985 m. iki 1995 m. šioje mokykloje dirbo dėstytoju metodininku.

Be to, nuo 1967 m. ketveris metus dirbo Muzikos akademijoje vyr. dėstytoju.

P. Juodelė 28 metus vadovavo įvairiems meno mėgėjų kolektyvams: dainų ir šokių liaudies ansambliams, pučiamųjų, liaudies instrumentų, simfoniniams orkestrams. Su šiais kolektyvais yra surengęs per 350 koncertų, respublikiniuose konkursuose laimėjęs devynis laureatų diplomus, gastroliavo Latvijoje, Rusijoje, Vokietijoje. P. Juodelė buvo šešių Respublikinių dainų švenčių vyriausias dirigentas.

1977 m. jam suteiktas Lietuvos nusipelniusio kultūros veikėjo garbės vardas.

P. Juodelė Respublikos spaudoje yra paskelbęs daugiau kaip 40 straipsnių, kelias dešimtis eilėraščių. Jo tekstais kompozitoriai yra sukūrę per 30 dainų. Yra išleidęs tris meninio turinio knygas.

Žmona - *Tessa Jackevičiūtė-Juodelienė* (g. 1927 m. Šiauliuose) yra baigusi Lietuvos muzikos akademiją, pianistė, pedagogė.

Sūnus - *Arūnas Juodelė* (g. 1954 m.) baigęs Lietuvos muzikos akademiją, pianistas, pedagogas.

Dukra - *Rita Juodelytė-Žibikienė* (g. 1957 m.) baigusi Vilniaus universiteto Filologijos fakultetą, anglų kalbos specialistė.

CHYLINSKIAI-PALUBINSKIAI

HERBAS

„Prince Rogier Chylinski-Palubinski“

Palubinskių giminė savo pirmtaku laiko Lietuvos Didžiojo kunigaikščio Algirdo sūnų Vigandą.

Lenkijos seimas 1386 m. ir Lenkijos-Lietuvos seimas 1598 metais patvirtino Palubinskių giminei kunigaikščių titulą.

Roger Chylinski-Palubinski, gimęs 1945 m. gruodžio mėn., mokėsi vadybos JAV Morgano valstybiniame koledže ir La Salle universitete, prekybos Morgano valstybiniame universitete, verslo vadybos Baltimorės universitete, verslo administravimo Johnson Wales universitete ir Amerikos kulinarijos institute.

Yra filosofijos mokslų daktaras, lenkų bajorų draugijos „Polish Nobility Association Foundation“ prezidentas.

Baltimorės tarptautinio koledžo steigėjas ir prezidentas.

Sesuo *Regina Ann,* gimusi 1938 m. lapkričio mėn., jos vyras Joseph Zuklie.

ČERNIAUSKAI

HERBAS

Šreniava

„Śreniawa“

Černiauskai - sena žemaičių bajorų giminė. Černiauskų giminė valdė Tverų dvarą Plungės r. Černiauskų giminė susigiminiavo su Burevičių ir Sapinskių bajorų gimine, kurios herbas „Rusteyko“. Jie valdė Pajūrio dvarą Tauragės r.

Jadvyga Černiauskaitė Kuncaitis-Giedraitienė (g. 1917 10 31 Rusijoje, Maskvoje), bibliotekologė, diplomuota vertėja (anglų, vokiečių, prancūzų, ispanų kalbų) ir kalbų mokytoja.

1939 m. baigė Vytauto Didžiojo universiteto Humanitarinio fakulteto Filologijos skyriaus romanistiką: prancūzų kalbą ir literatūrą. Lankė Akademinio teatro studiją.

1940 m. studijavo Vilniaus universiteto Dramos katedroje.

1939-1940 m. dirbo Kaune „Jaunųjų ūkininkų sąjungos“ sekretore; 1940-1942 m. - Vilniaus „Vaidilos“ teatro aktore.

Artinantis sovietinei armijai pasitraukė į Vokietiją, pasiimdama savo motinos motinos Bucevičių herbą „Rusteyko“ ir išsaugojusi per visas klajones.

1943 m. Vokietijoje dirbo sekretore barono von Karlowitz (Saksų karaliaus giminaičio) dvare netoli Drezdeno.

1945-1947 m. dirbo Šveicarijoje laisvalaiko programų vedėja įvairių tautų karo pabėgėlių stovyklose.

1947 m. gavo Šveicarijos valdžios stipendiją studijoms Montreaux kalbų institute „Ecole Polyglotte“. Tapo anglų, prancūzų ir vokiečių kalbų vertėja.

1955-1959 m. dirbo Argentinoje Kordobos nacionalinio universiteto Medicinos fakulteto bibliotekos vedėja ir anglų bei vokiečių kalbų vertėja, o 1956-1959 m. dar ir vokiečių kalbų dėstytoja Fizikos, matematikos ir astronomijos fakultete.

Dirbdama Argentinoje buvo viena iš Buenos Airių Lietuvių teatro „Garnys“ ir laikraščio „Laikas“ steigėjų. Dėstė Kordobos lietuvių šeštadieninėje mokykloje.

1963-1965 m. buvo Western Reserve (Vakarų rezervato) Klivlende universiteto direktorė.

1969-1985 m. dirbo to universiteto Centrinės humanitarinių ir socialinių mokslų bibliotekos Referencijos ir tyrimų skyriaus vedėja.

1990 m. birželio mėn. blokados metu atvyko į Lietuvą ir Vilniuje įsteigė intensyvius anglų kalbos kursus ir juose dėstė nauju audio-vizualinio metodo pagrindu.

1991 m. dėstė mokytojų kvalifikacijos kėlimo kursuose.

Už nuopelnus Lietuvai 1990 m. Lietuvos Respublikos Aukščiausiosios Tarybos prezidiumo įsaku Nr. 627 suteikta Lietuvos pilietybė.

Ištekėjusi - pirmas vyras buvo *Justas Kuncaitis* (g. 1917 10 10), veterinarijos gydytojas. Miręs.

Antras vyras - *Dominikas Giedraitis* (g. 1915 01 05), gydytojas.

Vaikai: *Jolita-Eglė Rausche* (g. 1941 12 24), architektė, *Neringa Zamani* (g. 1945 07 16), psichologė, *Hektoras Kuncaitis* (g. 1952 12 12), inžinierius.

ČERSKIAI

HERBAS

Rava

„Rawa-Rawicz"

Čerskiai - sena Lietuvos bajorų giminė, minima istoriniuose dokumentuose nuo 1500 m. Paskutinį kartą Čerskių giminės bajorystė patvirtinta Vilniaus gubernijos bajorų deputatų susirinkimo 1800 04 17 nutarimu, dalyvaujant grafui S.Pliateriui ir kunigaikščiui J.Giedraičiui (LVIA, f. 708, ap. 2, b. 3, l. 65-71). Dar 17 a. Čerskiai valdė Viešintų dvarą, kurio neteko 18 amžiuje.

Daug Čerskių giminės atstovų paliko pėdsakus Lietuvos valstybės istorijoje.

Martynas Čerskis buvo Ukmergės pavieto medžioklis. Simonas Čerskis LDK kariuomenės vėliavininkas. Stanislovas Čerskis (1777-1833) - teologas, Vilniaus universiteto profesorius. Laurynas Čerskis - 17 a. Lenkijos kariuomenės pulkininkas, Baltramiejus Čerskis - Vilniaus arkikatedros kanauninkas, Andrius Čerskis - 19 a. Trakų bažnyčios klebonas, Jonas Čerskis (1845-1893) už dalyvavimą 1963 m. sukilime buvo ištremtas į Sibirą. Vėliau pagarsėjo kaip geografas, geologas, paleontologas, archeologas. Jo vardu pavadintas Čerskio kalnagūbris Užbaikalėje ir Čerskio kalnynas, esantis Jakutijoje ir Magadano srityje.

Antanas Čerškus 1948 m. žuvo nuo „liaudies gynėjų" rankos („Tremtinys", 1992 08). Jo brolis Juozas Čerškus, Lietuvos kariuomenės 2-ojo Panevėžio pulko puskarininkis, 1939 m. įžengė su savo pulku į Vilnių. Nuo 1988 m. jis buvo Skaudvilės Sąjūdžio tarybos narys ir aktyviai dalyvavo Lietuvos sąjūdžio veikloje. Sąjūdį rėmė materialiai.

Eugenijus Čerškus (g. 1947 10 15 Rietavo m.).

1954-1967 m. mokėsi Skaudvilės vidurinėje mokykloje, 1968-1973 m. - Vilniaus universiteto Teisės fakultete.

Dirbo juridinį darbą. 1990-1995 m. buvo Vilniaus savivaldybės Reikalų skyriaus vedėjas, Vilniaus miesto valdybos narys. „Litimpeks" banko valdybos pirmininko pavaduotojas, valdybos narys.

Prasidėjus atgimimui aktyviai įsijungė į Lietuvos sąjūdžio veiklą. 1989 m. buvo Sąjūdžio grupės pirmininkas. Nepriklausomybės gynimo Vilniaus miesto štabo viršininko pavaduotojas.

1991-1992 m. buvo vienas iš aktyvių dalyvių išvedant iš Vilniaus miesto 107-ąją sovietų diviziją. Dalyvavo pirmose derybose su ginkluotais Omono nariais.

Apdovanotas „Sausio 13-osios" atminimo medaliu, Rusijos armijos išvedimo iš Lietuvos atminimo ženklu.

Jis buvo vienas iš Lietuvos bajorų sąjungos atkūrimo iniciatorių. Pirmajame Lietuvos bajorų suvažiavime 1994 04 23 buvo vienbalsiai išrinktas Lietuvos bajorų sąjungos kancleriu ir Senato nariu. Parengė Lietuvos bajorų sąjungos statutą.

Domisi menu, žūkle, politika ir praktikuoja sveiką gyvenimo būdą.

Žmona - *Erika Čerškuvienė* (g. 1967 09 15) baigė Vilniaus universiteto Medicinos fakultetą. Dirba šv. Jokūbo ligoninėje.

Vaikai: *Ieva Čerškutė* (g. 1983 08 28) yra Vilniaus 18-osios vidurinės mokyklos mokinė, *Minija Čerškutė* (g. 1990 07 12) ir *Eugenijus Čerškus* (g. 1991 09 19) - S. Nėries vidurinės mokyklos mokiniai, *Erikas Čerškus* (g. 1997 03 19).

DAUJOTAI

HERBAS

Grifas

„Gryf“

Daujotai labai seniai žinomi istoriniuose šaltiniuose. 1219 m. Ipatjevo metraštyje minimas 21 Lietuvos kunigaikštis, jų tarpe ir Daujotas. A. Vijūkas-Kojelavičius aprašo kunigaikščio Kęstučio sūnų Daujotą, kuris 1386 m. vasario mėn. Krokuvoje pakrikštytas Jurgio vardu. 1441 10 01 žemaičiai skundžiasi didžiajam kunigaikščiui Kazimierui, kad nebenori vietininko Daujoto (LTSR istor. šaltiniai. V. 1955. p. 156). 1614 02 01 bajoras Baltramiejus Daujotas nusipirko Zadvariškių dvarą su valstiečiais Skaudvilės parapijoje (LVIA f. 391, ap. 5, b. 126). Bajoras Juozapas-Pranciškus Daujotas (g. 1853 07 08) įrašytas į Bajorų knygos I, V ir VI grafą (LVIA f. 669, ap. 1, b. 1242, l. 166).

Daujotai aktyviai dalyvavo 1831 m. sukilime ir 12 Daujotų nuteista ir ištremta (Kauno apskr. archyvas, ap. 3, b. 1, l. 90-92).

Daujotai vedybomis buvo susigiminiavę su Zaleskių, Rimgailų, Zenavičių ir kt. bajorų šeimomis.

Zaleskių giminė (herbas „Lubicz“) apie 1720 m. apsigyveno Lietuvoje. 1762 m. Žemaičių žemės teisme užregistruotas testamentas, kuriuo Jurgis Zaleskis paliko savo sūnums Ievoniškės, Pakvišnos, Milašaičių, Eržiškių ir Petrainiškės dvarus su valstiečiais. 1892 01 24 Valstybinis senatas patvirtino, kad šios giminės naujagimiai tampa bajorais (LVIA f. 391, ap. 7, b. 1809, l. 29-30). Apie 1840 m. Baltramiejus Zaleskis apsigyveno netoli Kražių, pradėjo valdyti Tamkius-Burnius, kurie jo palikuonims priklausė iki sovietų okupacijos. Baltramiejaus Zaleskio provaikaitis Kazimieras Zaleskis (A.Ruko Daujočio prosenelis) buvo Kražių bažnyčios gynėjas 1893 m. Prezidentas A. Smetona jį apdovanojo medaliu.

18 a. gale Zaleskiai pastatė Požerės bažnyčią ir Ievoniškių koplyčią. Buvo Novočių ir Šventų seniūnais.

Rimgailų giminė (herbas „Poraj“) įrašyta į I ir V bajorų knygą. Protėviai yra valdę Pugių ir Klėtiškės dvarus netoli Kražių.

Zenavičių giminė (herbas „Despotes“) (LVIA f. 391, ap. 10, b. 40, l. 1-10),

K. Neseckio teigimu, yra Serbijos kunigaikščių kilmės, o A. Vijūkas-Kojelavičius net nurodo, kad jų protėvis 476 m. Bosnijoje įkūrė Bratia miestą. Literatūroje minima, kad Zenavičiai yra Graikijos despotų palikuonys. Z. Ivinskis mini legatą Zeną. Didysis kunigaikštis Vytautas apie 1380 m. Zenui suteikė Smurgainių dvarą ir „šimtą mylių su valstiečiais" prie Drysnos upės. Zenavičiai - senatorių giminė. Iš šios giminės buvo: karalystės maršalka, vaivadų, vietininkų, kaštelionų ir keletą dignitorių ir kitų valdininkų. Žemaičiuose nuo 16 a. turėjo dvarų. 19 a. pr. valdė dvarą netoli Kurtuvėnų, iš jo kilusi ir Johana Zenavičiūtė.

Artūras Rukas Daujotis (g. 1960 05 03 Kražiuose, Kelmės r.) 1967-1976 m. mokėsi Kražių vidurinėje mokykloje; 1977-1980 m. - Kauno tarybiniame ūkyje-technikume; 1980-1986 m. - Lietuvos žemės ūkio akademijos Miškų ūkio fakultete; 1990-1993 m. - Vytauto Didžiojo universiteto Ekonomikos ir vadybos fakultete; 1992 m. stažavosi Lietuvos respublikos prekybos atstovybėje Sidnėjuje (Australija).

1995 m. mokėsi Hohenheimo universitete (Vokietija).

1995-1998 m. buvo Lietuvos žemės ūkio universitete Verslo organizavimo katedros doktorantas.

Dirbo Kauno tarybiniame ūkyje-technikume landšaftininku, 1987-1988 m. - Kauno dekoratyvinių augalų t. ū. Sausinės sk. valdytoju, 1988-1994 m. LŽŪA miškų priežiūros laborantas inžinierius.

Nuo 1993 m. LŽŪU verslo organizavimo katedros asistentas.

1994 m. žurnalo „Mūsų girios" redakcinės kolegijos narys, 1995-1997 m. Kauno rajono savivaldybės tarybos narys, 1994-1997 m. Kauno rajono Jaunųjų konservatorių pirmininkas.

DEMONTAVIČIAI

HERBAS

Žaltys

„Wąż"

Demontavičiai yra sena Žemaičių bajorų giminė (LVIA).

Bajoraitė Zofija Demontavičiūtė (g. 1906 09 05) ištekėjo už Alberto Vyčiaus. Zofija Vyčienė su vaikais Taida ir Vaitiekumi gyveno dvare netoli

Tryškių ir tvarkė ūkio reikalus iki sovietinės okupacijos. Vyras buvo baigęs Kauno konservatoriją ir dėstė muziką Kaune ir į ūkio reikalus mažai kišosi.

Vaitiekus Vyčius (g. 1930 07 11 Titvydiškių k. Šiaulių r.) mokėsi 1937-1941 m. Tryškių pradžios mokykloje.

1941 06 14 su sesute ir motina buvo ištremti į Altajaus kraštą, Bijikų rajoną, ten dirbo tarybiniame ūkyje.

1946 m. kovo mėn. motiną Vaitiekų parvežė pas senelį į Pakruojo rajoną, Beržynų kaimą. Tačiau 1950 04 26 saugumas Vaitiekų areštavo ir apkaltino pabėgimu iš tremties vietos. Po 7 mėnesių kankinimo Šiaulių kalėjime buvo Vaitiekui Vyčiui perskaitytas Maskvos „trijulės" nuosprendis - treji metai lagerio - ir išvežtas į Archangelsko sritį, kur dirbo miške.

1956 m. po 15 metų tremties grįžo į Lietuvą. 10 metų išdirbo fotografu Panevėžio buitiniame kombinate ir Sanitarijos-epidemiologijos stotyje. Priklauso Krikščionių demokratų partijai, Tremtinių sąjungai, Lietuvos bajorų karališkajai sąjungai, Invalidų draugijai „Ave vita". Domisi menine fotografija. Pensininkas.

Sūnus *Edvardas Vyčius* (g. 1960 05 21) yra baigęs Politechnikumą. Dirba Vandens tiekimo įmonėje vyriausiu meistru. Žmona gydytoja. Augina sūnų.

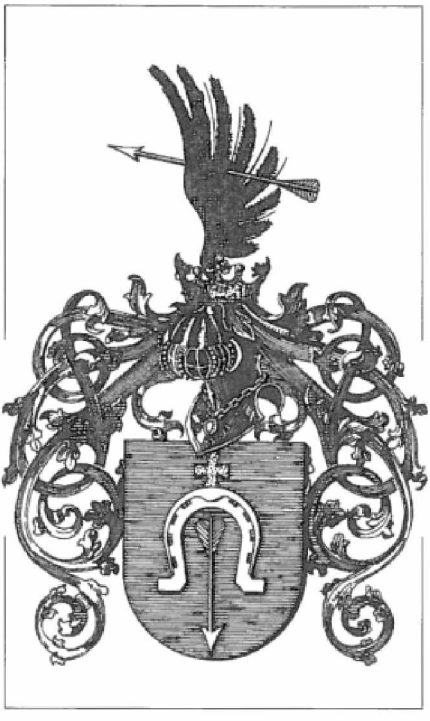

DOLUBAUSKAI

HERBAS

Dolenga

„Dolęga"

Jau 1800 m. Vilniaus gubernijos bajorų knygoje rašoma, kad Lietuvos-Lenkijos seimo nutarimu Dolubauskų giminė į bajorų luomą įrašyta 1698 m.

Dolubauskų giminės genealoginiame medyje užfiksuotos 8 kartos (LVIA f. 708, ap. 2, b. 1, l. 212. 1800 m.).

Šios giminės pradininkas yra Povilas Dolubauskas, o Antano Dolubausko (1901 05 30-1930 11 30) ir jo žmonos Veronikos Sabeckaitės-Dolubauskienės duktė Liongina Dolubauskaitė (g. 1926 09 10) 1950 m. išteka už Juozo Šulco (g. 1920 m.) ir pradeda nau-

ją Dolubauskų giminės šaką. Jų sūnūs: Rimas (g. 1953 m.) ir Algimantas.

Dolubauskų giminė valdė Josvainių dvarą, turėjo žemės Kėdainiuose. Valdų neteko 1940 m.

Algimantas Šulcas (g. 1951 03 26) baigęs Lietuvos valstybinį kūno kultūros institutą.

Yra Kėdainių sporto mokyklos direktorius.

Ona Račkauskaitė-Šulcienė (g. 1954 04 09 Panemunėlių k., Alytaus r.).

1961-1965 m. lankė Panemunėlių pradžios mokyklą, 1965-1969 m. - Dubėnų aštuonmetę mokyklą, 1969-1972 m. - Alytaus 1-ąją vidurinę mokyklą, 1972-1978 m. studijavo Vilniaus valstybinio universiteto Medicinos fakultete.

1981 m. lankė Liaudies universiteto dorovinio auklėjimo ir buities kultūros fakultetą.

Yra Kauno visuomenės sveikatos centro Kėdainių filialo vyriausioji gydytoja. 1998 m. išrinkta Kėdainių rajono sveikatos tarybos pirmininke.

Kėdainių ekologijos tarybos narė, Administracinės komisijos narė, Lietuvos moterų katalikių draugijos narė.

Išleido knygą „Mokinio sveikata" apie mokinio sveikatos stiprinimą. Daug rašo „Kėdainių garso" laikraštyje apie rūpinimąsi sveikata. Parengtas rankraštis „Vaiko ir jaunuolio dvasinės sveikatos pagrindai".

Sūnūs - Irmantas Šulcas (g. 1981 06 09), moksleivis. 1998 m. baigė J. Radvilos kalbų kolegiją.

Artūras Šulcas (g. 1992), lanko darželį-mokyklą ir vaikų muzikos mokyklą.

DRANSEIKAI

HERBAS

Kirvis

„Topór"

Dranseikų giminei 17 a. antroje pusėje buvo patvirtinta bajorų privilegija ir herbas. Iš archyvinių dokumentų žinoma, kad bajorai Dranseikai pardavė Kvietkauskams Gedgaudų-Maišiagalėlės dvarą, o bajoras Bonifacas-Antanas Dranseika (g. 1793 m.) valdė Gaidamonių dvarą (LVIA). Lietuvos bajorų karališkosios sąjungos Legitimacijų taryba patvirtino Dranseikų

kų giminės bajorystę ir 1997 01 05 ir 03 15 Trakų salos pilyje ir 1997 02 15 Kaune išdavė Dranseikoms bajorystės pripažinimo aktus (rejestro Nr. 180, 181, 182, 183, 184).

Antanas Dranseika (g. 1936 09 01 Gaidamonių k., Alantos valsč., Utenos apskr.) 1943-1950 m. mokėsi Alantos septynmetėje mokykloje, 1950-1954 m. - Kauno žemės ūkio technikume.

1970-1977 m. studijavo Vilniaus universitete Teisės fakultete. Įgijo teisininko specialybę.

Dirbo Kauno m. savivaldybėje juriskonsultu. Dabar dirba advokatu.

Mėgsta teatrą, muziką, lanko koncertus.

Žmona - Veronika Miliauskaitė-Dranseikienė (g. 1944 09 24 Kauno m.) 1983 m. baigė Vilniaus prekybos technikume maisto paruošimo technologiją. Apie 20 metų dirbo Kauno radijo matavimo technikos mokslinio tyrimo instituto valgyklos gamybos vadove. Už gerą darbą buvo pažymėta garbės raštais, piniginėmis premijomis.

Vaikai: Ernestas Dranseika (g. 1966 11 27 Kauno m.) 1989 m. baigė Kauno politechnikos institutą, įsigijo inžinieriaus statybininko specialybę.

Tomas Dranseika (g. 1975 06 10 Kauno m.) 1997 m. Londone baigė koledžą, įgydamas anglų kalbos ir kompiuterininko specialybę.

EITMINAVIČIAI

HERBAS

Dzialoša

„Działosza“

Eitminavičiai kilę iš Žemaičių bajorų giminės, žinomos Eitminų pavarde nuo 15 amžiaus, gyvenusios Trakų vaivadijoje ir dažniausiai ėjusios įvairias pareigas.

1650 m. Mykolas Eitminas pakeitęs pavardęs į Eitminavičiaus ir iš Trakų apylinkių persikėlė į Zarasų kraštą, kur Dūkšto, Drūkšių, Antazavės ir Smalvų valsčiuose valdė 7 dvarus.

Boguslavas Eitminavičius buvo vienas iš 1863 m. sukilimo vadų ir 1864 m. žuvo. Jo brolis Julijonas organizavęs

sukilėlių būrius ir jiems vadovavęs 1864 m. pasitraukė į užsienį.

Tačiau dar 1889 m. pagal Kauno gubernijos žemvaldžių sąrašus Eitminavičiai valdė 5 dvarus, turinčius 4430 ha.

Irenos ir Stepono Eitminavičių tėvas *Steponas Eitminavičius* (g. 1902 m. Daugpilio apskrityje, Kurcmo dvare), kaip vyriausias sūnus, buvo įrašytas į bajorų knygą 1915 m. S. Peterburge Heraldijos departamente. Jis mokėsi Penzos gimnazijoje. 1919 m. įstojo savanoriu į Lietuvos kariuomenę. Buvo apdovanotas 1928 m. savanorių kūrėjų medaliu ir 1930 m. žeme. 1945-1946 m. ištremtas į Kareliją, kasė Baltijos ir Baltosios jūros kanalą. Mirė 1962 m.

Jo brolis *Stasys Eitminavičius* 1944-1947 m. „Žaliojoje girioje" netoli Ramygalos vadovavo partizanų būriui (slapyvardė - Rupūžėnas) ir 1947 m. žuvo.

Irena Eitminavičiūtė (g. 1931 06 13 Šiauliuose). Profesorė, habil daktarė.

1944-1950 m. mokėsi Šiaulių 2-oje mergaičių gimnazijoje, 1955 m. baigė Vilniaus universiteto Gamtos fakultetą ir įsigijo biologės specialybę.

1955-1958 m. buvo Biologijos instituto aspirantė. 1958 m. apgynė kandidatinę disertaciją, o 1982 m. Maskvoje - daktarinę disertaciją.

Dirbo Zoologijos ir parazitologijos, o dabar Ekologijos institute Dirvožemio ekologijos laboratorijos vadove, Vilniaus universiteto Gamtos fakulteto Zoologijos katedroje.

1986 m. už mokslinius darbus jai buvo paskirta valstybinė premija, 1989 m. suteiktas nusipelnusios mokslo veikėjos vardas, 1991 m. ji išrinkta Mokslų akademijos nare eksperte, 1995 m. suteiktas profesorės vardas; 1996 m. paskirta Mokslų akademijos akademiko P. Šivickio vardo premija.

1986-1992 m. buvo tarptautinio žurnalo „Pedobiologija" redkolegijos narė, o nuo 1990 m. Lietuvos mokslų akademijos žurnalo „Ekologija" vyriausioji redaktorė. Parašė 6 monografijas ir daug mokslinių ir mokslo populiarinimo straipsnių (apie 250).

Turi sūnų Arių Jackevičių (g. 1966 08 05).

Steponas Eitminavičius (g. 1932 09 20 Šiauliuose), hidrogeologas. 1939-1943 m. mokėsi Pašvitinio ir Pakruojo pradžios mokyklose ir 1943-1950 m. Šiaulių 1-je berniukų gimnazijoje. 1953 m. baigė Vilniaus 1-ąją berniukų vidurinę mokyklą. 1953-1958 m. studijavo Vilniaus valstybinio universiteto Gamtos fakultete ir įsigijo hidrogeologo specialybę.

1962-1964 m. gilino žinias Petrogrado Plechanovo kalnų institute.

Baigęs mokslus iki 1992 m. dirbo mokslinį darbą. Tyrė požeminio vandens režimo formavimosi dėsningumus, požeminio vandens ryšius su paviršiniais bei melioracijos poveikį Lietuvos gamtinei aplinkai. Yra vienas iš Trakų nacionalinio parko įkūrimo iniciatorių. 1972 m. apgynė mokslinę disertaciją.

Aktyviai prisidėjo prie LBK sąjungos atkūrimo. 1994-1996 m. buvo Vilniaus apskrities bajorų vadas. Yra LBK sąjungos Bajorų Garbės teismo pirmininkas. Žmona Nijolė Fijalkauskaitė-

Eitminavičienė (g. 1934 m. Šiauliuose) 1953 m. baigė Vilniaus universiteto Gamtos fakultetą, įsigijo geografės specialybę, dirbo mokslinį darbą Lietuvos mokslų akademijoje. Yra bajorė pagal tėvo liniją iš Fijalkauskų giminės. Herbas Naktikovas (Ślepowron). Tėvai buvo ištremti į Sibirą ir tėvas ten žuvo.

Sūnus Laisvūnas Eitminavičius (g. 1958 m. Vilniuje) turi individualią įmonę. Jo žmona Danutė Kreivelytė-Eitminavičienė. Augina dukrą Jovitą (g. 1986 m.)

GALKAUSKAI

HERBAS

Šreniava

„Śreniawa“

1601 10 26 Žemaičių žemės teisme įregistruotas dovanojimo raštas, kuriuo Žemaičių seniūnas ir lauko hetmonas Jonas Karolis Katkevičius (Chodkevičius) dovanoja už karinius nuopelnus Povilui Galkauskui (g. apie 1575 m.) paveldėjimo teise Marginiškų dvarą (Raseinių apskr.) su valstiečiais.

Bajorystės kilmė palikuonims per tris šimtus metų daug kartų patvirtinta aktais. 1811 06 30 Vilniaus gubernijos bajorų deputatų susirinkimo nutarimas, 1845 06 30 patvirtintas laikino-

sios Heroldijos nutarimu Nr. 5041, 1909 01 22 valdančiojo senato Heroldijos departamento liudijimas Nr. 355 teikia, kad Galkauskų palikuonys pripažįstami kilmingais ir senais bajorais ir jie įrašomi į Vilniaus gubernijos bajorų kilmės knygos šeštą dalį.

Turėtas giminės valdas Galkauskų palikuonys prarado: Margininkų dvaras buvo parduotas 1777 m., o Neciesų dvaras (Merkinės valsč. Alytaus apskr.) - 1937 m.

Jonas Galkauskas (g. 1939 11 25 Šiaulių m.) 1947-56 m. mokėsi Šiauliuose.

1956 m. buvo suimtas už antisovietinę veiklą (vadovavo moksleivių grupei, kėlusiai trispalves vėliavas).

Iki 1961 m. kalėjo Mordovijos lageriuose.

1964 m. baigė Šiauliuose vidurinį mokslą.

1969-72 m. mokėsi Šiaulių politechnikume, įsigijo techniko statybininko specialybę ir 25 metus dirbo stambiapanelių gyvenamųjų namų gamykloje inžinieriumi.

Šiuo metu yra Šiaulių AB „Namų detalės" gamybos inžinierius.

Laisvalaikiu skaito politinę, istorinę ir grožinę literatūrą.

Yra Lietuvos politinių kalinių ir tremtinių sąjungos narys.

LBKS narys.

Žmona - *Irutė Kiekšytė-Galkauskienė* (g. 1940 10 10 Pakruojo r., Linkuvos m.) 1948-1951 m. mokėsi Linkuvos pradžios mokykloje, 1952-1959 m. - Linkuvos vidurinėje mokykloje, 1960-1967 m. - Šiaulių pedagoginiame institute ir įgijo ikimokyklinio auklėjimo pedagogės specialybę.

Dirba Šiaulių pagalbiniuose vaikų namuose auklėtoja metodininke.

Mėgsta taikomąją dailę.

Yra LBKS narė.

Jonas ir Irutė Galkauskai turi sūnų Tomą ir dukterį Viliją.

Tomas Galkauskas (g. 1967 01 02 Šiaulių m.) 1974-1982 m. mokėsi Šiaulių 1-oje vidurinėje mokykloje, 1982-1985 m. - Šiaulių politechnikume.

Dirba LVK banko Šiaulių skyriaus inkasatoriumi.

Laisvalaikiu sportuoja, žvejoja.

Yra LBKS narys.

1991 m. Lietuvos savanoris, budėjęs AT rūmuose.

Žmona - *Irmina Jockutė- Galkauskienė* (g. 1968 02 28 Laukžemės k., Kretingos r.) 1975-1983 m. mokėsi Meškuičių vidurinėje mokykloje.

1983-1986 m. - Šiaulių darbininkų mokykloje.

Yra individualios įmonės savininkė.

Laisvalaikiu sportuoja. Yra LBKS narė.

Tomas ir Irmina Galkauskai turi tris vaikus: Ievą (g. 1990 09 21), Vykintą (g. 1992 01 01) ir Tautvydą (g. 1997 03 21).

Vilija Galkauskaitė-Jockuvienė (g. 1969 07 10 Šiaulių m.)

1976-1987 m. mokėsi Šiaulių m. V. Kudirkos vidurinėje mokykloje.

1987-1990 m. - Vilniaus medicinos mokykloje.

Dirba sanitarijos felčere.

Yra LBKS narė.

Mėgsta muziką, literatūrą.

Vyras - Vaidotas Jockus (g. 1969 06 05) yra baigęs vidurinę mokyklą, dirba staliumi.

Vilija ir Vaidotas Jockai augina dukterį Gretą (g. 1992 11 21).

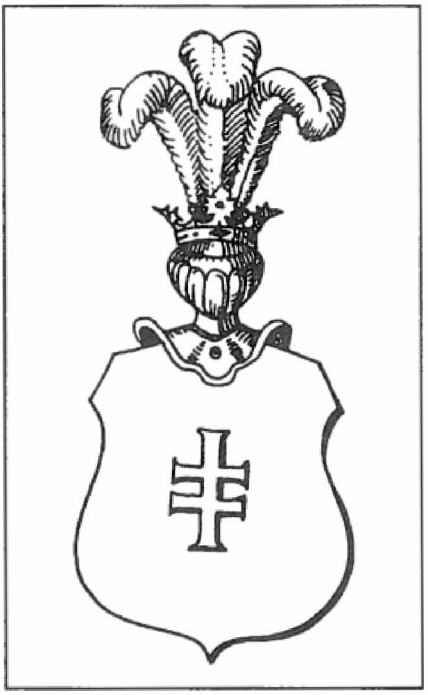

GANUSAUSKAI

HERBAS

Svienčicas

„Świeńczyc"

Carinės Rusijos laikais pirmoji Ganusauskų bajorystės pripažinimo data - 1806 06 21. Rengiant tą aktą, buvo minimi 1785 m. bajorystės pripažinimo raštai ir kiti Vilniaus gubernijos deputatų susirinkimų sprendimai. Iš turimų dokumentų matyti, kad 1710 m. ši giminė jau turėjo herbą „Świeńczyc".

1710 m. Mykolas Ganusauskas padovanojo savo sūnui Jonui pusę Ganusevičių dvaro, buvusio Kauno apskrityje.

19 a. viduryje Ganusauskai jau gyveno Raseinių apskrityje. Apie 1902 m. trečią kartą iš Amerikos grįžęs Jonas Ganusauskas pirko žemės Šiluvos parapijos pakraštyje.

Edmundas Ganusauskas (g. 1945 11 14 Raseinių m.) 1952-1955 m. lankė Kaulakių pradžios mokyklą, 1956-1958 m. - Ginčaičių septynmetę mokyklą, 1959-1962 m. - Raseinių vidurinę mokyklą, 1962-1965 m. - Kirsanovo (Rusija) aviacijos mokyklą ir tapo lakūnu, 1966-1973 m. - Vilniaus universitetą ir tapo žurnalistu.

Parašė knygas: „Erdvės skonis", „Gyvoji barikada", „Lemties kilpa", „Penktoji kolona". Rašė scenarijus filmams. Gavo kelias Žurnalistų sąjungos ir įvairių redakcijų premijas. Apdovanotas „Sausio 13-osios" atminimo medaliu.

Yra „Lietuvos ryto" specialusis korespondentas.

„Lietuvos aeroklubo" tarybos narys.

Žaidžia tenisą ir mėgsta aviaciją.

Žmona - Eglė Ganusauskienė (g. 1968 04 26), mokytoja.

Vaikai: Arnoldas (g. 1968 08 20), Tomas (g. 1976 05 11), Beatričė (g. 1994 08 29).

GASCEVIČIAI

HERBAS

Prusas III

„Prus III"

Bajorų Gascevičių giminė minima archyviniuose dokumentuose nuo 16 a. vidurio. Legenda, kuri buvo perduodama iš kartos į kartą, pasakoja, kad vienas iš protėvių, kovodamas ant arklio, netekęs kojos, dar sugebėjo nugalėti tris priešus. Tai sužinojęs didysis kunigaikštis Vytautas užmovė jam ant rankos žiedą, suteikė bajorystę, herbą „Prus III" ir žemių. Yra manoma, kad 1390 m. didysis kunigaikštis Vytautas turėjo patarėją Gosteiką, kuris, lenkinant lietuviškas pavardes, tapo Goscevičium. Goscevičių bajorys-

tės dokumentai yra nuo 1624 m. Pakartotinai bajorystė buvo patvirtinta Vilniaus bajorų deputatų susirinkimo 1799 01 08, o paskutinį kartą - 1908 06 19. Žymiausi Gascevičių giminės protėviai: Stanislovas Gascevičius - 1763 m. Liaudies trakto bajorų vėliavininkas, Mykolas Gascevičius - Šiaulių miesto teismo pirmininkas, Jonas Gascevičius - Šiaulių miesto žemės teismo taikos teisėjas.

Algirdas-Stanislovas Gascevičius (g. 1933 03 27 Radviliškio r.) 1951 m. baigė Šiaulių suaugusiųjų gimnaziją. 1964-1996 m. dirbo Šiaulių statybos kombinate suvirintoju elektra, montuotoju, brigadininku. Statė stambiaplokščius namus, mokyklas, darželius Šiauliuose, Kuršėnuose, Kelmėje, Tauragėje, Rokiškyje, Radviliškyje ir kt.

Daug kartų buvo apdovanotas premijomis, garbės raštais. Šiuo metu pensininkas.

Žmona - Elena-Vanda Gascevičienė (g. 1933 05 31 Šiauliuose) dirbo „Elnio" fabrike, Civilinės metrikacijos skyriuje. Pensininkė.

Gasčevičiai turi du sūnus - Kęstutį ir Gintautą.

Kęstutis Gasčevičius (g. 1958 04 22 Šiauliuose) yra baigęs Šiaulių konservatoriją. Ilgą laiką dirbo Valstybinėje filharmonijoje, ansambliuose „Nerija" ir V. Kernagio vadovaujamame „Dainos teatre". Dalyvavo įvairiuose projektuose, festivaliuose, konkursuose, akcijose. Gastroliavo Amerikoje, Kanadoje ir kt. Bendradarbiavo su „Keistuolių teatru", „Vairu", „Joniu", V. Stakėnu, R. Dambrauskaite ir kitais žymiais muzikantais ir dainininkais. Dalyvavo įrašant E. Veberio rokoperą „Jėzus Kristus - superžvaigždė" Vilniaus plokštelių studijoje, filmavosi videoklipuose, televizijos laidose ir kino filme „Kažkas atsitiko". Su įvairiais kolektyvais ir atlikėjais įrašė 7 plokšteles, 2 kompaktinius diskus, 3 audiokasetes. Šiaulių televizijoje organizuoja teležaidimą „Garsų pasaulis".

Šiuo metu yra Yamahos firmos atstovas Šiaulių apskričiai ir Yamahos muzikos mokyklos direktorius.

Žmona - Ala Gascevičienė (g. 1963 03 29 Šiauliuose) baigė Šiaulių konservatoriją. Turi du vaikus Liną ir Eleną, moksleivius.

Gintautas Gascevičius (g. 1966 03 23 Šiauliuose) baigė Šiaulių konservatoriją. Grojo roko grupėje „Bix". 1994 m. pripažintas geriausiu roko instrumetalistu Lietuvoje. Kartu su grupe įrašė 7 audiokasetes, 3 CD ir 1 plokštelę. Nufilmavo 10 videoklipų, vienas iš jų gavo laureato vardą Kanuose (Prancūzija). Gastroliavo Amerikoje (2 kartus), Prancūzijoje, Italijoje, Švedijoje, Olandijoje, Vokietijoje ir kt.

Sesuo Julija Gascevičiūtė-Baikštienė (g. 1928 01 01 Radviliškio r.), artistė. 1950-1996 m. dirbo Šiaulių dramos teatre. Nusipelnusi respublikos artistė (1977 12 30). Turi sūnų Donatą Baikštį (g. 1947 m. Šiauliuose), baigusį Vilniaus universiteto Ekonomikos fakultetą. Nuo 1994 m. LBK sąjungos senatorius.

GEDGAUDAI

HERBAS

Hipocentauras

„Hipocentaur“

Vilniaus gubernijos bajorų deputatų susirinkimas 1799 05 05 patvirtino, kad Gedgaudų giminė yra bajoriškos kilmės ir Heroldijos departamento senatas 1859 12 22 nurodė įrašyti ją į Bajorų kilmės knygos 1 dalį. Maksimilijono Gedgaudo bajorystės pripažinimo pažymėjimas išduotas 1882 05 07. Stanislovo Gedgaudo bajorystę patvirtino Heroldijos departamentas 1912 03 12. Tadas Gedgaudas už dalyvavimą 1863 m. sukilime buvo ištremtas į Sibirą. Vėliau buvo paleistas. Palaidotas Vadaktų kapinėse Radviliškio r.

Gedgaudų palikuoniai išsaugojo daug šios giminės teisinių dokumentų, iš devynioliktojo amžiaus giminės antspaudą, signetą ir kitas šeimos relikvijas.

Halina Gedgaudaitė-Budej (g. 1934 01 31) mokėsi 1950-1959 m. Vilniaus Salomėjos Nėries vidurinėje mokykloje, 1961-1962 m. Kauno 5-oje vidurinėje mokykloje, 1967-1972 m. Vilniaus vakstybinio universiteto Ekonomikos fakultete. Įsigijo ekonomistės specialybę. Išsituokusi. Dirba UAB „Kauno autobusai“ finansų ir ekonomikos direktore. Mėgsta fotografiją, dailę, keliones. Priklauso konservatorių partijai ir yra LBK sąjungos narė.

Sūnus Arvydas Budejus (g. 1964 m.) ir dukra Kristina (g. 1966 m.).

Zofija-Marijona Žilevičiūtė-Krušinskienė (g. 1938 12 28 Šiaulių mieste) yra M. Gedgaudo vaikaitė.

1944-1955 m. mokėsi Šiaulių pradžios ir vidurinėje mokykloje.

1960 m. baigė Kauno žemės ūkio akademiją.

1964-1967 m. buvo Žemės ūkio akademijos aspirantė. 1969 m. apsigynė biologijos mokslų kandidato disertaciją, kuri 1993 m. nostrfikuota.

Dirba Kauno UAB „Medicinos sistema“ mikrobiologe.

Yra Lietuvos bajorų karališkosios sąjungos narė.

Dainuoja chore. Sportuoja gimnastikos veteranų klube.

Vyras - Algimantas Krušinskas (1936-1986).

Inžinierius hidrotechnikas.

Dukra - Raimonda (g. 1959 m.) baigė Vilniaus universiteto Anglų kalbos specialybę.

Sūnus Vytautas (g. 1962 m.) baigė Lietuvos žemės ūkio akademiją.

GEDVILAI

HERBAS

Jelita

„Jelita"

Gedvilai yra sena ir žinoma Žemaičių bajorų giminė. Joje yra buvę kariškių, žemvaldžių ir dvasiškių. Tos giminės atstovas yra Klaipėdos m. Marijos Karalienės bažnyčios klebonas Jonas Gedvila.

Paskutinis Gedvilų giminės bajorystę patvirtinantis dokumentas Nr. 1313 buvo išduotas Valdančiojo Senato Heroldijos departamento Sankt Peterburge 1905 12 08, kuriuo Gedvilų giminei (herbo Jelita) suteikiamos visos bajoriškos privilegijos ir ji įrašyta į šeštąją kilmingųjų knygą (LVIA).

Jadvygos Gedvilaitės-Šimaitienės (g. 1956 06 03 Irkutsko m., Rusijoje) tėvas Jonas Gedvila su tėvais 1948 m. buvo ištremtas iš Kaltinėnų parapijos į Sibirą. Jis čia susituokė su tremtine Amelija Habdauskaite ir susilaukė dukters Jadvygos. Jie 1959 m. grįžo į Lietuvą ir apsigyveno Tauragėje, kur Jadvyga ėmė lankyti mokyklą.

1974 m. ji baigė Tauragės vidurinę mokyklą. 1975-1979 m. mokėsi Kauno J. Gruodžio konservatorijoje, 1979-1984 m. - Lietuvos muzikos akademijoje.

Dirba Kauno pedagoginės mokyklos dėstytoja. Koncertavo ne tik Lietuvoje, bet ir Italijoje, Norvegijoje, Austrijoje. Ilgus metus vadovavo moterų ansambliui ir pelnė daug apdovanojimų.

1991 m. atgavo tėvų žemės 40 ha. Domisi medicina, užsienio kalbomis. Aktyviai dalyvauja LBK sąjungos veikloje. Bajorystės patvirtinimo aktas Nr. 088 išduotas 1995 11 14.

Vyras - Jonas Šimaitis (g. 1953 02 01) baigęs teisės mokslus, dirba juriskonsultu.

Duktė - Laima Šimaitytė (g. 1979 02 11) yra Lietuvos muzikos akademijos studentė.

GIEDRAIČIAI (GIEDROYC)

HERBAS

Hipocentauras

„Hipocentaur“

Amerikos Giedraičių giminės šakos pradininkas yra kunigaikštis Antanas Kalikstas Giedraitis (Antoni Kalikst Giedroyc) (1841-1909), palikuonis kunigaikščio Bartolomėjaus Giedraičio, kuriam Lietuvos -Lenkijos karalius Zigmantas III Vaza 1609 02 25 patvirtino visas privilegijas ir herbą „Hipocentaur“. Labiausiai žinoma šios giminės valda yra Baltadvaris Videniškėse, Giedraičių valsčiuje.

Giedraičiai į Ameriką atvyko iš Austrijos Galicijos apie 1902-1903 metus. Pirmiausia atvyko A.K.Giedraičio jauniausias sūnus Zigmantas, kuris įsteigė Giedraičių pramonės kompaniją Vineland'e, Niudžersi valstijoje, gaminančią medicininius švirkštus. Jo broliai Tadas (Tadeusz) ir Kazimieras (Kazimierz) atvyko vėliau. Kazimieras Giedraitis (1875-1923) buvo chiromantijos daktaras ir su savo žmona Clementine Podurgil yra Amerikos Giedraičių linijos pradininkai.

Algirdas Pranas Giedraitis (Olgierd Franz Joseph Giedroyc) (1914-1955) kaip JAV armijos leitenantas dalyvavo II pasauliniame kare Europoje. Jis pakeitė savo vardą į Francis Joseph Giedroyce ir leido vaikams Richardui Francui ir Thomui Josefui pereiti iš katalikybės į protestantizmą.

Richard Francis Giedroyce (g. 1948 05 24 White Plains, N.J., JAV) 1962-1966 m. mokėsi Doumont aukštesniojoje mokykloje.

1966-1970 m. studijavo Monmouth universitete, West Long Branch, N.J.

Domisi numizmatika. Yra tarptautinio numizmatikų žurnalo „Coin World“ leidėjas.

LBK sąjungos Amerikos lietuvių bajorų skyriaus narys.

Žmona Jewell Lynn Fry (g. 1951 12 12 Vašingtone, JAV) socialinė darbuotoja.

Duktė Melissa Nicole Giedroyce (g. 1979 06 26 Sumit, N.J.).

Sūnūs: Daniel Joseph (g. 1982 04 14 Sumit, N.J.) ir Philip Michael (g. 1985 10 30 Sidney, Ohajo).

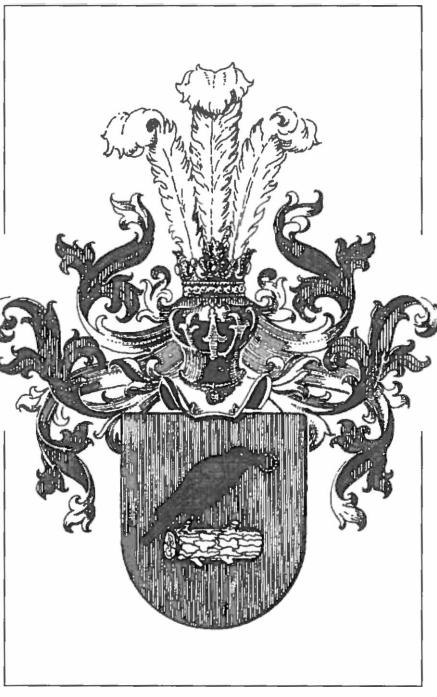

dovavo baldų gamybos cechui. Nuo 1952 m. su šeima persikėlė gyventi į Vilnių ir dirbo Miško pramonės ministerijoje buhalteriu, vėliau perėjo dirbti baldų konstruktoriumi Vilniaus baldų projektavimo ir konstravimo biure. 1964 m. keturis mėnesius dirbo Somalyje, Mogadyše, kur montavo Lietuvoje pagamintus bei jo paties sukonstruotus mokyklinius baldus 300 moksleivių mokykloje, kurią Tarybų Sąjunga kaip dovaną pastatė šioje Afrikos šalyje.

Žmona Pranciška Krauzaitė-Gintilienė (g. 1920 m.), duktė *Vida-Zita Mickevičienė* (g. 1940 m.), Vilniaus universiteto anglų kalbos dėstytoja, duktė Jovita-Justina Vinevičienė (g. 1944 m.), biologijos mokytoja Vilniuje.

GINTILAI

HERBAS

Korvinas

„Korwin“

Žemaitijos bajorų Gintilų giminė įrašyta į Lietuvos bajorų knygą, rejestro Nr. 147. Žinių apie šią giminę išliko nedaug, jos dar renkamos. Mirus Antanui Gintilui (1919) Telšiuose liko trys vaikai - Adomas (g. 1915 m.), Stasė (gyvena Žemaičių Kalvarijoje) ir Juozas (gyvena Ukmergėje).

Adomas Gintilas 1935 metais baigė Telšių amatų mokyklą, medžio apdirbimo specialybę. Po to mokėsi Kauno aviacijos mokyklooje, dirbo lėktuvų remontininku. 1940-1944 m. gyveno Raseiniuose ir dirbo lentpjūvėje, va-

GOŠTAUTAI

HERBAS

Sirokomlė

„Syrokomla“

Pirmasis genealoginis giminės aprašas rastas Vatikano archyvo įrašų knygoje III-53-(2) psl. 466 NP D VIII, kur rašoma, kad giminės pradininkas yra Grumpis Gasztold'as. Įrašai atlikti 1215 m. Popiežiaus Klemenso VII paliepimu 1529 m. suteiktas grafo titulas. Privilegija nurodo, kad herbą reikia papildyti karūna su 9 perlais. Goštautų giminės atstovai, būdami pakankamai įtakingi Lietuvos-Lenkijos valstybėje, popiežiaus suteiktu titulu nesinaudojo.

Kitame šaltinyje: Archives Imperiales de Viene, imperijos registro 81 p. imperatorius Karlas V 1530 m. rašoma - Goštautai - grafai de Maratia du Geranoia...

Goštautų pavardė kelis kartus keitėsi - Gasztold, nuo 1730m. - Gasztowt (Gosztowt), nuo 1918 m. - Goštautai. Prancūzijoje gyvena šios giminės dvi šakos: vieni rašo Gasztold, kiti - Gaztowt. Nepaisydamos to abi Goštautų giminės šakos giminiuojasi su Lietuvoje gyvenančiais Goštautais.

Goštautų giminei herbą „Syrokomla“ suteikė 1413 m. Lietuvos ir Lenkijos karalius Jogaila.

LBK Legitimacijų taryba 1997 02 22 patvirtino Goštautų bajorystę ir įrašė į Bajorų knygą 437 numeriu.

Zigmas Goštautas (g. 1956 04 04 Telšių m.) 1963-1974 m. mokėsi Telšių 3-ioje vidurinėje mokykloje; 1974-1979 m. - Kauno politechnikos institute.

Dirba UAB „Adatos žingsnis“ vadybininku.

Domisi kinologija, medžioja.

Žmona - Rita Goštautienė (g. 1958 05 08) taip pat dirba UAB „Adatos žingsnis“.

Dukra Bernadeta Goštautaitė (g. 1982 03 05) ir sūnus Ignas Goštautas (g. 1985 08 01) yra moksleiviai.

GOŠTAUTAI

HERBAS

Sirokomlė

„Syrokomla“

Bajorų Goštautų giminė plačiai išsišakojusi ir paplitusi Lietuvoje, ypač Žemaičiuose. Kauno gubernijos bajorų knygose 1835-1865 m. užrašyti bajorai Goštautai: Dionizas, Antanas, Mikalojus, Adomas, Jonas, Stanislovas, Ignacius, Konstantinas ir kiti. Peržvelgiama čia tik bajoro Goštauto Antano giminės istorija. Protėvis Jurgis 1738 m. įsigijo žemės valdas: Raupas ir Plechavas iš Monkevičiaus Varnių apylinkėje. Jis turėjo keturis sūnus, apie kuriuos rašo 1739 m. testamente. Motiejus ir Dominykas mirė bevaikiai. Martynas buvo Telšių pavieto sekretorius. Mykolas įsigijo Žemaičiuose Keturnagius, kuriuos paliko sūnui Antanui. Antanas turėjo du sūnus: Nikodemą-Mamertą ir Antaną-Barnabą (1820-1899). Antanas-Barnabas įsigijo Nevardėnų dvarą. Turėjo tris vaikus: Julijoną, Pranciškų ir Oną (vaikai krikštyti Varnių bažnyčioje). Julijonas Goštautas tapo Nevardėnų paveldėtoju. Po jo mirties dvaras atiteko dukrai Eugenijai Goštautaitei (g. 1901 m.), kuri 1924 02 25 Varnių bažnyčioje susituokė su bajoru Jonu Lukoševičiumi (g. 1884 m.). Jie turėjo keturis vaikus: Janiną (g. 1925 08 01), Vandą-Teofilę (g. 1929 01 01), Modestą-Aureliją (g. 1930 06 17) ir Antaną-Mangirdą (g. 1939 02 01).

Jonas Lukoševičius su žmona ir sūnumi Antanu 1948 05 22 buvo ištremtas į Sibirą, Irkutsko sritį, Teišeto r., Talujos k. Dukra Modesta taip pat buvo įrašyta į tremtinių sąrašą, bet pabėgo.

Modesta Lukoševičiūtė-Stasevičienė (g. 1931 06 17 Nevardėnų k., Varnių vls., Telšių aps.). Pensininkė.

Mokėsi 1939-1940 m. Masų kaimo pradžios mokykloje (Kruopių vls.), 1944-1950 m. - Kuršėnų vidurinėje mokykloje, 1950-1951 m. - Vilniaus maisto pramonės mokykloje.

Ji įrodė savo bajorišką kilmę iš Goštautų giminės ir įrašyta į LBK knygą, rejestro Nr. 040.

Vyras Feliksas Stasevičius (g. 1926 06 01 Šeduvos r.). Pensininkas.

Jie 1992-1996 m. atgavo tėvų valdos 80 ha.

Dukterys Romualda (g. 1967 01 11) ir Violeta (g. 1958 08 28) Stasevičiūtės baigė Vilniaus universiteto Medicinos fakultetą.

GRAKAUSKAI (GROCHOVSKI)

HERBAS

Junoša

„Junosza“

Grakauskai yra viena seniausių lenkų kilmės bajorų giminių, gyvenusių Raudonojoje Rusioje (dabar Galicija), pavardę gavę nuo Grochovcų kaimo. Istoriniu šios giminės pradininku laikomas Petras Grochovskis, 1427-1952 m. buvęs Pšemislio žemės teisėjas. Vienas iš jo penkių sūnų Jonušas, Grochovcų paveldėtojas, yra tikrasis Grochovskių-Junošų giminės pradininkas. Viena šios giminės šaka apsigyveno Palenkėje, iš kur nemažai jos narių persikėlė į Lietuvą.

Apsigyvenęs Lietuvoje Povilas-Steponas Grochovskis 1697 m. pasirašė susitarimą su Naugarduko vaivada. Adomas, Karolis ir Kazimieras Grochovskiai 1763 m. pasirašė Lietuvos bajorų manifestą.

Vilniaus gubernijos bajorų deputatų susirinkimas 1805 02 01, 1832 12 07, 1845 10 04, 1860 06 17 legitimavo šios giminės palikuonis - Jurgio Grakausko sūnus Antaną ir Ignotą. Ignoto sūnų Eligijaus ir Zigmanto ir dar keliolikos kitų Grakauskų bajorystę patvirtino Valdančiojo senato Heroldijos departamentas 1861 11 09 įsaku Nr. 9182 nurodydamas, kad Grakauskų giminė turi būti įrašyta į Kauno bajorų kilmės knygos pirmą dalį. Tai pakartotinai buvo patvirtinta 1872 12 19 (nutarimo Nr. 199) (LVIA, f. 391, ap. 7, 1872 m., b. 1783, l. 59 ir 60).

Pranciškaus Grakausko duktė Apolonija ištekėjo už Kazimiero Simaičio ir iš jų kilo Simaičių giminė (LVIA, f. 669, ap. 1, b. 897, l. 826).

Raimundas Simaitis (g. 1928 12 20 Butkų k., Žarėnų vls., Telšių aps.) 1936-1941 m. mokėsi Žarėnų pradžios mokykloje, 1941-1944 m. - Telšių gimnazijoje, 1944-1945 m. - išminuotojų kursuose Telšių mieste, 1948-1950 m. - Žarėnų progimnazijoje (baigė aukso medaliu), 1946-1948 m. -

Kauno politechnikume Architektūros skyriuje, 1950-1953 m. - specialiojoje seržantų mokykloje, 1953-1955 m. - vėl Kauno politechnikume. 1961 m. baigė Kauno politechnikos instituto vakarinį skyrių. Įsigijo inžinieriaus statybininko specialybę. 1955 m. pradėjo dirbti Kauno statybos tresto 9-oje statybos valdyboje iš pradžių pagalbinės gamybos viršininku, o vėliau dešimtininku, meistru, vyr. inžinieriumi ir galiausiai valdybos viršininku. 1970 m. skiriamas Statybos ministerijos Kauno zonos statybos darbų koordinavimo skyriaus viršininku.

1979 m. pereina dirbti į „Kauno statybos" trestą ir iki 1981 m. eina tresto valdytojo pirmojo pavaduotojo pareigas, o vėliau dirba kitose pareigose iki pensijos 1991 m. Už gerą darbą buvo apdovanotas: „Statybos žymūno" ženkleliu (1966 m.), „Garbės ženklo" ordinu (1976 m.), medaliu „Už gerą darbą" ir t. t. Leidinyje „Statybos raida Lietuvoje 1921-1987" įtrauktas į žymiausių Lietuvos statybininkų sąrašą.

Yra Lietuvos sodininkų draugijos „Susivienijimo sodai" Kauno prezidiumo narys.

1996 m. atsiėmė 33 ha tėvų žemės.

Žmona - Nijolė Meigytė-Simaitienė (1935 09 22-1987 12 22), inžinierė. Su tėvais buvo 1941 06 16 ištremta į Sibirą.

Duktė Inga Simaitytė-Gailienė (g. 1964 10 29) baigė Kauno medicinos institutą, dirba vaikų gydytoja.

Sūnus Marius Simaitis (g. 1969 02 02) baigė Kauno politechnikos institutą, inžinierius.

Gražina Balandytė-Čygienė (g. 1937 06 27 Tučių dvare, Navarėnų vls., Telšių aps.). Lietuvą okupavus dvaras buvo nusavintas ir visa šeima persikėlė į Klaipėdą.

Klaipėdoje 1953 m. baigė vidurinę mokyklą, 1954-1956 m. mokėsi Klaipėdos medicinos mokykloje.

1956-1957 m. dirbo Klaipėdos dramos teatro aktore. Tuo pat metu dirbo ir Klaipėdos respublikinėje ligoninėje medicinos seserimi.

Nuo 1957 m. dirbo Kauno valstybiniame akademiniame dramos teatre.

G. Balandytės-Čygienės puikus aktorės darbas daug kartų pažymėtas. Jai buvo suteikti garbingi vardai: 1967 m. - nusipelnusios artistės, 1987 m. - Lietuvos liaudies artistės, 1978 m. pripažintas geriausias moters vaidmuo, 1983 m. - geriausias vaidmuo televizijoje, 1998 m. - geriausios sezono aktorės.

Teatro scenose yra suvaidinusi per 100, o kine ir televizijos filmuose - apie 20 pagrindinių ir epizodinių vaidmenų.

Šiuo metu veda LNK televizijoje populiarią laidą „Ponios Gražinos virtuvė", yra jos autorė.

Gražina Balandytė ištekėjusi už Andriaus Čygo - inžinieriaus, visą laiką turėjusio atsakingas pareigas.

HOFMANAI

HERBAS

Kirvis

„Topór“

Hofmanų giminė apdovanota kilmingųjų bajorų privilegijomis vokiečių žemėse. Pagal Vilniaus gubernijos knygas šios giminės pirmtakas Juozapas Vilhelmas Hofmanas atvyko iš Saksonijos dar Augustui II-ajam viešpataujant (1698 m.). Jis buvo Sapiegos draugas ir tarnavo jo pulkuose. Jo sūnus Juozapas irgi buvo kariškis.

Karolis Ernestas Hofmanas (g. 1765 m.) dirbo grafų Kosakovskių dvaruose girininku. Jis ir jo sūnūs Juozapas ir Rudolfas turėjo visas bajoriškas privilegijas. Už ilgų metų darbą iš grafienės Kosakovskos jis gavo Bernotiškių dvaro dalį, atskirtą nuo pagrindinio Veprių dvaro Ukmergės paviete. Antano Hofmano senelis Henrikas turėjo brolį Boleslovą, žuvusį 1863 m. sukilime. Henriko Hofmano sūnus Vladislovas (g. 1898 m.) gyveno ir dirbo miškininku Ukmergės apskrityje. Jis turėjo tris vaikus: Oną (g. 1934 m.), Antaną ir Algimantą (g. 1938 m.).

Antanas Hofmanas (g. 1936 06 13 Kurtkaimyje, Ukmergės r.), miškininkas.

1951-1954 m. mokėsi Vilniaus miškų technikume.

1960 m. baigė Lietuvos žemės ūkio akademijos Miškų ūkio fakultetą.

Dirba Ukmergės miškų urėdijos urėdu.

Yra nusipelnęs Lietuvos respublikos miškininkas, respublikos garbės medžiotojas, LBKS narys.

1994 m. atgavo 50 ha tėvų žemės Bernotiškių k., Ukmergės r.

Antanas Hofmanas vedė bajoro Leono Butkevičiaus dukterį Marijoną Butkevičiūtę.

Marijona Butkevičiūtė-Hofmanienė (g. 1935 10 30 Vilošių k., Raseinių r.) 1959 m. baigė Lietuvos žemės ūkio akademiją.

Dirbo Kelmės ir Ukmergės linų fabrikuose direktoriaus pavaduotoja, Ukmergės rajono vyriausia agrochemike.

Yra LBKS narė.

Antanas ir Marijona Hofmanai turi tris vaikus: Jūratę (g. 1959 m.), Daivą (g. 1962 m.) ir Tomą (g. 1974 m.).

HURČINAI

HERBAS

Kruposinas

„Kruposin“

Žemaitijos bajorai Hurčinai jau minimi 1664 m., kai Teofilis Hurčinas sudarė sutartį su Zavadskiu.

Remiantis Rusijos Imperijos dokumentu „Rodoslovnaja roda Gurčenov“ (LVIA ap. 7, b. 4127, l. 66) Hurčinų giminystės seka yra tokia: Mykolas (1)-Aleksandras (3)- Jonas(10)- Pranas(19)-Mykolas (35)-Konstantinas(50)-Kazimieras(60). Kazimiero Hurčino(60) nurodymu trys broliai Hurčinai, kilimo iš Čekijos, būdami Lietuvos-Lenkijos karaliaus Jono Sobieskio kariuomenėje, 1683 m. dalyvavę mūšyje su turkais ties Viena ir už narsumą bei sumanumą kautynėse buvę karaliaus apdovanoti dvarais: vienas dvarų gavo Žemaičiuose (Pikeliškių, Akmenės, Gergždelių), antras - Vilniaus, o trečias - Voluinės karšte. Mykolas Hurčinas(35) giminiavosi su DLK vietininku grafu Sapiega ir iš jo 1700 06 24 gavo Kušlių, o 1706 02 02 iš grafienės Sapiegienės - Miežiškių dvarus.

Juozas Hurčinas 1786 m. buvo LDK Kražių apskrities vėliavininku, Aleksandras - Vilniaus apygardos rusų kariuomenės generolas (mirė 1902 m., palaidotas Rasų kapinėse), taip pat generolu buvo Vitoldas (Vytautas), miręs 1904 m., Motiejus - Vilniaus miesto teisėjas (1829-1935). Adolfas Hurčinas 19 a. buvo Irkutsko teismo rūmų narys, Stanislovas - Irkutsko policijos poskyrio viršininkas, Vincentas 19 a. viduryje pasižymėjo Kražių gimnazijos mokytojas. Jis turėjo dukterį Stefaniją, ištekėjusią už Kazimiero Hurčino. Jų duktė yra Irena-Sofija.

Vilniuje iki 1914 m. buvo rūmai netoli šv. Petro ir Povilo bažnyčios, vadinami Hurčinų namai (dom Gurčinov).

Irena-Sofija Hurčinaitė-Baltrušienė (g. 1926 02 10 Šiaulių mieste), gydytoja stomatologė.

Lietuvos bajorų karališkosios sąjungos Legitimacijų taryba Irenos Baltrušienės bajorystę patvirtino 1996 m. Bajorystės pripažinimo akto rejestro Nr. 101.

Vyras Romualdas Baltrušis (g. 1926 05 01 Ukmergėje) 1939-1945 m. mokėsi Ukmergės A. Smetonos gimnazijoje, 1945-1950 m. studijavo Kauno universitete; 1950-1954 m. Maskvos D. Mendelejevo chemijos technologijos instituto ir KPI aspirantas, 1968-1970 m. - KPI doktorantas.

Dirbo: 1954-1955 m. Kauno politechnikos instituto asistentas, 1955-1958 m. - vyr. dėstytojas, 1958-1973 m. - docentas, 1973-1980 m. - profesorius, 1980-1990 m. - KPI Organinės chemijos katedros vedėjas, nuo 1991 m. - šios katedros profesorius.

Su bendraautoriais susintetino apie 900 naujų organinių junginių, paskelbė 41 išradimą, 126 mokslinius straipsnius, 2 vadovėlius studentams (autorius ir bendraautorius), valstybės premijos laureatas (1975 m.).

Už mokslinį darbą 1975 m. gavo valstybinę premiją.

Kartu su žmona domisi žmogaus dvasios kūryba - daile, muzika ir literatūra.

IVAŠKEVIČIAI

HERBAS

Trimitai

„Trąby“

Bajorai Ivaškevičiai yra Narbutų giminės atšaka. Gregorui Narbutui 1413 m. Lenkijos seime buvo suteiktas herbas „Trąby“. Jis turėjo 5 sūnus. Vienas iš jų - Toboras turėjo 3 sūnus: Narbutą, Ivašką (Iwaszk) ir Piečeką. Iš Ivaško ir kilo Ivaškevičių giminė. Tai patvirtina istoriniai šaltiniai (Fondas Rodzina. Aprašas Herbarz szlachty Polskiej. Warszawa. Byla 1908, t. XII, l. 27). Šiuo metu Ivaškevičių giminės atstovės yra Marija-Aldona ir Eugenija Ivaškevičiūtės, kurių tėvų, senelių ir prosenelių bajorišką kilmę patvirtina LVI archyve esantys fondai

(f. 391 ir 669, ap. 7, b. 1809, l. 62/V).

Marija-Aldona Ivaškevičiūtė-Blažienė (g. 1935 01 06 Gudintų k., Mažeikių r.) 1944-1945 m. mokėsi Telšių gimnazijoje, 1946-1954 m. - Kėdainių 2-oje vidurinėje mokykloje, 1955-1957 m. - Kauno 2-oje medicinos mokykloje ir įgijo felčerės specialybę, 1975-1977 m. Vilniaus universiteto Kauno vakariniame fakultete studijavo lietuvių kalbą ir literatūrą.

1957 m. ištekėjo už R. Blažio, bajorų Staškauskų giminės atstovo. 12 metų dirbo Girulių vaikų tub. sanatorijoje medicinos seserimi, po to Kauno respublikinėje ligoninėje.

Yra Tėvynės sąjungos (Konservatorių partijos) narė, LBK sąjungos narė.

Mėgėja muzikos, dainų ir meninės saviveiklos.

1968-1969 m. buvo Klaipėdos liaudies operos choro choristė, 1974-1975 m. Kauno respublikinės klinikinės ligoninės Pavyzdinio moterų choro „Kanklės" choristė, Kauno zonos funkcinės diagnostikos med. seserų konkurso I vietos laimėtoja 1988 metais, nuo 1989 m. Marijampolės aps. Jurės gyvenvietės „Seklyčios" vokalinio ir etnografinio ansamblio choristė.

Jos vyro, Ričardo Blažio, motinos tėvas Kazimieras Staškauskas studijavo mediciną Sankt Peterburgo universitete. Jo brolį Povilą Staškauską, baltagvardiečių karininką, Spalio revoliucijos metu Kaukaze kardais sukapojo kazokai.

Ričardas Blažys (g. 1930 11 24 Žemaičių Kalvarijoje, Plungės r.) 1936-1937 m. lankė Šilutės pradžios mokyklą, 1938-1941 m. - Telšių pradžios mokyklą, 1942-1943 m. - Telšių Žemaitės gimnaziją, 1944-1946 m. - Telšių amatų mokyklą, 1972-1976 m. - Kauno politechnikumo neaikivaizdinį radijo specialybės skyrių.

Susikūrus Lietuvos televizijai 12 metų dirbo Girulių televizijos retransliatoriuje. Nuo 1971 m. dirbo ryšių sistemoje Kaune.

Jis yra radijo trumpabangininkis.

Marija-Aldona ir Ričardas Blažiai turi dukterį Nemirą ir sūnų Žilviną (g. 1977 m.), darbininką.

Nemira Blažytė (g. 1960 05 08 Klaipėdos m.), veterinarijos gydytoja.

Mokėsi Klaipėdos 12-oje, Viešintų (Anykščių r.), Kauno 28-oje ir 1978 m. baigė Kauno 34-ąją vidurinę mokyklą. 1980-1984 m. studijavo Lietuvos veterinarijos akademijoje. Dirba Šakių valstybinėje veterinarijos ligoninėje.

Mėgsta žirginį sportą, keliones.

Eugenija Ivaškevičiūtė (g. 1940 04 02 Sudintų k., Mažeikių r.) 1947-1960 m. mokėsi Kėdainių gimnazijoje, 1961-1962 m. - Kauno 4-oje technikos mokykloje ir įgijo braižytojos-dešifruotojos specialybę. 1977 m. baigė Vilniaus dailės instituto Kauno vakarinį skyrių ir įgijo dekoratyvinės dailininkės tekstilininkės specialybę. Dirbo Baltarusijoje (1963-1965 m.) ir Latvijoje (1966-1967 m.), kur sudarinėjo topografinius žemės ūkio žemėlapius. Vėliau dirbo Kauno m. parduotuvių interjerų ir vitrinų apipavidalinimo darbus.

Šiuo metu pensininkė.

JAGELAVIČIAI

HERBAS

Gulbė

„Łabędź"

Jagelavičių giminė yra kilusi iš Andriaus Galimanto, kuris 1413 m. Horodlėje priėmė herbą Gulbė „Łabędź".

Vlado Jagelavičiaus proprosenelis Kazimieras, sūnus Adomo, ir prosenelis Feliksas-Jokūbas (g. 1820 07 25) įrašyti į Jagielo-Jagelavičių genealoginę lentelę (LVIA, f. 391, ap. 1, 1836 m. b. 1053, l. 20.)

Motina kilusi iš bajorų Ostreikų giminės. Herbas „Drogoslaw".

Vladas Jagelavičius (g. 1915 09 05 Simbirsko mieste, Rusijoje), pensininkas.

1927-1930 m. mokėsi Skvynių pradžios mokykloje (Vandžiogalos vls., Kauno aps.), 1934-1936 m. - Veprių žemės ūkio mokykloje (Ukmergės aps.), 1936-1938 m. - Gruzdžių aukštesniojoje gyvulininkystės mokykloje (Šiaulių aps.), 1950-1955 m. neakivaizdiniu būdu studijavo ir baigė Lietuvos veterinarijos akademiją.

Dešimt metų dirbo Kėdainių rajono valdybos vyriausiuoju zootechniku, kur kartu su kitais išvedė Lietuvos sunkiųjų arklių veislę. 17 metų dirbo Žemdirbystės instituto eksperimentiniame ūkyje vyriausiuoju zootechniku. Priklauso Krikščionių demokratų partijai.

Dainuoja tremtinių chore ir ansamblyje.

1994 03 11 atgavo 20 ha žemės iš buvusio Jagelavos vienkiemio, turėjusio 60 ha.

Žmona - Izabelė Račiūnaitė-Jagelavičienė (g. 1915 05 28 Baltrušių k., Barzdų vls., Šakių aps.) 1937 m. baigė Kauno meno mokyklą. Iki 1942 m. dirbo Šėtos progimnazijoje mokytoja. Dėstė paišybą, namų ruošą ir rankdarbius. 1943 m. buvo perkelta į Krakių gimnaziją. 1957 02 01 mirė nuo insulto. Liko du maži vaikai: Dainius ir Artūras.

1958 m. V. Jagelavičius vedė Oną Dženkaitytę (g. 1918 01 09 Lūgos mieste, Petrogrado aps.), kuri mokėsi Klaipėdos pedagoginiame insititute. Mokytojavo Kėdainių vidurinėje mokykloje, dėstė lietuvių kalbą. 1983 m. išėjo į pensiją.

Dainius Jagelavičius (g. 1944 09 15 Kaune) 1968 m. baigė Kauno poli-

technikos institutą ir įsigijo statybininko inžinieriaus specialybę. Kaip gavęs leitenanto laipsnį buvo pasiųstas į Krasnojarską karinėn tarnybon. Po mėnesio tarnybos susirgo ir buvo pripažintas II grupės invalidu. Gauna invalidumo pensiją.

Artūras Jagelavičius (g. 1946 11 04 Kėdainiuose) 1969 m. baigė Kauno politechnikos institutą. Elektrikas inžinierius. Dirbo inžinieriumi konstruktoriumi Vilniaus „Elfos" gamykloje iki jos likvidavimo. Iš ten perėjo į Aklųjų institutą. Nuo 1998 07 01 laimėjęs konkursą ėmė dirbti Lietuvos Respublikos saugumo departamente.

Žmona - Vida Visockaitė-Jagelavičienė (g. 1951 11 16) dirba Vilniuje, Projektavimo institute, architekte.

Sūnus Žymantas Jagelavičius (g. 1979 01 19) - Vilniaus universiteto Medicinos fakulteto studentas.

Dukra Evelina (g. 1980 07 24) 1998 m. baigė Vilniuje Fabijoniškių vidurinę mokyklą ir įstojo į Vilniaus meno akademiją.

JAGMINAI

HERBAS

Pelikanas

„Pelikan"

Jagminų giminė Lietuvos Metrikos knygose minima nuo 1528 m. kaip Žemaičių bajorai.

Vilniaus bajorų deputatų susirinkimo knygose apie Jagminų giminės bajorišką kilmę su herbu „Pelikan" 1798 03 11/22 (RVIA/S. Peterburgas /f. 1343, ap. 34, b. 1362, l. 6) rašoma: Petras Jagminas pirmos kartos įpėdinis, paveldėjęs Žemaičiuose Raseinių paviete Verdukšino ir Stanievčyno dvarus 1579 10 15 testamentu užrašė sūnums Lukui ir Stanislovui. Tai patvirtinta 1582 06 16 Raseinių pavie-

te. 1599 m. Petro Jagmino vyresnysis sūnus Lukas tapo Lietuvos Žemaičių šakos pradininku, o jaunesnysis sūnus Stanislovas - Lietuvos Brastos šakos pradininku.

Vėliau Stanislovas Jagminas, Andriejaus sūnus, su žmona Darata pirko žemės valdas Lapatiškėse ir Lipiškėse. Pirkimo dokumentai sudaryti 1634 09 16, patvirtinti 1635 01 13. Pripažinta jiems bajorystė su herbu „Pelikan" (Ištrauka iš 1842 06 26 bylos Nr. 228, f. 391, ap. 5).

Išlikęs Gardino gubernijos bajorų deputatų tarybos dokumentas, kur nurodoma, kad į Senato Heroldijos departamento šeštąją knygą Jagminai įrašyti 1860 03 23 (Nr. 3131) kaip bajorų titulo paveldėtojai.

Archyvinė medžiaga ir pateikti dokumentai rodo, kad Jagminai pasižymėjo karinėje tarnyboje. Buvo generolai, pulkininkai, karininkai, jų palikuonys mokėsi kadetų korpusuose.

Povilas Jagminas tarnavo viceadministratoriumi Lietuvos Brastos ekonomijoje ir buvo Kobryno vėliavnešys.

Antanas Jagminas buvo arklininkas Žemaičių seniūnijoje.

Semionas Jagminas buvo Žemaičių seniūnijos žemės matininkas.

Jagminų giminė buvo nuolat valdovų vertinama ir už gerą darbą jiems nuolat suteikiamos privilegijos, pvz., karaliaus Žygimanto Augusto 1555 02 12, pakartota karaliaus Stepono Batoro 1581 09 27, Stepono Batoro našlės Onos 1612 08 20, kanclerio Leono Sapiegos 1611 12 08, Jono III Sobieskio 1696 03 25 konfirmacine privilegija (LVIA, f. 391, ap. 5, b. 228), Stanislovo Augusto Poniatovskio 1775 m. privilegija ir kt.

Viena Jagminaitė dalyvavo 1863 m. sukilime ir rėmė sukilėlius. Už tai ji buvo ištremta su visa šeima į Sibirą.

Kunigas Konstantinas Jagminas buvo Lietuvos knygnešys. Leopoldas Jagminas (g. 1905 11 15) buvo inžinierius elektrotechnikas ir dirbo Lietuvos geležinkelio valdyboje. 1938 m. buvo apdovanotas Gedimino IV laipsnio ordinu. 1941 06 18 buvo areštuotas, o šeima ištremta į Altajaus kraštą.

Leopoldas Jagminas, praėjęs visą tardymo pragarą Gorkio kalėjime 1942 07 21 buvo sušaudytas. Žmona Elžbieta Peržinskaitė-Jagminienė su dviem sūnumis - Romualdu-Ramučiu ir Henriku tik 1959 m. grįžo į Lietuvą.

Romualdas-Ramutis Jagminas (g. 1929 07 18 Kaune), pensininkas.

1936-1940 m. mokėsi Kauno J. Jablonskio pradžios mokykloje, 1940-1944 m. - Altajaus krašto geležinkelio Nr. 120 pradžios mokykloje.

1950-1952 m. - Altajaus kr. Malachovo septynmetėje mokykloje, 1952-1953 m. - Altajaus kr. Pavlovsko žemės ūkio mokykloje, kur įgijo zoologijos veterinarijos darbuotojo specialybę, 1978-1981 m. baigė Zarasų vakarinę vidurinę mokyklą.

Žmona Emilija Narkevičiūtė-Biškauskienė-Jagminienė (g. 1927 09 11), pensininkė.

Sūnus (iš I santuokos) Julius (g. 1955 09 15) baigęs aukštąjį mokslą, matematikos dėstytojas.

Sūnus Leopoldas (g. 1957 06 09) elektrotechnikas.

Henrikas Jagminas (g. 1933 05 15 Kaune), pensininkas.

1940-1941 m. mokėsi Vilniaus m. 4-oje pradžios mokykloje.

1942-1947 m. - Altajaus kr. geležinkelio Nr. 120 pradžios mokykloje.

1950-1956 m. - Altajaus krašto Malachovo vidurinėje mokykloje.

1957-1959 m. Kurgano srities Kurtamišo profesinėje mokykloje įsigijo buhalterio profesiją.

Žmona Antaninas-Aldona Šergalytė-Jagminienė (g. 1932 01 16), baigusi aukštąjį mokslą. Buvo lietuvių kalbos mokytoja. Dabar pensininkė.

Abu broliai Jagminai priklauso Politinių kalinių ir tremtinių bendrijai.

Leonardas Jagminas (g. 1944 09 06 Leonardavos k., Krekenavos vls.) 1961 m. mokėsi Upytės aštuonmetės mokyklos vakariniame skyriuje, 1969-1973 m. - Panevėžio vakarinėje dailės mokykloje.

Dirba AB Panevėžio elektros tinklų dailininku apipavidalintoju.

Mėgsta medžioti, domisi tapyba ir grafika.

JAKŠEVIČIAI

HERBAS

Znias

„Znin“

Jakševičių bajorystė buvo patvirtinta Kauno gubernijos bajorų deputatų susirinkimo 1843 ir 1866 m.

Jonas Jakševičius turėjo dideles žemes valdas Šiaulių miesto teritorijoje ir kitur. Jo sūnus Ignas taip pat buvo žemvaldys, jo žmona Ona Ulinskytė-Jakševičienė irgi buvo bajoraitė ir jos dokumentai yra išlikę nuo 1746 m. Jų sūnaus Aleksandro Jakševičiaus žmona buvo Jadvyga Višinskaitė, bajorė, kilusi iš Skaudvilės dvaro. Jie turėjo sūnų Aleksandrą.

Aleksandras Jakševičius (g. 1890 m. Prušinskių dvare, Kelmės r.) baigė Liepojos gimnaziją. Mokėsi Sankt Peterburge, bet prasidėjus revoliucijai grįžo į Lietuvą. Sovietinės okupacijos metais teko slapstytis nuo ištrėmimo. Mirė 1957 m.

Žmona Juzefa Lukavičiūtė-Jakševičienė (g. 1896 m.) buvo baigusi gimnaziją ir mokytojavo. Jos bajorystę įrodantys dokumetai yra išlikę.

Jie turėjo dukterį Janiną (LVIA).

Janina Eugenija Jakševičiūtė-Prokurotienė (g. 1937 01 12 Prušinskių k., Kelmės r.) 1947-1949 m. mokėsi Šiaulių pradžios mokykloje, 1949-1953 m. - Šiaulių V. Kudirkos septynmetėje mokykloje. 1962 m. baigė Šiaulių 9-ąją vidurinę mokyklą. 1984 m. baigė Šiaulių kultūros liaudies universiteto 2 metų dailės kursą.

1962-1991 m. dirbo Šiaulių lėktuvų remonto įmonėje. Šiuo metu dirba „Lietuvos aido" redakcijos Šiaulių skyriaus vadybininke.

1993 m. atgavo 43 ha tėvų žemės. Yra Tėvynės sąjungos (LK) Šiaulių skyriaus sekretorė. LBK sąjungos Šiaulių apskrities bajorų vado pavaduotoja.

Domisi gamta, daile, muzika.

Vyras - Stanislovas Prokurotas (g. 1931 12 05), pensininkas.

Išaugino ir išmokslino su sūnus - Robertą ir Stanislovą.

Robertas Prokurotas (g. 1956 07 17) 1983 m. baigė Kauno medicinos institutą, 1988 m. - Kaune rezidentūrą ir buvo paskirtas dirbti į Vilniaus universitetinę slaugos ligoninę. Nuo 1995 m. yra šios ligoninės vyriausiasis gydytojas. Yra LBK sąjungos kancleris.

Žmona - Rasa Prokurotienė yra baletmeistrė metodininkė.

Jų duktė Elzė (g. 1990 08 05), moksleivė.

Stanislovas Prokurotas (g. 1958 03 04 Geguodžių k., Pakruojo r.) 1965-1976 mokėsi Šiaulių 8-oje vidurinėje mokykloje. 1987 m. baigė Vilniaus pedagoginį institutą. Mokytojavo Šiaulių mieste. Nuo 1993 m. dirba Vokietijoje.

Turi sūnų Tomą (g. 1983 10 04), vidurinės mokyklos mokinį.

JAKUBOVSKIAI (JAKUBOWSKI)

HERBAS

Kirvis

„Topór“

Bajorų Jakubovskių giminė labai seniai žinoma Lenkijos ir Lietuvos kraštuose. Jie gyveno Krokuvos, Kijevo, Vitebsko, Smolensko, Minsko, Gardino, Vilniaus, Trakų ir kitose vaivadijose, aktyviai dalyvavo valstybiniame gyvenime ir karinėje veikloje. Yra duomenų, kad jie dalyvavo ir Žalgirio mūšyje.

Ši Lietuvoje gyvenusi Jakubovskių giminės šaka turėjo Ukmergės paviete žemės valdų. Vilniaus gubernijos bajorų deputatų susirinkimas 1820 08 24 patvirtino Jakubovskiams bajorystę, įrašydamas į Vilniaus gubernijos Bajorų knygos 1-ą dalį (LVIA, f. 391, ap. 4, b. 1120, l. 92-93).

Pakartotinai bajorystė šiai giminei buvo patvirtinta Vilniaus gubernijos bajorų deputatų susirinkimo 1839 m. (LVIA, f. 391, ap. 5, b. 232).

Teodoras Jakubovskis (Theodore Jakubowski) g. 1931 03 17 Middletown mieste, Connecticut valstijoje, JAV. Turi du sūnus: Teddy Jakubowski (g. 1984 11 10) ir Adam Jakubowski (g. 1985 12 20).

T. Jakubovskis daug metų tarnavo Amerikos rezerviniame karo laivyne. Užsitarnavo karinį kapitono laipsnį. Išėjęs į atsargą Jelau universitete baigė teisės mokslus. 1971-1975 m. dirbo Vašingtone Imigraciniame apeliaciniame departamente, o 1976-1981 m. buvo Federalinis atstovas El Paso Texas'e. Už kvalifikuotą ir sąžiningą darbą sprendžiant imigracijos reikalus Meksikos vyriausybė T. Jakubovskį apdovanojo Actekų erelio ordinu (Orden of Aztec Eagle). Jis yra gavęs daug gerų atsiliepimų iš kinų bendruomenės už nepriekaištingą darbą. 1981 m. atidarė advokato kontorą Housfon'o mieste, kur dirbo iki 1996 m.

Nors T. Jakubovskis yra ketvirtos kartos emigrantų palikuonis, bet gerai išmano Lietuvos ir Lenkijos istoriją, susipažinęs su savo protėvių kilme. Jis lankėsi su savo sūnumis Teddy ir Adam protėvių tėviškėje Lietuvoje ir kitur.

Aktyviai dalyvauja politinėje ir visuomeninėje veikloje. Daug rašė ir sustikinėjo su JAV senatoriais dėl Lenkijos

įstojimo į NATO, o šiuo metu rūpinasi Lietuvos priėmimu į šią organizaciją.

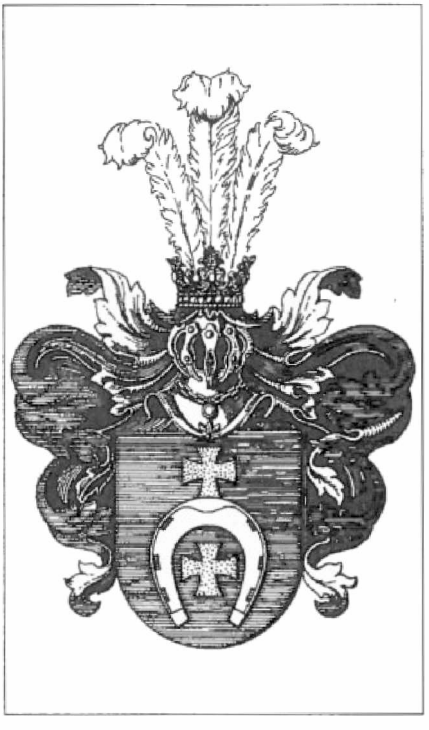

JONYNAI (JANUŠKEVIČIAI)

HERBAS

Liubičas

„Lubicz"

Jonynų (Januškevičių) giminės bajorystė patvirtinta Vilniaus gubernijos bajorų deputatų susirinkimo 1819 12 18 nutarimu Nr. 286, remiantis buvusiais ankstesniais (1785, 1802 m.) nutarimais.

Pagal genealoginį medį šios giminės pradininku yra Adomas Januškevičius, gimęs 1720 02 25.

Algirdas Vitalis Jonynas (g. 1923 03 13 Jurbarke). Mirė 1998 metais.

1941 m. baigė Kauno „Aušros" gimnaziją ir po to išvažiavo studijuoti į Austriją. Vėliau buvo mechanikas, metalurgijos inžinierius.

Zigmas Jonynas gimė 1890 m. Dzūkijoje, Udrijos kaime. Jis buvo miškininkas ir ūkininkas. Iš Lietuvos valdžios nuomavo 190 ha Lestnistravos dvarą toli Kudirkos Naumiesčio. Turėjo taip pat savo 40 ha ūkį Piečiškių k., Žvigždaičių vls.

1944 m. pasitraukė nuo pakartotinės sovietų okupacijos į Vakarus ir 1947 m. emigravo į JAV. Mirė Čikagoje 1970 m. Išaugino sūnų Vytenį-Egidijų (1923-1998), dukras Rasą (g. 1937 m.), gyvenančią Čikagoje, ir Rimgailę.

Rimgailė Jonynaitė-Zotovienė (g. 1924 10 14 Piečiškių k., Žvirgždaičių vls., Šakių aps.), baigusi Kauno 5-ąją gimnaziją, mokėsi D. Nasvytytės ritminės gimnastikos studijoje Kaune ir Kūno kultūros mokytojų kursuose Vilniuje, kuriuose baigė 1944 m. Studijavo farmaciją Kauno universitete Medicinos fakultete. 1945-1947 m. farmacijos studijas tęsė Goethes universitete Frankfurte prie Maino. 1947 m. apsigyvenusi Amerikoje vadovavo tautinių šokių grupėms, prisidėjo prie leidinio „Mūsų šokiai" parengimo. 1953-1955 m. studijavo Čikagos meno institute, Birmingamo ir kitose aukštosiose dailės mokyklose. Mokėsi pas profeso-

rius V. Gryną (W. Green) ir Vytautą Kazimierą Jonyną (tėvo brolį).

Yra surengusi devyniolika personalinių parodų Klyvlende, Toronte, Niujorke, Čikagoje, Detroite, Filadelfijoje, Sent Petersberge, Juno Beach, North Palm Beach ir kitur. Yra gavusi Lighthouse galerijos 1975, 1976, 1978 ir 1979, „Kultūros židinio" (Brooklyn, N. 4) 1987 m. premijas už tapybos ir akvarelės kūrinius, eksponuotus tose galerijose. Priklauso Lighthouse galerijos ir meno mokyklos profesionalių dailininkų grupei.

Dalyvavo Lietuvių išeivijos dailininkų kūrybos parodoje, suruoštoje 1988 m. Lietuvos dailininkų sąjungos, Dailės muziejuje Vilniuje. Visus penkis kūrinius padovanojo Dailės muziejui.

1992 m. Marijampolės miesto ir J. Jablonskio vidurinės mokyklos 125 m. jubiliejaus proga surengė parodą drauge su dail. Vyt. Ciplijausku centrinėje Marijampolės miesto bibliotekoje.

Yra Lietuvių kultūros muziejaus skyriaus, įsteigto 1982 m. Lake Worth miesto (Florida) istoriniame muziejuje, įgaliotinė ir Lietuvių skyriaus valdybos pirmininkė.

Turi dvi dukras: Rūtą (g. 1947 m.), mokytoją, gyvenančią Floridoje, ir Andrea (g. 1963 m.), medicinos daktarę, gyvenančią Čikagoje.

KAKTAVIČIAI

HERBAS

Gulbė

„Łabędź"

Lietuvos valstybiniame istoriniame archyve esamuose dokumentuose bajorų Kaktavičių giminė minima nuo 17 a. pradžios. Žemaičių kunigaikščio žemių teisme patvirtintas testamentas liudija, kad Danielius Kaktavičius, sūnus Valufo, 1630 09 14 aktu, patvirtintu 1631 07 10 Žemaičių teisme, užrašė Pagilžės dvarą savo žmonai Marijonai Šupelytei (Šupelowna). Stanislovas Kaktavičius, sūnus Danieliaus, 1720 06 10 aktu, patvirtintu 1766 09 26 Telšių paviete, paveldėjo Keturnagių dvarą, už 500 tūkst. auk-

so rublių pirktą iš Lauryno ir Justinos Golkautų. Tą patvirtino 1766 08 28 Onos Kaktavičiūtės, d. Stanislovo, vardu sudarytas ir patvirtintas testamentas. Jurgis Kaktavičius, s. Stanislovo, turėjo Siraičių dvarą. Tą patvirtina 1745 08 22 pirkimo aktas, taip pat Šiaulių pavieto 1778 01 15 teismo aktas ir 1795 11 30 gyventojų surašymas, teigiantys, kad Simonas Kaktavičius, s. Jurgio, amžina teise paveldėjo tėvo Siraičių dvarą.

Žymiausi Kaktavičių giminės atstovai - karininkai: Aleksandras Kaktavičius (g. 1805 11 04) ir Valerijonas Kaktavičius (g. 1830 04 03) buvo vieni iš 1863 m. sukilimo vadų.

Iki 1832 m. giminės herbas buvo Trzaska, o 1832 m. Vilniaus gubernijos bajorų deputatų susirinkimas patvirtino Kaktavičiaus bajorystę ir herbą „Gulbė". (LVIA f. 391, b. 855, ap. 7).

Leonas Peleckis-Kaktavičius (g. 1946 05 04 Šiaulių r.) 1975 m. baigė Šiaulių pedagoginį institutą.

1971-1989 m. Šiaulių medžio apdirbimo kombinato inžinierius konstruktorius. Nuo 1989 m. almanacho „Varpai" vyriausiasis redaktorius ir nuo 1992 m. dienraščio „Lietuvos aidas" Šiaulių skyriaus vedėjas.

Memuarinės publicistinės knygos „Namuose ant Pasadnos ulyčios" (1991 m.), eilėraščių rinkinio „Sugrįžta giedra" (1991 m.), kūrinių portretų knygos „Laimingas atsitiktinumas" (Dialogas Amerikos žemėje) (1992 m.), esė knygos „Baltas lapas - lyg altorius" (1995 m.) autorius. Tarptautinio publicistinio konkurso motinystės tema laureatas (1987 m.), Lietuvos žurnalistų draugijos premijos už geriausių objektyvios ir išsamios informacijos pateikimą spaudoje laureatas (1995 m.), „Varpų" literatūrinės premijos laureatas (1995 m.). Venclauskų atminimo įamžinimo darbo grupės pirmininkas (nuo 1988 m.), antrojo pasaulyje motinystės paminklo idėjos autorius (paminklas Šiauliuose, Venclauskų namuose, atidengtas 1998 05 02). Lietuvos žurnalistų draugijos narys. LBK sąjungos Šiaulių apskrities bajorų vadas.

Žmona - Silvija Peleckienė-Kaktavičienė (g. 1968 m.) baigė Vilniaus universitetą.

Iki 1993 m. dirbo pedagoginį darbą. Nuo 1993 m. - almanacho „Varpai" redaktorė. Išleido publicistikos knygą „Sugriautų namų vaikai" (1995 m.) ir novelių rinkinį „Padovanok man edelveisą" (1997 m.). Yra Lietuvos žurnalistų draugijos narė ir LBK sąjungos Šiaulių apskrities bajorų vado padėjėja.

Lietuvos žurnalistų draugijos laureatė (1996 m.)

Sūnus *Mindaugas* (g. 1975 09 12 Šiauliuose) 1984-1990 m. mokėsi Šiaulių vaikų muzikos mokykloje (fortepijono spec.). 1993 m. baigė Šiaulių J. Janonio vid. mokyklą. 1993-1997 m. studijavo žurnalistiką Vilniaus universitete ir Utrechto universitete (Olandija).

Jauniausias pasaulio Gineso (Guiness) rekordų knygos vertėjas į lietuvių kalbą (1990 m.). Jauniausias knygų autorius Lietuvoje: išleido eilėraščių, pasakų, fantastikos knygą „Vienragis" (1990 m.), siaubo apsakymų rinkinį „Velnio kiaušinis" (1992 m.), vizijų knygą „Ugninių paukščių ke-

lionė" (1994 m.), eilėraščių rinkinį „Mano tylusis angelas" (1995 m.). Nuo 1997 m. - Vilniaus universiteto magistrantas.

KAVALIAUSKAI

HERBAS

Lada

„Łada"

Legenda pasakoja apie Kowalewski-Kovaliauskų kilmę: iš Italijos atvyko karys tarnauti Lenkijos karaliui. Vieną kartą jis išgelbėjo karalių nuo mirties, nes buvo labai stiprus kaip kalvis ir drąsus kaip liūtas. Todėl karalius jį pavadino Kowalewski'u (lenkiškai kowal - kalvis, lew - liūtas), apdovanojo turtais ir paskyrė herbą „Lada", kuris atspindi šią legendą. Yra išlikęs Kovalevskių giminės 1686 m. žemės pardavimo dokumentai su herbu „Lada". Ši giminė paplitusi ne tik Lenkijoje, bet ir Lietuvoje apie Ariogalą, Raseinius, Šeduvą, Vilnių, Trakus, Ašmeną ir kt. Yra dalyvavusių sukilimuose prieš caro valdžią ir už tai ištremtų į Sibirą.

Tomas Kowalewskis, gimęs 1833 m., po Sibiro tremties turėjo teisę grįžti tik į Suvalkų kraštą. Ten vedė teisėjo dukrą Mariją Stępen, kuri, mirus jos sužadėtiniui Sibiro tremtyje, buvo prisiekusi ištekėti tik už sukilimo dalyvio. Vėliau sugrįžo į Ariogalą. Jie turėjo keturis sūnus.

Liucijanas Kowalewskis, juristas, dingo Maskvos kalėjimuose.

Maksimilijanas-Jeronimas išvažiavo į Varšuvą. 1939 m. jis pakliuvo į raudonosios armijos rankas ir kaip lenkų kariuomenės veterinarijos pulkininkas buvo sušaudytas.

Stanislovas Kowalewskis dirbo Raseiniuose gydytoju. Jis 1952 m. vienas iš pirmųjų Lietuvos gydytojų buvo apdovanotas nusipelniusio gydytojo vardu.

Henrikas-Petras, gimęs 1869 m., baigė Maskvos universitetą ir ten dirbo tuomet didžiausioje vokiečių vaistinėje provizoriumi. Mirus tėvui, jis grįžo Į Ariogalą, pirko vaistinę ir vedė provizoriaus dukrą Jadvygą-Teklę Urbanavičiūtę. Jie užaugino tris sūnus ir dvi dukteris. 1913 m. Vilniaus bajorų (dvarininkų) deputatų susirinkimas

vėl patvirtino Kowalewskių bajorystę (dukros Marija (g. 1904 m.) ir Jadvyga (g. 1908 m.) kaip retas atvejis irgi buvo įrašytos į Kowalewskių genealoginį medį).

Pabėgęs nuo karo Henrikas-Petras Kavaliauskas vėl grįžo į Ariogalą ir atkūrė vaistinę.

Jo sūnus Andriejus Kavaliauskas (g. 1906 m.), baigęs Austrijoje Vienos medicinos akademiją, taip pat dirbo Raseiniuose, aukščiausios kategorijos chirurgas.

Sūnus Tadas Kavaliauskas (g. 1914 m.), baigęs Kauno Vytauto Didžiojo universitetą, dirbo vaistų fabriko „Sanitas" vyriausiuoju inžinieriumi.

Duktė Marija Kavaliauskaitė (g. 1904 m.) baigė farmaciją ir ištekėjo už Lietuvos karininko Antano Staranevičiaus (Storonio). Jį 1941 m. birželio mėn. išvežė į Sibirą, kur ir mirė, o Marijai pavyko išsislapstyti.

Irena Storonytė-Suveizdienė (g. 1930 04 25 Raseinių m.), miškininkė, pensininkė.

1937-1944 m. ji mokėsi Kauno pradžios mokykloje, 1944-1948 m. - Kauno 2-oje vidurinėje mokykloje, 1949-1954 m. studijavo Lietuvos žemės ūkio akademijos Miškų ūkio fakultete.

1965-1966 m. lankė Ekskursijų vadovų kursus Vilniuje.

Priklauso Lietuvos konservatorių partijai, LBK sąjungai, Lietuvos Didžiosios kunigaikštienės Birutės draugijai.

Ilgus metus dirbo Vilniuje ekskursijų vadove ir rūpinosi šeima, nes dirbti pagal įgytą specialybę negalėjo dėl socialinės kilmės.

Vyras Povilas Suveizdis (g. 1931 m.), geologas, habilituotas daktaras.

Duktė Lilija (g. 1959 04 14) baigė Vilniaus universiteto Filologijos fakultetą, kur studijavo vokiečių kalbą.

Duktė Saulutė (g. 1962 08 24) baigė Vilniaus muzikos akademijos smuiko klasę.

KAVECKAI

HERBAS

Grifas

„Gryf“

Kaveckų giminės pradininkas yra Antanas Keveckas (g. 1660 05 18), kuris valdė Mikitos dvarą Telšių paviete. Be to, Kaveckų giminei priklausė Rubežiškių dvaras. 1815 10 23 Telšių žemvaldžių sąjunga pripažino paveldimą teisę A. Kaveckui į Bagenių dvarą.

Baltramiejus Kaveckas 1817 01 12 pirko Viktoriškių dvarą (LVIA, f. 391, b. 386).

Paskutinį kartą Kaveckams bajorystę patvirtino Vilniaus gubernijos bajorų deputatų susirinkimas 1838 03 31 (nutarimo Nr. 2162).

Mykolas Kaveckas (g. 1886 05 20 Orenburgo m., Rusijoje) studijavo Charkovo ir Kijevo aukštosiose mokyklose.

1921 m. pradėjo dirbti Kauno Aukštuosiuose kursuose. 1923 m. išrinktas Vytauto Didžiojo universiteto Mineralogijos katedros vedėju. 1932 m. Prahos universitete apgynė daktaro disertaciją. Iki 1968 m. dirbo Kauno politechnikos institute ir Vilniaus universitete. Mirė 1968 02 28.

Žmona - Leokadija Krakauskaitė-Kaveckienė gimė 1895 04 02 Pliambinų palivarke, Vilkaviškio aps., mirė 1980 11 23.

Dukra *Irena Kaveckaitė-Vadauskienė-Tumienė* (g. 1931 07 04 Kauno m.)

1937-1939 m. mokėsi Marijos Pečkauskaitė pradžios mokykloje, 1939-1944 m. - Vinco Kudirkos pradžios mokykloje, 1944-1949 m. - 5-oje mergaičių gimnazijoje, 1949-1954 m. - Kauno politechnikos instituto Cheminės technologijos fakultete.

1954-1986 m. dirbo sąjunginiame termoizoliacijos institute. Parengė kelis išradimus.

Domisi giminės praeitimi, ypač tėvelio akmenų rinkiniais, gamta ir gėlininkyste. Buvo viena iš pirmųjų LBK sąjungos iniciatorių grupės narė ir dalyvavo jos veikloje.

Buvo ištekėjusi 1955 m. už Jono Vadausko, tuo metu dirbusio Operos ir baleto orkestre smuikininku, vėliau - Vilniaus konservatorijos dėstytoju. Šiemoje išaugino du vaikus:

Sūnus Andrius Vadauskas (g. 1958 01 19) baigė Kauno politechnikos instituto Mechanikos fakultetą.

Duktė Daiva Vadauskaitė-Andriulienė (g. 1963 09 26) baigė Vilniaus prekybos technikumą.

Išsiskirusi su Vadausku Irena Kaveckaitė-Vadauskienė 1985 11 28 ištekėjo už Vytauto Tumo (g. 1929 08 04 Novosiolkų k., Utenos r.). Jis buvo baigęs Kauno politechnikos instituto Cheminės technologijos fakultetą. Mirė 1986 03 25.

KIRKILAI

HERBAS

Sirokomlė

„Syrokomla“

Kirkilų herbo „Syrokomla“ giminė pirmą kartą paminėta 1500 m. rašytiniuose šaltiniuose.

Šiai giminei bajorystė buvo tvirtinama keletą kartų: Vilniaus gubernijos bajorų deputatų susirinkimo 1799 01 27; 1820 08 18; 1833 08 16 ir Kauno gubernijos bajorų deputatų susrinkimo 1850 02 11 ir 187 10 17. Visus šiuos nutarimus patvirtino Rusijos Valstybės senato Heroldijos departamentas: 1851 03 12 dekretu Nr. 2150; 1866 02 22; 1872 06 26; 1873 05 16; 1874 10 19; 1878 09 18; 1902

03 08 Nr. 1531; 1903 04 28; 1911 03 16 Nr. 2890; 1912 10 06 Nr. 1220, 1913 03 31 (LVIA).

Šios giminės pradininkas buvo Aleksandras Kirkilas. Jo palikuonis Antanas Kirkilas 1889 m. vedė bajoraitę Adelę Medekšaitę. Tarp kitų vaikų jiems 1891 12 18 gimė dukra Stefanija, kurią 1891 12 26 pakrikštijo Kėdainių parapijos bažnyčioje (f. 669, ap. 13, b. 131, l. 118, 187).

Ji užaugusi emigravo į Jungtines Amerikos Valstijas ir ištekėjo už Motiejaus Vilkelio (Motheoas Wilkelis), gimusio 1886 09 21 Kėdainių aps., Šlapaberžėje. Jie susilaukė dukros Elenos (Helen).

Elena Leighton Willis Hospodar (g. 1917 08 03 JAV, Pensilvanijos valst.), pensininkė.

Mokėsi privačioje mokykloje.

Vyras - Stefan Hospodar.

Dukra - *Sarah Hospodar* (g. 1954 06 29 Medvill, Pensilvanija, JAV).

1982 m. baigė Niujorko universitete mokslus ir įgijo humanitarinių mokslų politikos bakalauro laispnį. Studijų metu nagrinėjo John H. Davis'o knygą apie Kennedžių ir Gugyenhiem šeimas.

1984 m. baigė Webster universitetą Ženevoje (Šveicarija) ir gavo humanitarinių mokslų tarptautinių santykių magistro laipsnį.

Buvo ištekėjusi už šveicarų diplomato. Dalyvavo Nabato šventyklose Jordanijoje ir romėnų valdytų sričių Šveicarijoje archeologiniuose kasinėjimuose. Šiuo metu ji yra Krakus fondo pirmininkė ir gyvena Niu Jorke.

Sūnūs: Stephen Hospodar (g. 1947 08 05) dirba Krakus fondo valdyboje;

Scaite Hospodar (g. 1956 04 17) tarnauja karininku jūrų laivyne.

KLIUČINSKAI

HERBAS

Raktas

„Jasieńczyk“

Giminė prasideda nuo pirmo apsikrikštijusio Visigino, kurio vaikaitis Jurgis Valius „didžiai kilmingas vyras bei garsus stipruolis“, kaip rašo Albertas Vijukas-Kojelavičius (knygoje „Historia Litvanae“, Gdansk, 1650 m.) „1454 m. rugsėjo 18 dieną mūšyje su kryžiuočiais ties Chojnicais išgelbėjo Didįjį Lietuvos kunigaikštį ir Lenkijos karalių Kazimierą Jogailaitį nuo nelaisvės. Už tai jam buvo buvo suteiktas „Jasieńczyk“ herbas su penkiomis strauso plunksnomis karūnoje, kaip ištikimybės ženklas.

Tai karių, valstybinių urėdų, muzikų, dailininkų ir dvasininkų giminė.

Rusų imperijai okupavus LDK žemes, tik 1812 05 25 Vilniaus gubernijos bajorų deputatų susirinkimas ir 1844 12 01 Kauno gubernijos bajorų deputatų susirinkimas pripažino Kliučinskų giminei bajorystės teises, o Valstybės senato Heroldijos departamentas tai patvirtino 1860 08 11 nutarimu Nr. 7241.

19-20 a. žymiausi buvo šie Kliučinskai: Trajanas 1812 m. buvo paskirtas LDK Minsko vaivada; Izidorius-Juozas - muzikas, 1863 m. sukilimo dalyvis; Vincentas - Mogiliovo arkivyskupas, paskutinis Romos katalikų Rusijos metropolitas, kuriam popiežius buvo suteikęs grafo titulą ir kuris buvo nukankintas bolševikų kalėjime; Adomas - dailininkas ir žymus fotografas („Lietuvos albumas“ 1931 m. fotografijų autorius); Kazimieras, kuriam vadovaujant 20 a. pradžioje buvo atsodinti miškai, dabar sudarantys Žemaičių nacionalinį parką; Tadas - dailininkas ir fotomenininkas; Jonušas - Lietuvos bajorų karališkosios sąjungos maršalka ir kt.

Kazimiero Kliučinsko vaikaičiai yra inžinieriai, architektai, gydytojai.

Vedybų ir kraujo ryšiai Kliučinskų giminę sieja su Bulakų, Goštautų, Jagelavičių giminėmis, kurių herbas „Gulbė“ (kilusiais iš to paties Klausučio Gediminaičio, kuris laikomas pirmtaku ir kunigaikščių Gediminų-Klausučių-Beržanskių, turinčių herbą „Pomian“), su Kantautų, Korevų, Radzvilavičių giminėmis, kurių her-

bas „Trąby“, Vimbarų ir kt. giminėmis.

Ričardas-Algimantas Kliučinskas (g. 1935 03 26 Gurelių k., Jonavos r.) 1946 m. mokėsi Kauno 13-oje pradžios mokykloje. Būdamas moksleivis dalyvavo pogrindinėje antitarybinėje „Lietuvos laisvojo jaunimo sąjungos“ veikloje. 1952 10 21 buvo suimtas ir laikomas kalėjime be teismo. Mirus Stalinui, 1953 08 01 paleistas.

1957 m. baigė Kauno 4-ąją vidurinę mokyklą. Į aukštąsias mokyklas nepriėmė. Studijavo savarankiškai, įgijo inžinieriaus žinių. Dirbo gamyboje inžinieriumi mechaniku ir inžinierium energetiku.

Šiuo metu vadovauja nuosavai firmai „Audėjėlė“, kuri gamina lietuvių tautinius drabužius, juostas, audinius ir kt.

Mėgsta sodininkystę, turizmą, kultūrinius renginius.

Žmona *Gertrūda Gečaitė-Kliučinskienė* (g. 1940 06 16) baigė Telšių taikomosios dailės technikumą. Ji daug prisidėjo prie lietuvių etnografinės kultūros išsaugojimo okupacijos metais organizuodama tautinių drabužių gamybą. Daugelis Lietuvos tautinių šokių ir dainų ansamblių puošiasi jos pagamintais drabužiais.

Sūnus Laimonas Kliučinskas (g. 1984 02 01) - vidurinės mokyklos mokinys.

Ilona-Ona Kliučinskaitė-Sapinska (g. 1939 01 01 Daškonių dvare, Kėdainių r.) 1945-1946 m. mokėsi Daškonių k. pradžios mokykloje, 1946-1947 m. - Kėdainių pradžios mokykloje, 1947-1949 m. - Kauno dešimtmetėje muzikos mokykloje, 1949-1956 m. - Kauno mergaičių 2-oje vidurinėje mokykloje, 1956-1962 m. - Kauno medicinos instituto Gydomajame fakultete, 1965-1968 m. - Kauno medicinos instituto Higienos katedros aspirantūroje. Nuo 1969 m. medicinos mokslų daktarė.

Dirba poliklinikos gydytoja Kališo mieste (Lenkija).

Domisi rytų filosofija.

Priklauso Lenkijos gydytojų draugijai ir Kališo miesto gydytojų draugijos hemotoksikologijos sekcijai. Yra Lietuvos bajorų karališkosios sąjungos narė.

Vyras - Vladzimierz Sapinski (g. 1925 07 23 Sendzišuvo r., Lenkijoje), profesorius, hab. med. dr. Dirba Lodzės medicinos akademijoje, Socialinės ir profilaktinės medicinos katedros vedėjas.

Jonušas Kliučinskas (g. 1911 08 03 Salų dvare, Rokiškio aps.) mokėsi Salose, Skapiškyje, Rokiškyje ir Kauno karo mokykloje. Baigęs karo mokslus, kurį laiką tarnavo Lietuvos kariuomenėje. Išėjęs į atsargą J. Kliučinskas pradėjo dirbti Kėdainių apskrities savivaldybėje. 1936 m. vedė bajoraitę Viktoriją Kontautaitę. Aktyviai dalyvavo Šaulių sąjungos veikloje. 1939 m. buvo paskirtas Ukmergės pasienio apskrities revizoriumi. Prasidėjus Antrajam pasauliniam karui, vadovavo apskrities komendantūros ryšiams, organizavo internuotų lenkų karių aprūpinimą. Sunkiai pergyveno sovietinę okupaciją. 1941 06 23 kartu su kitais sukilėliais užėmė Ukmergės savivaldy-

bę, nuginklavo miliciją ir padėjo atkurti Lietuvos valdžią.

Pakartotinės sovietų okupacijos metu J. Kliučinskas ketveris su puse metų praleido kalėjimuose. Išėjęs į laisvę pradėjo dirbti Marijampolėje, Kaune, o nuo 1956 m. dirbo Sargėnų keramikos gamykloje inžinieriumi ir vadovavo statyboms.

Buvo išsiskyręs. Vėliau vedė gydytoją Birutę-Meilutę Skeberytę-Šerkšnienę.

Per visus tuos sudėtingus metus Jonušas Kliučinskas išliko ištikimas bajorų luomui.

Dar tarnaudamas kariuomenėje 1930 m. bajoras J. Kliučinskas prisistatė Lietuvos bajorų draugijos pirmininkui - Jonui Gediminui Beržanskiui-Klausučiui. Nuo to laiko išliko tvirti saitai su bajorų organizacija iki sovietinės okupacijos pradžios ir Lietuvos bajorų draugijos likvidavimo.

Atkūrus Lietuvos nepriklausomybę, J. Kliučinskas aktyviai įsijungė į bajorų sąjungos veiklą. LBK sąjungos atkuriamajame suvažiavime buvo išrinktas į sąjungos senatą, o 1996 04 28 LBK sąjungos suvažiavimo išrinkto Senato pirmame posėdyje buvo išrinktas LBK senato maršalka ir šias pareigas ėjo iki mirties 1997 09 03.

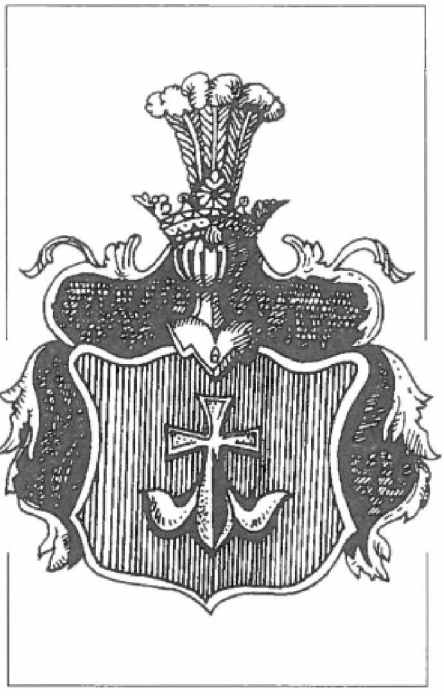

KOMARAI

HERBAS

Komaras

„Komar“

Komarai nuo 17 a. valdė Palėvenės ir kitus dvarus. Mykolas Komaras, Vandeno vaiskis, buvo pirmasis Palėvenės dvaro savininkas.

Po Mykolo Komaro mirties našlė Kotryna Komarienė 1703 m. Palėvenės dvarą užrašė savo sūnums Andriui ir Mikalojui.

1708 m. broliai Mikalojus Komaras - Ukmergės ir Upytės pavieto kardininkas ir Andrius Komaras - Bernatonių seniūnas pasidalijo Palėvenės dvarą į dvi lygias dalis. Pačia dvaro sodyba buvo sutarta naudotis bendrai. Dvaro so-

dyboje tuo metu stovėjo rezidenciniai gyvenami pastatai, svirnas, bravoras su pirtimi, tvartas, javų džiovykla, kluonas, daržinė. Sodybą supo sodai.

Komarai toliau plėtė dvarą, pirkdami žemių.

1733 m. Mikalojus Komaras nupirko Žemutinės Palėvenės dvarą iš Adomo Lučkos.

Mirus Andriui Komarui, visą nejudamą turtą ėmė valdyti jo brolis Mikalojus Komaras.

Mikalojus Komaras buvo vedęs Teresę Sakalauskaitę ir su ja turėjo 2 sūnus (Ignotą ir Antaną) bei tris dukteris (Ievą, Konstanciją, Kotryną).

1740 m. Mikalojus Komaras surašė testamentą, kuriuo dukterims užrašė pinigų, o sūnums - nejudamą turtą.

Po turto dalybų 1743 m. Žemutinės ir Aukštutinės Palėvenės dvarai atiteko Antanui Komarui.

19 a. pirmoje pusėje Palėvenės dvaras priklausė Antano Komaro sūnui Juozui Komarui - pulkininkui, mirusiam 1847 m. Su žmona Tekle Zyndram-Koscialkovska (mirusia 1855 m.) Juozas Komaras turėjo tris sūnus, kurie po tėvo mirties pasidalijo nejudamą turtą: Teofilis (1800-1863) gavo Panemunę, Vladislovas - Baisogalą, Konstantinas (1813-1880) Raguvėlę ir Palėvenę.

Visi trys broliai turėjo daug palikuonių, todėl Antano Komaro sukauptas turtas vėl buvo išskirstytas. Palėvenės ir Raguvėlės dvarus paveldėjo Konstantino Komaro sūnus Mykolas Komaras (1842-1933).

19 a. pabaigoje-20 a. pradžioje Palėvenės dvaras priklausė Mykolo Komaro broliui Jurgiui Komarui. Po jo mirties Palėvenės dvaras atiteko Bogdanui Komarui (1884-1962) - paskutiniam šio dvaro savininkui.

Bogdanas Komaras buvo vedęs du kartus. Pirmoji žmona Marija Rostropovič mirė 1910 m. Antrą kartą jis vedė Kseniją Katalymovą (1893-1983).

Bogdanas Komaras buvo baigęs Peterburgo žemės ūkio mokyklą ir Krokuvos Jogailos universiteto Agronomijos fakultetą. Užaugino dvi dukras: Ireną ir Mariją.

1940 m. sovietinė valdžia dvarą nacionalizavo. Visa, kas buvo sukurta kelių kartų per šimtmečius, buvo išgrobta ar sunaikinta.

Bogdanas Komaras dar kurį laiką gyveno malūninkų namelyje, slapstėsi pas kaimynus. Vėliau - vežamas į Sibirą, būdamas ryžtingas, ties Čeliabinsku iššoko iš riedančio traukinio ir po kurio laiko grįžo į Lietuvą.

Dukra Irena ištekėjo už Jono Šimkevičiaus ir gyveno Deltuvos valsčiaus Viliukų kaime. Su jais gyveno ir Ksenija Komarienė.

Dukra Marija kurį laiką dirbo Subačiaus valsčiuje. 1943 m. ištekėjo už Kazimiero Balčiūno-Žiuko. Vėliau verčiama aplinkybių keičia gyvenamąją vietą ir randa prieglobstį pas seserį Ireną. Vyrui Kazimierui gavus tarnybą Ukmergės miškų ūkio Pagelažių girininkijoje, šeima apsigyveno Antariškių kaime. Kartu su jais - Ksenija ir Bogdanas Komarai. Šioje šeimoje užaugo dvi dukros - Nijolė ir Violeta,

kurioms ūgtelėjus, senelis paslapčia prasitarė, kad šeima esanti kilminga.

1992 09 11 buvusio Palėvenės dvaro šeimininke tapo Bogdano Komaro vaikaitė Nijolė Marija Milaknienė, kuri išaugino du sūnus: Mindaugą Milaknį ir Egidijų Matulevičių.

Egidijus Matulevičius (g. 1965 03 01 Kovarsko m., Anykščių r.) 1983 m. baigė Panevėžio 12-ąją vidurinę mokyklą.

Dirba įmonėje „Ligrida" savininko padėjėju ir padeda tvarkyti Palėvenės dvarą.

Domisi gamta, žvejyba ir kelionėmis.

Yra Panevėžio apskrities bajorų vadas, LBK sąjungos senatorius.

Žmona - Daiva Dvelytė-Matulevičienė (g. 1965 06 02) dirba prekyboje.

Dukterys - Greta Matulevičiūtė (g. 1985 02 17) ir Karolina Matulevičiūtė (g. 1990 05 12) - moksleivės.

KONDRATAVIČIAI

HERBAS

Sirokomlė

„Syrokomla"

Kondrotavičių giminė kilusi iš Naugarduko apylinkių. Giminės genealogijos lentelėje Kšištofas Michailas Kondratavičius (pažymėtas Nr. 1) 1734 03 27 po tėvo mirties paveldėjo dvarą Polovkovičiuose, kurį perleido vyriausiajam sūnui Petrui, o jaunesniajam sūnui Adomui išmokėjo pinigais.

Adomas Kondratavičius išaugino du sūnus: Anuprą-Antaną (g. 1791 m.) ir Dominiką-Ivaną (g. 1797 m.).

Anupras-Antanas Kondratavičius, kaip nurodo Mykolas Biržiška savo

knygoje „Anuo metu Viekšniuose ir Šiauliuose“, buvo Ksavero Chominskio gydytojas... Mirdamas K. Chominskis, kaip ir kitiems savo tarnautojams, taip pat ir jam dovanojo žemės, iš kurios Anupras-Antanas Kondratavičius išleido sūnų Vladislovą Kondratavičių (g. 1824 m.) mokslan.

Vladislovas Kondratavičius iš kaimynų dar pripirkęs žemės sudarė Meškelių dvarą, 1940 m. turėjusi 140 ha. V. Kondratavičius, baigęs Maskvos universitete matematikos mokslus, mokytojavo Sviločės, Šiaulių, Suvalkų gimnazijose. Vedė Liudviką Šimanską, išaugino 2 dukras ir sūnų Vytautą-Vladislovą Kondratavičių (1874-1942 m.), kuris mirė tremtyje Altajaus krašte, Ongudajuje. Tremtyje 1942 m. mirė ir duktė Marija-Juzefa Kondratavičiūtė kartu su savo vyru Antanu Gadonu.

Vytautas-Vladislovas Kondratavičius buvo vedęs Rozaliją Šarkytę (1883-1978). Jie išaugino sūnų Petrą Kondratavičių (1907-1985), gydytoją, ir dukrą Bronislovą Kondratavičiūtę (1911-1993), pedagogę.

Bronislova Kondratavičiūtė ištekėjo už Jono Švėgždos (1906-1994), teisininko. Jie išaugino du sūnus: Eugenijų-Alvydą Švėgždą ir Joną Švėgždą (1940-1986), žurnalistą.

Kondratavičių giminės ne vienai kartai buvo patvirtinta bajorystė.

Vilniaus bajorų deputatų susirinkimai Kondratavičių giminei patvirtino bajorystę 1835 06 21, 1841 08 02.

Heroldikos departamentas patvirtino sprendimą ir įtraukė į kilmės I knygą (1852 03 31, Nr. 5378), herbas - „Syrokomla“.

Eugenijus-Algirdas Švėgžda (g. 1937 03 18 Kaune) 1947-1955 m. mokėsi Klaipėdos K. Donelaičio vidurinėje mokykloje, 1960 m. baigė Vilniaus universiteto Teisės fakultetą.

Dirba Panevėžio advokatų kontoroje - advokatas.

Tėvynės sąjungos (Lietuvos konservatorių) partijos narys.

Eugenijui-Algirdui Švėgždai 1995 11 25 patvirtinta bajorystė (LBKS Legitimacijos tarybos rejestro Nr. 154).

Šiuo metu valdo grąžintą 80 ha žemės.

Žmona - Teresė Buivytė-Švėgždienė (g. 1937 08 12 Pliuškių k., Radviliškio r.) 1945-1948 m. lankė Legečių pradžios mokyklą Radviliškio r., 1948-1955 m. - Baisogalos vidurinę mokyklą, 1957-1962 m. - Vilniaus universiteto Istorijos-filologijos fakultetą.

Šiuo metu yra pensininkė. Mėgsta gerą knygą ir poilsį gamtoje.

Vaikai: sūnūs - Algirdas ir Kęstutis (g. 1963 m.), baigę aukštąjį mokslą, yra verslininkai.

Dukra - Skirmantė (g. 1970 m.), baigusi vidurinę mokyklą.

KONTAUTAI

HERBAS

Pomianas

„Pomian“

Apie Kontautų protėvius Lenkų herbyne pagal Nieseckį (t. 1, p. 762) rašoma: Kontautas - garbus vyras Žemaičių kunigaikštystėje, vietinius žemvaldžius nuo Zigmanto sūnaus Mykolo atitraukė pas kunigaikštį Kazimierą, už tai gavo nuo jo Žemaičių seniūniją 1441 m.

Kontautų palikuonis Juozas dalyvavo 1831 m. sukilime. Reginos Kontautaitės tėvui Zigmui-Jonui Kontautui bajorystę patvirtino 1883 12 22 Kauno gubernijos bajorų susirinkimas, remdamasis Vilniaus gubernijos bajorų deputatų 1807 07 12 ir 1844 06 17 susirinkimų (LVIA. 284 str. IX t.) nutarimais, kad Kontautų giminė būtų įrašyta į Bajorų šeštąją knygą.

Zigmas-Jonas Kontautas buvo baigęs mokslus Leipcige ir Čikagoje. Buvo Ukmergės aps. Bajorų teismo prisiekęs teisėjas. Ukmergės apskrityje turėjo didelių dvarų, iš kurių po žemės reformos liko tik Traupio II 150 ha dvaras, kuris 1940 m. buvo nacionalizuotas.

Regina Kontautaitė-Gaučienė (g. 1925 01 10 Traupių II dvare, Panevėžio aps.), pensininkė.1932-1937 m. mokėsi namie. Buvo samdomas privatus mokytojas, 1938-1940 m. lankė Panevėžio lenkų gimnaziją, o 1940-1941 m. - Panevėžio 2-ąją gimnaziją.

1941 06 14 su motina ir seserimi buvo ištremta į Sibiro Altajaus kraštą. 1946 m. spalio mėn. nelegaliai grįžo į Kauną. 1947 m. Panevėžio 2-oje gimnazijoje eksternu išlaikė egzaminus ir gavo brandos atestatą. Dirbo Kaune korektore „Spindulio“ ir „Aušros“ spaustuvėse. Priklauso Lietuvos lenkų sąjungai, yra tremtinių draugijos narė, LBKS narė.

Vyras Kazys Gaučas (g. 1924 m.), studijavęs aukštąjį mokslą.

Abu su žmona mėgsta gerą literatūrą, keliones.

Duktė Vanda Gaučaitė-Gobienė (g. 1951 m.), inžinierė chemikė. Turi sūnų Artūrą Gobį (g. 1976 m.), Kauno medicinos akademijos studentą.

KONTAUTAI

HERBAS

Koscieša

„Košziesza“

Istoriniuose šaltiniuose rašoma, kad Kontautas (Kontowt, Kintowt) buvo vienas iš tų Lietuvos bajorų, kurie Horodlėje susigiminiavo su lenkų bajorais. Kontautas 1435-1438 m. yra buvęs Žemaičių seniūnas, kai Didysis Lietuvos kunigikštis Žygimantas Kęstutaitis seniūną Kęsgailą pašalino iš seniūno pareigų.

Kontautai Lietuvos-Lenkijos valstybėje užėmė įvairias karines pareigas, turėjo įvairius urėdus (LVIA, f. 391).

Adomas Kantautas (g. 1871 08 11 Daškonių dvare, Dotnuvos vls., Kėdainių aps.) mokytis pradėjo Peterburge, bet vėliau persikėlė į Šiaulių gimnaziją ir 1887 m. joje baigė 4 klases. Paskui visą laiką ūkininkavo Daškonyse. Ten ir mirė 1943 04 08.

A. Kantautas palaikė lietuvišką spaudą. 1917 m. dalyvavo kartu su kitais Kėdainių aps. delegatais Vilniaus konferencijoje. Pakelbus Lietuvos nepriklausomybę organizavo savanorius, supirkinėjo iš vokiečių ginklus. Nuo pat 1919 m. priklausė Lietuvos šaulių sąjungai, vėliau Pažangos partijai ir Tautininkų sąjungai. Už nuopelnus Lietuvai apdovanotas Gedimino ordino medaliu.

Adomas Kantautas sukūrė gražią, išauklėtą grynai lietuviškos dvasios šeimą - sūnų Adomą ir dukrą.

Adomas Kantautas (g. 1910 01 19 Daškonių dvare, Kėdainių aps.) 1928 m. baigė Kėdainių gimnaziją, 1928-1930 m. studijavo Kauno universitete elektrotechniką, 1930-1934 m. - Prekybos institute Kopenhagoje. 1934-1936 m. buvo Šiaulių valstybinės vidurinės prekybos mokyklos direktorius, 1939 m. - Tauragės maisto fabriko direktorius, 1944 m. pasitraukė į Vokietiją, 1947 m. emigravo į Kanadą.

1960 m. magistro laipsniu baigė Vašingtono universitetą (Seatle), įgydamas bibliotekininko specialybę. Grįžęs iš JAV į Kanadą, dirbo Alberfas universiteto bibliotekoje, Edmontone iki 1975 m. Pradžioje buvo knygų užsakymų direktoriaus padėjėju, vėliau retų knygų lotynų k. ir skandinavų, suomių, estų ir lietuvių knygų kataloguotoju. Iš savo specialybės paskelbė straipsnių anglų ir lietuvių žurnaluose. Pagrindinis jo veikalas - dvi bib-

liografijos knygos A Lithuanian Bibliography (1975 m.) ir Supplement to a Lithuanian Bibliography (1979 m.). Pirmajame tome suregistruota 10 168 lietuviškų ir lituanistinių leidinių, antrajame - 4125. Šalia savo specialybės Edmontone buvo veiklus LB narys, dažnas jos valdybos pirmininkas. Bendradarbiavo spaudoje.

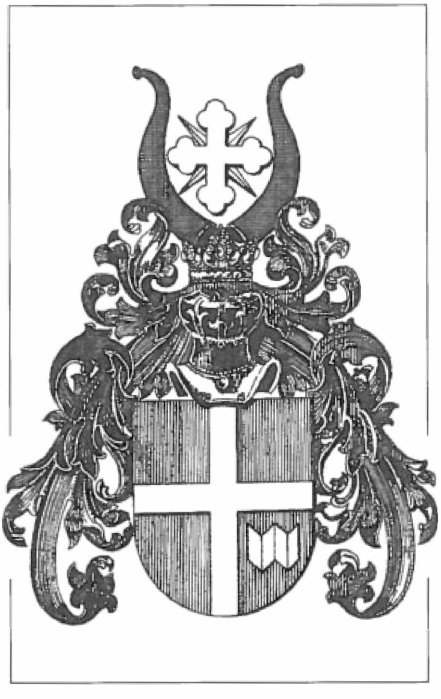

KOREIVAI

HERBAS

Dembno

„Dębno“

Koreivos - sena Lietuvos didikų giminė. Albertas Koreiva 1413 m. Horodlės akto metu gavo herbą „Dębno“.

Koreivų giminėje buvo kariškių, politinių veikėjų, žemvaldžių ir kt.

Iki sovietinės okupacijos Koreivos turėjo žemės valdų Gaižuvėlės k., Babtų vls., Kauno apskrityje.

Vytautas Koreiva (g. 1930 01 02 Kauno m.) 1937-1941 m. mokėsi Babtų vls. Panevėžiuko vidurinėje mokykloje, 1946-1952 m. - Kauno m. darbo jaunimo vidurinėje mokykloje, 1954-1959 m. - Joniškėlio žemės ūkio technikume, 1966-1970 m. - Vilniaus universiteto Teisės fakultete.

Dirbo statybinių medžiagų pramonėje, kur gavo nusipelniusio pramonės darbuotojo garbės vardą.

Domisi politine literatūra, mėgsta gamtą.

Bajorystės patvirtinimo akto rejestro Nr. 562.

Žmona Birutė Čipkutė-Koreivienė (g. 1932 04 24), ekonomistė.

Duktė Rūta Koreivaitė-Jankuvienė (g. 1958 10 13 Vilniaus m.), vokiečių kalbos mokytoja.

Turi tris vaikus: Ingą (g. 1980 m.), Edviną (g. 1982 m.) ir Aureliją (g. 1995 m.)

KOVZONAI

HERBAS

Trimitai

„Trąby“

Pagal 1678 ir 1681 m. Ašmenos bajorų seimelio protokolus į Lietuvos Didžiosios Kunigaikštystės Ašmenos pavietą atvyko 14 amžiuje žymiausi Kovzonų giminės atstovai: Antanas Kovzonas buvo tarp 1763 m. pasirašiusių Lietuvos bajorų manifestą; Ignacijus Kovzonas 1764 m. dalyvavo karaliaus Stanislovo Augusto Poniatovskio elekciniame seime; Ignacijus Kovzonas - 1823 m. buvo Trakų pavieto teismo vykdytojas; Mikalojus Kovzonas (g. 1791 m.) - lietuviškos šakos pradininkas.

Visi Kovzonai ir jų palikuonys 16-19 a. Ašmenos paviete valdė: Kotanės, Vileikavičių, Lošos, Stažinkos, Jaciūnų, Trakelių, Astravo, Akmeniškių ir kitus dvarus.

Vilniaus gubernijos bajorų deputatų susirinkimo (1808 04 09, 1841 12 22 protokolo Nr. 4944; 1858 01 17 Nr. 562) nutarimais buvo patvirtinta Kovzonams bajorystė įrašant į Bajorų knygos I dalį (LVIA, f. 391, b. 733, ap. 1).

Bajorai Kovzonai dalyvavo 1863 m. sukilime. Karolis Kovzonas, jo žmona Viktorija, duktė Marija už tai buvo ištremti į Permės guberniją, o jų Trakelių dvaras buvo konfiskuotas; Kazimieras Kovzonas - ištremtas į Beloziorską; Gabrielius Kovzonas - į Vologdą.

Donatas Kovzonas, gimnazijos mokytojas, už ryšius su sukilėliais pašalintas iš tarnybos ir jam paskirta policijos priežiūra, o jo sūnus Liudvikas, žemės ūkio instituto studentas, ištremtas į Permės guberniją; Stanislovas Kovzonas - į Tobolsko guberniją, o Sokolkų dvaras konfiskuotas.

Juzefas Kovzonas (g. 1835 12 22) laimingo atsitiktinumo dėka represijų išvengė. Jis buvo vedęs bajoraitę Rozaliją Šulską. Jie išaugino devynis vaikus.

Vyriausioji jų dukra Anna-Bronislava (1865-1950) 1888 m. ištekėjo už Grigaliaus Dolženkos (1865-1912). Jie užaugino tris dukteris ir keturis sūnus (sūnaus Juzefo (1907-1979) duktė Anna ištekėjo už Rimeikos). Visi jie bei jų palikuonys gyveno ir gyvena Vilniuje.

Kitų Kovzonų giminės šakų palikuonys gyvena JAV (apie 40 šeimų), Lenkijoje, Prancūzijoje.

Anna Dolženko-Rimeikienė (g. 1940 01 14 Vilniuje) 1961 m. baigė Vilniaus finansų ir kredito technikumą. Įsigijo buhalterės specialybę.

1996 m. kartu su prof. Tadeušu Kovzonu, gyvenančiu Prancūzijoje, išleido knygą apie Kovzonų giminės dalyvavimą 1963 m. sukilime.

Laisvalaikiu lanko teatrą, koncertus, keliauja.

Yra LBKS iždininkė, senatorė.

Vyras - Vytautas Rimeika (g. 1935 01 05), pensininkas.

1968 m. baigė Kauno politechnikos institutą. Inžinierius mechanikas.

Duktė - Jūratė Rimeikaitė-Overlingienė (g. 1962 05 14 Panevėžio m.)

1985 m. baigė Vilniaus universiteto Žurnalistikos fakultetą.

Jos vyras Rytis Overlingas (g. 1963 10 16) yra baigęs Kauno politechnikos institutą, radijo inžinierius.

Augina dukrą Eveliną (g. 1986 11 14 d.), moksleivę.

Svetlana Vorobjova-Kanapickienė (g. 1960 06 20 Vilniaus m.) 1967-1977 m. mokėsi Vilniaus 25-oje vidurinėje mokykloje, 1978-1983 m. studijavo Vilniaus universiteto Ekonomikos fakultete.

Baigusi vidurinę mokyklą pradėjo dirbti Staklių gamykloje. Nuo 1987 m. dirbo statybinėje organizacijoje buhaltere, nuo 1997 m. - AB „Dvarčionių keramika" firminėje parduotuvėje direktoriaus pavaduotoja, o šiuo metu yra AB „Dvarčionių keramika" prekybos salono vedėja.

Yra LBK sąjungos iždininkė ir senatorė. Mėgsta grožinę literatūrą, gėles ir gyvulius.

Vyras - Valentinas Kanapickas (g. 1958 03 06 Vilniaus m.) yra privačios įmaonės direktorius komercijai.

Duktė Elena Kanapickaitė (g. 1982 04 19 Vilniaus m.) ir sūnus Algimantas Kanapickas (g. 1985 05 26 Vilniaus m.) - moksleiviai.

KRAUZAI TYZENHAUZAI

HERBAS

Krauzenas

„Die Krausen"

Baronai Krauzai Livonijoje valdė Kelės baroniją, Dorparto (dab. Tartu sritis Estijoje) paviete iki 15 amžiaus.

Manoma, kad 16 a. viduryje, skilus Livonijos ordinui į katalikus ir protestantus, neatsisakę katalikybės pasitraukė į LDK-stę. Žinomiausiais giminės pradininkais laikomi baronas Elehardas Krauzė ir jo žmona Katryna Tyzenhauz (Tiesenhaus) iš Holšteino kilusios giminės. Baronai turėjo sūnų Vilhelmą, kuris 16 a. pabaigoje buvo LDK-stės stovyklininkas. Jo sūnus Jurgis buvo Livonijos medžioklis, o jo sūnus Gotlybas, Livonijos stovyklininkas, turėjo sūnų Kristupą, nuo kurio prasidėjo LDK-stėje dvi šakos - Aukštaitijos-Upytės (Panevėžio) ir Žemaičių šaka, iš kurios ir kilo Remesų giminė.

Privilegijas Krauzų giminei teikė LDK didieji kunigaikščiai ir Lenkijos karaliai: Žygimantas Augustas (1572 m.), Steponas Batoras (1578 11 30), Žygimantas III Vaza (1588 01 03), Jonas Kazimieras (1660 05 10), Jonas Sobieskis (1677 01 20). Vėliau barono titulus ir privilegijas šiai giminei tvirtino Peterburgo Heroldikos departamentas (LVIA).

Alvidas Remesa (g. 1951 07 08 Kaune) 1957-1962 m. mokėsi Kauno J. Naujalio meno mokykloje, 1962-1968 m. - Kauno 2-je vidurinėje mokykloje, 1973-1978 m. - Kauno J.Gruodžio konservatorijoje, 1978-1983 m. - Lietuvos muzikos akademijoje.

Yra Klaipėdos universiteto Menų fakulteto muzikos istorijos ir teorijos katedros docentas, Klaipėdos universiteto Muzikologijos instituto direktorius.

Lietuvos kompozitorių sąjungos narys (1985); Lietuvių Katalikų mokslų akademijos Klaipėdos skyriaus įkūrėjas ir pirmininkas (1991); Lietuvos bažnytinės muzikos „Šventos Cecilijos" draugijos atkūrėjas ir pirmininkas (1989); Lietuvos pranciškonų pasauliečių ordino atkūrėjas ir nacionalinis ministras (1990); laikraščio „Ža-

liasis pasaulis" redkolegijos narys (1992); pasaulio lietuvių religinio-kultūrinio žurnalo „Švento Pranciškaus varpelis" redaktorius ir administratorius (1992-94); Kembridžo tarptautinio bibliografijos centro 16-to enciklopedinio leidinio „Who's Who in Music and Musician" narys kandidatas (1998).

Lietuvos bajorų karališkosios sąjungos senatorius.

Alvidui Remesai barono Krauzės ir Tyzenhauzo titulas ir herbas su amžina paveldo teise pirmagimiams sūnums patvirtintas ir įteisintas princo Viljamo I-jo Dominos Lucius V-jo sertifikatu-patentu (JAV, 1996 11 29), tarptautinio Kilmingųjų draugijos Gulbės ordino Riterio laipsnio kavalierius ir Kilmingųjų rūmų narys (JAV, 1996), Alabona-Ostrogojsk karališkosios dinastijos Kilmingųjų asociacijos narys (JAV, 1996), imperatoriaus Karolio Didžiojo riterių ordino, kunigaikštiškojo Teisingumo ordino Kryžiaus riteris (Vokietija, 1997 04 09), karališkojo Šlovės Alabonos Lokio ordino teisingumo riteris komandoras (JAV, 1997 06 10), Kilmingųjų draugijos Gulbės ordino Alabonos karališkosios dragūnų gvardijos pulkininkas leitenantas (1997 11 29), tarptautinio kilmingųjų instituto narys korespondentas (JAV, 1997), tarptautinės kilmingųjų, genealogijos, heraldikos ir istorijos mokslo „The Augustan" asociacijos ir žurnalo narys korespondentas (JAV, 1998).

Yra trijų knygų autorius, paskelbė 80 mokslinių straipsnių, skaitė pranešimus mokslinėse konferencijose Lietuvoje, Lenkijoje, Niujorko ir Kennebankport'o pranciškonų vienuolynuose (1992).

Apdovanotas popiežiaus Jono Pauliaus II-jo apaštališkuoju palaiminimu (diplomas, 1992 06 24 Vatikanas), aukščiausio lygio Lietuvos valstybine stipendija (1997) ir t.t.

Žmona Alvyda Korženiauskaitė-Remesienė (g. 1952 08 06), inžinierė.

Dukra Greta Remesaitė (g. 1980 11 19), moksleivė.

Sūnus Marijus Remesa (g. 1984 05 31), moksleivis.

Irena Remesaitė-Janiukštienė (g. 1941 06 05 Kaune) 1948-1952 m. mokėsi Kauno 25-oje pradžios mokykloje, 1952-1959 m. - Kauno 17-oje vidurinėje mokykloje, 1974-1978 m. - Kauno kooperacijos technikume.

UAB „Mažasis grūdelis" direktorė.

Laisvalaikiu mėgsta skaityti grožinę literatūrą, domisi muzika, bioenergetika.

Vyras - Konstantinas Janiukštis (g. 1939 05 06), baigęs aukštąjį mokslą.

Duktė Eglė Janiukštytė-Kupliauskienė (g. 1964 02 23), baigusi aukštesniąją meno mokyklą. Turi asmeninę prekybos įmonę. Domisi floristika ir fotografija.

Sūnus - Darius Kupliauskas (g. 1988 12 29), moksleivis.

Gracijonas Remesa (g. 1949 03 25 Kaune), pensininkas.

Mokėsi 1956-1967 m. Kauno 17-oje vidurinėje mokykloje;

1971 m. baigė Kauno politechnikumą.

Žmona - Salomėja Remesienė (g. 1946 08 21) baigusi vidurinį mokslą, dirba apskaitininke.

Sūnus - Gracijus Remesa (g. 1974 12 18), Kauno politechnikos universiteto studentas.

KULAKAUSKAI

HERBAS

Koscieša

„Kościesza"

Kulakauskų giminės kilmingumo medis buvo sudarytas 1870 m. 1905 m. dokumentas vėl patvirtino šios giminės bajorystę. Jame pažymėtos giminės narių gimimo ir mirimo datos, taip pat giminės nuosavybės įsigijimo ir praradimo metai (LVIA).

Giminės genealoginis medis prasideda nuo Stanislovo Kulakausko, kuris gyveno 17 a. gale ir 18 a. pradžioje. Jo žmona buvo taip pat bajorė Elžbieta Verečauskaitė. Jie valdė Didkiemį netoli Šilalės ir turėjo du sūnus - An-

taną ir Motiejų. Antanas turėjo 3 sūnus: Mataušą, Jurgį ir Vasilijų.

Vasilijus (g. 1800 m.) turėjo dukrą Oną (g. 1849 m.), kuri ištekėjo už Domininko Narbuto. Jų sūnus Jurgis (1879-1963) 1911 m. išvyko į JAV ir turėjo sūnų Tufli Narbut (1914-1941), kurio sūnus Robertas G. Narbut gyvena Colorado Springs vietovėje.

Motiejus Kulakauskas 1749 m. paveldėjo Struikų-Vaišnoriškės dvarą netoli Šilalės. Šią nuosavybę 1780 m. paveldėjo jo sūnūs: Steponas ir Juozas. Steponas Kulakauskas turėjo sūnų Ignotą-Antaną (g. 1776 m.), kurio sūnus Petras-Povilas (1814-1892) vedė bajoraitę Emiliją Bukontaitę iš Varnių. Jų sūnus Juozas Kulakauskas (g. 1860 m.) vedė bajoraitę Julijoną-Scholastiką Vazgirdaitę. Jų sūnus Nikodemas Kulakauskas (1890-1975), gimęs Nevardėnų k., Telšių apskr., 1911 m. nuvyko į JAV ir apsigyveno Čikagoje, kur vedė Teodorą Barvydaitę (1893-1973). Porą metų pagyvenę netoli Cicero vietovės, 1918 m. persikėlė į Mičigano valstijos Albion vietovę, kur Nikodemas Kulakauskas įsidarbino Albion Malleabe Iron Company darbininku liejiku. Jie susilaukė 14 vaikų (Julius, Stella, Teodora, Joseph, Victor, Michael, Paulina, Ernest, George, Stanley, John, Casper, Sophia ir Lawrence). Iš jų radosi daugiau kaip 150 palikuonių, kurių dauguma gyvena Mičigano valstijoje.

Paulina Kulakauskaitė (g. 1926 m.) ištekėjo už kroato emigranto sūnaus Frank Passic (1919-1974). Jie turėjo sūnų Franką.

Frank Passic (g. 1953 04 19 JAV, Mičigano valst. Albion m.) 1971 m. baigė Albiono aukštąją mokyklą, o 1975 m. - Mičigan Spring Arbor koledžą. Įsigijo socialinių mokslų bakalauro laipsnį.

Istorikas rašytojas ir radijo pranešėjas.

Vienas iš Lietuvos numizmatikos Amerikoje sąjungos įkūrėjų ir jos leidinio „The Knight" leidėjas. Parašė daug straipsnių apie Lietuvos pinigus. Buvo daug kartų apdovanotas JAV numizmatikų parodose už Lietuvos pinigų kolekcijas. Iki 1978 m. buvo Balzeko muziejaus apie Lietuvos kultūrą „Balzekas Museum of Lithuanian Culture" Čikagoje numizmatikos skyriaus kuratorius.

Yra Lietuvos-Amerikos genealoginės draugijos narys, o iki 1996 m. buvo jos direktorių taryboje.

Šios draugijos leidinyje „Genealogija" 1996 m. paskelbė straipsnį apie Mičigano valst. Albiono miesto lietuvius.

KUMPIKEVIČIAI

HERBAS

Vanagas

„Jastrzębiec“

Apie bajorus Kumpikevičius randama istorinių duomenų jau 18 a. pradžioje.

Bartolomėjaus Kumpikevičiaus sūnus Antanas 1724 02 08 pateikė Panevėžio žemės teismui dovanojimą aktą, pagal kurį savo giminės Šilainių dvarą su valstiečiais perduoda savo sūnums Petrui, Jurgiui, Stanislovui ir Jonui-Juozapui.

1750 04 18 sudaryta, o liepos 10 d. Upytės pavieto žemės teismui buvo pristatyta sutartis, kad Antano Kumpikevičiaus sūnūs Petras, Jurgis ir Stanislovas Šilainių dvarą perduoda broliui Jonui-Juozapui.

Bajorų Kumpikevičių bajorystė buvo patvirtinta Vilniaus ir Kauno gubernijų bajorų deputatų susirinkimo 1800 10 02, 1840 11 14, 1845 10 19, 1859 10 19. Be to, bajoriškas privilegijas Klumpikevičiams patvirtino Valstybės senato Heroldijos departamentas 1861 02 15 (Nr. 2603) ir įrašė į Bajorų kilmės knygos 1-ąją dalį (LVIA, f. 391, ap. 7, b. 1853a, l. 81-82).

Giedrės Kumpikaitės (g. 1940 07 03 Kaune) tėvas Julius (Julijonas) Kumpikevičius yra gimęs 1910 04 29 Čapiškių dvare, Šiaulių aps. Jo krikšto dokumentuose rašoma, kad jo tėvas Pranciškus Kumpikevičius (g. 1873 02 03) yra Šiaulių apskrities bajoras (LVIA, f. 669, ap. 16, b. 180, l. 232, par. 32).

1944 m. Giedrė Kumpikaitė kartu su tėvais pasitraukė iš Lietuvos į Vokietiją. Gyvendama Vokietijoje lankė lietuvių mokyklą.

1949 m. nuvyko į JAV ir apsigyveno Niujorke. 1949-1954 m. mokėsi Apsireiškimo mokykloje Brukline, Niujorke, 1954-1958 m. - Vyskupo Mc Donnel memorialinėje aukštojoje mokykloje Brukline, Niujorke, 1958-1965 m. - Hunter institute, kur 1961 m. įsigijo bakalauro laispnį, o 1965 m. - magistro laipsnį.

1970-1974 m. baigė aspirantūrą Niujorko universitete ir apgynė doktoratą iš prancūzų kalbos ir literatūros. Tapo filosofijos mokslų daktare.

Dėstė vidurinėse mokyklose prancūzų, vokiečių, lotynų ir anglų kalbas. Yra prancūzų kalbos ir literatūros profesorė - Long Islan University - C. W. Post, New York.

Gyvendama Amerikoje dalyvavo lietuvių visuomeninėje veikloje. Priklausė korporacijai „Neo-Lithuania", Niujorko Tautinei sąjungai, Americane Association of Teatchers of French. LBK sąjungos Legitimacijų tarybos patvirtinta 1997 metais. Bajorystės pripažinimo akto rejestro Nr. 279.

Domisi muzika, menu, prancūzų kalba ir literatūra.

Vyras - Povilas Stravinskas (g. 1950 03 01) baigė Maskvos konservatoriją. Pianistas. Lietuvos Filharmonijos solistas. Nusipelnęs Lietuvos artistas.

Kazimieras Kumpikas (g. 1944 02 15 Kaune) 1950-1954 m. mokėsi Kauno 28-oje pradžios mokykloje, 1954-1961 m. - Kauno 1-oje vidurinėje mokykloje.

1966 m. baigė Kauno politechnikos institutą.

1968-1971 m. buvo Kauno politechnikos instituto aspirantūroje ir apgynė technikos mokslų daktaro disertaciją. Jam suteiktas docento vardas.

1977-1978 m. studijavo Drezdeno technikos universitete, 1981-1982 m. - Vienos technikos universitete, 1993-1994 m. - Šveicarijos mokymo centre TRANSFER.

Žmona - Birutė Sakalauskaitė-Kumpikienė (g. 1947 03 07) baigusi aukštąjį mokslą. Dirba Kauno J. Naujalio muzikos gimnazijos fortepijono skyriaus vedėja.

Duktė Daiva Kumpikaitė (g. 1974 10 10), baigusi Kauno medicinos akademiją, mokėsi Bonos universitete.

Sūnus Vytis Kumpikas (g. 1980 03 17), Kauno medicinos universiteto studentas.

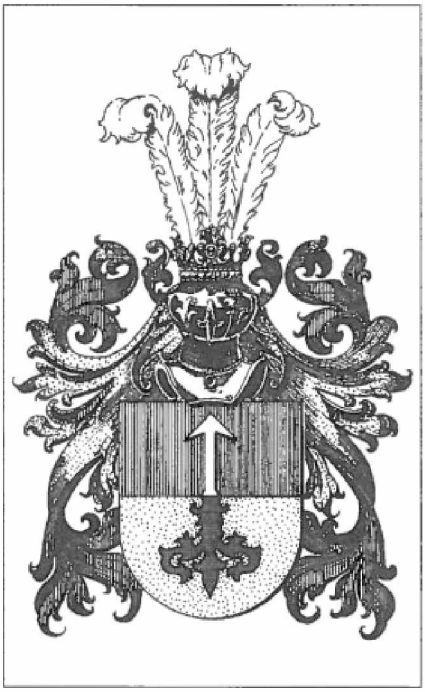

KUŠLEIKAI

HERBAS

Niesobia

„Niesobia"

Iš LVI archyvo dokumentų matyti ši Kušleikų bajorystės raida.

1810 04 06 Vilniaus gubernijos bajorų deputatų susirinkime Kušleikų giminei buvo paskirtas „Niesobia" herbas.

1832 12 19 tas pats Bajorų deputatų susirinkimas patvirtino Kušleikų bajorišką kilmę ir herbą.

1854 07 13 Kauno gubernijos bajorų deputatų susirinkimas patvirtino Kušleikų bajorystę ir 08 19 išdavė bajorystės patvirtinimo pažymėjimą.

1855 01 28 Heroldijos komitetas patvirtino Kušleikų giminės herbą „Niesobia".

1873 11 07 Šiaulių pavieto bajorų maršalka patvirtino Kušleikų herbo priklausomybę.

Pagal Kušleikų giminės dokumentus, esančius LVI archyve, Motiejaus-Aleksandro Kušleikos sūnus Jonas apie 1680 m. paveldėjo Žemaičių kunigaikštystėje, Telšių apskrityje, žemės valdas. 1748 m. surašytas kitas aktas, kuriame pažymėta, kad tas žemes paveldėjo Motiejaus-Aleksandro sūnūs ir jo vaikaitis Teodoras ir kt. 1793 m. Teodoro sūnus Kazimieras savo dalį pardavė.

Iš 19 amžiaus turima duomenų, kad Žemaičių bajoro Antano Kušleikos ir Šiaulių rajono bajoraitės Teklės Pacevičiūtės-Kušleikienės duktė yra Prano Šilbajorio motina ir dabar savo bajorystę atstačiusių brolių Algirdo ir Rimvydo Šilbajorių senelė.

Algirdas Šilbajoris (g. 1927 07 26 Kretingoje) pradžios mokyklą baigė Kretingoje. Iki 1943 m. mokėsi Kretingos „Šventosios" gimnazijoje. 1944 m. pasitraukė į Vokietiją. 1947 m. baigė Augsburge lietuvių gimnaziją. 1948 m. įstojo į Johannes Gutenbergo universitetą Mainco mieste, kur studijavo žurnalistiką. 1949 m. emigravo į Ameriką. Dirbo įvairius darbus, kol įsitvirtino ir 30 metų iki pensijos dirbo karinės aviacijos instrumentų projektavimo skyriaus viršininko pareigose. Gyvendamas Vokietijoje buvo skautų akademikų „Vytis" korporacijos senjoras. Amerikoje aktyviai dalyvavo lietuvių sporto klubo „Atletas" veikloje ir Bruklino kultūros židinio statybos ir išlaikymo darbuose. Trejus metus buvo Kultūros židinio fondo valdybos pirmininku. Už tą veiklą 1974 m. buvo apdovanotas „Darbininko" savaitraščio Brukline specialiu žymeniu. Taip pat 10 metų buvo Lietuvių kredito unijos „Kasa" tarybos nariu.

Priklauso Daytono Beach Lietuvių klubui, dainuoja „Sietyno" chore ir redaguoja kasmet du kartus išeinantį užsienio lietuvių vyskupo P.Baltakio, OFM, „Vyskupo informacijos" biuletenį. Lietuvių klube jau keletą metų eina vicepirmininko pareigas. Rašo straipsnius bei korespondencijas išeivijos laikraščiuose ir renka pašto ženklus.

Priklauso LBK sąjungai.

Žmona - Danutė Galinytė (g. 1927 01 17 Kybartuose) baigė gimnaziją pabėgėlių stovykloje Vokietijoje. Amerikoje dirbo raštinės skyriaus vedėja, dabar pensininkė.

Algirdas ir Danutė Šilbajoriai turi du sūnus - Robertą ir Paulių.

Robertas Šilbajoris (g. 1952 03 11) baigė studijas magistro laipsniu jūrų

biologijos srityje. Dirba universiteto laboratorijos mokslinių tyrimų skyriuje. Su amerikiete žmona augina dvi dukteris - Lydia ir Emily.

Paulius Šilbajoris (g. 1957 09 08) baigęs gimnaziją dvejus metus mokėsi kolegijoje. Dirba elektros tinklų tiesimo planavimo sistemoje. Su žmona Daiva augina dukterį Kristiną, studijuojančią kolegijoje, ir dvynukus - Andrių ir Laurą, kurie mokosi gimnazijoje.

Rimvydas Šilbajoris (g. 1926 01 06 Kretingoje) pradžios mokyklą baigė Kretingoje. Pradėtą vidurinį mokslą Kretingos gimnazijoje 1946 m. užbaigė Vokietijoje.

1949-1953 m. studijavo Antioch koledže (JAV) ir užbaigė bakalauro laipsniu.

1954-1962 m. studijavo Kolumbijos universitete ir baigė magistro ir daktaro laipsniu (filosofijos specialybė). Baigęs mokslus profesoriavo Ohio universitete. Yra Latvijos mokslų akademijos garbės daktaras.

Literatūros tyrinėtojas, kritikas. Išleido knygų apie rusų ir lietuvių literatūrą: Perfection of Exile, 1970, Žodžiai ir prasmė, 1982, Netekties ženklai, 1992 ir kt. Paskelbė straipsnių JAV amerikiečių ir lietuvių išeivijos periodikoje, yra vienas iš „Lietuvių egzodo literatūros 1945-1990" (1992) redaktorių ir autorių.

Žmona - Milda Žamžickaitė-Šilbajorienė (g. 1925 03 28) mokėsi universitete. Namų šeimininkė.

Turi sūnų Aleksą ir dukterį Viktoriją.

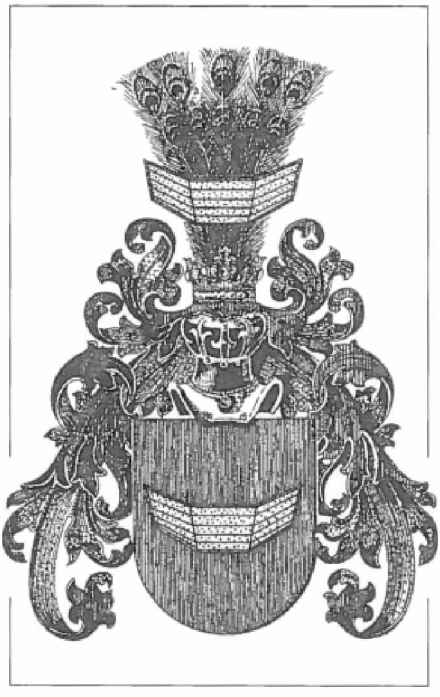

LECHAVIČIAI

HERBAS

Valtis

„Łodzia"

Raseinių apskrities maršalkos kanceliarija 1819 12 29 yra davusi Adomui Lechavičiui pažymėjimą, kuriuo patvirtinama, kad Steponas, Pranciškus, Petras, Adomas ir Motiejus, Motiejaus sūnus, jų pusbroliai ir kt. Lechavičiai Senato ir Vilniaus gubernijos maršalkos bei Raseinių apskrities maršalkos Mykolo Riomerio įsaku, remiantis 1799 01 7/18 Vilniaus gubernijos bajorų deputatų suvažiavimo dekretu, įrašomi į bajorų deputatų suvažiavimo knygas. Herbas „Łodzia" patvirtintas Vilniaus vaivadijoje 1804 m. Jau nuo 1816 08 31 Lechavičių gi-

minė yra įrašyta į bajoriškos genealogijos knygas. Vilniaus iždo rūmuose pažyma išduota 1816 09 02 (LVIA, f. 391, ap. 4 ir f. 515, ap. 15). Protėvių valdos buvo Rauškės ir kt. dvarai Šilalės r.

Vladas Stankus (g. 1920 12 09 Didkiemio k., Šilalės r.) 1927-1931 m. mokėsi Didkiemio pradžios mokykloje, 1939-1942 m. - Telšių amatų mokykloje.

1951 m. buvo su šeima ištremtas į Irkutsko srities Zimos rajono Meždugrankos kaimą. Grįžo į Lietuvą 1958 m.

Žmona - Ona Stankienė (g. 1930 07 18), pensininkė.

Vaikai - Antanas ir Stasys.

Antanas Stankus (g. 1951 05 01 Tauragės m.) 1958-1969 m. mokėsi Tauragės 1-oje vidurinėje mokykloje, 1974 m. baigė Kauno politechnikos institutą.

1993-1994 m. pastatė privačią 400 darbo vietų šiuolaikišką tekstilės įmonę Tauragėje.

Yra bendros Lietuvos ir Danijos įmonės UAB „Švytis" generalinis direktorius.

Mėgsta aktyvų poilsį, keliones.

Žmona Birutė Stankienė (g. 1951 03 16), baigusi spec. vidurinį mokslą.

Sūnūs - Darius Stankus (g. 1976 05 02) ir Linas Stankus (g. 1979 04 01) - Vilniaus universiteto studentai.

Stasys Stankus (g. 1955 05 08 Irkutske, Rusija) mokėsi 1962-1973 m. Tauragės 1-oje vidurinėje mokykloje, 1978 m. baigė Kauno politechnikos institutą.

Dirba akcinėje bendrovėje „Pajūris" vyr. inžinieriumi.

Mėgsta sportą, muziką ir automobilius.

Žmona - Irena Stankuvienė (g. 1954 12 05), gydytoja.

Duktė - Raimonda Stankutė (g. 1979 07 24), Kauno medicinos akademijos studentė.

Sūnus - Robertas Stankus (g. 1986 11 28), moksleivis.

LENKEVIČIAI

HERBAS

Kotvičas

„Kotwicz"

Lenkevičių giminės genealoginėje-istorinėje byloje rašoma, kad Jokūbas Lenkevičius 1724 05 02 Vaidotų dvarą užrašė savo sūnums Jonui ir Jurgiui. 1762 04 04 Jonas ir Jurgis Lenkevičiai šį dvarą pardavė. Šioje byloje taip pat surašyti metrikai visų Lenkevičių nuo 1732 iki 1909 m.

Lenkevičių giminės bajorystė buvo patvirtinta Vilniaus ir Kauno bajorų deputatų susirinkimų 1820, 1836, 1840, 1852, 1861 metais. Be to, Valstybės senato Heroldijos departamento nutarimais 1856 08 09 ir 1861 12 12 Nr. 4899, 9975 Lenkevičiai buvo įrašyti į Bajorų genealoginės knygos 1-ą dalį. Naujai gimę pagal šio Heroldijos departamento 1865 11 11, 1879 01 06, 1898 05 01, 1899 05 07 nutarimų Nr. 1382 buvo taip pat įrašyti į šią Bajorų knygą (LVIA, f. 391, ap. 11, 1913 m., b. 28, l. 1-2).

Elena Lenkevičiūtė (g. 1912 09 09) 1934 04 14 ištekėjo už Adomo Šileikos. Jie turėjo dukterį Reginą.

Regina Šileikaitė-Pocevičienė (g. 1936 05 10 Eirimaičių k., Krekenavos vls., Panevėžio aps.) 1942-1946 m. mokėsi Erimaičių pradžios mokykloje, 1946-1954 m. - Krekenavos vidurinėje mokykloje, 1956-1961 m. - Vilniaus valstybiniame pedagoginiame institute, 1965-1968 m.- Vilniaus prekybos technikume.

Dirba Ekonomikos ir privatizacijos instituto personalo ir ūkio skyriaus vedėja.

Domisi literatūra, lanko spektaklius ir koncertus, mezga.

Vyras - Leonardas Pocevičius (g. 1935 09 12) yra statybos inžinierius.

Duktė - Ilona (g. 1962 01 10) baigusi Vilniaus universitetą.

LEONAVIČIAI

HERBAS

Lelija

„Gozdawa“

LVIA fondų duomenimis, bajorų Leonavičių giminė žinoma iš 18 a.: Kazimiero Leonavičiaus sūnus Mykolas turėjo tris vaikus: Vincentą-Praną, Jokūbą ir Baltramiejų. Vincento-Prano būta penkių sūnų: Vincento (g. 1807 12 15), Juozo-Viktoro (1814 03 06), Benedikto-Jono (1816 12 21), Danieliaus (1818 09 01) ir Aleksandro-Kazimiero (1820 02 19). Danielius turėjo tris sūnus: Joną (1857 02 04), Praną (1860 09 25) ir Ignotą (g. 1853 10 23 Kromlų kaime, Dotnuvos valsč.), kuris, vedęs Benigną Dronseikaitę (1856), susilaukė keturių vaikų: Malvinos (1877 05 09), Julijos (1874 10 12), Jono (g. 1882 02 19 Pelėdnagių k., Kėdainių r. ir mirė 1937 m.) ir Pranciškaus (1884 08 02) (LVIA, f. 391, ap. 11, b. 29, l. 1, 1910 m.).

Jono Leonavičiaus sūnus Antanas turi dvi dukteris: Geraldine ir Susan.

Geraldine-Marija Leonavičiūtė-MacMillan (g. 1937 08 16, JAV, Ilinojaus valstijoje, Lake grafystėje, Waukegan m.) 1976 m. baigė Ilinojaus valst., Lake Forest m. Barat koledžą. Įsigijo menų bakalauro laipsnį. Ji yra Lietuvos geneologinės sąjungos, Lenkų genealoginės sąjungos ir Lake grafystės genealoginės sąjungos, Lietuvos bajorų karališkosios sąjungos narė. Beveik prieš 40 metų ištekėjo už William MacMillan. Turi sūnų Tomą.

Thomas MacMillan (g. 1959 09 28 Ilinojaus valstijos Lake Forest m.) 1981 m. baigė Ilinojaus valst. Galesburg m. Knox koledžą ir įgijo menų bakalauro laipsnį (verslo administravimas). 1984 m. įsigijo M.B.A. laipsnį ir 1989 m. M.S. laipsnį (ryšių marketingas) Čikagos m. Ruzvelto universitete. Jis dirba kompiuterių pramonėje.

Vedęs Katherine Metz ir turi tris sūnus: Alexander (6 metų), Grant (4 metų) ir Drake (2 metų).

Susan Leonavičiūtė-Adams (g. 1945 02 07 JAV, Ilinojaus valstijoje, Waukegan m.) New Mexico universitete įsigijo humanitarinių mokslų bakalauro laipsnį, o Čikagoje, Lojolos universitete - švietimo srities magistro laipsnį.

Dirba pradžios mokykloje mokytoja.

LUKENSKAI

HERBAS

Bičiulis

„Przyjaciel“

Lukenskų bajorų giminė turėjo didelių žemės valdų Žemaičiuose. 1674 m. valdė Lukėnų ir Kamajų dvarus Upytės paviete.

Adomas Lukenskas buvo rotmistras ir tarnavo kunigaikščiams Kristupui ir Jonušui Radviloms. Lukenskų giminės bajorystė buvo patvirtinta Vilniaus gubernijos bajorų deputatų susirinkimo 1834 11 03 ir 1835 05 07 (Nr. 2703 ir 1589). Valstybės senato Heroldijos departamento bajorystė buvo patvirtinta ir įrašyta į Bajorų genealoginės knygos 6-ąją dalį.

Lukenskų giminės palikuoniai yra Šarauskai, Paplauskai ir Mikalauskai LBK sąjungos Legitimacijų taryba patvirtino jų bajorystę. Bajorystės pripažinimo aktų rejestro Nr. 156, 157, 306, 307, 308, 319, 320, 322, 323).

Stasys Šarauskas (g. 1937 01 05 Kauno m.) 1945-1948 m. mokėsi Kauno 31-oje pradžios mokykloje, 1948-1954 m. - Kauno 4-oje vidurinėje mokykloje, 1954-1956 m. - Kauno 9-oje darbo jaunimo vidurinėje mokykloje, 1958-1960 m. - Kauno technikos mokykloje Nr. 2.

1969 m. baigė Kauno politechnikos instituto Radioelektronikos fakultetą.

Dirba AB „Lietuvos telekomas“ Kauno filialo Prienų telekomunikacijų tarnybos viršininku.

Domisi istorija, sodininkyste ir filatelija.

Žmona - Danutė-Marija Jasiulionytė-Šarauskienė (g. 1939 03 24 Daugirdų k., Alytaus r.) 1973 m. baigė Kauno politechnikos instituto Chemijos technologijos fakultetą.

Dirba kompanijos „Sunridas“ direktoriaus asistente.

Domisi bioenergetika ir regeneracijos filosofija.

Dukra - *Nida Šarauskaitė-Sabaliauskienė* (g. 1962 04 28 Kauno m.).

Vyras - Arvydas Sabaliauskas (g. 1960 01 12). Jie augina dvi dukteris: Kristiną (g. 1983 12 15) ir Kamilę (g. 1989 07 27), moksleives.

Sūnus - *Darius Šarauskas* (g. 1965 09 29 Kauno m.) nuo 1998 m. mokosi Kauno technologijos univer-

siteto Vadybos fakultete. Yra UAB „Amikus" Panevėžio filialo direktorius.

Žmona - Vida Šarauskienė (g. 1965 12 22), baigusi aukštąjį mokslą. Namų šeimininkė. Augina du sūnus: Vytautą (g. 1989 10 10) ir Simoną (g. 1992 06 10).

Jonas Šarauskas (g. 1942 12 09, Kauno m.) 1948-1960 m. mokėsi Kauno 3-oje vidurinėje mokykloje. 1973 m. baigė Kauno politechnikumą.

Yra įmonės „Svarstis" savininkas.

Domisi kalnų slidinėjimu, žirginiu sportu ir alpinizmu. 1985 m. buvo įkopęs į Elbrusą.

Žmona - Aušra Šarauskienė (g. 1945 02 09) 1968 m. baigė Vilniaus universiteto Ekonomikos fakultetą. Dukra Goda (g. 1981 05 15), moksleivė.

Reimantas Paplauskas (g. 1952 03 04 Kauno m.) 1959-1960 m. mokėsi Palangos vidurinėje mokykloje, 1960-1968 m. - Klaipėdos m. K. Donelaičio vidurinėje mokykloje, 1968-1970 m. - Kauno J. Jablonskio vidurinėje mokykloje. 1975 m. baigė Kauno politechnikos instituto Elektronikos fakultetą.

Yra UAB „Logika" direktorius komercijai.

Domisi žvejyba ir turizmu.

Žmona - Nelė Paplauskienė (g. 1948 10 30), baigusi aukštąjį mokslą. Namų šeimininkė.

Sūnūs:Tomas (g. 1977 12 25) ir Arnas (g. 1980 01 07), studentai.

Laimutė Paplauskaitė-Grybauskienė-Mikalauskienė (g. 1953 10 06 Tauragės m.) 1959-1962 m. mokėsi Klaipėdos K. Donelaičio vidurinėje mokykloje, 1962-1970 m. - Kauno J. Jablonskio vidurinėje mokykloje. 1997 m. baigė Kauno medicinos instituto Gydomąjį fakultetą.

Dirba Kauno akademinių klinikų centro kardiologijos skyriaus gydytoja kardiologe.

Domisi daile, muzika, literatūra ir turizmu.

Vyras- Žydrūnas Mikalauskas (g. 1952 03 24), inžinierius.

Dukra - Eglė Grybauskaitė-Žukienė (g. 1972 11 01 Kauno m.) 1979-1985 m. mokėsi Kauno 1-oje vaikų muzikos mokykloje ir 1979-1990 m. - J. Jablonskio vid. mokykloje. 1991-1995 m. studijavo Vytauto Didžiojo universitete, įgijo bakalauro laipsnį ir 1995-1998 m. - magistro laipsnį.

Vyras Rimantas Žukas (g. 1971 07 18), karininkas, baigęs Karo akademiją. Turi dukrą Martyną (g. 1997 06 25).

Dukra - Ugnė Mikalauskaitė (g. 1979 02 27 Kauno m.).

1985-1996 m. mokėsi Kauno jėzuitų vidurinėje mokykloje. Nuo 1996 m. studijuoja Vilniaus dailės akademijoje.

MACKEVIČIAI (MACKIEWICZ)

HERBAS

Machvičas

„Machwicz"

Manoma, kad Mackevičių protėviai atkeliavo iš Prūsijos, per Žemaičius atsidūrė Aukštaitijoje. Po 1863 m. sukilimo Adomas ir Jonas Mackevičiai iš Anykščių apylinkių persikėlė į Vilniaus kraštą, Buivydžių parapiją.

Paskutinis žinomas archyvinis dokumentas, patvirtinantis giminės bajorišką kilmę, yra Vilniaus gubernijos bajorų deputatų susirinkimo fonduose, kur 1808 07 01 rašoma, kad Mackevičiai yra bajorai, jų herbas Machwicz ir jie kilę iš Ukmergės pavieto (LVIA f. 391, ap. 6, b. 7, l. 67). Be to, Mackevičiai 1851 01 30 įrašyti į Vilniaus apskrities bajorų registracijos anketą (LVIA f. 391, ap. 4, 1851 m., b. 1778, l. 38).

Šios giminės atstovų gyvena Voluinėje, Lenkijoje, Sibire, Argentinoje.

Zygmuntas Mackevičius (g. 1944 02 29 Akuotininkų k., Vilniaus r.) 1946 m. neteko tėvo Kazimiero Mackevičiaus, kuris buvo areštuotas ir ištremtas į Stalinogorsko kasyklas.

Mokėsi Šventininkų pradžios, po to - Buivydžių septynmetėje mokykloje. 1962 m. baigė Nemenčinės vidurinę mokyklą, 1963 m. - Buivydiškių žemės ūkio technikumą. Nuo 1963 m. dirbo Vilniaus žemės ūkio technikumo dėstytoju, kartu tęsė studijas Vitebsko veterinarijos institute. Nuo 1972 metų - Maskvos veterinarijos akademijos Biologijos fakulteto Histologijos katedros aspirantas. Ten parengė biologijos mokslų kandidato disertaciją. 1991 m. TSRS Mokslų akademijos Žmogaus morfologijos institute apgynė habilituoto biologijos mokslų daktaro disertaciją. 1975-1980 m. dirbo moksliniu bendradarbiu Vilniaus universiteto Medicinos fakulteto Širdies ir kraujagyslių chirurgijos laboratorijoje, dėstė histologiją. Nuo 1980 m. - Eksperimentinės ir klinikinės medicinos instituto Patomorfologijos laboratorijos vedėjas. Nuo 1992 m. - to instituto senato (mokslo tarybos) pirmininkas.

1980-1981 m. stažavosi Leuveno katalikų, o 1983 ir 1985 m. - Lježo universitetuose Belgijoje, 1989 m. - Man-

česterio, Oksfordo, Kembridžo, 1995 m. - Krokuvos universitetuose.

1982-1990 m. - Lietuvos patologų mokslinės draugijos viceprezidentas.

1993 m. už mokslines publikacijas gavo G.Soroso fondo premiją.

1988-1990 m. Sąjūdžio seimo narys.

Tėvynės sąjungos (Lietuvos konservatorių) partijos narys. Seimo nariu išrinktas pagal Tėvynės sąjungos (Lietuvos konservatorių) sąrašą.

Užsienio reikalų komiteto narys.

Seimo delegacijos Europos saugumo ir bendradarbiavimo organizacijos Parlamentinėje Asamblėjoje pirmininko pavaduotojas.

Parlamentinės ryšių su Prancūzijos Respublika grupės pirmininkas.

Parlamentinės ryšių su Lenkijos Respublika grupės narys ir t.t.

Pomėgiai - radijo sportas ir kinologija.

Domisi Lietuvos ir Lenkijos istorija.

Moka anglų, lenkų, prancūzų, rusų, vokiečių kalbas.

Žmona - Irena Kulbytė-Mackevičienė (g. 1945 08 15 Akmenių k., Subačiaus parapijoje) baigė Subačiaus vidurinę mokyklą ir Panevėžio medicinos seserų mokyklą.

Dirbo mokslinio tyrimo institute, Vilniaus universitete ir poliklinikose.

Duktė - Gabriela Mackevičiūtė (g. 1978 12 04 Vilniuje) baigė Vilniaus jėzuitų gimnaziją. Dabar studijuoja Varšuvos universitete.

Sūnus - Zigmantas Mackevičius (g. 1973 10 08 Vilniuje) baigė Vilniaus 43 vidurinę mokyklą. Studijuoja Krokuvos universiteto Medicinos kolegijoje (fakultete).

MASALSKIAI

HERBAS

Kapas

„Mogiła II“

Masalskių giminė yra gyvenusi ir Rusijoje, ir Lietuvos Didžiojoje Kunigaikštystėje. Vienas iš tos labai išsišakojusios giminės atstovas Tomas Masalskis yra dalyvavęs 1831 m. sukilime. Bijodamas carinės valdžios persekiojimo pasitraukė į Suvalkiją, apsi-

gyveno Prūsijos pasienyje ir pradėjo naują Masalskių giminės šaką. Sulaukęs vos 40 m. jis mirė palikęs sūnų Liudviką Masalskį, kuris dalyvavo 1863 m. sukilime. Sukilimui pralaimėjus buvo pasitraukęs į užsienį. Į Lietuvą grįžo 1865 m. Uždraudus lietuvišką spaudą įsijungė į lietuviškos katalikiškos spaudos gabenimą ir platinimą, o vėliau ir jos leidimą. Mirė 1910 m. Liko sūnus Jonas.

Jonas-Mindaugas Masalskis (g. 1880 07 12 Pakalniškių k., Plokščių vls., Šakių aps.), tarnautojas. Gyveno Kaune.

Buvo vienas iš iniciatorių 1928 02 16 įkuriant Lietuvių bajorų draugiją, parengiant jos įstatus. Aktyviai dalyvavo šios draugijos veikloje. Štai Vilniui vaduoti sąjungos organe „Mūsų Vilnius" 1931 02 28 skelbiama, kad vasario 22 d. įvykusiame bajorų draugijos metiniame visuotiniame susirinkime Draugijos sekretoriumi buvo išrinktas Jonas-Mindaugas Masalskis. Sekretoriumi jis išbuvo iki sovietinės okupacijos.

Jono-Mindaugo Masalskio sūnus Visvaldas (g. 1934 01 01) vedė Janiną-Birutę Samuolytę ir susilaukė dukros Linos.

Janina-Birutė Samuolytė-Masalskienė (g. 1949 04 03 Šiaulių m.) yra baigusi aukštąjį inžinerinį mokslą. Dirba turizmo firmoje „Sveturkelis" vadybininke.

Dalyvavo atkuriant LBK sąjungą. Buvo išrinkta senatore.

Lina Masalskytė-Zabulionienė (g. 1968 05 21 Vilniaus m.) 1975-1986 m. mokėsi Vilniaus 22-oje vidurinėje mokykloje, 1994 m. baigė Vilniaus aukštesniąją medicinos mokyklą. Nuo 1998 m. studijuoja Vilniaus universitete Filosofijos fakultete Socialinio darbo neakivaizdiniame skyriuje.

Dirba Vilniaus m. universitetinėje ligoninėje, medicinos sesuo.

Domisi grožine literatūra, muzika ir kalnų slidinėjimu.

Dalyvavo atkuriant Lietuvos bajorų karališkąją sąjungą. Padeda leisti žurnalą „Lietuvos bajoras".

Sūnus Valdas Zabulionis (g. 1988 12 23 Vilniaus m.), moksleivis.

MATUSEVIČIAI

HERBAS

Naktikovas

„Ślepowron“

Bajorų Matusevičių giminė jau seniai žinoma. Vilkmergės/Ukmergės bajorų seimelis 1753 02 05, kreipdamasis į Vilniaus bajorų deputatų susirinkimą, rašo, kad jau trys Matusevičių kartos yra įrodžiusios savo bajorišką kilmę ir prašo bajorų Matusevičių giminę įrašyti į Bajorų šeštąją knygą.

Henriko Matusevičiaus prosenelis Kazimieras (1793-1887) buvo Šiaulių apskr. teismo teisėjas, tarnavo Napoleono armijoje ir dalyvavo mūšiuose prie Borodino. Senelis Vladislovas Matusevičius (1835-1889) - gydytojas ir senelė Barbora Vitkevičiūtė (1844-1933) - medicinos sesuo už 1863 m.sukilėlių gydymą ir slaugą buvo ištremti į Tomską, kur susipažino ir susituokė. 1890 m. buvo amnestuoti ir atgavo konfiskuotą dvarą. Pakartotinai dvaras buvo nusavintas 1940 m. Tėvas Kazimieras-Jurgis-Marijonas Matusevičius (1877-1951) buvo finansų ministerijos valdininkas.

Henrikas Matusevičius (g. 1922 06 26 Liudvinavos dvare, Jurbarko r.), inžinierius radiomechanikas.

1945 m. baigė Kauno „Saulės“ gimnazijos keturias klases, 1949 m. - Kauno politechnikumą, 1954 m. - Kauno politechnikos institutą. 1968-1971 m. mokėsi neakivaizdinėje radiotechnikos aspirantūroje. Technikos mokslų daktaras (1971 m.).

Lietuvos krikščionių demokratų partijos narys.

Mėgsta buriavimą, kompiuterių techniką.

Filipauskai. Herbas „Pogon“

Pirmi Filipauskų bajorystę patvirtinantys dokumentai siekia 1576 metus.

Regina Matusevičienė-Filipauskaitė (g. 1930 07 29 Kaune), gydytoja.

1941 m. baigė Šiaulių V. Kudirkos pradžios mokyklą, 1948 m. - Šiaulių mergaičių gimnaziją. 1951-1957 m. studijavo Kauno medicinos instituto Gydomajame fakultete.

Dirba Žiegždrių psichiatrijos ligoninėje.

Turi du sūnus - Henriką ir Romualdą.

Henrikas Filipauskas (g. 1957 m.) 1976 m. baigė Kauno J. Jablonskio vidurinę mokyklą, 1976-1979 m. mokėsi Kauno politechnikos institute.

Jo žmona Neringa Dovydaitytė-Matusevičienė (g. 1958 09 22) dirbo sekretore.

Augina dukteris: Aušrą-Mariją (g. 1983 10 29) ir Mildą-Eleną (g. 1988 09 27), moksleives.

Romualdas Filipauskas (g. 1963 m.).

MICKEVIČIAI

HERBAS

Nalenčas

„Nałęcz“

Plačios bajorų Mickevičių giminės išlikę dokumentai ir antspaudas šios šakos pradžią leidžia atkurti tik nuo 19 a. pradžios. Bajoro Marijono Mickevičiaus ir Petronėlės Petruškevičienės santuoka užregistruota 1823 metais. Sūnus Benediktas (1825-1908) 1859 m. vedė Veroniką Odinskytę. Susilaukė 8 vaikų - sūnūs Vitalis (g. 1862), Jonas, Stanislovas, Antanas, Konstantinas (1865-1917) ir dukros Izabelė (g. 1867), Kazimiera, Emilija.

Konstantinas Mickevičius 1906 m. vedė bajoraitę Oną Macijauskaitę

(1869-1921), kurį laiką dirbo Siesikų (Ukmergės r.) dvaro valdytoju, vėliau gyveno Vaškuose (Pasvalio r.).

Onos Macijauskaitės-Mickevičienės brolis Antanas Macijauskas (1874-1950) 1891 m. baigė Panevėžio realinę gimnaziją, studijavo Peterburgo technologijos institute, nuo 1895 m. bendradarbiavo draudžiamoje lietuvių periodikoje - „Ūkininko", „Varpo" ir kituose leidiniuose. Nuo 1896 m. Tilžėje spausdino savo parengtas knygas. 1899-1902 m. dirbo Maskvos-Peterburgo geležinkelio ruožo inžinieriumi. Gyvendamas Rygoje buvo vienas iš Rygos lietuvių muzikos ir dainos draugijos „Kanklės" steigėjų. 1900 m. pradžioje išleido pirmąjį lietuvišką žemėlapį. Jį konfiskavus keleris metus bylinėjosi ir bylą laimėjo: Rusijos Senatas pripažino, kad lietuvių spaudos draudimas lotyniškais rašmenimis įstatymiškai neteisėtas. 1904 m. Rygoje atidarė knygyną, parengė ir išleido savo lėšomis apie 30 knygų. 1905 m. dalyvavo Didžiajame Vilniaus seime. Nuo 1912 m. jis Lietuvių mokslo draugijos narys. Gyvendamas Vilniuje vadovavo P. Vileišio geležies dirbinių gamyklai. 1913 m. Šeduvoje įsteigė mechanikos dirbtuvę. Pašauktas į karinę tarnybą Turkestane statė kelias gamyklas. 1919-1930 m. buvo aukštas pareigūnas Lietuvos Susisiekimo ir Vidaus reikalų ministerijose, statė Petrašiūnų elektrinę, Kauno marijonų vienuolyną.

Konstantinas Mickevičius turėjo tris sūnus: Konstantiną, Juozą, Joną ir dukterį Oną (g. 1914 m.).

Juozas Mickevičius (g. 1910 m.) gyveno Vaškuose (Pasvalio r.), baigė Joniškėlio žemės ūkio mokyklą, vėliau gyveno Kaune, dirbo Teisingumo ministerijos įvairiose žinybose referentu ir vyr. sekretoriumi. 1944-1945 m. slapstėsi Pasvalio rajone. Vėliau mokėsi Kauno sodininkystės technikume ir jį baigęs dirbo Panevėžio „Ekrano" gamyklos agronomu apželdintoju, formavo Panevėžio ir Vilniaus ligoninių želdinius. Sovietinės okupacijos metais su šeima platino pogrindinius leidinius. Surengė keletą aplinkos apželdinimo personalinių parodų.

1939 m. vedė Genovaitę-Marijoną Užėnaitę, susilaukė sūnaus Kęstučio (g. 1942 m.) ir dukters Laimos (g. 1941 m.). Kęstutis Mickevičius baigė Vilniaus inžinerinį statybos institutą, dirbo Žemės ūkio ministerijoje, statė Lietuvos televiziją, dirbo Vilniaus senamiesčio restauravimo organizacijose, yra Lietuvos ir Amerikos bendros antikvarinių kūrinių restauravimo ir prekybos įmonės savininkas.

Vedė 1966 m., žmona Lilija. Susilaukė dukters Eglės (g. 1968 m.) ir sūnaus Edgaro (g. 1972 m.), dukters Emilijos (g. 1985 m.) ir Santos (g. 1967 m.).

Kostas Mickevičius (g. 1908 m.) gyveno Latvijoje (Bauskės r.) ir susilaukė dukterų Lionės ir Valės bei sūnaus Petro.

Jonas Mickevičius (1912-1997) gyveno Vaškuose, Skrebotiškyje, Kaune. Buvo šaulių sąjungos narys. 1944 m. ištremtas į Vorkutą. 1955 m. grįžęs į Lietuvą gyveno ir dirbo Pasvalyje siuvėju. Palaidotas Brenčių kapinėse (Pasvalio r.).

Sūnus Danielius (g. 1937 m.) baigė Vilniaus universitetą, žurnalistas. Dirbo įvairiose redakcijose, 1986 m. įsteigė pirmąją Lietuvoje reklamos agentūrą, vadovavo Lietuvos kino studijai. Nuo 1989 m. dirba leidybinį darbą: įkūrė leidyklą DANIELIUS, kuri išleido per šimtą įvairių leidinių, yra žurnalo „Lietuvos bajoras" redaktorius ir leidėjas, Suomijos dienraščio „Karjalainen" Lietuvoje akredituotas korespondentas.

Žmona Vida-Zita Gintilaitė (žr. bajorų Gintilų giminė) (g. 1940 m.) yra Vilniaus universiteto anglų kalbos dėstytoja.

Sūnūs Skirmantas (g. 1965 m.) ir Linas (g. 1972 m.) baigė Vilniaus universitetą ir dirba leidybinį darbą: Skirmantas - reklamos agentūros EMES savininkas, Linas - Sporto departamento leidybos skyriaus viršininkas.

MIKLAŠEVIČIAI

HERBAS

Trimitai

„Trąby"

1819 08 05 Vilniaus gubernijos apskričių deputatams buvo pateikti garbingos Miklaševičių giminės kilmės įrodymai, iš kurių galima spręsti, jog ši giminė yra sena ir kilminga. Jos protėviai gyveno Trakų apskrityje ir buvo apdovanoti įvairiomis bajorų luomo privilegijomis.

Ši giminė pradedama nuo trijų protėvių - Jono, Kazimiero ir Mykolo Miklaševičių, kurie valdė iš protėvių paveldėtą Sudvajų dvarą Trakų aps. Tai patvirtina dokumentai: 1653 04 27 teismo reliacinis raštas tarp Adomo ir

Sudvajų dvarų atstovų Marinos Miklaševičiūtės, Mykolo žmonos, ir jos brolio Jono Miklaševičiaus, 1690 07 29 Kazimiero Miklaševičiaus priesaika apie Sudvajuose turimus pastatus, taip pat 1690 07 31 Mykolo Miklaševičiaus priesaika dėl Seimo konstitucijos nustatytų mokesčių mokėjimo. Tas pats Mykolas Miklaševičius, vykdydamas Seimo nutarimus dėl šaukimo į karą, 1697 01 04 nurodytu laiku kaip bajoras stojo ginti savo Tėvynės; valdydamas iš tėvų paveldėtą žemę Sudvajuose mokėjo valdžios nustatytus mokesčius - tai liudija 1713 06 22 kvitas.

Kazimieras Miklaševičius turėjo sūnų Mykolą. Jis iš protėvių paveldėtą Sudvajų dvarą pardavė. Tai patvirtina pardavimo-pirkimo aktas, sudarytas 1780 05 23 ir 1790 04 14 įtrauktas į Trakų vaivadijos žemės aktus. Jo žmona Barbora Tallalavičiūtė pagimdė sūnų Juozapą.

Juozapas Miklaševičius vedė Justiną Jankauskaitę ir turėjo 2 sūnus: Mykolą-Liudviką (g. 1793 07 01) ir Bartolomėjų (g. 1797 08 27), kuriems 1819 08 21 buvo išduotas Trakų apskrities maršalkos pavaduotojo liudijimas Nr. 233 apie šios giminės kilmingumą; ji įrašyta į Vilniaus gubernijos Bajorų genealoginės knygos 1-ą dalį pagal 1801 05 03 įsaką (LVIA, f. 391, ap. 4, b. 1876, p. 82-83).

Iš Vilniaus vyskupystės Palūšės ir Kaltanėnų bažnyčių įrašų matyti, kad bajorai Miklaševičiai nuolat gyveno tose apylinkėse. Per vedybas jie giminiavosi su bajorais Oginskiais, Terleckais, Paškevičiais ir kitais (LVIA 1869-1913 m., f. 604, ap. 37, b. 133, 136, 145, 123, 91, 124, 126, 152 ir t. t.).

Kęstutis-Kostas Miklaševičius (Miklas) (g. 1922 07 06 Lybiškio geležinkelio stotyje, Varlaukio vls., Tauragės aps.). Tėvas Petras Miklaševičius buvo geležinkelininkas, vėliau tapo karo valdininku Krašto apsaugos žinyboje, o 1939 m. buvo perkeltas į Vilnių ir dirbo visų karinių pastatų vyriausiu prižiūrėtoju. Sovietams okupavus Lietuvą tėvas buvo suimtas ir neribotam laikui ištremtas į Uralo kalnuose esančią koncentracijos stovyklą. 1947 04 20 varomas į miško darbus mirė.

Motina Aleksandra Černiauskaitė-Miklaševičienė su dukromis pasilikusi Lietuvoje tik po dešimties metų sužinojo, kad jos abudu sūnūs Kęstutis ir Henrikas yra gyvi ir gyvena Amerikoje. Vėliau sūnums rūpinantis ir Maskvoje besilankančiam viceprezidentui Niksonui prašant motinai buvo leista išvykti. Kęstutis Miklaševičius mokėsi Lauksargiuose (Klaipėdos krašte), Pagėgiuose, Papilėje, Telšiuose, Mažeikiuose. Nuo ketvirtos klasės mokėsi Kauno „Aušros" berniukų gimnazijoje, kurią baigė 1941 m.

Prasidėjus birželio mėnesį karui, buvo įsijungęs į sukilėlių gretas.

1941 m. įstojo į Vilniaus universiteto Humanitarinio fakulteto teatro meno ir mokslo sritį (prof. Balio Sruogos vadovaujamas). Vilniuje baigė aktoriaus Juozo Gustaičio dramos studiją.

1944 07 06 pasitraukė į Vakarus. Vokietijoje įsijungė į Lietuvių tautinio ansamblio veiklą. Su šiuo ansambliu nuo 1945 06 30 per pusantrų metų dalyvavo maždaug trijuose šimtuose

koncertų šešiasdešimtyje Vokietijos vietovių. 1946 m. pabaigoje perėjo administruoti „Dainavos" ansamblį Hanau stovykloje, kur vienu metu buvo ir stovyklos kultūros vadovo pavaduotoju.

1947 m. persikėlė į Ameriką ir apsigyveno Manhassete, kur gavo pastatų ir žemių priežiūros vedėjo darbą katalikų pradžios ir vidurinių mokyklų sistemoje. Pradėjo studijuoti inžinerijos mokslus Niujorko universitete ir gavo mechanikos inžinieriaus diplomą. Po to tęsė studijas Farmingdale SUNY universitete administracijos srityje. Studijuodamas inžineriją pradėjo dirbti pramonėje. Pabuvęs braižytoju, per Adelphi kolegiją gavo pasiūlymą dirbti konstruktoriumi cigarečių, saldumynų, vaisvandenių ir kavos pardavimo automatų gamykloje. Jis buvo projekto inžinierius, o vėliau - firmos prezidento patarėjas ryšiams su užsienio firmomis. Vėliau perėjo į kitas firmas. Nuo 1967 iki 1997 metų (kai išėjo į pensiją) dirbo Reader Microprint kompanijoje iš pradžių vyr. inžinieriumi, o vėliau viceprezidentu ir generaliniu direktoriumi.

Gyvendamas Amerikoje bendradarbiavo lietuviškoje periodinėje spaudoje. Nuo 1969 m. jis yra „Darbininko" akredituotas korespondentas Jungtinėse Tautose, nuo 1996 m. jis ten ir Niu-jorko mieste atstovauja Lietuvos tele-gramų agentūrai ELTA. Jis Jungtinių Tautų korespondentų sąjungos, Tarptautinės žurnalistų federacijos (Briuselyje), Lietuvos žurnalistų sąjungos narys ir šiuo metu yra užsienio Lietuvių žurnalistų sąjungos pirmininkas. Gyvendamas Amerikoje nuo pat pirmųjų dienų įsijungė į lietuvybės veiklą BALF'e, buvo VLIK'o tarybos narys ir kt. Nuo 1992 m. yra Kauno technologijos universiteto Technologijos valdymo centro direktorių tarybos narys. Už nuopelnus Lietuvai yra apdovanotas Šaulių žvaigždės ordinu, Šaulių ženklo 1-ojo laipsnio ordinu už dalyvavimą 1941 metų sukilime ir Lietuvos bei Išeivijos šaulių garbės narys.

Kristina Miklaševičiūtė-Žoromskienė (g. 1949 01 17 Kauno m.) 1957-1968 m. mokėsi Kauno Salomėjos Nėries vidurinėje mokykloje, 1969-1974 m. - Lietuvos dailės institute, 1976-1982 m. - Maskvos Lomonosovo universitete. Apgynė humanitarinių mokslų daktaro disertaciją.

Dirba kūrybinį darbą meno istorijos srityje. Parašė per 200 straipsnių. Parengė monografiją „Kazimieras Žoromskis".

Vyras - *Kazimieras Žoromskis* (g. 1913 03 04 Smilgių vls., Panevėžio aps.), senos ir garbingos Žoromskių giminės palikuonis.

Žoromskių giminė išaugino kariškių, valstybės ir kultūros veikėjų, dirbusių Lietuvos-Lenkijos valstybėje.

Kazimieras Žoromskis mokėsi Panevėžio berniukų gimnazijoje ir vėliau Lietuvos karo mokykloje.

1938 m. įstojo į Kauno meno mokyklos antrą kursą. 1942 m. baigė Vilniaus dailės institutą, 1945 m. - Vienos dailės akademiją (Akademie der Bilden Kunste in Wien), 1945-1946 m. studijavo Romos karališkoje akademijoje freskų tapybą. 1949-1952 m.

profesoriavo Kolumbijoje, Bogotos universitete. 1956-1968 m. buvo Niujorko Cutan Rose meno instituto dėstytojas, 1958-1986 m. - Niujorko Meno ir pramonės dailės kolegijos piešimo perspektyvos ir aliejinės tapybos dėstytojas.

1943-1986 m. gyveno ir dirbo pedagoginį ir kūrybinį darbą Austrijoje, Italijoje, Ispanijoje, Kolumbijoje ir Amerikoje (nuo 1952 m. gyveno JAV).

1947 m. Madride surengė pirmąją autorinę parodą. Savito optinio meno - optinio impresionizmo - šakos TOS (trijų dimensijų serija) paveikslai pelnė tarptautinį pripažinimą. Tarptautinių parodų Madride, Vašingtone, Niujorke, Paryžiuje kartu su įžymiausių 20 a. menininkų (Mark Shagal, Veira da Silva, Paul Delevaux, Karel Apel, Salvador Dali, Max Ermst, William de Kooning ir kt.) darbais. Dailininko paveikslų yra Europos ir JAV muziejuose, tarp jų Butlerio (Ohajo valstija, JAV), Džordžijos (JAV), Slaterio (JAV), P. Tretjakovo galerijose, Vatikano pinakotekoje. Biografija ir paveikslai įtraukti į pasaulio meno meistrų žinynus, kuriuos rengia ir leidžia tarptautiniai biografijų centrai: Kembridžo tarptautinis biografijos centras (D. Britanija),Tarptautinis biografijos institutas (JAV), Italijos akademija (Italija). 1999 m. išleido savo pirmąją knygą „Lato sakmės" (Vilnius). Laisvalaikiu yra parašęs 6 romanus.

MOCKEVIČIAI-MOCKŪNAI

HERBAS

Koscieša

„Kosciesza"

Remiantis Vilniaus gubernijos bajorų deputatų susirinkimo 1804 08 26 nutarimu, Rusijos Valstybės senato Vyriausioji heroldinė komisija 1841 12 29 įsakymu Nr. 15730 Rafailas Mockevičius įrašytas į Bajorų knygą ir jam suteiktos visos bajorystės privilegijos.

Jo sūnaus Jono sūnus *Stasys-Algirdas Mockevičius* (g. 1902 10 17 Simbirske, Rusijoje) buvo baigęs karo mokyklą ir Vytauto Didžiojo universiteto

Teisės fakultetą. Tarnavo Lietuvos kariuomenėje ir turėjo majoro laipsnį. Vėliau mokytojavo Kėdainiuose. Turėjo stambų ūkį Romėnų k., Kėdainių apskr.

1948 m. kartu su žmona buvo suimtas ir ištremtas į Krasnojarsko sritį. 1956 m. iš trėmimo vietos paleistas. Tačiau į Lietuvą grįžti neleido, todėl išvyko į Lenkiją ir į Lietuvą grįžo tik 1984 m. kovo mėn.

1985 10 04 mirė.

Žmona - Natalija Penciauskaitė-Mockevičienė-Mockūnienė (g. 1907 12 30 Krasnojarsko srityje, Rusijoje) buvo baigusi mokytojų kursus. Ūkininkavo savo ūkyje. Kilusi iš Žilevičių giminės. Herbas „Lubicz".

1965 07 12 mirė Lenkijoje.

Dukra - *Natalija Mockūnaitė-Nemkovičienė* (g. 1935 09 10 Romėnų k., Kėdainių r.) 1942-1946 m. lankė Vaidatonių pradžios mokyklą Dotnuvos valsč., 1946-1948 m. - Kėdainių mergaičių gimnaziją, 1948-1954 m. - Vilniaus 7-ąją vidurinę mokyklą.

1954-1959 m. studijavo Minsko politechnikos instituto Silikatų technologijos fakultete. Įsigijo inžinierės technologės specialybę.

Šiuo metu - pensininkė.

Vasarą dirba savo kolektyviniame sode. Lanko dailės parodas, teatrą.

Yra LBK sąjungos narė.

Vyras - Stanislovas Nemkovičius (1937 01 01-1992 01 27) buvo inžinierius technologas.

Sūnus - Romualdas Mockūnas (g. 1961 01 01) baigęs vidurinę mokyklą, dirba dailininku dekoratoriumi.

Sūnus - Artūras Mockūnas (g. 1967 09 13) baigė Vilniaus universitete prekybos ekonomiką.

MONKEVIČIAI

HERBAS

Liubičas

„Lubicz"

Monkevičių giminės pradžia siekia 1532 m. Lietuvos Metrikoje rašoma, kad bajorai Monkevičiai herbą „Lubicz" turi nuo 1582 m. Giminė buvo

gavusi nemažai privilegijų nuo Lietuvos-Lenkijos karalių.

Karalius Žygimantas III Vaza 1611 11 24 Petrui Monkevičiui suteikė vaznio pareigas Žemaičiuose.

Karalius Stanislovas-Augustas Poniatovskis 1793 12 05 Adomui Monkevičiui suteikė karininko laipsnį.

Tadas Monkevičius buvo Breslaujos karinio dalinio rotmistras.

Monkevičiai aktyviai dalyvavo 1863 m. sukilime ir už tai Juozas Monkevičius (1845 03 15-?) ir Povilas Monkevičius (1818 03 15-1870 08 12) buvo ištremti į Sibirą, Tomsko sritį. Vėliau jie persikėlė į Viatką ir ten mirė.

Jonas Monkevičius (g. 1942 12 02 Kauno m.) 1977 m. baigė Kauno politechnikumą ir 1982 m. - Vilniaus universiteto Kauno vakarinio skyriaus Ekonomikos fakultetą ir įsigijo ekonomisto specialybę.

Nuo 1993 m. aktyviai dalyvauja Lietuvos bajorų veikloje. Yra Lietuvos bajorų karališkosios sąjungos Legitimacijų tarybos pirmininkas.

Žmona - Brigita Monkevičienė (g. 1944 08 01), inžinierė statybininkė.

Augina dukterį ir sūnų.

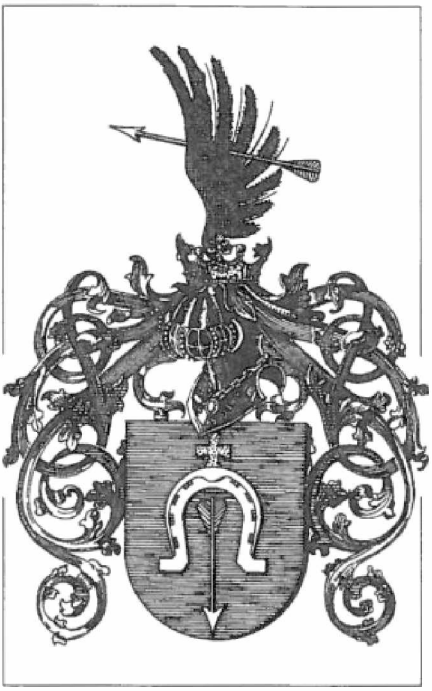

MONSTAVIČIAI

HERBAS

Dolenga

„Dolęga“

Žemaičių bajorų Monstavičių (Manstavičių) giminės pradininku gali būti ir Žemaičių didikas Manstas, kuris didžiojo kunigaikščio Gedimino laikais narsiai gynė Žemaičius nuo kryčiuočių. Didikas Manstas minimas Alvydo Nikžentaičio leidinyje „Gediminas“, 1989, Vilnius, p. 18, 19, 20, 21. Monstavičiai herbą „Dolęga“ gavo per Horodlės aktą 1413 m. O vėliau už gerą tarnybą valstybei 1528 m. buvo įrašyti į Bajorų genealoginės knygos šeštąją dalį (Lietuvos Metrika).

Viena iš prosenelių Stanislova Adomavičiūtė buvo kilusi iš Giedraičių gi-

minės. Monstavičių giminėje buvo daug teisininkų, dvasininkų ir deputatų. Lenkijoje Monstawicz-Dolęga buvo žymus rašytojas, žuvęs Antrojo pasaulinio karo metu.

Monstavičių bajorystę patvirtino Lietuvos bajorų karališkosios sąjungos Legitimacijų taryba 1998 08 06 (Bajorystės pripažinimo akto rejestro Nr. 679).

Lidija Monstavičiūtė-Semaškienė (g. 1936 01 01 Kaune) 1941 06 14 su motina ir broliu buvo išvežta į Komiją. Mama ir brolis tremtyje mirė.

1944-1946 m. mokėsi pradžios mokykloje Komijoje.

1946 m. Lidijos tėvas Petras Monstavičius su kitais 34 vaikais našlaičiais parvežė į Lietuvą.

1946-1947 m. mokėsi Pagirių pradžios mokykloje, 1947-1954 m. - Kauno 4-oje vidurinėje mokykloje.

1960 m. baigė Kauno politechnikos instituto Statybos fakultetą ir tapo statybos inžiniere konstruktore.

Priklauso Tėvynės sąjungos (LK) partijai, Lietuvos politkalinių ir tremtinių ir LBK sąjungai.

1995 m. atgavo tėvų 80 ha žemės.

Mėgsta klasikinę muziką ir gėlininkystę.

Vyras Alvydas-Domininkas Semaška (g. 1939 03 03), baigęs aukštuosius mokslus. SKAT atsargos karininkas.

Sūnus Jonas-Darius Semaška (g. 1967 06 08), baigęs 1992 m. Vilniaus universiteto Matematikos fakultetą ir 1995 m. - Vilniaus universiteto Tarptautinių santykių institutą.

Dirba Vašingtone Lietuvos ambasadoje ambasadoriaus patarėju.

Yra LBKS narys (Bajorystės pripažinimo akto rejestro Nr. 681).

Duktė Ramunė-Marija Semaškaitė-Lapukienė (g. 1969 04 14), baigusi Kauno technikos universiteto Statybos fakultetą. Studijuoja Vilniaus universiteto Ekonomikos fakultete tarptautinį verslą.

Dionizas Monstavičius gimė 1897 10 09 Songailų dvare, Tveruose, Telšių apskrityje.

Pirmojo pasaulinio karo metu jis buvo nublokštas į Rusiją, kur 1918 m. Charkove baigė ten evakuotą Kauno gimnaziją. Po karo grįžo į Lietuvą ir tuoj įstojo į Lietuvos kariuomenę. Tarnavo Kretingos, o vėliau Šiaulių komendantūroje.

Dar tarnaudamas kariuomenėje įstojo į tik ką įsikūrusio Lietuvos universiteto Teisių skyrių, kurį baigė 1925 m. 1925 m. buvo pakviestas į Panevėžio apygardos teismą prokuroro padėjėju. Čia dirbdamas gilino žinias ir tapo vienas geriausių baudžiamosios teisės ir proceso žinovu Lietuvoje. 1933 m., įsteigęs Lietuvos Apeliacinių rūmų teismą, buvo paskirtas to teismo prokuroro padėjėju. Tas pareigas ėjo iki sovietinės okupacijos.

D. Monstavičius buvo svarbus veikėjas, ginantis Lietuvą nuo nacių veiklos; jis suformulavo kaltinimą Klaipėdos nacių vadeivoms Neumanui ir Sassui, kuriems 1934 m. buvo iškelta byla. Kariuomenės tesimo ir Vyriausio tribunolo sprendimu kaltinimas buvo patvirtintas, visam pasauliui parodytas Vokietijos noras atplėšti Klaipėdos kraštą nuo Lietuvos.

Žinoma, vėliau Hitleris vis tiek užėmė Klaipėdą...

1940 m. rusams užgrobus Lietuvą, Monstavičius su šeima pasitraukė į Vokietiją. Čia, aršiam nacionalistui, Neumano byloje nubaustam advokatui Boether įskundus, buvo suimtas ir 1941 m. uždarytas į Sachsenhauzeno konclagerį. Jei ne jo žmona med. dr. Julijona Veličkaitė, vargu ar D. Monstavičius būtų atlaikęs kankinimus. Ji su begaliniu pasiaukojimu ir energija kovojo dėl savo vyro ir buvo pasiekusi net patį Himlerį. Ji gavo leidimą siųsti jam siuntinius, kurie ir padėjo išlikti gyvam. Iš konclagerio D. Monstavičius išėjo tik 1945 m., karui pasibaigus.

1945 m. pradėjo gilinti savo teisės žinias Heidelbergo universitete pas žymų vokiečių mokslininką prof. G. Radbuchą ir čia „cum laude" apgynė disertaciją ir 1948 m. įgijo teisių daktaro laipsnį. Daktaratas parašytas Klaipėdos bylos tema.

1949 m. D. Monstavičius su šeima nuvyko į Ameriką ir apsigyveno Čikagoje, kur vertėsi nekilnojamojo turto pardavimo tarpininkavimu.

Su savo žmona dr. Julija užaugino ir išleido į mokslus dukrą Beatą ir sūnų med. dr. Algį. Lietuvoj liko jo pirmosios, anksti mirusios žmonos sūnus Edis su šeima.

Žymus nepriklausomos Lietuvos teisininkas D. Monstavičius mirė 1966 04 02.

Beata Monstavičiūtė (g. 1934 09 30, Kaune) 1941-1945 m. mokėsi pradžios mokykloje, o 1945-1949 m. - gimnazijoje Vakarų Vokietijoje. 1949-1952 m. - Čikagoje šv. Kazimiero mokykloje, kurią baigusi 1952-1957 m. studijavo garsiame Čikagos universiteto Muzikos fakultete. Kartu su muzika universitete studijavo kalbas, istoriją, psichologiją, filosofiją. Čikagoje fortepijono „master" klasę baigė pas anuomet įžymų profesorių Rudolfą Ganzą. Šias žinias ji dar gilino 1957-1960 m. Paryžiuje Sarbonos universitete. Muzikos mokėsi pas garsųjį pianistą Lazarį Levy. Prancūzijoje susipažino su žymiu Ispanijos pianistu Joaquinu Soriano, už kurio ištekėjo. Jis mokėsi pas Vladą Perlamutrį, kuris buvo gimęs Kaune.

1973 m. kartu su vyru iš Paryžiaus persikėlė į Madridą ir abu pradėjo dirbti Madrido karališkojoje muzikos akademijoje. Prieš užimdama profesoriaus vietą dalyvavo nacionaliniame konkurse. Jį laimėjusi, tampa tos akademijos profesore iki gyvos galvos. Be to, yra išrinkta 6 metams į Karališkosios konservatorijos senatą. Dalyvauja užsienio lietuvių veikloje. Yra Pasaulio lietuvių bendruomenės atstovė Ispanijoje, Lietuvių bendruomenės Prancūzijoje narė, SANTAROS organizacijos Čikagoje steigėja. 1989-1992 m. Ispanijos spaudoje rašė straipsnius, televizijai pateikė daugiau kaip 100 valandų įrašų apie Lietuvą ir jos kovą už savo nepriklausomybę. Daug kartų kalbėjo Ispanijos televizijoje, neigiamai vertindama Lietuvos okupaciją.

Beata Monstavičiūtė-Soriano turi du sūnus.

Aleksis-Gabrielis Soriano-Monstavičius (g. 1964 08 26) laisvai kalba lietuviškai. Jis baigė fortepijono ir dirigavimo aspirantūrą, studijavo Amerikoje, Anglijoje, Sankt Peterburge. Kelis kartus lankėsi Lietuvoje. Palangoje dirigavo Lietuvos kameriniam orkestrui.

Ugo-Algis Soriano-Monstavičius (g. 1971 08 01) yra baigęs architektūros studijas Paryžiuje, žymiausioje Versalio architektūros mokykloje. Jis taip pat nuo mažens skambina fortepijonu.

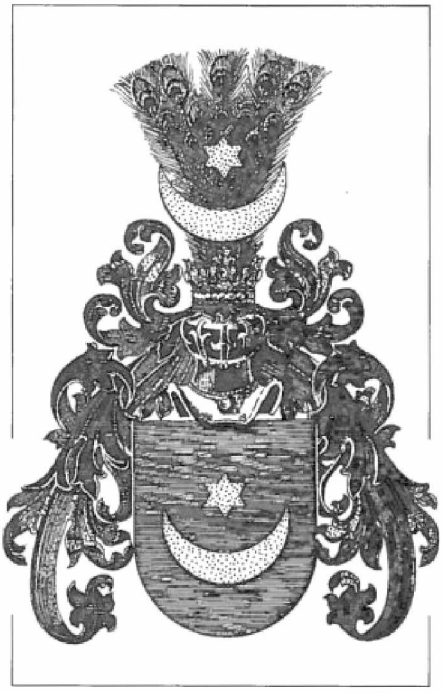

MONTVILAI

HERBAS

Leliva

„Leliwa“

Pagal A. Vijūko-Kojelavičiaus herbyną Montvilų giminė kilusi iš Lietuvos didžiojo kunigaikščio Gedimino sūnaus Montvido ir herbas „Leliwa“ gautas pagal Horodlės aktą 1413 m. Giminės šūkis „Liauda“.

Rusijos valstybės senato vyriausioji Heroldinė komisija 1911 11 16 nutarimu Nr. 3865 patvirtino Eduardo Montvilo (1908-1981) bajorystę, nurodydama, kad jis įrašytas į kilmingųjų Bajorų knygos 6 dalį. Šį dokumentą turi jo sūnus Jonas.

Popiežius Pijus XI 1926 m. suteikė popiežišką visų nuodėmių atleidimą Liudvikui Montvilui (Montvillo) iš Gatautiškių ir jo šeimai, Edvardo Montvilo įtėviui ir dėdei.

Liudvikas Montvilas (Montvillo) iki 1940 m. buvo Jotvingių ordino, vadovaujamo kanclerio prelato Kaributo Skinderio, sekretorius. 1939 m. buvo priimtas į šv. Jurgio ordiną komandoru. Eduardas Montvilas 1937 m. priimamas į Jotvingių ordiną raiteliu.

Jonas Montvilas (g. 1949 10 04 Šiaulių m.) 1956-1964 m. mokėsi Šiaulių 2-oje vidurinėje mokykloje. 1968 m. baigė Šiaulių politechnikumą. Dirbo elektriku, kadrų skyriaus viršininku, profsąjungoje, Lietuvos Respublikos Aukščiausiojo teismo tarėju. Atkūrus Lietuvos bajorų karališkąją sąjungą buvo išrinktas Senato nariu, Legitimacijų komisijos nariu. 1994 m. sukūrus Šiaulių krašto bajorų draugiją išrinktas krašto bajorų vadu.

Laisvu laiku medžioja, domisi geromis knygomis. 1995 m. jam atstatyta nuosavybės teisė į 25 ha žemės protėvių tėviškėje Gatautiškių k., Tauragės aps.

Žmona - Vilija Varnaitė-Montvilienė (g. 1955 04 25 Ventos gyvenvietėje, Akmenės rajone) yra baigusi Vilniaus universitetą. Bibliotekininkė.

Sūnus - Šarūnas Montvilas (g. 1987 06 15), moksleivis.

Montvilų šeimos ir giminės gyvena Lietuvoje ir Lenkijoje.

NAGEVIČIAI

HERBAS

Koscieša

„Kościesza“

Nuo senų laikų Nagevičiai gyveno Šakynos ir Žagarės parapijos. Jie buvo susigiminiavę su tenykštėmis bajorų Visockių, Ibianskių, Tilkevičių ir kitomis giminėmis.

Vilniaus gubernijos bajorų deputatų susirinkimas 1800 06 01 patvirtino brolių Nagevičių (Motiejaus, Mykolo, Kazimiero, Pranciškaus, Juozapo ir Jurgio) bajorystę, ir jie buvo įrašyti į Bajorų knygos I dalį. 1859 10 28 Kauno gubernijos bajorų deputatų susirinkimas bajorystę patvirtino Elenos Nagevičiūtės tėvui Motiejui-Juozui ir jos broliams Juozui-Benediktui, Ignotui-Donatui, Vincentui-Dionizui, Albinui-Mykolui ir Vincentui-Donatui.

19 a. viduryje Motiejus-Juozas Nagevičius iš Gruzdžių-Žagarės dvaro komplekso valdytojo grafo Naryškino nupirko 96 ha žemės Gaižiškėse. Jo palikuonys šio dvaro neteko po 1863 m. sukilimo. Be to, Gaižiškėse buvo nupirktas dar kitas dvaras (98 ha) ir padovanotas 11-metei Elenai-Magdelenai Nagevičiūtei, kurį už ją valdė tėvo vyriausias brolis Dominykas-Ignotas. Jis buvo vedęs iš tų pačių vietų kilusią Antaniną Šliūpaitę.

Užaugusi Elena-Magdelena ištekėjo už turtingo našlio Juozapo Gedaminsko (1843-1905) ir susilaukė 11 vaikų (LVIA, f. 391, ap. 6, b. 11, l. 97 ir b. 12, l. 118; f. 708, ap. 2, b. 2506, l. 2 ir 10; f. 669, ap. 12, b. 56, l. 132 ir f. 669, ap. 12, b. 9, l. 314).

Gedaminskų dvaras Kušleikiuose buvo lietuvybės židinys. Čia pradėjo veikti pirmasis Žemaičiuose klojimo teatras. Mokytojas J. Murka čia įkūrė ir vieną pirmųjų lietuvių pradžios mokyklų suaugusiesiems.

Jauniausioji Gedaminskų duktė Elena buvo leidžiama mokytis į Kušleikių lietuvių vaikų pradžios mokyklą.

Elena Gedaminskaitė (1895 01 01-1965 01 20) Voroneže studijuodama akušeriją ir dirbdama ligoninėje susituokė su savo buvusiu mokytoju Jonu Murka ir tapo jo pagalbininke, bendražyge...

Jonas Murka (1889 10 21-1945 11 13) - pedagogas, žymus mokslininkas, devyniolikos lietuvių kalbos ir litera-

tūros valdovėlių, susilaukusių 58 laidų, kelių šimtų pedagogikos mokslinių straipsnių autorius, lietuviškų liaudies dainų ir tautosakos rinkėjas, Gedimino IV laipsnio ordino kavalierius.

Jono ir Elenos Murkų šeimoje išaugo keturios dukterys:

Rūta (g. 1918 11 05) - mokslininkė, botanikė, Gražvyda Garbaravičienė (g. 1923 11 21) - gydytoja pediatrė, Danutė Umbrasienė (1927-1982) - dailininkė.

Laima Bulotienė (g. 1921 02 13 Šiauliuose) - pedagogė, Lietuvos Respublikos nusipelniusi mokytoja.

Vyras - Stasys Bulota (1913-1982) - Lietuvos karo aviacijos karininkas, vėliau ekonomistas mokslininkas.

Vaikai: Linas Bulota (g. 1945 11 17 Plungėje) - istorikas, Jūra Bulotaitė-Jaramaitienė (g. 1940 10 08 Mažeikiuose) - leidėja.

Giedrė Bulotaitė-Jurkūnienė (g. 1947 03 11, Plungėje) 1954-1955 m. mokėsi Jašiūnų septynmetėje rusų mokykloje, 1956-1957 m. - Šilutės vidurinėje mokykloje, 1958-1959 m. - Vilniaus A. Vienuolio vidurinėje mokykloje, 1959-1965 m. - Vilniaus 7-oje vidurinėje mokykloje, 1960-1964 m. - Vilniaus vaikų dailės mokykloje ir 1965-1972 m. - Lietuvos valst. dailės institute ir tapo dailininke.

Jinai daugelio tarptautinių, Baltijos šalių ir respublikinių dailės parodų dalyvė, surengusi daug personalinių parodų Lietuvoje ir užsienyje, mažiausio tapybos kūrinio Lietuvoje autorė. Jos kūrinių yra privačiose Vakarų Europos, Skandinavijos, JAV, Japonijos ir Australijos kolekcijose. Daug kartų jos darbai buvo įvertinti premijomis.

Buvo apdovanota Sausio 13-osios atminimo medaliu.

Yra LBK sąjungos senatorė, Vilniaus menininkų klubo „Plekšnės" prezidentė, Lietuvos dailininkų sąjungos narė, Vilniaus karininkų ramovės „Birutiečiai" narė.

Vyras - Vilius Antanas Jurkūnas (g. 1944 06 09), dailininkas.

Dukra - Eglė Jurkūnaitė (1970 02 05) baigė Talino menų universitetą.

Sūnus - Džiugas Jurkūnas (g. 1972 09 14) baigė Vilniaus dailės akademiją.

NARBUTAI

HERBAS

Trimitai

„Trąby“

Lietuvos kilminga Narbutų giminė į bajorų luomą įrašyta 15 a. pradžioje pagal Lietuvos didžiojo kunigaikščio įsaką už karinius nuopelnus. Giminė įrašyta į šeštąją Bajorų knygą.

Giminė žemės valdų ir Narbutiškio dvaro žemių neteko po 1831 m. ir 1863 m. sukilimų. Iš Narbutų giminės žymiausias yra inžinierius Teodoras Narbutas, parašęs 9 tomų Lietuvos istoriją, jo sūnus Liudvikas, 1863 m. sukilimo vadas Alytaus paviete, žuvęs kovodamas su caro kariuomene, skulptorius Juozas Zikaras, L. Narbuto dėdė, ir kiti.

Leonas Narbutas (g. 1918 01 10 Rokiškio mieste) 1927-1931 m. lankė Panevėžio mokytojų seminariją, 1931-1937 m. - Kauno jėzuitų gimnaziją.

1938-1942 m. lankė Vytauto Didžiojo universiteto Medicinos fakulteto 4 kursus.

1941-1944 m. Vytauto Didžiojo universitete įgijo žurnalisto specialybę.

1966-1968 m. mokėsi Kauno vakarinio universitete etikos ir estetikos specialybės.

1941 m. birželio 23 d. sukilimo dalyvis Kaune.

1945 m. įsijungė į pasipriešinimo judėjimą, slapstėsi.

1946-1948 m. gamino dokumentus partizanams. 1956 m. legalizavosi.

Apdovanotas Lietuvos karininkų sąjungos Garbės raštu.

Žurnalistų sąjungos narys. Lietuvos bajorų karališkosios sąjungos senatorius. Lietuvos krikščionių demokratų partijos narys.

Mėgsta poeziją. Rašo eilėraščius meilės ir patriotine tematika.

Žmona - Aldona Lipčiūtė-Narbutienė iš J. Mačiulio (Maironio) giminės, mirusi 1987 05 04, buvo pianistė ir Konservatorijos dėstytoja.

Sūnus - Saulius (g. 1946 08 08) muzikas, violenčelininkas, baigęs Peterburgo konservatorijos aspirantūrą.

NARKEVIČIAI

HERBAS

Vieniava

„Wieniawa“

Narkevičiai - sena Žemaičių bajorų giminė. Istoriniuose šaltiniuose minima nuo 16 a. pradžios. Ši giminė buvo išsišakojusi po visą Lietuvos Didžiąją Kunigaikštystę ir valdė dvarus įvairiuose pavietuose. Šymekas Narkevičius 1503 m. turėjo žemės valdų Eišiškių krašte. Stanislovas ir Laurynas Narkevičiai bei jų palikuonys 1735-1785 m. Raseinių paviete valdė Lieponių, Paverčiuvių, Tamošaičių, Dovainiškių ir Karmoniškių dvarus. Juozo Narkevičiaus palikuonims priklausė Pavenčių, Bacaičių, Miežaičių dvareliai Šiaulių, o Petro Narkevičiaus vaikams ir vaikaičiams - dvaras Upytės paviete.

Tiesioginis šios giminės šakos protėvis Motiejus Narkevičius 1735 m. turėjo iš tėvų paveldėtą Daujotų-Žemygalos dvarą netoli Raseinių.

Tarp Narkevičių giminės buvo karišKių, politinių veikėjų, jie buvo renkami pavietų teismų pareigūnais. Stanislovas Narkevičius 1524 m. buvo Lydos chorunžas, Augustinas - Rūdnios, Davidas (1778 m.) ir Michalas (1790 m.) Narkevičiai buvo Lietuvos kariuomenės karininkai.

Jonas Narkevičius su Trakų vaivadijos bajorais, o Franciškus su žemaičiais 1698 m. pasirašė nereguliarios liaudies kariuomenės organizavimo aktus.

Kazimieras Narkevičius 1662 m., kaip Žemaičių atstovas, dalyvavo karaliaus rinkimuose.

Narkevičių giminės bajorystė buvo patvirtinta daug kartų: Vilniaus gubernijos bajorų deputatų susirinkimų 1850, 1855, 1856 ir 1859 m., Kauno gubernijos bajorų deputatų susirinkimų 1861, 1862, 1866, 1867 m.

Narkevičių giminė buvo įrašyta į Kauno ir Vilniaus gubernijos Bajorų knygas (LVIA, f. 391, ap. 708, b. 2573, l. 12).

Adolfas Narkevičius (1888 04 12-1977 01 31) tarnavo Rusijos kariuomenėje. Dalyvavo Pirmajame pasauliniame kare. Buvo įgijęs felčerio specialybę.

Lietuvos nepriklausomybės metais tarnavo Susisiekimo ministerijos geležinkelio tarnyboje (Radviliškyje, Šeštokuose, Šiauliuose, Vilniuje) ir Klaipė-

dos uosto valdyboje. 1928 05 15 apdovanotas Lietuvos nepriklausomybės 10 metų jubiliejiniu medaliu.

1933 09 08 už nuopelnus Lietuvos valstybei buvo apdovanotas Lietuvos respublikos prezidento aktu Vytauto Didžiojo ordino medaliu.

Buvo vedęs Mariją Žongolavičiūtę ir užaugino dvi dukteris - Aliodiją ir Kristiną.

Aliodija Narkevičiūtė-Kavalickienė (g. 1922 11 06 Naujamiestyje, Panevėžio r.), pensininkė.

1930-1935 m. mokėsi Šiaulių m. 7-oje pradžios mokykloje, 1935-1939 m. - Klaipėdos Vytauto Didžiojo gimnazijoje, 1939-1940 m. - Šiaulių mergaičių gimnazijoje, 1940-1943 m. - Vilniuje Kunigaikštienės Birutės gimnazijoje.

1945 m. baigė Vilniaus akušerių mokyklą.

Vyras - Vincas Kavalickas (1920 01 15-1972 12 12), baigęs spec. vidurinę mokyklą. Aliodija ir Vincas Kavalickai užaugino dvi dukteris - Violetą ir Egidiją.

Violeta Kavalickaitė (g. 1954 11 29), baigusi aukštąjį mokslą, dirba vyr. technologe.

Egidija Kavalickaitė (g. 1961 04 26) dirba bibliotekininke.

Kristina Narkevičiūtė-Šiškienė (g. 1926 04 24 Radviliškio m.), pensininkė.

Ji mokėsi 1933-1935 m. Šiaulių 7-oje pradžios mokykloje, 1935-1937 m. - Klaipėdos pavyzdinėje mokykloje, 1937-1939 m. - Klaipėdos Vytauto Didžiojo gimnazijoje, 1939-1940 m. - Šiaulių mergaičių gimnazijoje, 1940-1947 m. - Vilniaus Kunigaikštienės Birutės gimnazijoje.

1953 m. baigė Vilniaus universiteto Medicinos fakultetą. Įgijo gydytojos specialybę.

Vyras - Edvardas Šiškus (g. 1922 03 11), pensininkas.

Dukra - Dalė Šiškutė (g. 1954 10 19), baigusi Vilniaus pedagoginį institutą. Mokytoja.

Sūnus - Virgilijus (g. 1964 09 21) baigė Kauno politechnikos institutą.

Boleslovas Narkevičius (g. 1879 m. Žemygaloje) dalyvavo 1904-1905 m. rusų-japonų kare. Grįžęs iš karo 1909 m. Girdiškėse vedė bajoraitę Dominyką Prascevičiūtę (Pelikano herbas). Jos tėvams priklausė Laurinaičių dvarelis prie Upynos. Su ja susilaukė sūnaus ir trijų dukterų.

Duktė Liuda Narkevičiūtė (g. 1924 m.) ištekėjo už Benedikto Čepo.

Jų sūnus Albinas Čepas (g. 1949 07 28 Radviliškio m.) 1957-1965 m. mokėsi Vilniaus 37-oje aštuonmetėje mokykloje. 1978 m. baigė Vilniaus politechnikumą.

Dirba UAB „Komunalinis ūkis" vyr. kontrolieriumi.

Domisi Lietuvos istorija.

Yra LBK sąjungos narys. Bajorystės pripažinimo akto Nr. 603.

Jo žmona - Viktorija Adomaitytė-Čepienė (g. 1950 05 17), gydytoja, Vilniaus 11 poliklinikos vyr. gydytojo pavaduotoja.

Duktė Jolanta Čepaitė - Vilniaus pedagoginio universiteto studentė.

Kita Boleslovo Narkevičiaus duktė *Stanislova Narkevičiūtė* (g. 1925 m.) ištekėjo už Antano Povilavičiaus.

Jų sūnus Algimantas Povilavičius (g. 1950 05 24 Mažeikių m.) 1956-1967 m. mokėsi Mažeikių vidurinėje mokykloje, 1967-1970 m. - Šiaulių politechnikume. 1978 m. baigė Vilniaus technikos universitetą. Yra mašinų gamybos specialistas.

Dirba UAB „Komunalinis ūkis" kasininku kontrolieriumi.

LBK sąjungos Legitimacijų taryba patvirtino bajorystę 1998 m. (Bajorystės pripažinimo akto Nr. 604).

Duktė Ugnė Povilavičiūtė (g. 1984 06 13), moksleivė.

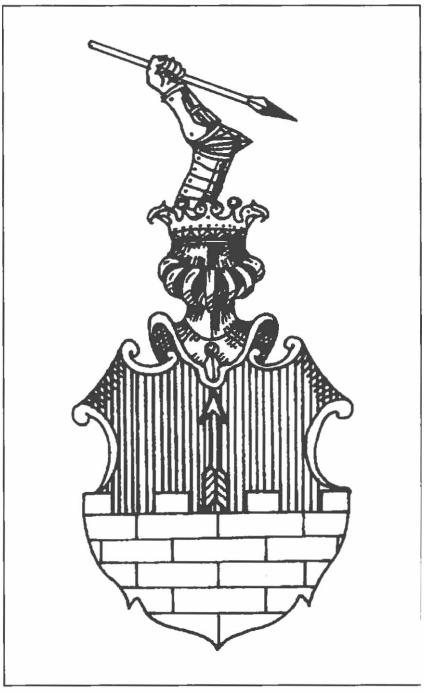

NAUMAVIČIAI

HERBAS

Natarčas

„Natarcz"

Naumavičiai nuo senų laikų žinoma Žemaičių bajorų giminė.

Feliksas ir Kazimieras Naumavičiai, Tado sūnūs ir Simono Naumavičiaus vaikaičiai, 1859 m. įrašyti į Kauno gubernijos Bajorų knygas, kur pažymėta, kad jie priklauso „Natarcz" herbui („Rodzina herbarz szlachty Polskiej", 1915, t. XII, Nr. 50).

Pagal A. Vijūką-Kojelavičių šis herbas 1325 metais didžiojo kunigaikščio Gedimino buvo suteiktas riteriui Natarčiui (Z. Leszyc. Herby szlachty Polskiej, 1995, Wrocław-Warszawa-

Krakow, Nr. 237). Senovėje Lietuvos Natarčių giminės žemės buvo prie Bienicos upės ir nuo upės pavadinimo vadinosi Bienickiemiu.

Prosenelis Feliksas Naumavičius (g. 1804 m.) turėjo valdas prie Kražių, Akmenės ir Telšių valsčiuje, Rubežaičių kaime. Jo sūnus Ignas Naumavičius (1851 07 25-1923 08 03) turėjo valdų Rubežaičių kaime. Buvo vienas iš Kražių bažnyčios gynėjų 1893 m. Jis turėjo du sūnus: Praną ir Brunoną, kuriems pagal testamentą padalijo Rubežaičių kaime turėtą valdą. Brunonas Naumavičius 1928 02 07 vedė Joaną Galvanauskaitę. Jie turėjo dukterį Stanislovą.

Stanislova Naumavičiūtė-Bunikienė (g. 1932 11 16 Alsėdžių m., Plungės r.), pensininkė.

1940-1942 m. mokėsi Alsėdžių pradžios, 1943-1944 m. - Telšių pradžios mokyklose, 1946-1947 m. - Alsėdžių progimnazijoje, 1947-1948 m. - Telšių Žemaitės vidurinėje mokykloje, 1949-1950 m. - Klaipėdos prekybos mokykloje ir įsigijo kulinarės specialybę.

1952 07 19 susituokė su Viktoru Bunikiu.

Priklauso Šiaulių gėlininkystės skyriui.

1950 m. Respublikiniame valgių gaminimo konkurse užėmė antrą vietą.

Mėgsta auginti gėles ir tvarkyti sodybą.

1989 m. laimėjo pirmą vietą sodybų tvarkymo konkurse.

Vyras - Viktoras Bunikis (g. 1920 05 27) 1943-1944 m. mokytojavo, 1945 09 12 buvo karo tribunolo nuteistas 5 m. kalėti ir 2 m. tremties pagal 58 straipsnį.

Kalėjo Pečioros lageriuose. Iš tremties grįžo 1951 10 25.

1958 m. baigė Vilniaus kooperatinį technikumą ir įsigijo buhalterio specialybę. Pensininkas.

Stanislava ir Viktoras Bunikiai turi du sūnus - Vytautą ir Kęstutį.

Vytautas Bunikis (g. 1953 07 15 Telšių m.) baigė Šiaulių politechnikumą. Buvo išsiųstas dirbti į Stavropolį, kur baigė Stavropolio inžinierinį institutą, įgydamas inžinieriaus statybininko specialybę.

Kęstutis Bunikis (g. 1956 04 11 Telšių m.) baigė Šiaulių politechnikumą.

Pranas Naumavičius, gavęs tėvo Felikso ūkio dalį, tapo žemvaldžiu. 1921 m. vedė.

Nuo 1926 m. iki tremties buvo Rubežaičių kaimo seniūnu, nuo 1927 m. Rubežaičių grietinės nugriebimo punkto vedėju. Taip pat buvo Rubežaičių šaulių būrio šaulys, Jaunųjų ūkininkų ratelio vadovas, uolus spaudos platintojas. 1945 m. buvo ištremtas į lagerį prie Leningrado. Iš ten pabėgo, vėl buvo suimtas, bet nebeištremtas. Privalėjo registruotis du kartus per savaitę saugume. Buvo priverstinai įdarbintas kelių darbininku. Vėliau dirbo pieno surinkėju Rubežaičių kaime. Mirė 1981 05 06. Turėjo dvi dukras Eleną ir Birutę-Aldoną.

Elena Naumavičiūtė-Citavičienė (g. 1922 02 01 Kemešių k., Šiaulių r.), pensininkė.

1932-1934 m. mokėsi Rubežaičių k. pradžios mokykloje, 1937-1939 m. - Rietavo žemės ūkio mokykloje. Visą darbingą laiką dirbo Telšių trikotažo fabrike „Mastis".

Mėgsta gėles, liaudies meną, domisi istorija.

Vyras - Pranas Citavičius (g. 1910 12 01) taip pat dirbo „Mastyje". Tautodailininkas.

Elenos ir Prano Citavičių vaikai - Romualdas, Aloyzas, Liudas, Regina ir Liucija.

Romualdas Citavičius (g. 1941 08 09), provizorius, biologijos mokslų daktaras. UAB „Dusetų vaistinė" direktorius.

Aloyzas Citavičius (g. 1946 08 18), Šilutės ligoninės gydytojas. Turi dukrą Vilmą Citavičiūtę-Barišnikovienę (g. 1969 04 03) ir sūnų Mindaugą (g. 1976 07 10).

Liudas Citavičius (g. 1949 11 14), Klaipėdos elektros tinklų Telšių r. elektros pastotės elektromonteris. Dukra Lina Citavičiūtė-Biknienė (g. 1972 12 18) ir sūnus Gediminas Citavičius (g. 1976 09 10).

Regina Citavičiūtė-Šimanskienė (g. 1952 03 26), Telšių raj. pirminės sveikatos priežiūros centro stomatologijos skyriaus vyresnioji medicinos sesuo. Dukra - Živilė Šimanskaitė (g. 1978 02 19 Klaipėdos m.) 1985-1996 m. mokėsi Telšių „Atžalyno" vidurinėje mokykloje. 1996 m. įstojo į Šiaulių universiteto Pedagogikos fakultetą.

Liucija Citavičiūtė-Grauslienė (g. 1956 05 18 Telšių m.) 1963-1974 m. mokėsi Telšių 4-oje vidurinėje mokykloje, 1974-1980 m. - Vilniaus universiteto Filologijos fakultete.

Vilniaus universiteto vokiečių kalbos dėstytoja, doktorantė.

Domisi Lietuvos ir Mažosios Lietuvos istorija, senąja rašyba ir baltų mitologija.

Vyras - Vaclovas Grauslys (g. 1958 02 05), baigęs aukštąjį mokslą, fizikas, UAB „Eltera" direktorius.

Sūnus Liutauras Grauslys (g. 1987 11 16 Vilniaus m.) nuo 1996 m. Vilniaus m. Šeškinės vidurinės mokyklos moksleivis. Šoka tautinių šokių ansamblyje „Šiaudelė", dalyvauja raiškiojo skaitymo konkursuose, lanko keramikos būrelį.

Birutė-Aldona Naumavičiūtė-Bukontienė (g. 1936 01 19 Rubežaičių k., Telšių r.), pensininkė.

1943-1946 m. mokėsi Rubežaičių ir 1947-1948 m. - Judrėnų pradžios mokyklose, 1948-1952 m. - Telšių Žemaitės vidurinėje mokykloje, 1952-1953 m. - Telšių darbo jaunimo vidurinėje mokykloje, 1953-1955 m. - Telšių medicinos seserų kursuose.

Dirbo Telšių ligoninėje medicinos seserimi, 1958-1967 m. - Kaišiadorių ligoninės med. seserimi, 1967-1992 m. - Varnių ligoninės terapinio skyriaus vyr. med.seserimi. Turi I-II-III laipsnio kraujo donoro medalius.

Mėgsta skaityti ir žuvauti.

Vyras - Vytautas Aleksandras Bukontas (1931 02 16-1996 08 20).

Baigęs kino mechanikų mokyklą, radijo ir televizorių remonto kursus.

Dirbo kino mechaniku. Nuo 1990 m. turėjo savo radijo televizorių remonto dirbtuvėlę.

Sūnus - Ramūnas Bukontas (g. 1966 10 20 Kaune) 1973-1982 m. mokėsi Varnių vidurinėje mokykloje, 1983-1985 m. - Varnių 76-oje prof. technikos mokykloje. Įsigijo traktorininko specialybę. Dirbo kino mechaniku. Nuo 1988 m. dirbo Panevėžio „Ekrano" gamykloje stiklo gamybos automatų ir pusautomačių derintoju. Šiuo metu - Telšių įmonėje „Žemaitijos pienas". Vedęs. Turi dukterį Rūtą (g. 1990 02 28) ir sūnų Vytautą (g. 1993 05 20).

NOVODVORSKAI

HERBAS

Nalenčas

„Nałęcz"

Novodvorskių giminė jau minima Vladislovo Jogailos karaliavimo laikais. Ji kilusi iš Mozūrijos. Dalis jos atsikėlė į Lietuvą. Vydrzesko Novodvarskis, krokuvaitis, teisės daktaras, Vladislovo Jogailos pritarimu ir popiežiaus Bonifaco pašventintas vyskupu gavo bažnyčią Vilniuje ir Medininkuose, kur gyveno 8 metus.

Žinomas Vitoldas Novodvorskis (1861-1923) iš Minsko srities. Jis 1873 m. baigė Polocko gimnaziją, o 1885 m. - S. Peterburgo universitetą ir gavo istoriko mokslinį laipsnį už stu-

diją „Kova už Livoniją tarp Maskvos ir Lenkijos-Lietuvos karalystes 1557-1582 m.“ Gyveno ir mirė Vilniuje 1923 11 25. Palaidotas Rasų kapinėse.

Iš šios giminės žymus mokslininkas buvo Andrius Novodvorskis (g. 1909 10 04 Maskvoje - 1976 03 28 Kaune), inžinierius technologas. Nuo 1941 m. dėstęs Kauno universitete, o nuo 1949 m. Kauno politechnikos universitete, nuo 1965 m. profesorius. Vienas iš Rusų-lietuvių kalbų politechninio žodyno (1959 m.) autorių.

Kazimieros Novodvorskaitės-Garšvienės tėvui, Jonui Novodvorskiui, Stanislovo Garšvos seneliui, Kauno bajorų deputatų susirinkimas 1875 05 14 patvirtino bajorystę (Nr. 1972).

Stanislovas Garšva (g. 1929 08 09 Nuodegulių k., Utenos r.), pensininkas.

Mokėsi 1938-1941 m. Sudeikių pradžios mokykloje, 1944-1947 m. - Daugailių progimnazijoje, 1950 m. baigė Vilniaus prekybos mokyklą.

Nuo 1950 m. 12 metų dirbo prekyboje, o po to įvairiose tiekimo organizacijose.

Žmona Irena Panovaitė-Garšvienė (g. 1929 m.) 1956 m. baigė Maskvos prekybos instituto visuomeninio maitinimo specialybę.

Dukra Gražina Garšvaitė-Sakalauskienė (g. 1960 m.) 1982 m. baigė Vilniaus universiteto Ekonomikos fakultetą. Augina sūnus Montvydą (g. 1988 m.) ir Vytenį (g. 1993 m.).

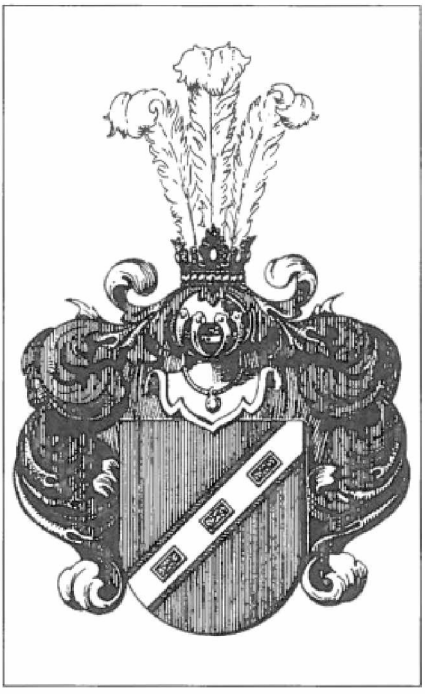

OKULIČ-KAZARINAI

HERBAS

Drija

„Dryja“

Herbas buvo suteiktas 1503 metais Radzko Okulič-Kazarinui.

Vienuoliktos kartos atstovas Josifas Okulič-Kazarinas Mogiliovo apylinkėse turėjo dvarą. Jo sūnus Rapolas (1857-1919) tarnavo caro kariuomenės Dono pulke Marijampolėje ir Kaune. Išėjo į atsargą 1912 m. turėdamas generolo majoro laipsnį. Lietuvai paskelbus nepriklausomybę 1919 03 28 įstojo savanoriu į Lietuvos kariuomenę, buvo vienas iš Lietuvos karo aviacijos kūrėjų.

Buvo vedęs Konstanciją Išoraitę (1860-1943). Jos giminaitis kunigas Stanislovas Išora buvo 1863 metų sukilimo dalyvis - pirma Muravjovo auka - sušaudytas Vilniuje.

Rapolas ir Konstancija turėjo 3 sūnus: Eugenijų (1887-1959), Vladimirą (1889-1977), Anatolijų (1903-1991) ir dukterį Česlovą (1902-1960). Vladimiras ir Anatolijus mokėsi Polocko kadetų korpuse. Prasidėjus Pirmajam pasauliniam karui kadetus evakavo į Rusijos gilumą. 1918 m. jie atsidūrė Vladikaukaze, kur dalyvavo kovose prieš bolševikus.

1919 m. Vladimiras ir Anatolijus grįžo į Kauną ir įstojo savanoriais į Lietuvos kariuomenę.

Baigę karo mokyklos 2-ją laidą abu išvyko į frontą. Dalyvavo mūšiuose prieš lenkus prie Seinų, Giedraičių, Maišiagalos ir kitur.

Anatolijus Okulič-Kazarinas visą Lietuvos nepriklausomybės laiką tarnavo Lietuvos kariuomenėje. Turėjo artilerijos majoro laipsnį. 1938 m. apdovanotas IV laipsnio Gedimino ordinu. 1939 m. dalyvavo žygyje į Vilnių. Buvo Vilniaus įgulos artilerijos vadas.

1941-1950 m. bolševikų buvo kalinamas Užpoliarėje, Norilske.

Anatolijus buvo vedęs Kseniją Izmailovaitę (1910-1995). Jų vaikai: Jaroslavas (g. 1931 07 14) ir Jolanta (g. 1937 09 16).

Vladimiras Okulič-Kazarinas Lietuvos kariuomenėje turėjo artilerijos kapitono laipsnį. 1936 m. vedė Eleną Kotlerovaitę (1902 05 16-1995 12 01) ir turėjo 3 vaikus: Vladimirą, Ireną (g. 1938 08 26) ir Viktoriją (1941 07 07-1996 06 06).

Irena Okulič-Kazarinaitė-Mikalauskienė turi 2 sūnus: Antaną (g. 1968 09 02) ir Tomą (g. 1973 03 12).

Viktorija Okulič-Kazarinaitė-Kamantauskienė paliko dukterį Ingą (g. 1979 08 07) ir sūnų Paulių (g. 1981 11 11).

Vladimiras Okulič-Kazarinas (g. 1937 04 27 Kaune) yra keturioliktosios kartos bajoras. 1962 m. baigė Vilniaus universiteto Fizikos-matematikos fakultetą.

Nuo 1964 m. dirba Kauno technologijos universiteto Skaičiavimo centre programuotoju.

Vladimiras Okulič-Kazarinas yra Tėvynės sąjungos (LK) partijos narys, Lietuvos aklųjų ir silpnaregių sąjungos narys.

Žmona Julija Ankėnaitė-Okulič-Kazarina (g. 1932 01 30).

Turi du vaikus:

Dalia Okulič-Kazarina-Vitkauskienė (g. 1962 08 07).

Vladas-Gintaras Okulič-Kazarinas (g. 1964 01 22).

Jo žmona Natalija Kazanakovaitė (g. 1963 09 13).

Turi 3 vaikus: Žanetą (g. 1983 05 20), dvynukus Andrių ir Rimvydą (g. 1985 08 21).

LBK sąjungos Legitimacijų taryba bajorystę patvirtino 1995 metais. Bajorystės pripažinimo akto rejestro Nr. 027.

diją „Kova už Livoniją tarp Maskvos ir Lenkijos-Lietuvos karalystes 1557-1582 m.“ Gyveno ir mirė Vilniuje 1923 11 25. Palaidotas Rasų kapinėse.

Iš šios giminės žymus mokslininkas buvo Andrius Novodvorskis (g. 1909 10 04 Maskvoje - 1976 03 28 Kaune), inžinierius technologas. Nuo 1941 m. dėstęs Kauno universitete, o nuo 1949 m. Kauno politechnikos universitete, nuo 1965 m. profesorius. Vienas iš Rusų-lietuvių kalbų politechninio žodyno (1959 m.) autorių.

Kazimieros Novodvorskaitės-Garšvienės tėvui, Jonui Novodvorskiui, Stanislovo Garšvos seneliui, Kauno bajorų deputatų susirinkimas 1875 05 14 patvirtino bajorystę (Nr. 1972).

Stanislovas Garšva (g. 1929 08 09 Nuodegulių k., Utenos r.), pensininkas.

Mokėsi 1938-1941 m. Sudeikių pradžios mokykloje, 1944-1947 m. - Daugailių progimnazijoje, 1950 m. baigė Vilniaus prekybos mokyklą.

Nuo 1950 m. 12 metų dirbo prekyboje, o po to įvairiose tiekimo organizacijose.

Žmona Irena Panovaitė-Garšvienė (g. 1929 m.) 1956 m. baigė Maskvos prekybos instituto visuomeninio maitinimo specialybę.

Dukra Gražina Garšvaitė-Sakalauskienė (g. 1960 m.) 1982 m. baigė Vilniaus universiteto Ekonomikos fakultetą. Augina sūnus Montvydą (g. 1988 m.) ir Vytenį (g. 1993 m.).

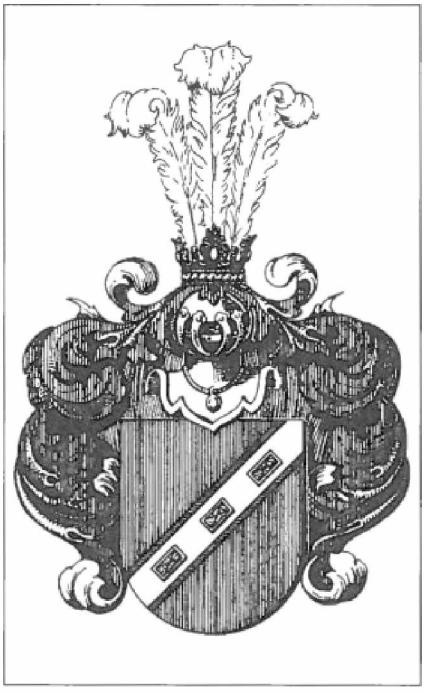

OKULIČ-KAZARINAI

HERBAS

Drija

„Dryja“

Herbas buvo suteiktas 1503 metais Radzko Okulič-Kazarinui.

Vienuoliktos kartos atstovas Josifas Okulič-Kazarinas Mogiliovo apylinkėse turėjo dvarą. Jo sūnus Rapolas (1857-1919) tarnavo caro kariuomenės Dono pulke Marijampolėje ir Kaune. Išėjo į atsargą 1912 m. turėdamas generolo majoro laipsnį. Lietuvai paskelbus nepriklausomybę 1919 03 28 įstojo savanoriu į Lietuvos kariuomenę, buvo vienas iš Lietuvos karo aviacijos kūrėjų.

Buvo vedęs Konstanciją Išoraitę (1860-1943). Jos giminaitis kunigas Stanislovas Išora buvo 1863 metų sukilimo dalyvis - pirma Muravjovo auka - sušaudytas Vilniuje.

Rapolas ir Konstancija turėjo 3 sūnus: Eugenijų (1887-1959), Vladimirą (1889-1977), Anatolijų (1903-1991) ir dukterį Česlovą (1902-1960). Vladimiras ir Anatolijus mokėsi Polocko kadetų korpuse. Prasidėjus Pirmajam pasauliniam karui kadetus evakavo į Rusijos gilumą. 1918 m. jie atsidūrė Vladikaukaze, kur dalyvavo kovose prieš bolševikus.

1919 m. Vladimiras ir Anatolijus grįžo į Kauną ir įstojo savanoriais į Lietuvos kariuomenę.

Baigę karo mokyklos 2-ją laidą abu išvyko į frontą. Dalyvavo mūšiuose prieš lenkus prie Seinų, Giedraičių, Maišiagalos ir kitur.

Anatolijus Okulič-Kazarinas visą Lietuvos nepriklausomybės laiką tarnavo Lietuvos kariuomenėje. Turėjo artilerijos majoro laipsnį. 1938 m. apdovanotas IV laipsnio Gedimino ordinu. 1939 m. dalyvavo žygyje į Vilnių. Buvo Vilniaus įgulos artilerijos vadas.

1941-1950 m. bolševikų buvo kalinamas Užpoliarėje, Norilske.

Anatolijus buvo vedęs Kseniją Izmailovaitę (1910-1995). Jų vaikai: Jaroslavas (g. 1931 07 14) ir Jolanta (g. 1937 09 16).

Vladimiras Okulič-Kazarinas Lietuvos kariuomenėje turėjo artilerijos kapitono laipsnį. 1936 m. vedė Eleną Kotlerovaitę (1902 05 16-1995 12 01) ir turėjo 3 vaikus: Vladimirą, Ireną (g. 1938 08 26) ir Viktoriją (1941 07 07-1996 06 06).

Irena Okulič-Kazarinaitė-Mikalauskienė turi 2 sūnus: Antaną (g. 1968 09 02) ir Tomą (g. 1973 03 12).

Viktorija Okulič-Kazarinaitė-Kamantauskienė paliko dukterį Ingą (g. 1979 08 07) ir sūnų Paulių (g. 1981 11 11).

Vladimiras Okulič-Kazarinas (g. 1937 04 27 Kaune) yra keturioliktosios kartos bajoras. 1962 m. baigė Vilniaus universiteto Fizikos-matematikos fakultetą.

Nuo 1964 m. dirba Kauno technologijos universiteto Skaičiavimo centre programuotoju.

Vladimiras Okulič-Kazarinas yra Tėvynės sąjungos (LK) partijos narys, Lietuvos aklųjų ir silpnaregių sąjungos narys.

Žmona Julija Ankėnaitė-Okulič-Kazarina (g. 1932 01 30).

Turi du vaikus:

Dalia Okulič-Kazarina-Vitkauskienė (g. 1962 08 07).

Vladas-Gintaras Okulič-Kazarinas (g. 1964 01 22).

Jo žmona Natalija Kazanakovaitė (g. 1963 09 13).

Turi 3 vaikus: Žanetą (g. 1983 05 20), dvynukus Andrių ir Rimvydą (g. 1985 08 21).

LBK sąjungos Legitimacijų taryba bajorystę patvirtino 1995 metais. Bajorystės pripažinimo akto rejestro Nr. 027.

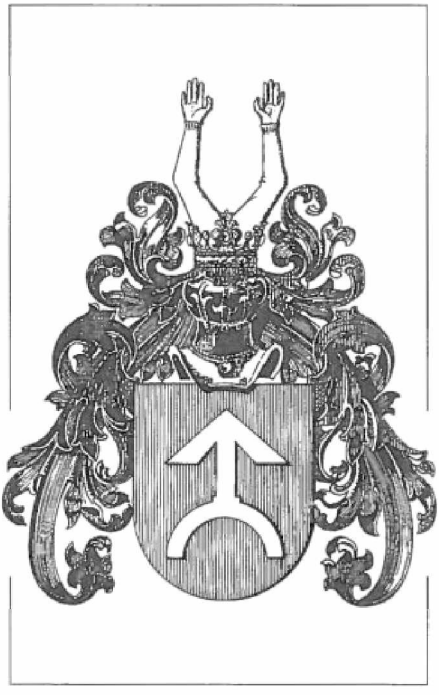

1970 m. baigė Kauno vakarinę muzikos mokyklą.

1971-1977 m. mokėsi Kauno politechnikos institute.

UAB „Magnus dekoratyvinis centras“ direktorius; E. Ostreikos įmonės „Namų viešbutis“ savininkas.

Mėgsta klasikinę muziką. Griežia akordeonu, skambina gitara.

1976 ir 1980 m. buvo Lietuvos ledo ritulio čempionas.

Žmona - Giedra Ostreikienė (g. 1958 03 05), technologė.

Dukros - Rūta (g. 1981 07 03) ir Eglė (g. 1986 01 29) - moksleivės.

OSTREIKAI

HERBAS

Drogoslavas

„Drogosław“

Ostreikų giminė į bajorų luomą pateko už karinius nuopelnus 1528 m. ir įrašyta į Bajorų knygos šeštąjį skyrių (Lietuvos Metrika).

Iš Ostreikų giminės Aleksiejus, Aleksandras, Mykolas-Antanas buvo nusipelnę karo vadai ir diplomatai. Ostreikai valdė 112 ha Satkūnų dvarą Jonavos r. Valdų neteko 1940 metais.

1998 m. atgavo 34 ha žemės ir 1,3 ha miško.

Edmundas Ostreika (g. 1953 09 17 Kaune) 1960-1971 m. mokėsi Kauno 22-oje vidurinėje mokykloje.

OSTEN-SAKKENAI

HERBAS

„Osten Sacken“

Sakkenų giminė kilusi iš Austrijos erchercogystės, kurios dalis persikėlė į Pomeraniją, o iš čia į Livoniją.

Dionisijus fon Sakkenas buvo Livonijos grosmistro pasiuntinys Romoje. Henrichas ir Georgas fon Sakkenai buvo Livonijos ordino pasiuntiniai pas Brandenburgo markgrafą, pirmasis - 1515 m., antrasis - 1517 m.

Ostenų giminė kilusi iš Pomeranijos, kur 1283 m. Ulrichas fon Osten buvo hercogo Boguslavo IV patarėjas. Pirmoje 14 a. pusėje Fridrichas fon Ostenas buvo vedęs Rostoko kunigaikščio Joano Taikingojo dukterį Sofiją. Jų ainis Hermanas fon Ostenas atvyko į Kuršą ir vedė barono fon Sakkeno dukterį, paveldėdamas jo herbą ir pavardę, ir tapo visų Osten-Sakkenų giminės pradininkas. Daugelis jų ėjo atsakingas pareigas Rusijoje, Prūsijoje, o kai kurie apsigyveno LDK-ėje ir kitur.

Joanas-Ulrichas fon Osten-Sakkenas (1687-1731), švedų pulkininkas, susituokęs su baroniene Elizaveta fon Firks, turėjo sūnų Karlą, kuris buvo Saksonijos valdovo slaptasis patarėjas ir pasiuntinys Stokholme. Jam Vokietijos imperatorius Francas I 1763 m. suteikė grafo titulą. Vėliau jis perėjo į Prūsijos valdovo tarnybą. Valdant Fridrichui Didžiajam buvo oberkamergeris, tikrasis statministras, juodojo erelio kavalierius. Karalius Fridrichas Vilhelmas II 1786 m. suteikė jam Prūsijos kunigaikščio titulą. Jis buvo vedęs Henrietą-Eleonorą fon Brinel.

Joanas-Gustavas fon Osten-Sakkenas, Saksonijos generolas leitenantas, buvo pasiuntinys Sankt Peterburge. Vedęs baronienę Eleną Ferzen turėjo sūnų grafą Karlą Ivanovičių (1733-1808), kuris vedė grafienę Tolstoj. Jis buvo didžiojo kunigaikščio Pavlo Petrovičiaus, vėliaus didžiojo kunigaikščio Konstantino Pavlovičiaus auklėtojas, slaptasis patarėjas ir pasiuntinys Danijoje.

Imperatoriaus Pavlo Petrovičiaus karūnavimo proga buvo paskirtas tikruoju slaptuoju patarėju, o 1791 m. jam buvo suteiktas Rusijos imperijos grafo titulas. Imperatorius Aleksandras I 1801 m. įsakymu išplėtė grafo titulo privilegijas jo giminaičiams Ivanui-Kristoforui ir Karlui Ivanovičiui. Iš

šios šakos baronienė Aleksandra fon der Osten-Sakken yra rašytojo L. Tolstojaus teta.

Baronas Fabijonas-Vilhelmas fon der Osten-Sakken (1752-1837) vienas iš žymesniųjų Rusijos karo vadų. Pasižymėjo kautynėse su Napoleono armija. Buvo I armijos vadas, feldmaršalas. 1814 m. Paryžiaus gubernatorius. 1832 m. jam buvo suteiktas kunigaikščio titulas.

Nuo 18 a. pradžios generolas majoras Ulrichas fon Osten-Sakkenas (1701-1791) valdė Gojaniškės ir Podveriškės dvarus. Jo duktė Veronika fon Osten-Sakken ištekėjo už Lietuvos aristokrato Adomo Rimšos. Ši giminė labai draugavo su poetu Adomu Mickevičiumi ir tapo jo poemos „Ponas Tadas" pagrindinių herojų prototipais. Pas baronus dažnai svečiavosi to meto Lietuvos kultūrinis elitas. Tai buvo visų filomatų susirinkimo vieta.

Šios giminės viena iš palikuonių baronienė Eleonora fon der Osten-Sakken po pirmojo vyro mirties ištekėjo už barono Jan Sommer, kilusio iš dabartinės Latvijos. Ji turėjo sūnų baroną Magnusą fon der Osten-Sakken ir dukterį baronaitę Mariją-Vandą Sommer (1881-1973). Ji ištekėjo už Osvecinskio ir turėjo dukteris Mariją, Liliją ir sūnų Žoržą, karo gydytoją chirurgą, žuvusį II pasaulinio karo metu. Marija-Vanda Sommer trečioje santuokoje su Andriejumi Šulcu turėjo dukrą Eleną (1923-1984), kuri paliko sūnų Vladimirą.

Vladimiras Šulcas (g. 1948 04 28 Vilniuje) 1967 m. baigė A. Vienuolio vidurinę mokyklą Vilniuje, 1967-1972 m. mokėsi Aukštesniojoje elektronikos mokykloje, 1989-1993 m. studijavo Vilniaus technikos universitete.

Dirba Buivydiškių aukštesniojoje žemės ūkio mokykloje, yra kompiuterinės technikos inžinierius.

Domisi klasikine muzika, daile, kolekcionuoja pašto ženklus.

Žmona - Danutė Sakalauskaitė-Šulcienė (g. 1948 09 15 Vilkeliškių k., Šakių r.) baigusi 1971 m. Vilniaus universitetą, kur studijavo germanų kalbas.

Dirba Martyno Mažvydo bibliotekoje bibliografe.

Vaikai - Andrius Šulcas (g. 1973 03 26 Vilniuje) baigė Kauno aukštesniąją dailės mokyklą. Dirba privačioje firmoje. Vedęs, turi sūnų Kęstutį (g. 1996 m.).

Paulius Šulcas (g. 1981 m.) - moksleivis.

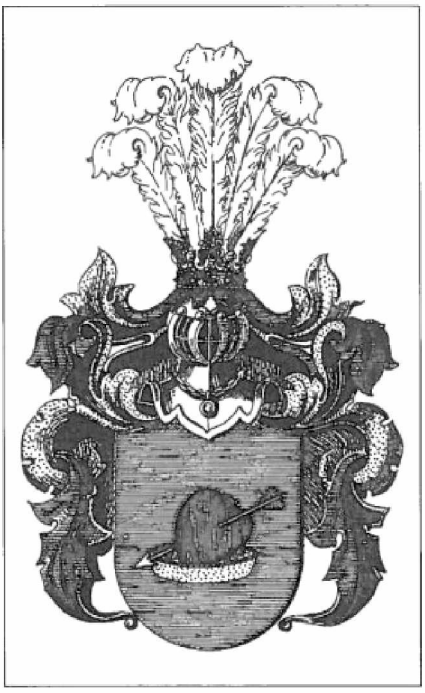

PAULAVIČIAI

HERBAS

Bičiulis

„Przyjaciel“

Archyvuose yra išlikęs vienos Paulavičių giminės atšakų - Kauno pavieto bajorų Paulavičių genealogijos medis, sudarytas 19 a. pab. Vilniaus gubernijos bajorų deputatų susirinkimo kanceliarijoje pagal giminės atstovų pateiktus istorinius dokumentus. Tai buvo Kauno pavieto žemės ir pilies teismų išrašai apie jų valdytus dvarus, karalių privilegijas, rodančias giminės atstovų užimtas pareigas, karinius laipsnius.

1819 12 13 ir 1835 03 16 Vilniaus bajorų deputatų susirinkimo, 1847 04 16 ir 1858 10 13 Kauno bajorų deputatų susirinkimo nutarimais Paulavičių giminei pripažinta bajorystė, įrašant ją į Bajorų knygos šeštą dalį. Tai patvirtino ir Valstybės senato Heroldijos departamento 1848 01 19 įsakas Nr. 1050, 1859 07 2 įsakas Nr. 6446 ir 1872 05 26 įsakas Nr. 1860. Herbas Bičiulis, kurio mėlyname herbo skydo fone ant aukso spalvos padėklo sidabrine strėle perverta širdis. Herbo šalmo karūną puošia 5 stručio plunksnos, suteiktos 19 a. pab. Vilniaus bajorų deputatų susirinkimo kanceliarijoje.

Yra žinoma, kad Stanislovui Paulavičiui, Mykolo sūnui, Lietuvos Didžiosios Kunigaikštystės karališkųjų arklidžių administratoriaus ir Kauno žemės teisėjo privilegijos buvo išduotos Lenkijos ir Lietuvos karaliaus Jono III Sobieskio 1679 05 05.

Iš 18 a. žinoma, kad Jonui Paulavičiui 1784 07 15 išduotas patentas ir jis įregistruotas 1800 12 17 Kauno žemės teisme, kuriuo Lietuvos didysis etmonas kunigaikštis Mykolas Oginskis suteikė jam Lietuvos kariuomenės poručiko laipsnį.

Paulavičiai valdė Užumiškių, Labunavos, Pacevičių, Daukainių dvarus. Laikui bėgant daugelio jų jie neteko.

Marija Paulavičiūtė-Jonavičienė (1902-1982) yra kilusi iš Stanislovo Paulavičiaus vyriausiojo sūnaus Kristoforo linijos. Ji turėjo du sūnus.

Vytautas-Stasys Jonavičius (g. 1929 06 27 Kėdainiuose), pensininkas.

1950 m. baigė Kėdainių I vidurinę mokyklą ir 1955 m. - Lietuvos veterinarijos akademiją.

Dirbo Kėdainių r. veterinarinės stoties viršininku ir vyriausiu veterinarijos gydytoju.

Jam buvo suteiktas nusipelniusio veterinarijos gydytojo vardas.

Užsiima medžiokle, filatelija, bitininkyste. Mėgsta keliauti.

Žmona Stasė-Stefanija Kačinskaitė-Jonavičienė (g. 1931 11 13) yra baigusi Lietuvos veterinarijos akademiją. Iki pensijos buvo Kėdainių r. žemės ūkio valdybos vyriausia ekonomiste.

Duktė Virginija Jonavičiūtė-Naginienė (g. 1956 08 4 Biržų mieste) 1963-1974 m. mokėsi Kėdainių vidurinėje mokykloje, 1986 m. baigė Kauno medicinos institutą ir 1985-1987 m. Kaune praėjo klinikinę stomatologijos ordinatūrą.

Dirba Vilniaus universitetinėje Žalgirio ligoninėje gydytoja stomatologe ir Vilniaus universiteto Medicinos fakulteto stomatologijos klinikos asistente.

Vyras Vytas Naginė (g. 1955 06 08) dirba Darbo ekonomikos centre vyriausiu inspektoriumi.

Augina dukteris: Moniką (g. 1989 04 21) ir Pauliną (g. 1990 07 26).

Sūnus Arūnas Jonavičius (g. 1960 03 03 Kėdainių mieste) 1967-1978 m. mokėsi Kėdainių 2-je vidurinėje mokykloje, 1984-1987 m. - Kauno politechnikume.

Dirba UAB „Pašnekesys" vairuotoju. Mėgsta automobilių sportą.

Žmona Audronė Šilytė-Jonavičienė (g. 1961 05 23) baigusi Šiaulių pedagoginį institutą. Dirba darželio-mokyklos vyresniąja auklėtoja. Turi sūnų Erdviną (g. 1985 12 3), moksleivį.

Algimantas-Juozapas Jonavičius (1936 01 18-1990 04 15).

1948-1954 m. mokėsi Kėdainių 1-oje vidurinėje mokykloje.

1959 m. baigė Lietuvos žemės ūkio akademiją. Įsigijo žemės ūkio ekonomikos organizatoriaus specialybę.

1960 m. baigė vienų metų bitininkystės kursus.

1963-1966 m. buvo Leningrado agrofizikos instituto aspirantas. Apgynė žemės ūkio mokslų daktaro disertaciją.

Dirbo Lietuvos hidrotechnikos ir melioracijos mokslinio tyrimo institute, buvo mokslinis sekretorius.

Mėgo filmavimą, fotografavimą, bitininkystę, aviomodeliavimą, baidarių ir dviračių sportą ir kt.

Žmona Marytė Urmonavičiūtė-Jonavičienė (g. 1934 12 25) baigė Vilniaus valstybinio universiteto Medicinos fakultetą. Dirba Kėdainių ligoninėje gydytoja chirurge.

Sūnus Arvydas (g. 1972 12 03) 1997 m. baigė Kauno medicinos akademijos Medicinos fakultetą. Šiuo metu yra gydytojas rezidentas.

Sūnus Vizgirdas (g. 1974 08 31) mokosi Lietuvos policijos akademijoje. Dirba Kėdainių kelių policijoje.

PAULAUSKAI

HERBAS

Vanagas

„Jastrzębiec“

Lietuvos bajorų karališkosios sąjungos narė Irena Zakarienė kilusi iš Pavlovskių (Paulauskų) giminės.

Paulauskų giminės bajorystė buvo pripažinta Vilniaus gubernijos bajorų deputatų susirinkimo 1805 m., 1832 m., 1843 m. ir 1849 m. Rusijos Valstybės senato Heroldijos departamento 1850 m. įsaku Nr. 8859 tai buvo patvirtinta ir nurodyta įrašyti Paulauskų giminę į Bajorų genealogijos kilmės pirmąją knygą.

Šios giminės palikuonių bajorystė buvo patvirtinta Kauno gubernijos bajorų deputatų susirinkimo 1866 04 29 ir Rusijos Valstybės senato Heroldijos departamento 1866 07 04 ir 1887 m. įsaku Nr. 359. Pakartotinai patvirtinta Kauno gubernijos bajorų deputatų susirinkimo 1905 m. Nr. 23 ir Heroldijos departamento 1906 m. įsaku Nr. 1190 bei analogišku 1913 05 21 nutarimu Nr. 83 ir Heroldijos departamento 1913 10 31 įsaku Nr. 3750 (LVIA).

Irena Vida Ridikaitė-Zakarienė (g. 1938 10 05 Kaune) 1946-1957 m. mokėsi Kauno 5-oje vidurinėje mokykloje, 1957-1962 m. - Kauno medicinos institute.

Įsigijo stomatologės specialybę.

Dirba stomatologe Vilniuje.

Domisi literatūra, menu ir teatru.

Yra Tėvynės sąjungos (Lietuvos konservatorių) partijos narė.

Vyras - Algimantas Zakaras (g. 1937 08 02 Radviliškio m.) 1960 m. baigė Kauno medicinos institutą.

1972 m. apgynė medicinos mokslų daktaro disertaciją. Dirba teisės medicinos ekspertu.

Turi du sūnus - Arvydą ir Raimundą.

Arvydas Zakaras (g. 1961 12 17 Kaune) 1984 m. baigė Vilniaus universiteto Radiofizikos fakultetą. Dirba VĮ „Infostruktūra“ valstybės institucijų kompiuterių tinklo VIKT operatoriumi.

Žmona - Audronė Kazlauskaitė-Zakarienė (g. 1954 10 07 Vilniuje) 1978 m. baigė Vilniaus universiteto Matematikos ir mechanikos fakultetą.

Dirba SPAB „Lietuvos geležinkeliai“ skaičiavimo centro programuotoja.

Turi dukterį ir sūnų.

Duktė Dalia Zakaraitė (g. 1990 04 30 Vilniuje), moksleivė.

Sūnus Kristijonas Zakaras (g. 1991 06 11 Vilniuje), moksleivis.

Raimundas Zakaras (g. 1965 02 23 Kretingos m.) 1992 m. baigė Vilniaus aukštesniąją ekonomikos mokyklą.

Dirba UAB „Stromina“ vadybininku.

Žmona - Renata Jankauskaitė-Zakarienė (g. 1966 12 30 Vilniaus m.) 1993 m. baigė Vilniaus pedagoginį institutą.

Duktė - Rugilė Zakaraitė (g. 1994 07 27 Vilniaus m.).

Sūnus - Rimvydas Zakaras (g. 1998 03 04 Vilniaus m.).

PETKEVIČIAI

HERBAS

Trimitai

„Trąby“

Petkevičių giminė kilusi iš Radvilos brolio Astiko. Šios giminės pradininkas Kazimieras-Vladislovas, jo sūnūs Jonas ir Christoforas 1692 m. valdė Jasudų dvarą Ukmergės paviete. Dvarą pardavė 1793 m. Jono sūnūs Pranas, Adomas-Jonas ir Justinas ir Christoforo sūnūs Antanas ir Justinas. Pagal Vilniaus gubernijos deputatų 1820 08 24 ir 1836 04 13 suvažiavimų nutarimus, pagal Kauno gubernijos bajorų deputatų 1835 04 12 suvažiavimo nutarimą Prano Petkevičiaus sūnums Dionizijui ir Juozapui, Jono sūnui Adomui-Jonui su sūnumis Myko-

lu, Andriumi, Kazimieru-Jonu, Adomu, taip pat Justinui, sūnui Jono, ir Jono bei Christoforo sūnums Antanui ir Justinui patvirtinta bajorystė ir įrašyta į Bajorų knygos pirmąją dalį. 1855 metų Kauno gubernijos bajorų deputatų susirinkimo kovo 18 dienos nutarimu Nr. 1458 patvirtino Petkevičių giminės bajorystę ir herbą „Leliwa".

Antanas Petkevičius 1895 metais (pažyma Nr. 6143) atleistas nuo tarnystės caro armijoje kaip bajoras. Jis turėjo tris sūnus: Leoną, Andrių ir Vytautą bei dvi dukteris: Melaniją ir Aleksandrą.

Vytautas Petkevičius - Lietuvos veterinarijos akademijos docentas, žmona Birutė - mokytoja, tautodailininkė. Jie turi tris sūnus: Sigitą, Robertą ir Saulių.

Robertas Petkevičius (g. 1951 04 12 Kaune), medicinos daktaras, docentas.

Mokėsi 1957-1965 m. Kauno 22 vidurinėje mokykloje, 1965-1968 m. - Kauno 2 vidurinėje mokykloje, 1968-1974 m. - Kauno medicinos instituto Medicinos fakultete.

1974-1975 m. Kauno III ligoninėje atliko pediatrijos internatūrą.

Kaip pediatras specializavosi Maskvoje, Japonijoje, Olandijoje, Anglijoje, Danijoje ir kitur.

1982 m. apgynė medicinos daktaro disertaciją „Kauno moksleivių širdies-kraujagyslių ligų rizikos faktorių tyrimai".

1984-1990 m. docentas Kauno medicinos akademijos Vaikų ligų katedroje. Nuo 1990 metų vyriausiasis pediatras. 1990-1994 m. SAM Sveikatos apsaugos strategijos ir politikos skyriaus viršininkas. Nuo 1994 m. Pasaulinės sveikatos organizatorius Lietuvai, Europos sveikatos komiteto biuro narys.Šiuo metu yra Pasaulinės sveikatos organizacijos koordinatorius Lietuvai, Sveikatos apsaugos ministerijos užsienio skyriaus viršininkas. Yra Tarptautinės kardiologų chartijos narys. LBK sąjungos vado pavaduotojas ryšiams su užsieniu.

Laisvalaikiu sportuoja, lanko koncertus.

Žmona Milda Baginskaitė-Petkevičienė (g. 1951 07 27), stomatologė.

Dukros: Lina Petkevičiūtė (g. 1974 11 06), stomatologė, Rūta Petkevičiūtė (g. 1982 07 11), moksleivė.

PETRAUSKAI-PODVOISKIAI

HERBAS

Naktikovas

„Ślepowron“

Bajorai Podvoiskiai yra susiję giminystės ryšiais per vedybas su bajorais Petrauskais, Každailevičiais ir Paulauskais.

Paskutinį kartą Petrauskams bajorystė buvo patvirtinta Kauno gubernijos bajorų deputatų susirinkime 1853 09 22 (nutarimo Nr. 4136) (LVIA ap. 391, b. 8), remiantis bajorystės dokumentais, išduotais 1804.

Bajorai Petrauskai dalyvavo sukilimuose prieš carinę Rusiją 1831 ir 1863 metais. Dėl to Petrauskų dvarų trobesiai buvo sudeginti, o žemė atimta.

Každailevičiai nuo 1834 m. yra įtraukti į bajorų registracijos knygas (LVIA ap. 708, b. 8). Apie Každailevičius iš Kauno gubernijos rašoma knygoje „Rodzina herbarz szlachty Polskiej, 1909 m., Warszawa, t. 6, p. 271.

Podvoiskiai bažnytinėse knygose yra užrašyti bajorais (LVIA ap. 664, b. 7, 1889, 1891, 1893 m.).

Podvoiskių bajorystę patvirtino LBKS Legitimacijų taryba 1997 11 24 (Bajorystės pripažinimo akto rejestro Nr. 541).

Arkadijus Podvoiskis (g. 1922 10 14 Sartininkuose, Tauragės aps.), pensininkas. 1929-1934 m. mokėsi Batakių pradžios mokykloje, Tauragės aps., 1937-1939 m. - Tauragės vakarinėje mokykloje, 1936-1940 m. - LDK Butageidžio 7 p. p. orkestro komandoje, 1945-1947 m. - mokytojų kursuose Flensburge ir elektrotechnikos kursuose Flensburge (Vakarų Vokietijoje).

Dirbo 2 metus mokytoju Ostarbeit ir Maselburgo lietuvių stovykloje Flensburge.

1942 m. buvo mobilizuotas į transporto tarnybą Rusijoje. Latvijoje. Fronte prie Varduvos upelio būnant 10 latvių batalione buvo sunkiai sužeistas. Gydytas Liepojoje, Hamburge, Flensburge. 1947 m. emigravo į Angliją ir apsigyveno Mančesteryje. 6 metus mokytojavo Mančesterio lietuvių lituanistinėje sekmadienio mokykloje ir dirbo vaikų darželio vedėju.

Dalyvauja Didžiosios Britanijos Lietuvių sąjungos (DBLS) veikloje, Mančesterio skyriaus pirmininkas, Mančesterio Lietuvių socialinio klubo pirmininkas ir Garbės narys, Mančesterio Lietuvių katalikų bendrijos komiteto sekretorius. Mančesterio Lietuvių kultūros koordinacinio komiteto iždininkas, Mančesterio Lietuvių skautų tėvų komiteto sekretorius ir skautų garbės narys. Už nuopelnus apdovanotas skautų ordinu su kaspinu.

Lietuvių karių veteranų sąjungos „Romovė" Mančesterio skyriaus sekretorius. Tėvynės sąjungos (LK) Mančesterio skyriaus sekretorius.

Domisi pasaulio sukūrimo paslaptimis, mūsų ir kitų planetų laiko santvarka, administracine santvarka, teologija. Yra sudaręs naujus žemės kalendorius, Lietuvos gamtos rinkinius ir kt.

Žmona Aldona Bukaveckaitė-Podvoiskienė (g. 1924 08 01), mokytoja. Dabar pensininkė.

Sūnūs Jonas (g. 1950 08 06) ir Povilas (g. 1951 09 26) gyvena ir dirba Mančesteryje.

Duktė Birutė (g. 1953 03 07) gyvena ir dirba Autralijoje, Perto mieste.

PETRAUSKAI

HERBAS

Vanagas

„Jastrzębiec"

Petrauskams bajorų titulas patvirtintas 1804 03 22 Vilniaus gubernijos bajorų deputatų susirinkimo nutarimu, nurodant, kad bajorus Petrauskus reikia įrašyti į Bajorų knygos pirmąją dalį.

Pirmieji giminės atstovai minimi istoriniuose šaltiniuose: Jonas (g. apie 1800 m.) ir Dominykas (g. apie 1825 m.). Dominykas Petrauskas vedė Marijoną Jurevičiūtę ir 1850 12 26 Laukuvoje susilaukė dvynukų - Juozo ir Vincento. Petrauskai, caro valdžios persekiojami už dalyvavimą 1863 m.

sukilime, persikėlė gyventi į Jonavos valsčių.

Vincentas Petrauskas (1850-1922) vedė Zofiją Žukauskaitę (1859-1946). 1855 m. jie išsinuomojo žemių iš dvarininkės Popovos Dumsių kaime, Jonavos valsčiuje. Jie susilaukė penkių vaikų: Vladislovo (1877-1965), Antano (1880-žuvo 1918 m.), Onos (1886-1960), Veronikos (1895-1951) ir Michalinos. Šios Petrauskų giminės tęsėjas - Vladislovas Petrauskas buvo išsilavinęs, nuoširdus žmogus. Apie dešimt metų jis dirbo Liepojos metalurgijos gamykloje mechaniku, vėliau ketverius metus kariavo Pirmajame pasauliniame kare.

Nepriklausomos Lietuvos laikais dešimt metų išbuvo Jonavos valsčiaus viršaičiu, o po to - Dumsių kaimo seniūnu.

Jo žmona buvo Bronislava Naudinytė (1891-1978).

Jų šeima susilaukė Leonardo, Janušo, Jadvygos, kiti trys mirė vaikystėje.

Leonardas Petrauskas (g. 1912 m.) baigė miškų pramonės technikumą. Dirbo įvairiose Lietuvos girininkijose girininku ir Telšių urėdijos urėdu. 1941 m. vedė Veroniką Pocevičiūtę, kuri buvo baigusi Kauno mokytojų seminariją ir dirbo mokytoja.

Jų dukra Liucija Petrauskaitė-Mažeikienė (g. 1947 m.) 1970 m. baigė Kauno politechnikos institutą. Dirbo Panevėžyje inžiniere.

Jos vyras Konstantinas Mažeika (g. 1946 m.) inžinierius.

Liucijos ir Konstantino Mažeikų duktė - Sandra Mažeikaitė-Ulozienė (g. 1972 m.) baigė Kauno medicinos akademiją. Dirba stomatologe Panevėžyje.

Vyras Egidijus Uloza - inžinierius. Augina sūnų Igną (g. 1996 m.).

Mažeikų sūnus Modestas (g. 1979 m.) yra moksleivis.

Janina Petrauskaitė-Butkevičienė (žr. Butkevičiai).

Jadvyga Petrauskaitė-Baranauskienė (1923-1965) baigė Kauno dailiųjų amatų mokyklą.

Gyveno Dumsių kaime. Dirbo geležinkelyje.

Vyras - Jonas Baranauskas (g. 1924 m.) Kauno autobusų parko darbuotojas.

Sūnus - Bronislovas Baranauskas (g. 1956 m.) technikas mechanikas, dirba Kaune. Jo žmona - Rita Staniulytė.

Augina tris sūnus: Vytautą (g. 1987 m.), Evaldą (g. 1988 m.) ir Gintarą (g. 1994 m.).

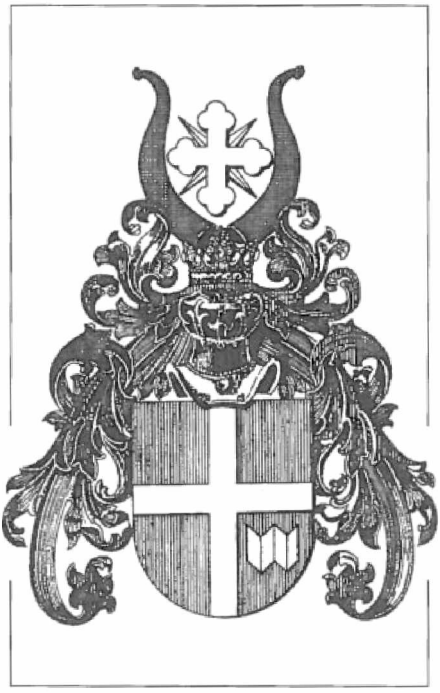

PIKELIAI

HERBAS

Dembno

„Dębno“

Bajorai Pikeliai - sena Žemaičių bajorų giminė, kuri nuo seno naudojosi bajorų privilegijomis ir valdė žemes - Dirvinius, Knitlaukį ir Petrikus, esančius Žemaičių vyskupijoje. Pikelių giminės bajoriška kilmė buvo patvirtinta Vilniaus bajorų deputatų suvažiavimų 1799 11 11 ir 1820 08 21 dekretais.

1837 05 28 Vilniaus gubernijos bajorų deputatų suvažiavime, vadovaujantis pirmaisiais dviem dekretais, buvo patvirtinta Pikelių giminės genealoginė linija su detaliu jos narių, turėtų žemių, privilegijų ir kitų žinių apie giminės atstovus aprašymu (LVIA f. 391, ap. 1, b. 1059, l. 65, 66, 67, 68). Jie buvo įrašyti į Vilniaus gubernijos Bajorų kilmės knygos šeštą dalį.

Ši patvirtinta genealoginė linija prasideda Martynu Pikeliu, gyvenusiu 16-17 a. Labiausiai pasižymėjęs giminės atstovas buvo Jono Pikelio sūnus Stanislovas, gyvenęs 18 a. Jis pagal Lenkijos karaliaus Stanislovo-Augusto Poniatovskio privilegiją, išduotą 1768 02 11, patvirtintą 1773 09 02, buvo pašventintas į kavalierius ir gavo poručiko laipsnį.

Iš bažnyčios knygų įrašų sprendžiama, kad Pikelių giminės atstovai gyveno Žemaičiuose apie Luokę, Betygalą, Telšius, Kuršėnus, Upyną, Šaukėnus, Užventį, Tryškius, Viekšnius, Sedą bei Renavą.

Mūsų, LBKS narių, Pikelių giminė kilusi iš Stanislovo brolio Baltramiejaus, jo sūnaus Povilo ir vaikaičio Pranciškaus šakos.

Pranciškus Pikelis 1837 05 28 Vilniaus gubernijos bajorų deputatų patvirtintos genealoginės lentelės jauniausios kartos linijoje pažymėtas 33 numeriu. Jis gimė 1824 04 03 Luokėje, vedė Joaną Viskontaitę, susilaukė 6 vaikų. Jis mirė 1921 m., palaidotas Renavo kapinėse. Pranciškaus vaikaitis Petras Pikelis (1910 12 20-1995 10 22) parengė penkių Pikelių giminės kartų, pradedant Pranciškumi Pikeliu, 54 asmenų genealoginį medį. Detaliai surašyti visos genealoginio medžio schemos nepavyko, nes

abu 20 a. karai, revoliucija Rusijoje išblaškė Pranciškaus Pikelio palikuonis po visą pasaulį. Jų gyvenama Baltarusijoje, Rusijoje, Azerbaidžane, Gruzijoje, JAV, Kanadoje ir net Kinijoje.

Irena-Julija Pikelytė-Ercienė (g. 1940 01 08 Vilniuje) 1947-1954 m. lankė Klaipėdos 4-ą vidurinę mokyklą, baigė septynias klases.

1954-1957 m. mokėsi Klaipėdos m. medicinos mokykloje ir įgijo medicinos sesers specialybę.

Dirbo Respublikinėje Klaipėdos Raudonojo kryžiaus ligoninėje. Dirbdama baigė vidurinę mokyklą.

1960 m. buvo paskirta vyr. seserimi ir dirbo ja iki pensijos. Už gerą darbą buvo apdovanota garbės raštais ir medaliais.

Daug skaito, dirba sode.

Vyras Antanas Ercius (g. 1934 10 07 Sprandaičių k., Šilalės r.) 1949-1953 m. mokėsi Pajūrio žemės ūkio technikume, 1972 m. baigė Vilniaus prekybos technikumą ir įgijo prekių žinovo specialybę.

Dirba AB „Uostamiesčio žiedas" sandėlio vedėju.

Sūnus Redas Ercius (g. 1967 09 29), baigęs vidurinį mokslą, gyvena Vilniuje. Yra LBK sąjungos narys.

Žmona Audronė Milerytė-Ercienė (g. 1969 10 11 Raseiniuose) 1987 m. baigė Viduklės vidurinę mokyklą. Po to įstojo į Vilniaus pedagoginį universitetą ir 1992 m. jį baigė. Dirba Vokietijos ūkio atstovybės Lietuvoje referente.

Kitas sūnus Algimantas Ercius (g. 1973 05 08 Klaipėdoje) 1980-1991 m. mokėsi Klaipėdos 18-oje vidurinėje mokykloje, 1991-1997 m. - Klaipėdos universitete.

Nuo 1991 m. dirbo dienraštyje „Vakarų ekspresas" ir vadovavo sporto skyriui, o nuo 1996 m. dirba laikraštyje „Klaipėda" sporto žurnalistu.

Yra Lietuvos žurnalistų sąjungos ir Tarptautinės sporto žurnalistų federacijos narys, krepšinio klubo „Neptūnas" narys ir atstovas spaudai.

Žmona Ingrida Tuminaitė-Ercienė (g. 1972 12 15 Klaipėdoje) 1991 m. baigė Klaipėdos vidurinę mokyklą, 1995 m. - Klaipėdos aukštesniąją medicinos mokyklą.

Dabar studijuoja Klaipėdos universiteto Pedagogikos fakultete psichologijos specialybę.

Augina dukrą Patriciją (g. 1997 04 23 Klaipėdos m.).

Žibutė-Ona Pikelytė-Bučiūnienė (g. 1941 07 10 Vilniaus m.) mokėsi 1948-1959 m. Klaipėdos 4-oje vidurinėje mokykloje.

1966 m. baigė Vilniaus universiteto Ekonomikos fakultetą.

Dirba Vidaus reikalų ministerijos laikraščio „Sargyba" redakcijoje vyr. buhaltere.

Domisi grožine literatūra, užsiima sodininkyste.

Vyras - Gediminas Bučiūnas (g. 1939 12 04), inžinierius, baigęs Kauno technikos universitetą.

Sūnūs: Mindaugas Bučiūnas (g. 1975 05 25), ekonomistas, baigęs Vilniaus universiteto Ekonomikos fakultetą.

Vytautas Bučiūnas (g. 1976 11 04), ekonomistas, baigęs Vilniaus universiteto Ekonomikos fakultetą.

PORADNIAI-BOGDANAI

HERBAS

Rožė

„Poraj“

Senuose šeimoje išlikusiuose dokumentuose pažymima, kad Poradnių giminės pradininkas Jonas Poradnia, Danylo sūnus, 1572 m. valdė Golovčicų dvarą. Šią nuosavybę 1639 m. karališka privilegija patvirtino karalius Vladislovas Vaza. Remiantis 1782 10 22 Polocko vaivadijos žemės knygų išrašais, tai patvirtina ir 1763 11 20 Vitebsko gubernijos bei Polocko pavieto teismo 1842 m. pažymos. Taip pat palikuonių šeimoje išsaugotas Rusijos Valstybės senato Heroldijos departamento 1902 05 30 sprendimas (dokumento originalas), kad Telesforui-Juozui Poradniai, Juozo sūnui, g. 1875 06 01, pripažinta bajoriška kilmė su teise būti įrašytam į Bajorų genealogijos knygos šeštąjį skyrių (rejestro Nr. 3815).

Poradnių-Bogdanų giminė dalyvavo 1863 m. sukilime Lietuvoje. Vilniaus universiteto Medicinos fakulteto studentas Ambraziejus Poradnia Muravjovo įsakymu buvo pakartas. Kryželis nuo jo kaklo, kaip brangi šeimos relikvija, išliko iki šių dienų.

Kitas šio sukilimo dalyvis Motiejus-Bogdanas Poradnia, vengdamas represijų, pasitraukė į Polocko aps., kur konspiracijos sumetimais savo vardą Bogdanas pakeitė į pavardę (vietoj Poradnia). Tuo būdu Poradnių giminėje atsirado nauja genealoginio medžio šaka, pavarde Bogdanas.

Poradnių-Bogdanų herbas „Poraj“ kilęs iš Čekijos, kur pagal legendą gyvenęs senas bajoras Poraj Poradnia, turėjęs tris sūnus: vyriausiajam liko žemės nuosavybė, vidurinysis išvyko Kryžiaus žygin į Jeruzalę ir ten žuvo, o jaunesnysis patraukė į Lietuvos Didžiąją Kunigaikštystę. Jo giminė ištikimai tarnavo Lietuvai. Vesdami lie-

tuvaites jie ilgainiui tapo Lietuvos bajorais.

Vienas iš Poradnių-Bogdanų podpraporščikas Antanas Poradnia caro buvo pasiųstas tarnauti į Kaukazą. Būdamas autoritetingas jis nutraukė dviejų kalniečių giminių kraujo kerštą, mat jų vaikai buvo pamilę vienas kitą. Vestuvių proga jam buvo padovanotas kaukazietiškas durklas, kaip susitaikymo simbolis. Šis durklas ir šiandieną yra Bogdanų šeimoje.

Konstantinas Bogdanas (g. 1926 02 04 Žeimių dvare, Jonavos r.) 1933-1939 m. mokėsi Paežerių ir Biržų pradžios mokyklose, 1939-1944 m. - Biržų gimnazijoje, 1944-1945 m. - Panevėžio mokytojų seminarijoje, 1945-1951 m. studijavo Kauno taikomosios dekoratyvinės dailės institute, 1953-1956 m. Repino dailės instituto aspirantas Leningrade.

1947-1951 m. dirbo Kauno 6-osios ir 7-osios gimnazijos, mokytojų seminarijos mokytoju, 1951-1993 m. - Vilniaus dailės instituto dėstytojas, docentas, profesorius, 1956-1982 m. - Lietuvos dailininkų sąjungos valdybos atsakingasis sekretorius, pirmininko pavaduotojas, 1959-1988 m. - VDI prorektorius mokslo ir mokymo reikalams, 1982-1987 m. - Lietuvos dailininkų sąjungos pirmininkas. Šiuo metu Vilniaus dailės akademijos dėstytojas.

Publikuoti leidiniai: „Rusų skulptorius R. R. Bachas" (monografija, 1954 m.). „1863 metų sukilimas Lietuvoje" (disertacijos autoreferatas, 1956 m.), „Skulptorius Juozas Mikėnas" (monografija, 1961 m.), „Lietuvos dailė" (su bendraautore, 1972 m.).

Parodų Vilniuje, Maskvoje (Rusija), Helsinkyje (Suomija), Sofijoje (Bulgarija), Belgrade (Jugoslavija), Vienoje (Austrija), Rygoje (Latvija), Pekine (Kinija) ir kt. dalyvis.

Svarbiausi kūriniai: skulptūrinių portretų ciklai: „Mano draugai" bei „Lietuvos raštijos ir grožinės literatūros pradininkai", K. Donelaičio paminklas Vilniuje, J. Janonio - Biržuose, J. Gruodžio - Kaune, žuvusiems už Lietuvos laisvę partizanams ir tremtiniams (kartu su archit. V. Brėdikiu) - Žeimiuose, Jonavos r., Vilniaus universiteto garbės daktarų portretų ciklas, M. Yčo (Biržai), V. Adamkaus, J. Dargužo, palaimintojo J. Matulaičio (Vilnius), popiežiaus Jono Pauliaus II biustų, kunigaikščio Gedimino paminklo projekto autorius, Lietuvos herbo konkurso laureatas (II premija).

Lietuvos nusipelnęs meno veikėjas (1963 m.), Lietuvos liaudies dailininkas (1976 m.), Lietuvos valstybinės premijos laureatas (1976 m.), 1985-1989 m. LTSR AT deputatas.

Dailininkas skulptorius, humanitarinių m. dr., profesorius, Rusijos dailės akademijos narys korespondentas.

Yra Lietuvos dailininkų sąjungos narys, Lietuvos tautodailės sąjungos garbės narys, Lietuvos bajorų karališkosios sąjungos garbės narys.

1944 m. buvo įstojęs į generolo P. Plechavičiaus vadovaujamą Lietuvos rinktinę - Marijampolės karo mokyklą. 1944 m. su J. Čerškyte sukūrė Švč.

Marijos Dievo Motinos skulptūrą, į kurią įmontavo atsišaukimą, parašytą Lietuvos jaunimui.

Žmona - Irena Statkutė-Bogdanienė (g. 1935 m.), tekstilės inžinierė, tech. m. dr.

Vaikai: Konstantinas Bogdanas (g. 1961 m.), tapytojas.

Jurga Bagdonaitė (g. 1963 m.), dailininkė tekstilininkė.

Vaikaičiai: Konstantinas (g. 1985 m.), Mikalojus (g. 1988 m.) Bogdanai, moksleiviai.

Ramūnas-Antanas Bogdanas (g. 1959 07 07 Kauno m.) 1965-1976 m. mokėsi Kauno J. Jablonskio vid. mokykloje, 1976-1977 m. - Vilniaus S. Nėries vidurinėje mokykloje, 1977-1983 m. - Vilniaus valstybinio universiteto Filologijos fakultete. 1983-1986 m. buvo Lietuvos mokslų akademijos aspirantas.

Dirbo „Vagos" leidyklos redaktoriumi. Dėstė Pedagoginiame institute. 1989-1992 m. buvo Lietuvos Aukščiausiosios Tarybos (Atkuriamojo Seimo) Pirmininko patarėju užsienio politikos reikalams. Dalyvavo diplomatinėje veikloje atkuriant Lietuvos Respublikos nepriklausomybę tarptautinėje arenoje.

Yra vertęs grožinės literatūros knygų iš anglų kalbos ir parašęs mokslinių straipsnių apie baltų mitologiją.

Yra UAB „Bast Trade LTD" direktorius.

Domisi literatūra, muzika, daile, sportiniu jodinėjimu.

Žmona - Daiva Bogdanienė (g. 1959 m.), filologė, baigusi Vilniaus pedagoginį institutą. Dirbo Norvegijoje.

Vaikai: Vytis-Antanas (g. 1983 m.) ir Marius-Ambraziejus (g. 1985 m.), moksleiviai.

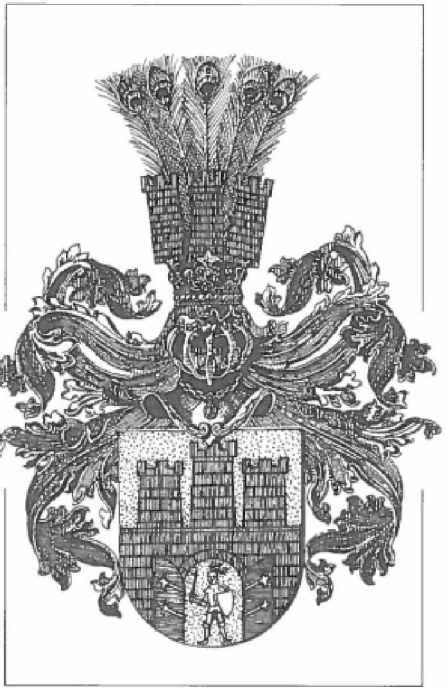

PRIBUŠAUSKAI

HERBAS

Gžymala

„Grzymala"

Pribušauskai - sena bajorų giminė. Kaip nurodoma 1819 12 19 Pribušauskų giminės istorijos ir genealogijos aprašyme, jos protėviai jau prieš kelis amžius gyveno Pskovo žemėje

Pšibyševo vietovėje. Šios giminės bajorai į Pšibyševą galėjo patekti 14-15 a., kai Pskovas buvo Lietuvos Didžiosios Kunigaikštijos įtakoje. Šiame dokumente minima keletas šios giminės kartų. 17 a. viduryje minimas Vaclovas Pribušauskas, kilęs iš tos pačios giminės ir tos pačios vietovės. Todėl nuo jo ir pradedama nauja bajorų Pribušauskų giminės genealogija. Pšibyševo dvaras 1698 m. testamentu atiteko Vaclovo Pribušausko sūnums Mykolui ir Jonui.

Vaclovo sūnus Juozapas Pribušauskas, gimęs 1687 m., su savo pusbroliu M. Pereščiaku 1737 m. pirko du dvarus jau Lietuvoje: Klimontmedzės dvarą prie Josvainių ir Kaziukovčiznos dvarą Ukmergės apskrityje. Klimontmedzės dvaras atiteko Juozapo Pribušausko sūnui Kazimierui (g. 1736 m.), kuris 1761 m. šį dvarą pardavė. Kaziukovčiznos dvaras liko Pereščiakų giminei.

1795 m. Kazimieras ir Anna Pribušauskai pirko Panevėžio apskrityje, Vabalninko parapijoje, Uoginių dvarą. 1799 m. Uoginių dvarą Kazimieras Pribušauskas testamentu dovanojo savo jauniausiems sūnums Vincentui ir Matui, o kitiems sūnums - Justinui, Antanui, Tomui bei dukroms išmokėjo dalis.

1795 m. prijungus Lietuvą prie Rusijos, Lietuvos bajorai ne vieną kartą turėjo įrodinėti, kad jie tikrai yra bajorai. Pribušauskams I klasės teisės buvo patvirtintos 1819 12 19, 1842 02 10, 1852 08 28, 1866 01 07 ir 1880 06 27. Heroldijos departamentas patvirtino bajorystę 1853 04 03 Nr. 3053 (LVIA).

1795 m. Panevėžio apskrities revizijos akte minima, kad Kazimiero Pribušausko sūnus Justinas ir duktė Uršulė gyvena Ukmergės apskrityje, Kupiškio parapijoje, Salamiesčio dvare.

1881 m. bajorų šeimų surašymo dokumentuose minima, kad Justino Pribušausko vaikaitis Andrius su žmona Bogumila Petelčicaite ir 4 sūnumis - Konstantinu, Faustinu, Jonu, Jokūbu bei dukterimis Liudvika ir Johanna gyvena Panevėžio apskrityje, Palėvenės parapijoje, Gakūnų kaime. Jokūbas su šeima ten gyveno iki pat mirties.

Konstantinas Pribušauskas 1891 m. vedė bajoraitę Stankevičiūrę iš Gakūnų kaimo ir persikėlė į Karsakiškį, kur nuomojo dvarą. Ten gimė ir augo vaikai: Adolfas, Emilija, Eleonora, Jonas ir Elena. Konstantinas Pribušauskas mirė 1915 m. Eleonora Pribušauskaitė ištekėjo už labai nagingo ir darbštaus Juozo Janulio.

Januliai turėjo du vaikus: sūnų Adolfą ir dukterį Genovaitę.

Genovaitė Janulytė-Ožiūnienė (g. 1934 04 15 Vabalninko m., Biržų r.), pensininkė.

1941-1953 m. mokėsi Vabalninko B. Sruogos vidurinėje mokykloje. 1954-1959 m. - Vilniaus universiteto Istorijos ir filologijos fakultete. Įsigijo istorijos specialybę. Dirbo Istorijos-etnografijos muziejuje, Lietuvos mokslų akademijos archyve, vėliau Vyriausioje archyvų valdyboje. Parengė keletą norminių raštvedybos dokumentų, vėliau dėstė raštvedybos kursą Vilniaus 1-oje politechnikos mokykloje.

Vyras - Albertas Ožiūnas (1930 12 25-1996 08 01), gydytojas chirurgas. Dirbo chirurgu Vilniaus Raudonojo kryžiaus ligoninėje ir Vilniaus universitetinėje Antakalnio ligoninėje. Turėjo aukščiausią chirurgo kategoriją. Paskutiniu metu dirbo Vilniaus universitetinės Santariškių ligoninės vieno iš kardiochirurginių skyrių vedėju.

Genovaitė ir Albertas Ožiūnai turėjo du vaikus: sūnų Darių (g. 1961 01 21), baigusį Vilniaus universiteto Ekonomikos fakultetą.

Dirbo AB „Vilniaus pienas" vyriausiu finansininku. Dabar dirba AB „Vilniaus Vingis" finansų direktoriumi.

Jo žmona Audronė Židonytė-Ožiūnienė baigė Vilniaus universiteto Teisės fakultetą. Kurį laiką dirboVilniaus miesto valdyboje. Šiuo metu yr Lietuvos Respublikos Seimo Teisės departamento konsultantė.

Duktė - Daina Ožiūnaitė-Mickevičienė, baigusi Vilniaus universiteto Ekonomikos fakultetą, dirba privačioje firmoje vadybininke.

REIMERIAI

HERBAS

Prūsas I

„Prus I"

I. Kanišauskienės-Turauskaitės motinos Bronislovos Turauskienės-Reimerienės protėvis Pranas-Adomas Reimeris (g. 1805 m.) bajoru pripažintas 1865 02 17 Kauno gubernijos bajorų deputatų susirinkimo mutarimu Nr. 1250. Reimerių giminė Rusijos Valstybės senato Heroldijos departamente įrašyta į šeštos klasės Bajorų genealogijos knygą dar 1845 metais. Autentiškame carinės Rusijos herbais bajorystę patvirtinančiame dokumente rašoma, kad giminės pradininkas yra bajoras Andrejus Reimeris. 1632 m. jis vedė našlę bajorę Kristiną Kenstar-

taitę-Adamkevičienę ir gyveno Kolainių dvare (šalia Užvenčio), taip pat valdė Dirvonėnų, Eitvilių, Kulyčių-Teterviškių, Šiaučylų dvarus.

Iš giminės pasižymėjo LDK karužas Jonas Reimeris. 1750 m. Kolainių dvaras su 300 valakų žemės buvo padovanotas vienuoliams karmelitams. Aplink vienuolyną įsikūrė Kolainių miestelis.

Kristinos Adamkevičienės-Reimerienės tėvas Samuelis-Sebastijonas Kenstartas buvo Žemaičių iždininkas, Gėluvos dvaro (šalia Ariogalos) savininkas. Jos senelė Kristina - olandų kilmės Vilniaus pilių architekto Petro Nonharto dukterėčia. Kenstartų giminė garsėjo kalvinų tikėjimo rėmimu, ryšiais su Radvilomis ir kitais Lietuvos didikais. 1620 m. Kristina Kenstartienė, Žemaičių vyskupui S. Kiškai sudeginus Gėlavos kalvinų bažnyčią, išvežus iš jos varpus, laimėjo prieš vyskupą bylą. Vyskupui teko ne tik sumokėti baudą, bet ir atsiprašyti K. Kenstartienės ir paties karaliaus.

Gėlavos dvare kurį laiką gyveno ir Reimeriai.

Irena Turauskaitė-Kanišauskienė (g. 1943 09 02 Kuršėnų m., Šiaulių r.) 1962 m. baigė Kuršėnų vidurinę mokyklą ir 1967 m. - Vilniaus pedagoginį institutą. Apie 30 m. dirbo anglų kalbos mokytoja ir vertėja.

Vyras Saulius Kanišauskas (g. 1945 06 01), humanitarinių mokslų daktaras.

Dukra Jurga Kanišauskaitė (g. 1968 11 09), Vilniaus universiteto anglų kalbos dėstytoja.

Sūnus Saulius Kanišauskas (g. 1974 10 18), Vilniaus universiteto informacijos magistras.

RIMGAILAI

HERBAS

Herburtas

„Herburt"

Išrašas iš Vilniaus gubernijos bajorų knygų apie Rimgailų „Herburt" herbo giminės kilmę: 1799 02 05, mes, pirmininkaujantysis, tikrasis slaptasis valstybės patarėjas, gubernijos maršalka, įvairių ordinų kavalierius, grafas Liudvikas Tiškevičius ir visų Lietuvos gubernijos apskričių atstovai, išrinkti bajorystės patvirtinimui ir panaikini-

mui, sudarėme Herborto herbo bajorų Rimgailų („Rymgaillow“) giminės genealogiją, kuri rodo, kad šiandien savo bajorišką kilmę patvirtinti prašančiųjų protėvis Ambraziejus Jonaitis-Rimgaila iš Vitarto, kilęs iš senos bajorų giminės, valdė Pragulbių tėvoniją, esančią Žemaičių kunigaikštystės Telšių apskrityje, ir to paties Pragulbių dvaro paveldėtoja po savęs paliko sūnų Lukošių Ambrazaitį-Rimgailą, apie ką liudija to paties Ambraziejaus Jonaičio Rimgailos iš Vitarto 1629 02 17 sudarytas ir Žemaičių teismo aktuose įrašytas testamentas, o kad Lukošius Ambrozaitis-Rimgaila, valdydamas Pragulbių dvarą, turėjo sūnų Joną Lukošaitį-Rimgailą, patvirtina Magdelenos Rimgailaitės, Prialgauskio žmonos, dalies Pragulbių dvaro valdų dovanojimo aktas, kuriuo tėvas Jonas Lukošaitis-Rimgaila savo valdas užrašė sūnui Mykolui Jonaičiui-Rimgailai, sudarytas 1718 07 25 ir tų pačių metų rugsėjo mėnesio dvidešimtą dieną Žemaičių teismo aktuose įrašytas; o kad minėtas Mykolas Jonaitis-Rimgaila turėjo sūnų Stanislovą Rimgailą, Pragulbių dvaro savininką, tėvą Petro ir Teodoro, prašančio kartu su sūnėnais, Petro sūnumis Teodoru ir Ignotu, dabar patvirtinti bajorišką kilmę, Stanislovaičių Rimgailų, liudija du dokumentai. Pirmas, Kotrynos Danauskaitės, anksčiau Rubaževičienės, o dabar Jonienės Priaglauskienės Pragulbių dvaro valdų pardavimo Stanislovai Mykolaičiui-Rimgailai aktas, surašytas 1740 07 27, o 1752 05 02 Žemaičių teismo aktuose įrašytas.

Antras, to paties Pragulbių dvaro savininko Stanislovo Mykolaičio-Rimgailos dovanojimo sūnui Teodorui Stanislovaičiui Rimgailai, kuris dabar prašo bajorystės patvirtinimo, aktas, sudarytas 1778 01 30 ir tų pačių metų rugpjūčio mėnesio septynioliktą dieną Žemaičių kunigaikštystėje. Remdamiesi Rimgailų giminės bajorišką kilmę patvirtinti prašančiųjų pateiktais įrodymais, mes, gubernijos maršalka ir apskričių atstovai, vadovaudamiesi 1785 m. dekretu dėl bajorystės suteikimo nurodymais, taip pat ne mažiau laikydamiesi Lietuvos gubernijos valdžiai atsiųstų Valstybės senato nurodytų taisyklių, skelbdami Teodoro Stanislovaičio Rimgailos palikuonis, taip pat jų Vilniaus gubernijos bajorų knygų apie Rimgailių giminės kilmę 1799 02 16 rašoma, kad sudaryta Rimgailų giminės genealogija įrodo, jog Ambraziejus Jonaitis-Rimgaila iš Vitarto, kilęs iš senos lenkų bajorų giminės, valdė Pragulbių tėvoniją Telšių apskr., kurią paveldėjo sūnus Lukošius Ambrazaitis-Rimgaila (g. 1620 02 17), toliau - šio sūnus Jonas Lukošaitis-Rimgaila (1700 m.), po to - šio sūnus Mykolas Jonaitis-Rimgaila (1718 09 20), po jo - Stanislovas Mykolaitis-Rimgaila (1752 05 02), po jo - Teodoras Stanislovaitis-Rimgaila (1778 01 30). Jam ir jo palikuonims 1785 m. vėl pripažinta bajorystė surašant į Lietuvos gubernijos I laipsnio Bajorų knygą. Visa tai patvirtinta atitinkamais testamentais ir kitais aktais.

Žinoma, kad Horodlės 1413 m. aktą Lietuvos didžiajam kunigaikščiui Vytautui rekomendavus, 47 Lietuvos bajorams buvo suteikti lenkiški herbai. Spėjama, kad tada lenkišką herbą „Herburt“ gavo ir bajorai Rimgailos.

Bajorų Rimgailų palikuonių pavardė labai paplitusi. Pažymėtina, kad daug jų buvo represuota, žuvo, mirė Sibire po 1831 m. ir 1863 m. sukilimų, dvarai konfiskuoti. Kauno gubernijos žemvaldžių 1889 m. archyvų knygose yra išvardyta tik dalis bajorų Rimgailų valdomų dvarų, dvarelių.

Vienas iš bajorų Rimgailų palikuonių Juozas Rimgaila, 1893 m. gindamas Kražių bažnyčią, labai nukentėjo: buvo sužeistas, nuplaktas kazokų, teistas ir ištremtas į Sibirą.

Šios Rimgailų giminės prosenelis Pranciškus Rimgaila 1863 m. sukilimo dalyvis ir Sibiro tremtinys Viekšnių valsčiuje valdė 300 ha Peiliškių dvarą. Tos žemės šiuo metu sudaro Akmenės rajono Kamanų draustinį. Senelis Antanas Rimgaila - 1905-1907 m. revoliucijos dalyvis Žemaičiuose. Pralaimėjus revoliucijai pasitraukė į Klaipėdos kraštą. Jo sūnus Jonas Rimgaila buvo 1918-1920 m. Nepriklausomybės kovų dalyvis. Du kartus buvo sužeistas. 1923 m. Klaipėdos krašto sukilėlis. Po demobilizacijos buvo pasienio ir vidaus policijos tarnautojas. 1941 06 15 suimtas ir 1941 11 06 Soligorsko sustiprinto režimo lageryje sušaudytas. Kitas sūnus Eduardas Rimgaila 1919-1920 m. Nepriklausomybės kovų savanoris. 1923 m. Klaipėdos krašto sukilėlis. 1926-1940 m. Lietuvos karo aviacijos lakūnas. 1946-1956 m. kalėjo Mordovijos mirties lageryje Nr. 38517.

Vytautas-Jonas Rimgaila (g. 1927 08 30 Salantų m., Kretingos r.) 1937-1942 m. mokėsi Vaitelių ir Jokūbavo pradžios mokyklose (Klaipėdos ir Kretingos r.), 1953-1959 m. - Klaipėdos 1-oje darbo jaunimo vidurinėje mokykloje, 1959-1963 m. - Vilniaus politechnikos ir Vilniaus aukštojoje partinėje mokykloje.

Buvo Valstybinio ir profesinio techninio mokymo komiteto dėstytojas metodininkas. Nuo 1987 m. pensininkas.

Kraštotyrininkas, visuomeninis korespondentas. LBKS Klaipėdos apskrities bajorų draugijos sekretorius. Yra paskelbęs kraštotyros tematika daug straipsnių. Iš jų: Ablingos kaimas 1941 06 23 tragedijos dienomis, Pagėgių „Oflager 53" ir jo kankiniai, Palangos gimnazijos 1946-1948 m. pogrindininkų likimai ir kt.

Žmona - Aldona-Genovaitė Brašiškytė-Rimgailienė (g. 1927 08 02), pensininkė.

Dukra - Irena Rimgailaitė-Idzelienė (g. 1955 09 09), gydytoja.

Sūnus - Romas Rimgaila (g. 1959 07 25), inžinierius mechanikas.

Aldona Rimgailaitė-Šunevičienė (g. 1946 05 07 Telšių r.) 1953-1959 m. mokėsi Telšių r. Degaičių septynmetėje mokykloje, 1959-1963 m. - Vilniaus prekybos technikume.

1971 m. baigė Vilniaus universiteto Ekonomikos fakultetą.

Dirba Vilniaus m. Elektros tinklų buhaltere.

Dalyvauja grupėje „Senjorų pramoginiai šokiai". Domisi kelionėmis.

LBKS Legitimacijų tarybos bajorystės pripažinimo akto rejestro Nr. 379.

Vyras - Jonas Šunevičius (g. 1945 04 02), mokytojas.

Duktė - Audronė (g. 1972 01 02), sūnus Vilmantas (g. 1975 08 17). Abu baigę aukštąjį mokslą.

RIMKEVIČIAI

HERBAS

Pobogas

„Pobog“

Rimkevičių giminei buvo pripažinę bajorystę 1803 11 25 ir 1832 12 24 Vilniaus gubernijos bajorų deputatų susirinkimai.

Konstantinui Rimkevičiui bajorystė buvo patvirtinta 1910 10 18 Rusijos Valstybės senato Heroldijos departamento įsakymu Nr. 2653, remiantis Kauno gubernijos bajorų deputatų susirinkimo 1910 03 13 nutarimu. Herbas „Pobog“ patvirtintas 1803 m.

Rimkevičiams iki 1948 m. priklausė Devynakių dvaras.

1948 m. balandžio mėn. visa Rimkevičių šeima buvo ištremta į Sibirą, Irkutsko sritį, Zymos r., Uslovo k. Po Stalino mirties grįžo į Lietuvą.

Vytautas-Aleksandras Rimkevičius (g. 1927 01 10 Devynakių k., Tauragės r.), pensininkas.

Žmona - Stefanija Rimkevičienė (g. 1922 12 26).

Vytauto-Aleksandro ir Stefanijos Rimkevičių vaikai: Vincentas (g. 1949 01 14), Genovaitė, Irena (g. 1954 07 16), Feliksas, Stefanija ir Vytautas (g. 1962 05 18).

Genovaitė Rimkevičiūtė-Barškienė (g. 1952 02 07 Irkutsko sr., Zymos r., Uslovo k.) yra baigusi Smalininkų žemės ūkio aukštesniąją mokyklą. Ūkininkauja 1996 m. atgautoje tėvų žemėje (26,64 ha).

Jos vyras - Vytautas Barškys (g. 1950 08 21).

Feliksas Rimkevičius (1956 12 28-1986 12 23). Jo žmona Janina Greičiūtė-Rimkevičienė (g. 1957 04 17 Adakavo k., Tauragės r.) ūkininkauja 1996 m. atgautoje vyro tėvų žemėje (71,35 ha).

Sūnus - Darius Rimkevičius (1979 05 07) baigęs Raseinių aukštesniąją žemės ūkio mokyklą.

Duktė- Renata Rimkevičiūtė (g. 1980 08 30), Girdžių vidurinės mokyklos mokinė.

Stefanija Rimkevičiūtė-Solovova (g. 1957 04 19 Devynakių k., Tauragės r.) baigusi Pagramančio vidurinę mokyklą.

LBKS Tauragės aps. bajorų vadė.

Ūkininkauja 1996 m. atgautoje tėvų žemėje (44,60 ha).

Vyras - Valerijus Solovovas (g. 1950 11 15) yra direktoriaus pavaduotojas komerciniams reikalams Voronežo inžinerinės statybos institute.

Sūnus - Jakovas Solovas (g. 1985 05 04), Žalgirių vidurinės mokyklos mokinys.

RIMKEVIČIAI

HERBAS

Pobogas

„Pobog“

Vilniaus gubernijos kilmingųjų knygoje apie Rimkevičių giminę rašoma, kad už karo žygius ir gerą tarnybą šios giminės pirmtakai jau 1668 02 23 gavo bajorų privilegijas. Vėliau šios privilegijos Rimkevičių giminei buvo pakartotinai patvirtintos Vilniaus gubernijos bajorų deputatų susirinkimo 1799 02 13 ir 1834 02 26 ir įteisintos Valstybės senato Heroldijų departamento 1843 03 22 įsakymu Nr. 4627. 1867 metais jie buvo įrašyti į Bajorų genealoginės knygos 6-ą dalį.

Paskutinį kartą Rimkevičių bajorystė buvo patvirtinta Kauno gubernijos bajorų deputatų susirinkimo 1880 04 01 ir 1880 05 19. Vytautui Rimkevičiui buvo išduotas bajorystės pripažinimo pažymėjimas Nr. 2010, kurį savo parašais patvirtino Kauno gubernijoa viršininkas ir Kauno bajorų vadas. Vytautas Rimkevičius ir jo žmona Gertrūda Šidlauskaitė (g. 1896 12 10) susilaukė sūnaus Adomo. Adomas Rimkevičius vedė Oną Dobrovolskaitę, kunigo Stanislovo Dobrovolskio seserį. Jų vaikai: Romanas-Jonas ir Vladas.

Romanas-Jonas Rimkevičius (g. 1939 08 08 Kėdainių m.), medicinos daktaras.

1946-1950 m. mokėsi Aristavo pradžios mokykloje (Kėdainių r.), 1951-1959 m. - Kėdainių m. 2-oje vidurinėje mokykloje.

1965 m. baigė Kauno medicinos institutą.

1982 m. apgynė medicinos mokslų disertaciją, jos medžiaga panaudota treniruojant TSRS kosmonautus ir tobulinant skrandžio opaligės diagnostiką.

Nuo 1982 m. iki 1991 m. buvo Vilniaus miesto klinikinės ligoninės vyriausias gydytojas. Vilniaus m. vykdomojo komiteto tarybos narys. Daug prisidėjo statant šeštąją polikliniką.

Yra Tėvynės sąjungos (LK) partijos narys. LBK sąjungos Legitimacijų taryba bajorystę patvirtino 1996 11 09. Bajorystės pripažinimo akto rejestro Nr. 378-379.

Žmona - Zina-Sofija Bielovaitė-Rimkevičienė (g. 1941 10 26 Šiaulių m.), inžinierė.

Dirba Vilniaus Gedimino technikos universitete - dėstytoja. Sūnus - Rimantas Rimkevičius (g. 1971 m. Vilniuje), inžinierius mechanikas.

RONDOMANSKIAI

HERBAS

„Swierczek"

Lietuvos bajorų sąrašų knygos 308 p. rašoma, kad Kšištofas ir Samuelis Rondomanskiai kilę iš Trakų vaivadijos. 1698 m. palaikė Lietuvo bajorus, kovojusius su Sapiegomis.

Yra žinoma, kad 1863 m. Motiejus Rondomanskis su sūnumis - Marceliu-Tadeušu ir Maksimilijonu išvyko į Rusijos Vitebsko guberniją ir ten buvo įrašyti į Bajorų knygą.

Kita šios giminės dalis iš Trakų vaivadijos persikėlė į Šiaulių apskrities Žagarės-Skaisgirio apylinkes. Tai patvirtina LVI archyve esantys Telšių (Žemaičių) RK vyskupystės dvasininkijos konsistorijos archyviniai fondai. Naujosios Žagarės bažnyčios krikšto knygoje įrašyta, kad 1864 04 18 Naujosios Žagarės bažnyčioje pakrikštytas Mykolas, bajorų Kajetono ir Juzefos (iki santuokos Vaitkevičiūtės) Rondomanskių sūnus (f. 669, ap. 1, b. 1708, l. 208). Juzefos Vaitkevičiūtės-Rondomanskienės motina kilusi iš bajorų Vaišvilų giminės herbo „Korczak".

Vaišvilų giminės bajorystė patvirtinta Kauno gubernijos bajorų deputatų susirinkimo 1904 09 10 nutarimu (LVIA Nr. 391/7).

Stasė Rondomanskytė-Tamošaitienė (g. 1921 07 17 Krikštonų k., Skaisgirio apyl., Joniškio r.) 1929-1933 m. lankė Skaisgirio pradžios mokyklą, 1933-1936 m. - Žagarės progimnaziją, 1936-1940 m. - Joniškio gimnaziją, 1940-1942 m. - Vilniaus pedagoginį institutą, 1942-1943 m. - Vilniaus universiteto Istorijos ir filologijos fakultetą, 1947-1951 m. - Vilniaus pedagoginį institutą.

Buvo įstojusi ir į lietuvių kalbos aspirantūrą, bet negalėjo baigti, nes vyras buvo politkalinys, o broliai - rezistencijos dalyviai.

Dirbo 42 metus mokytoja lituaniste. Be to, 1945-1951 m. dirbo Vilniaus vaikų ligoninėje, sanatorijoje diet. seserimi.

Šiuo metu I grupės invalidė. Mėgo krepšinį, lengvąją atletiką, turizmą, mezgimą vąšeliu, koncertus. Užsiima bitininkyste ir sodininkyste.

Yra Lietuvos skautų sąjungos narė (skautininkė), Bitininkų draugijos narė, Žemės savininkų draugijos narė.

Atmintinais gyvenimo faktais reikia laikyti, kad 1940-1943 m. buvo aktyvi sportininkė - Pedagoginio instituto krepšinio komandos kapitonė, „Šarūno" klubo narė, Lietuvos lengvosios atletikos rinktinės dalyvė.

1941-1942 m. operetės „Lietuviškos vestuvės" svočios arijos atlikėja, Pedagoginio instituto ir Vilniaus universiteto chorų dalyvė, su Alfonso Mikulskio vadovaujamu choru dalyvavo radijo laidoje „Atrasti". Dalyvavo 5-se tarptautiniuose bitininkų kongresuose: Varšuvoje (1987 m.), Rio de Žaneire (1989 m.), Pekine (1993 m.), Lozanoje (1995 m.), Antverpene (1997 m.).

Vyras - Stasys Tamošaitis (g. 1919 02 22), baigęs aukštąjį mokslą. Stasė ir Stasys Tamošavičiai turi du vaikus: Rimantą ir Viliją.

Rimantas Tamošaitis (g. 1945 05 08), ekonomistas. Jo sūnus Mindaugas (g. 1978 06 10), Lietuvos žemės ūkio akademijos studentas.

Vilija Tamošaitytė-Požemeckienė (g. 1958 04 18), filologė. Augina Ievą (g. 1981 06 21), kuri mokosi Kauno „Aušros" gimnazijoje, ir Gytį (g. 1986 10 10), Kauno 4-osios vidurinės mokyklos mokinį.

1954-1958 m. - Panevėžio 1-oje vidurinėje mokykloje. Po to mokėsi Vilniaus pedagoginiame institute ir Vilniaus valstybinio universiteto Biologijos fakultete. Įsigijo biologo-chemiko specialybę.

Vyras - Vytautas-Romualdas Kaminskas (g. 1929 m.), architektas.

Sūnūs: Marijus Žuromskis (g. 1964 05 30), ekonomistas. Verslininkas.

Tadas Žuromskis (g. 1970 03 25), gydytojas.

RUSILAVIČIAI

HERBAS

Koscieša

„Kościesza“

Rusilavičių giminės bajorystė patvirtinta 1835 m. Vilniaus gubernijos bajorų deputatų susirinkimo ir įrašyta į Bajorų knygos 6-ąją dalį.

Teresė Rusilavičiūtė-Žuromskienė-Kaminskienė (g. 1940 02 20 Genių dvare, Radviliškio r.) 1947-1948 m. mokėsi Vadaktų pradžios mokykloje, Radviliškio r., 1948-1949 m. - Panevėžio pradžios mokykloje, 1950-1951 m. - Martiniškių pradžios mokykloje, Pandėlio r., 1951-1954 m. - Kučgalio septynmetėje mokykloje, Rokiškio r.,

SASNAUSKAI

HERBAS

Nalenčas

„Nałęcz“

Žemaitijos bajorų Sasanauskų giminė herbą „Nałęcz“ turi nuo 1557 m.

Seniausi šios giminės atstovai yra Andrius Sasnauskas, gimęs apie 1600 m. Jonas-Mykolas (g. 1630 m.) valdė Viešvėnų valdas netoli Telšių. Kazimierui (g. 1660 m.) 1698 m. buvo pripažinta teisė valdyti Krepštus-Kušleikius, Motiejui (g. 1699 m.) priklausė Montvilonys.

Sasnauskai buvo ne tik žemvaldžiai, bet ir kariškiai ir visuomenės veikėjai. Kazimierui Sasnauskui Lietuvos didysis kunigaikštis ir Lenkijos karalius Augustas II 1714 metais už nuopelnus suteikė ne tik privilegijų, bet ir paskyrė jį Žemaičių kunigaikštystės iždininku.

Šios giminės palikuonių prosenelis Juozapas Sasnauskas (g. 1745 m.) paveldėjo Krepštus, Mileikius ir Galkančius (LVIA, f. 669).

Elena Grachauskytė-Gineitienė (g. 1912 08 05) yra palikuonė bajorės motinos Pranciškos Sasnauskaitės ir bajoro tėvo Antano Grachausko. Ji mokėsi 1921-1929 m. Telšių vyskupo Motiejaus Valančiaus gimnazijoje, 1929-1936 m. studijavo Kauno Vytauto Didžiojo universiteto Medicinos fakulteto Farmacijos skyriuje. Nuo 1937 m. dirbo Veterinarijos akademijos Chemijos skyriuje asistente, nuo 1944 m. - Kauno Vytauto Didžiojo universiteto Farmakologijos katedroje, 1945 11 15 pradėjo dirbti Vilniaus universiteto Medicinos fakulteto Fiziologijos ir biochemijos katedroje vyr. dėstytoja. Nuo 1947 m. iki 1981 m. vadovavo Biochemijos katedrai.

1961 m. apgynė biologijos mokslų kandidato disertaciją. 1968 m. buvo patvirtintas docento mokslinis laipsnis. 1984 m. išėjo į pensiją.

Domisi moksline ir grožine literatūra. Būdama studentė priklausė „Varpo“, o vėliau „Filisterių“ korporacijai.

Yra LBK sąjungos narė.

Vyras Alfonsas Gineitis (1907 12 23-1992 11 24), advokatas. Buvo represuotas.

Sūnus Arūnas Gineitis, habil. dr. biochemikas. Dirba Biochemijos institute laboratorijos vedėju.

Vaikaičiai: Džiugas Gineitis, biochemikas, Eglė Gineitytė-Vilūnienė, anglistė.

Duktė Gražvylė Gineitytė-Šerpytienė, gydytoja, Vilniaus aukštesniosios medicinos mokyklos dėstytoja.

Vaikaičiai: Mindaugas Šerpytis, gydytojas anesteziologas, ir Dolia Šerpytytė-Lukšienė, genetikė.

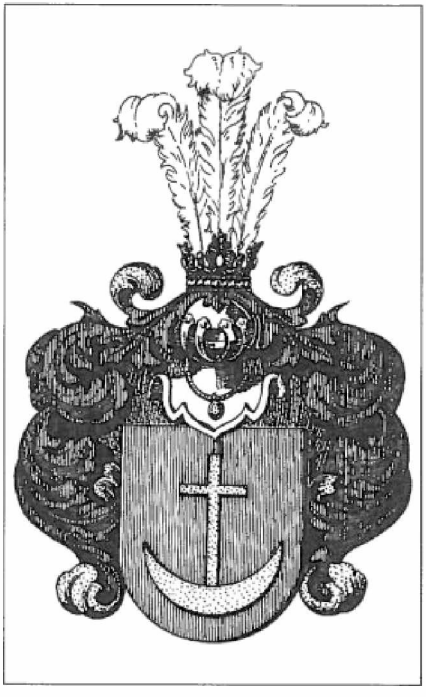

SEMENAVIČIAI

HERBAS

Šeliga

„Szeliga"

Semenavičiai - sena Lietuvos bajorų giminė, kuri jau minima 15 a. istoriniuose šaltiniuose. Giminei „Szeliga" herbas suteiktas 1560 m. Ši giminė 17 a. valdė Pužų dvarą, 18 a. - Daubarų, Lisų, Kryžaičių, Dapšių dvarus Telšių paviete. 19 a. Telšių paviete dvarus prarado ir tevaldė Ditvos dvarą Raseinių aps. ir nedidelius dvarelius Tirkšlių ir Pikelių apylinkėse.

Iš šios giminės buvo didysis mokslininkas Kazimieras Semenavičius - raketų išradėjas, artilerijos specialistas, parašęs lotynų kalba knygą „Didysis

artilerijos mokslas", kurią išleido Amsterdame 1650 m. Ji buvo išversta į daugelį Europos kalbų.

Kai kas iš Semenavičių dalyvavo 1863 m. sukilime.

Giminės bajorystė buvo tvirtinama daug kartų. Paskutinį kartą - Kauno gubernijos bajorų deputatų susirinkimo ir Rusijos senato Heroldikos departamento 1859 07 02 įsaku Nr. 6449 (LVIA).

Valerija Semenavičiūtė-Damašienė (g. 1910 10 11 Glazgo m., Anglijoje), pensininkė.

1930 m. baigė Mažeikių gimnaziją ir 1938 m. - Vytauto Didžiojo universitetą.

1941 06 14 iš Vilniaus jos šeima buvo išvežta į Sovietų Sąjungos rytus.

Vyras Klemensas Damašius (1908 03 29-1984 07 27) buvo nuvežtas į Sibiro Krasnojarsko kraštą, kur be teismo 10 metų buvo kalinamas Rešotų lageriuose, o po to dar 5 metus buvo tremtyje.

Ji pati buvo nugabenta į šiaurę prie Laptevų jūros, kur 12 metų kentėjo badą, šaltį ir vergišką darbą.

1953 m. sausio mėnesį gavo leidimą ir atvyko pas vyrą į Krasnojarsko kraštą. Čia gimė sūnus.

Tremtyje išbuvo 17 metų ir į Vilnių sugrįžo tik 1958 m. rūgpjūčio mėnesį.

Priklauso Tremtinių bendrijai ir Lietuvos bajorų karališkajai sąjungai.

Sūnus Vytautas Damašius (g. 1953 12 04 Krasnojarsko kr., Dolgij Mosto k.).

1970 m. baigė Vilniaus 21-ąją vidurinę mokyklą ir 1976 m. - Vilniaus universiteto Fizikos fakultetą. Įsigijo radijo fizikos elektroniko specialybę.

Dirba UAB „Bitė GSM" Bazinių stočių įdiegimo skyriaus vadovu.

Mėgsta muziką ir sportą. Buvo Lietuvos respublikos ir TSRS čempionas radijo sporte „Lapių medžioklė".

Priklauso Tremtinių bendrijai ir Lietuvos bajorų karališkajai sąjungai.

Žmona - Nijolė Damašienė (g. 1959 07 24 Vilniuje).

Vaikai: duktė Aurelija Damašiūtė (g. 1982 03 02 Vilniuje), sūnus Simonas Damašius (g. 1986 10 29 Vilniuje), moksleiviai.

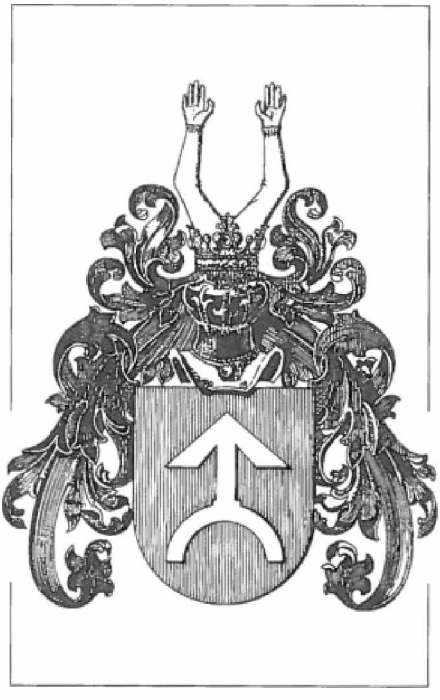

SIDARAVIČIAI

HERBAS

Ogončikas

„Ogończyk“

Sidaravičiai yra sena bajorų giminė. Lietuvoje Sidaravičių giminė yra suskilusi į tris šakas: Vilniaus, Kauno ir Šiaulių.

Lietuvos valstybiniame istorijos archyve yra šios giminės dokumentų registracijos sąrašas. Ten esantis 1819 12 18 dokumentas tvirtina, kad Jurgis Sidaravičius (1788-1858) ir Anupras-Kajetonas Sidaravičius (1816-1890) yra bajorai. Sidaravičių giminės bajorystė buvo patvirtinta Kauno gubernijos bajorų deputatų susirinkimo 1845 03 10 (Akto Nr. 1286) ir 1880 03 31 (Akto Nr. 353).

Sidaravičių giminėje yra buvę karškių, dvasiškių, teisėjų, žemvaldžių ir kt.

Sidaravičiai yra susigiminiavę su kitais Lietuvos bajorais: Tamoševičiais, Bartaševičiais, Jankevičiais, Ivaškevičiais ir kt.

Jonas Sidaravičius (g. 1937 02 12 Abšrujų k., Šiaulių r.) 1960 m. baigė Šiaulių 5-ąją vidurinę mokyklą, 1965 m. - Maskvos dailės universitetą ir 1974 m. - Vilniaus dailės institutą.

Dirbo Šiaulių pedagoginiame institute (iki 1974 m.), Lietuvos dailės muziejuje (iki 1979 m.), Meno vertybių kontrolės įgaliotiniu (iki 1992 m.). Nuo 1992 m. - Vilniaus konservatorijos ir Vilniaus Gedimino technikos universiteto dėstytojas. Be pedagoginio darbo, domisi dailės istorija, nežinomų autorių meno kūriniais: yra išaiškinęs daugiau kaip 100 nežinomų dailės kūrinių autorius. Yra parašęs knygą, straipsnių. Turi premijų ir apdovanojimų.

Sūnus Jonas Sidaravičius (g. 1970 m.) yra baigęs Kauno technologijos universitetą.

Vaikaitis Jonas Sidaravičius (g. 1996 m. Šiauliuose).

SIGNORACCI

Grafas dr. Silverio Signoracci kilęs iš senos Italijos aristokratų giminės.

Tėvai: grafas Tullio Signoracci ir grafienė Maria Bellagamba.

LBK Sąjungos ir leidinio „Lietuvos bajorų palikuoniai“ rėmėjas.

SIRUČIAI

Žemaičių bajorai Siručiai buvo išplitę po visą Lietuvą. Daugiausia jų buvo Kauno paviete, bet jie turėjo žemių ir tarnybų Gardino ir Upytės pavietuose. Kauno paviete žinomos Romainių, Panevėžiuko ir Liudvinavo Siručių šakos.

Vienas iš žymesnių buvo Simonas Sirutis, kuris 18 a. po tėvo mirties gavo Romainių dvaro dalį ir valdų Panemunėje, kurias pasidalijo su broliu Mykolu ir seserimi Rože. Jis vedė Kauno pavieto maršalkos Mikalojaus Zabielos, Raudondvario pono, seserį.

Simonas Sirutis karjeros pradžioje buvo Kauno pilies teismo raštininkas. Greitai tapo Kauno paseniūniu.

Jis rėmė karalių Stanislovą Leščinskį, kuris jį paskyrė savo patarėju, o vėliau ir sekretoriumi.

Stanislovui Leščinskiui netekus karaliaus sosto ir emigravus į Prancūziją, ten nuvyko ir Simonas Sirutis. Bet greit jis grįžo į Lietuvą ir toliu darė karjerą karaliaus Augusto palaikomas.

1742 m. Karaliaus Augusto III dekretu jis buvo paskirtas Kauno seniūnu. 1750 m. tapo LDK kalavijininku, o nuo 1752 m. - Vitebsko kaštelionu. 1762 m. (karaliui leidus) Kauno seniūniją perdavė savo sesers sūnui Juozapui Prozarui, LDK kariuomenės generolui majorui, Kauno pavieto paseniūniui.

Tolimesniam giminaičiui Juozapui Siručiui atiteko Sirutiškės ir Panevėžiukas. Juozapas Sirutis buvo Kauno žemės teisėjas. Turėjo didelę šeimą. Jo sūnus Liudvikas buvo deputatas Gardino seime, o vėliau Lietuvos kariuomenės poručikas. Pasižymėjo drąsa kovodamas Tado Kosciuškos kariuomenėje.

Ši Siručių šaka pasibaigė 1872 metais, kai traukinio katastrofoje, grįždamas iš Vokietijos kurorto, žuvo paskutinis tų dvarų savininkas Simonas Sirutis, Mykolo sūnus, palikdamas tris dukteris.

Pradabolėje (Liudvinavo vls.) įsikūrė Vincentas Sirutis (1808-1878), pradėjęs naują Siručių šaką. Jo tėvas Mykolas buvo Mažosios Buktos (Mozūrgirės) girininkas. Vincentas po jo paveldėjo girininkiją ir Pradabolę.

Stasys Sirutis (g. 1911 11 17 Posudainės dvare, Liudvinavo vls.) 1918-1924 m. mokėsi Naujamiesčio, Marijampolės, Kalvarijos mokyklose.

1924-1925 m. lankė Kauno aukštesniąją technikos mokyklą.

1932-1936 m. studijavo Kauno Vytauto Didžiojo universiteto Teisės fakultete.

1937-1939 m. studijavo žurnalistiką Briuselyje Žurnalistikos institute.

Prieš Antrąjį pasaulinį karą dirbo diplomatu Briuselyje, Lietuvos pasiuntinybėje. Buvo apdovanotas Belgijos karaliaus Leopoldo ordino kavalieriaus laipsniu.

Prasidėjus karui išvyko į Pietų Ameriką ir buvo Generalinis konsulas Bogotoje, Kolumbijoje. Padėjo pokario pabėgėliams (apie 3000) iš persikėlėlių stovyklų emigruoti ir įsikurti Kolumbijoje, iš jų apie 700 buvo lietuvių. Atstovavo Lietuvai įvairiuose tarptautiniuose komitetuose. Šiuo metu yra garbės patarėjas Lietuvos Respublikos ambasadoje Venesuelos sostinėje Karakase. Už ilgametį diplomatinį darbą apdovanotas Lietuvos vyriausybės trečio laipsnio Gedimino ordinu.

Yra Lietuvos bajorų karališkosios sąjungos narys.

Mėgsta sportinę medžioklę ir žvejybą, yra įsteigęs Bogotoje golfo klubą, yra jo garbės narys. Įsteigė Kolumbijoje pirmą turizmo biurą ir stambius galvijų auginimo ūkius.

Žmona - Muriel Morales Sirutis (g. 1921 04 19), baigusi privatų institutą Londone.

Vaikai:

Diana Sirutis baigė Bogotoje „Los Andes" universitetą. Studijavo biologiją Detroite, Jėzuitų universitete.

Vytautas Sirutis baigė Bogotoje „Los Andes" universiteto Finansų fakultetą.

Ričardas Sirutis baigė Bogotos „Los Andes" universiteto Finansų ir administracijos fakultetą.

Stasys-(Stany) Sirutis baigė Bogotos „Los Andes" universiteto Pramoninių organizacijų administraciją.

Visi sūnūs dirba daugiausia finansų srityje ir tik Ričardas-Vytautas Sirutis yra Amerikos industrijos ir komercinės organizacijos „Lambert Warner" vienas iš direktorių.

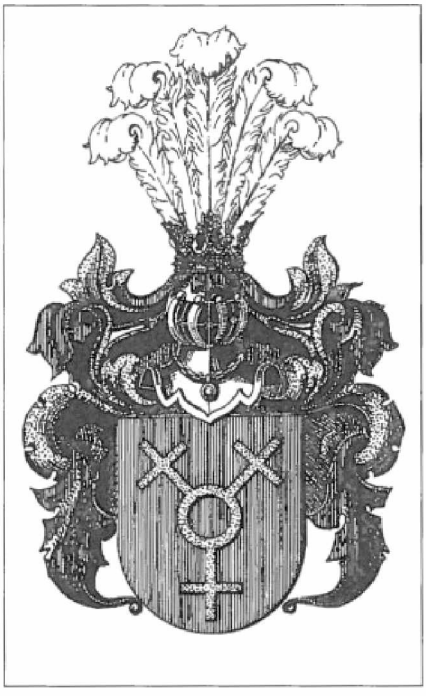

SIUTILAI

HERBAS

Brodzicas

„Brodzic"

Siutilams bajorystę patvirtino Žemaičių žemės teismas 1799 01 17 ir Vilniaus bajorų deputatų susirinkimas 1883 08 01. Pagal turimus dokumentus Siutilai 17 a. pab.-18 a. pr. valdė Norvainius, Orvydiškes, Aužbikavus (Šilutės r.). 18 a. vid. jiems taip pat priklausė ir Gaurolaukiai, Jakubaičiai, Jamantoniai.

Siutilų giminė nuo seno gyveno dabartinio Šilutės rajono Žemaičių Naumiesčio apylinkėje.

Pasak bibliografo V. Biržiškos, Siutilai - sena Žemaičių bajorų giminė, kuri įvairiuose raštuose buvo vadinama Siautilais, Sutilais, Sočylomis ir pan. Vienas garsiausių yra Mikalojus Siautila, Rusnės parapijos klebonas, J. Bretkūno Biblijos vertimo taisytojas ir korektorius (apie 1580 m.). V. Biržiška užsimena ir apie Micko Siutiloitia, kuris 1534-1542 m. buvo Tverų tėvūnu, bei apie Juozą Siautilą, kuris buvo vedęs Žemaičių kultūros veikėjo Dionizo Poškos tetą Eleną. V. Biržiškos nuomone, greičiausiai jie visi bus kilę iš tos pačios giminės.

Senelis Antanas Siutilas (g. 1852 05 27) 1887 02 10 vedė bajoraitę Oną Vismantaitę.

1888 03 09 jiems gimė sūnus Juozas, kuris pasistatė namus Būdviečiuose (Tauragės r.) ir 1924 09 11 vedė Anastaziją Lebedauskaitę. Jų jauniausias sūnus yra Antanas.

Antanas Siutilas (g. 1943 03 14 Tauragėje), ūkininkas. Mokėsi 1950-1958 m. Būdviečių aštuonmetėje mokykloje, 1963 m. baigė Šilutės profesinę technikos mokyklą. 1980-1982 m. lankė Tauragės vakarinę vidurinę mokyklą.

Žmona Zita Bučinskaitė-Siutilienė (g. 1950 03 06) mokytojauja Tauragės r. Žygaičių vidurinėje mokykloje.

Dukra Efrema Siutilaitė-Bitinienė (g. 1970 07 09) dirba Tauragės r. Žalgi-

rių vidurinėje mokykloje, dėsto lietuvių kalbą. Augina sūnų Tomą-Algminą.

Duktė Laima Siutilaitė (g. 1977 04 20) mokosi Šiaulių universitete.

Sūnus Antanas Siutilas (g. 1979 03 13) mokosi Tauragės žemės ūkio mokykloje.

SKOKAUSKAI

HERBAS

Jelita

„Jelita“

„Jelita“ herbo Skokauskai yra šaka, atskilusi nuo didelės ir senos Romaševskių giminės, kuri gyveno Lenkijoje. Keli šios giminės atstovai buvo apsigyvenę Lietuvos Brastos vaivadijos Skokų apylinkėje ir pasivadino Skokauskais. Ši Skokauskų giminė pirmą kartą paminėta istoriniuose šaltiniuose 1500 m. Vėliau Skokauskai apsigyveno Polocko vaivadijoje, kur 1795 m. paskutinį kartą buvo patvirtinta jų bajorystės teisė ir įrašyti į I genealoginės knygos dalį.

Polocko bajorų rūmų protokolas 1795 07 22: „Prieš mus stojo įrodinėjantys savo bajorišką kilmę ponai Skokauskai: Pranciškus-Tomas, Jono sūnus, Jurgis, Pranciškaus sūnus, bei jo sūnus Mykolas ir t.t. ir t.t., remdamiesi 1785 04 21 dienas Imperatorės suteikta bajorų laisvąja privilegija bei pridėdami autentišką liudijimą, patvirtintą trimis antspaudais ir parašu. Iš jo sužinojom, kad ponas Antanas Skokauskas, Samuelio sūnus, praėjusiais 1791 m. pateikė deramus savo kilmės įrodymus ir šių senųjų šeimos dokumentų pagrindu buvo įrašytas į 6-ąją genealoginės knygos dalį.

Apsvarsčius tuos įrodymus priimta tokia rezoliucija: remiantis pateiktais dokumentais J. K. Skokauskų šeimą įrašyti į 1-ąją genealoginės knygos dalį ir išduoti atitinkamą raštą su gubernijos maršalkos, pavietų deputatų parašais ir kt.“

Stanislovas Manuzzi, Polocko apskrities deputatas, šį įrašą su Bajorų rūmų antspaudais 1796 03 14 išdavė besirūpinančiam, o 1811 08 24 pakviestas į Upytės pilies teismą tą dokumentą įrašė į teismo knygas ponas Vincentas Skokauskas ir savo parašu patvirtino Upytės pavieto teismo raštininkas Ju-

zefas Mickevičius (LVIA f. 708, ap. 2, b. 5, 1811 m. l. 448-449).

19 a. pradžioje Skokauskai apsigyveno Upytės apskrityje. Kauno gubernijos bajorų deputatų susirinkimų archyvuose minimas Mykolas Skokauskas (miręs 1847 m.) yra Panevėžio šakos Skokauskų giminės pradininkas. Ši Skokauskų giminės šaka beveik visą 19 a. gyveno Panevėžio apskrities Miežiškių, Nainiškių ir Taruškų apylinkėse. Visuose 19 a. gyventojų sąrašuose Panevėžio Skokauskai figūravo kaip bajorų luomo atstovai.

19 a. pabaigoje vienas iš Jono Skokausko sūnų - Valerijonas apsigyveno Panevėžyje, kur vedė miestietę Elžbietą Markevičiūtę. Su ja susilaukė sūnaus Petro (g. 1910 03 06) ir dukters Veronikos (g. 1911 04 09).

Petras Skokauskas 1936 02 24 vedė Eleną Čelutkaitę iš Šeduvos ir susilaukė trijų dukterų. Dukros Edita ir Gražina yra Lietuvos bajorų karališkosios sąjungos narės.

Gražina-Elena Skokauskaitė-Juknevičienė (g. 1943 03 02 Panevėžio m.) mokėsi 1950-1961 m. Panevėžio 5-oje vidurinėje mokykloje. 1967 m. baigė Lietuvos dailės instituto Architektūros fakultetą.

Dirba architekte restauratore. Žymesni jos restauruoti Vilniaus senamiesčio objektai šie: Gildijos pastatas Rotušės aikštėje (K. Varnelio muziejus), Pirklio namas Rotušės aikštėje, Mažieji Radvilų rūmai Vilniaus gatvėje (Teatro ir muzikos muziejus), Šlapelių namai Pilies gatvėje (Šlapelių muziejus).

Dalyvavo Paveldo globos tarybos darbe (buvo Vilniaus tarybos pirmininkė) ir sustabdė daugelio kultūros paveldo objektų žalojimą.

Šiuo metu dirba UAB „Paveldas" direktore. Yra LBK sąjungos senato ir Vilniaus bajorų tarybos narė, Senamiesčio gelbėjimo fondo tarybos narė, COMOS organizacijos narė, tarptautinio kultūros paveldo objektų ekspertė.

Domisi kultūros paveldo objektais, kraštovaizdžiu, istorija, menu.

Vyras - Antanas Juknevičius (g. 1941 11 02), baigęs aukštąjį mokslą. UAB „Nidos karūna" direktorius.

Duktė Aurelija Juknevičiūtė-Katinienė (g. 1966 08 24) baigė Vilniaus dailės akademijos Architektūros fakultetą. Architektė. Augina tris dukteris: Austėją, Almą ir Liną Katinaites.

Sūnus Antanas Juknevičius (g. 1972 06 13) baigė Vilniaus dailės akademiją. Dalininkas grafikas.

SNARSKIAI

HERBAS

Murdelis

„Murdelio“

Snarskių giminei bajorų titulas buvo suteiktas už karinius nuopelnus.

Lietuvos žemės ūkio reformos metu Jagaudžiuose (tarp Biržų ir Pasvalio) trims broliams Snarskiams buvo paliktas 240 ha dvaras.

Eugenijus Snarskis-Gerulis (g. 1922 04 28 Alytuje), teologijos mokslų daktaras, reformatų bažnyčios kuratorius ir kunigas.

Pradžios mokyklą pradėjo lankyti Mažeikiuose 1929 metais.

1941 m. baigė Biržų gimnaziją.

1942 m. įstojo į Kauno Vytauto Didžiojo universiteto Medicinos fakultetą.

1944 m. pasitraukė į Vokietiją.

1946-1948 m. tęsė medicinos studijas Pabaltijo universitete, Hamburge, Pinneberge.

1949 m. apsigyveno Čikagoje.

Baigęs braižybos ir inžinerijos mokyklas, 1958-1985 m. dirbo miesto valdyboje, eidamas inžinerijos techniko pareigas.

Šalia kasdieninio darbo rotušėje nuo 1952 iki 1984 m. studijavo įvairiose mokslo institucijose, siekdamas žinių: žurnalistikos mokėsi Lojolos universitete, Čikagoje, o retorikos - Čikagos Loop kolegijoje.

Besidomėdamas žmogaus dvasiniu pasauliu, studijavo psichologiją Čikagos Loredo Psichoorientologijos institute. Teologinės pedagogikos mokėsi Moody Bible institute Čikagoje. Filosofijos, o ypač teologinės - mokėsi Christian International universitete Phoenixe, Lojolos universitete Čikagoje ir Trinity teologinėje seminarijoje Newburghe. Įgiję reikiamą kvalifikaciją, ordinuojamas lietuvių evangelikų reformatų bažnyčios kunigu. Įšventintas Čikagoje 1978 06 25.

Teologijos daktaro laipsniui gauti parašo 600 psl. dviejų tomų mokslinį veikalą disertaciją „Maldos esmė“, kuri įvertinta aukščiausiu žymeniu Summa Cum Laude.

Jis aktyviai reiškėsi daugelio visuomeninio gyvenimo sričių.

Nuo gimnazijos laikų buvo aktyvus sportininkas bei sporto vadovas Lietuvoje ir Vokietijoje. Buvo Pabaltijo universiteto estų, latvių ir lietuvių bendrosios krepšinio rinktinės kapitonas.

Didelis muzikos ir dainų mėgėjas. Čikagos lietuvių operos chore yra dainavęs daugiau kaip 10 sezonų, buvo operos valdybos sekretorius.

Aktyvus spaudos darbuotojas. Jis įsteigė žurnalą „Mūsų sparnai" ir daug metų buvo jo redaktorius. Lietuvių periodinėje spaudoje rašo ne vien teologijos, bet ir tapybos, teatro, grožinės literatūros temomis. Yra vienas iš lituanistinės K. Donelaičio mokyklos Čikagoje steigėjų.

Čikagoje 1966 01 23 buvo įsteigtas ekumeninis būrelis. Suorganizuotos ekumeninės pamaldos ir St. Petersburge (Floridoje), kur dabar gyvena Eugenijus Snarskis-Gerulis.

1987 m. vasarą Romoje, švenčiant Lietuvos krikščionybės jubiliejų, evangelikams atstovauti Vatikane buvo įgaliotas kun. dr. E. Snarskis-Gerulis, kuris du kartus audiencijos metu susitiko su Popiežiumi broliškam pokalbiui.

Yra Lietuvių bendruomenės narys. LBKS narys.

Žmona - Valė Misevičiūtė-Snarskienė-Gerulienė (g.1924 03 23 Raseiniuose), studijavo farmaciją.

Dukra Laima Snarskytė (g. 1951 m.).

Sūnūs Rimas (g. 1952 m.) ir Andrius (g. 1964 m.).

Visi vaikai baigė universitetus Čikagoje.

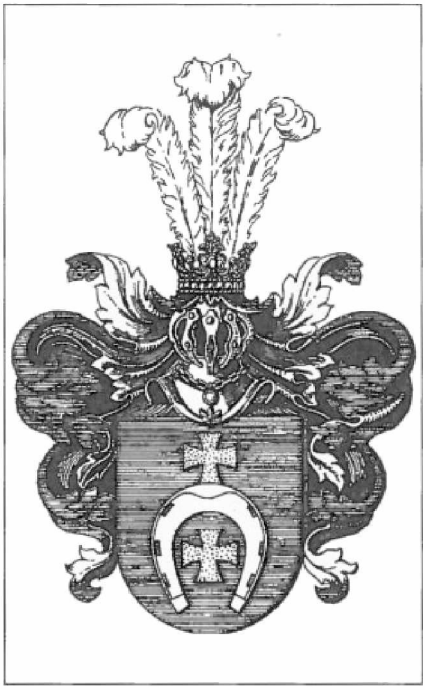

STACEVIČIAI

HERBAS

Liubičas

„Lubicz"

Stacevičių giminės bajorystė buvo patvirtinta Vilniaus gubernijos bajorų deputatų susirinkimo 1804 02 25 (LVIA f. 391).

Iš šios giminės kilęs Jadvygos Stacevičiūtės mamos brolis Jagolavičius kurį laiką yra buvęs Varšuvos miesto meras. Jonas Stacevičius spaudos draudimo laikais buvo daraktoriumi (namuose mokė vaikus skaityti ir rašyti). Jo vaikaitis Bronius Sasnauskas 1917 m. kovojo caro pusėje prieš revoliucionierius. B. Sasnausko duktė Kami-

lija Sasnauskaitė-Šliožienė buvo Naujosios Vilnios teismo pirmininkė.

Laisvė Šliožytė-Linkuvienė (g. 1963 07 21 Vilniuje) 1970-1981 m. mokėsi Vilniaus 41-oje vidurinėje mokykloje, 1970-1977 m. - Vilniaus 5-oje vaikų muzikos mokykloje.

1986 m. baigė Vilniaus universitetą ir tapo žurnaliste.

Dirba „Apskaitos, audito ir mokesčių aktualijų" laikraščio redaktoriaus pavaduotoja, Vilniaus pedagoginio universiteto „Šviesos" laikraščio korespondente.

LBKS Legitimacijų taryba bajorystę patvirtino 1997 05 31. Bajorystės pripažinimo akto rejestro Nr. 478.

Vyras Algirdas Linkus (g. 1958 04 03), baigęs Vilniaus universitetą, žurnalistas.

Turi tris dukteris: Laisvė (g. 1990 06 17), moksleivė, Julija (g. 1991 11 06), moksleivė, ir Kamilija (g. 1995 06 06).

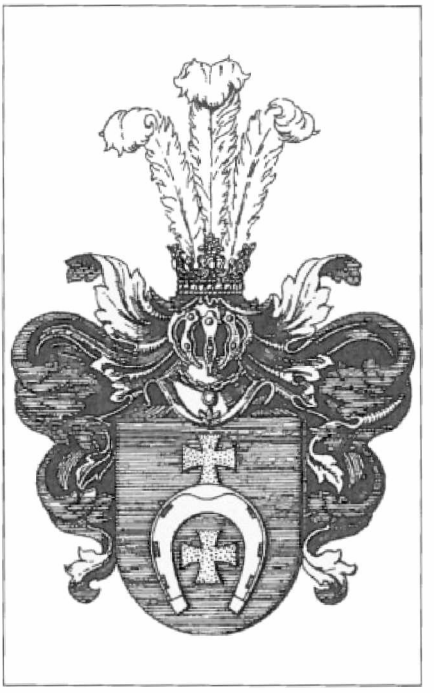

STACEVIČIAI

HERBAS

Liubičas

„Lubicz"

Vilniaus gubernijos deputatų susirinkimų nutarimuose (1805 02 09 Nr. 769, 1805 07 05 ir 1835 09 07 Nr. 1302) rašoma, kad nuo seniausių laikų kilmingųjų Kirkilų Stacevičių giminė naudojasi tik bajorų luomui priklausančiomis privilegijomis.

Nuo 16 a. minimos jų turėtos įvairios žemės valdos su valstiečiais Laukaičiuose, Kiemersiuose, Gudominuose - Žemaičių žemėje; Uoginiai ir Pašvarnių (Ledakupio) palivarkas - Upytės paviete; Auraužiškiai ir Budovcų pa-

livarkas - Breslaujos paviete bei dvarai Slonimo krašte.

Be to, nuo 16 a. galima sudaryti genealoginę lentelę tiesiąja linija: Matas, Petras, Kazimieras, Petras, Mykolas, Juozapas, Jonas (g. 1799 m.), Stanislovas (1849-1931). Jis vedė Michaliną Lukoševičiūtę (g. 1880 m.) ir turėjo keturis vaikus: Antaną (1902-1989), Stanislovą (1904-1987), Eleną (1905-1986) ir Steponą (1907-1969).

Steponas Stacevičius vedė Stanislavą Ševelje (g. 1924 m.) ir turėjo du sūnus: Česlovą ir Ričardą.

Sūnus Česlovas Stacevičius (g. 1953 m.) mokėsi Vilniaus universiteto Medicinos fakultete. Tapo gydytoju.

Ričardas Stacevičius (g. 1948 06 07 Panevėžio m.) 1955-1964 m. mokėsi Panevėžio 2-oje vidurinėje mokykloje, 1964-1966 m. - Panevėžio 2-oje vidurinėje vakarinėje mokykloje.

1973-1979 m. studijavo Kauno politechnikos institute ir įsigijo mašinų gamybos ir technologijos inžinieriaus specialybę.

Dirbo Panevėžio stiklo fabrike cecho viršininku.

Atgavus Lietuvai nepriklausomybę tarnavo Panevėžio apskrities teritorinės gynybos štabe - karininku.

Šiuo metu dirba Panevėžio m. „Senvagės" vidurinėje mokykloje civilinės saugos ir karinio mokymo mokytoju.

Laisvu laiku domisi senovės istorija, senovinėmis istorinėmis relikvijomis, medžioja.

Priklauso LBK sąjungai, buvo vienas iš šios sąjungos iniciatyvinės grupės narių ir pirmas Panevėžio apskrities bajorų vadas.

Žmona Leontina-Elena Zapolskytė-Stacevičienė (g. 1948 04 11) yra spec. vidurinio išsilavinimo.

Turi dvi dukteris:

Editą Stacevičiūtę-Grabienę (g. 1968 01 05 Panevėžyje) ir

Brigitą Stacevičiūtę-Čerbulėnienę (g. 1972 08 08 Panevėžyje).

Abi baigusios Panevėžio konservatoriją ir dirba chorvedėmis.

Vaikaičiai: Greta Grabytė (g. 1990 m.), Simonas Grabys (g. 1996 m.), Ričardas Čerbulėnas (g. 1991 m.).

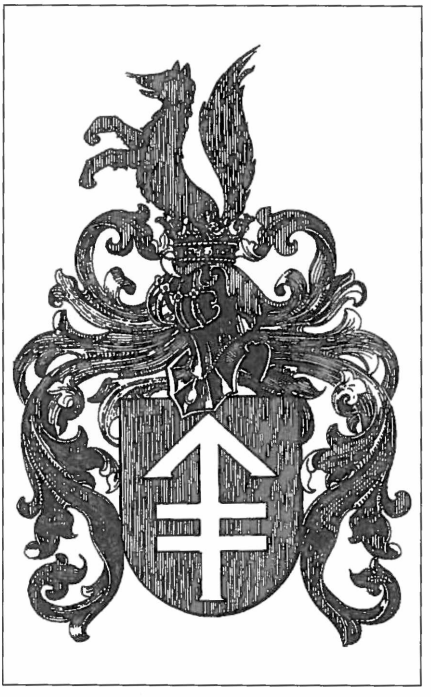

STANEVIČIAI

HERBAS

Lapinas

„Lis“

Stanevičiai - sena Žemaičių bajorų giminė. Telšių (Žemaičių) Romos katalikų vyskupystės konsistorijos archyviniame fonde Naujosios Žagarės bažnyčios krikšto aktų įrašų knygoje įrašyta, kad 1876 05 13 Naujosios Žagarės bažnyčioje pakrikštytas bajorų Tado-Henriko ir Aleksandros Rodomanskaitės Stanevičių sūnus, vardu Stanislovas, gimęs 1876 05 03 Naujojoje Žagarėje (LVIA f. 669, ap. 12, b. 34, l. 50) ir 1907 07 29 toje pačioje bažnyčioje pakrikštytas bajorų Stanislovo ir Julijonos Tomkevičiūtės Stanevičių sūnus Rapolas, gimęs 1907 07 23 Margų kaime (LVIA f. 669, ap. 12, b. 130, l. 52).

Rapolas Stanevičius (g. 1907 07 23 Margų k.) ir žmona Eleonora (g. 1909 m.) mokytojavo Joniškio rajono Valiūnų kaimo pradžios mokykloje. Jis buvo šios mokyklos vedėjas, Šaulių sąjungos narys. Valiūnų kaime turėjo 27 ha žemės ūkį.

1941 06 14 kartu su žmona ir vaikais buvo ištremtas į Sibirą - Altajaus kraštą, Jaminsko r., Martynovkos tarybinį ūkį.

1947 07 23 kartu su šeima pabėgo ir grįžo į Lietuvą. Nelegaliai apsigyveno Vilniuje.

1952 m. rudenį buvo areštuotas. 1953 m. buvo amnestuotas, paleistas iš kalėjimo ir pradėjo gyventi Vilniuje legaliai. Užaugino sūnų ir dvi dukteris.

1994 m. atgavo dalį savo žemės.

Saulius-Vytautas Stanevičius (g. 1933 07 20 Kauno m.) 1950 m. baigė Vilniaus 7-os vidurinės mokyklos septynias klases.

1951-1957 m. mokėsi Kauno politechnikume.

1952-1955 m. tarnavo Sovietų armijoje.

1957-1963 m. mokėsi Kauno politechnikos instituto Vilniaus filialo Mechanikos fakultete.

1980 m. organizavo Odesos technologinio instituto Vilniaus filialą. Vėliau, jam vadovaujant, šis filialas išaugo į savarankišką Vilniaus mokslinį-technologinį institutą „LITA“. Vilniuje statė mokslinę-gamybinę bazę su laboratoriniu-inžinieriniu pastatu, res-

tauravo Domininkonų vienuolyno patalpas Vilniuje, tiesė šiluminę trasą Vokiečių gatvėje iki Domininkonų vienuolyno, statė du šešiolikos aukštų gyvenamuosius namus instituto „LITA“ darbuotojams.

Už pasiektus laimėjimus, įdiegiant naujas technologijas Lietuvos pramonėje, 1983 m. gavo Lietuvos nusipelniusio inžinieriaus vardą.

Lietuvos pramonininkų konfederacijos parodų ir reklamos centro „Pramekspo“ direktorius komercijai.

Priklauso Politinių kalinių ir tremtinių sąjungai ir Lietuvos bajorų karališkajai sąjungai.

Mėgsta keliauti.

Žmona - Benedikta-Zinaida Nainytė-Stanevičienė (g. 1938 03 28) baigė Vilniaus universitetą. Humanitarinių mokslų daktarė, docentė. Dėsto anglų kalbą Vilniaus universitete.

Sūnus *Vytautas Stanevičius* (g. 1962 07 24) baigė Vilniaus Gedimino technikos universiteto autotransporto specialybę. Dirba bendros Lietuvos-Vokietijos įmonės „Baltic Car Service Vilnius“ generaliniu direktoriumi.

Sūnus *Saulius Stanevičius* (g. 1968 02 23) baigė Kauno politechnikos instituto radioelektronikos specialybę.

Dirba UAB „Telekomunikaciniai projektai“ direktoriumi technikai.

Nijolė Stanevičiūtė-Šekštelienė (g. 1933 07 20 Kauno m.) baigė Vilniaus universiteto Medicinos fakultetą. Yra medicinos mokslų daktarė.

Jūratė Stanevičiūtė-Ugianskienė (g. 1941 01 01) baigė Vilniaus dailės akademiją. Yra tekstilininkė.

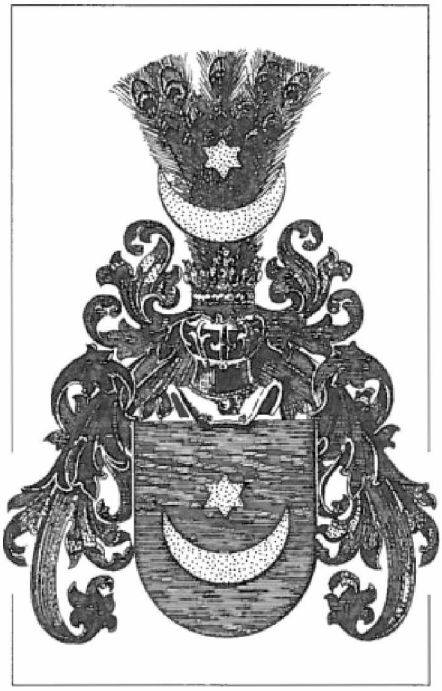

STANEVIČIAI

HERBAS

Leliva

„Leliwa“

Stanevičiai yra sena Žemaičių bajorų gimimė. LVI archyve yra šios giminės dokumentų registracijos sąrašas. Ten užregistruota, kad 1680 m. bajorams Stanevičiams perduotas valdyti Išlynų dvaras.

Ne vieną kartą šios giminės bajorystė buvo patvirtinta Vilniaus ir Kauno gubernijų bajorų deputatų susirinkimų. Jie buvo įrašyti į Bajorų kilmės knygos 6-ąją dalį.

K. Stanevičiaus motina kilusi iš bajorų Pocevičių giminės (herbas Naktikovas). Šios giminės dokumentų registracijos sąraše seniausias yra 1743 metų dokumentas, kuriame rašoma, kad Pocevičiams dovanojamas Kymantų dvaras (LVIA).

Kazys-Rimantas Stanevičius (g. 1946 02 28 Safatiniškės k., Kelmės r.) 1954-1958 m. mokėsi Telšių r. Paškuvėnų pradžios mokykloje, 1958-1963 m. - Telšių r. Ubiškės vidurinėje mokykloje, 1963-1967 m. - Šiaulių politechnikume mašinų gamybos specialybės, 1967—1973 m. - Vilniaus valstybinio universiteto Pramonės ekonomikos fakultete. Įsigijo ekonomisto specialybę.

Dirba Telšių apskrities Centrinio pašto direktoriumi.

Yra Lietuvos Respublikos meno saviveiklos žymūnas, 21 metai dainuoja mišriame liaudies chore „Žemaičiai".

Žmona - Teresė Stanevičienė (g. 1948 09 26). Dirba AB „Lietuvos spauda" Telšių skyriaus viršininke.

Duktė Agnė (g. 1981 03 23) yra baigusi Telšių „Atžalyno" vidurinę mokyklą. Sūnus - Tadas (g. 1983 10 28) yra šios mokyklos mokinys.

STANČIKAI

HERBAS

Trimitai

„Trąby

Stančikų pavardė žinoma Lenkijoje nuo šio tūkstantmečio pradžios. Lenkiją valdant karaliui Vladislovui jau 1185 m. Stančikai buvo Volynės, o vėliau ir Galicijos sričių valdytojai. Jų herbas buvo „Meda-Swinka".

Lietuvos ir Lenkijos karaliaus Zigmanto I laikais dvare vienas iš Stančikų yra žinomas kaip poetas satyrikas ir karaliaus juokdarys patarėjas. Šio karaliaus laikais Stančikai įsigijo žemės valdų ir Lietuvoje.

1860 m. Stančikų iniciatyva Galicijoje buvo įkurta „Stančikų" - Lenki-

jos aristokratinė klerikalinė partija, veikusi iki 1918 m. Stančikai tais laikais artimai bendradarbiavo su Austrijos Habsburgais tuo padėdami lenkų diduomenei Galicijoje išlaikyti valdžią.

Stančikai buvo aktyvūs 1812, 1831 ir 1863 metų įvykių dalyviai Lenkijoje ir Lietuvoje.

Vienas iš paskutiniųjų Stančikų giminės herbų yra Trimitai („Trąby").

Paskutinį kartą Stančikų giminės bajorystė buvo patvirtinta Kauno gubernijos bajorų deputatų susirinkimo 1913 03 11 nutarimu Nr. 91(LVIA). LBK sąjungos Legitimacijų taryba Stančikų bajorystę patvirtino 1996 11 08. Bajorystės pripažinimo akto rejestro Nr.304.

Juozas Stančikas (g. 1943 09 14 Puškorių k., Plungės r.).

1972 m. baigė Kauno politechnikos institutą. Inžinierius.

Yra LBKS senatorius.

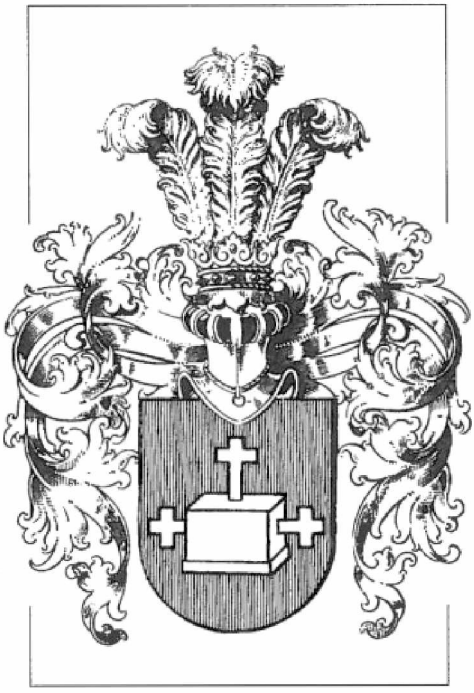

STANKAI-STANKEVIČIAI

HERBAS

Kapas

„Mogiła"

Stankevičiai - sena kilminga žemaičių giminė, kilusi iš Žemaičių kunigaikštystės didžiūno Žodeikos, kuris buvo vedęs didžiojo kunigaikščio Vytauto seserį.

Stankevičių giminė buvo artimai susijusi su bajorų Bilevičių, Andriuškevičių, Bagdonavičių, Daugirdų ir Monstavičių giminėmis, kilusiomis iš tų pačių Žadeikų giminės.

Kaip nurodoma 1820 08 20 Stankevičių giminės istorijos ir genealogijos

aprašyme, ši giminė nuo seno gyveno Raseinių, Ariogalos, Šiluvos, Baisogalos, Šiaulėnų ir kitose apylinkėse.

Šios giminės šakos pradininkas yra Jonas Stankevičius, sūnus Kazimiero, Žemaičių kunigaikštystės iždininkas. Giminėje yra buvę karių, dvasiškių, diplomatų ir turėję įvairių Lietuvos Didžiosios Kunigaikštystės urėdų.

1795 m. prijungus Lietuvą prie Rusijos Stankevičiams teko ne vieną kartą įrodinėti, kad jie tikrai yra bajorai. Stankevičiams bajorystės privilegijos buvo patvirtintos Vilniaus gubernijos bajorų deputatų susirinkimo 1800 07 19, 1832 09 10 ir Kauno gubernijos bajorų deputatų susirinkimo 1845 07 31, 1858 11 27 ir 1880 06 18 ir buvo priskirti privilegijuotam bajorų luomui įrašant į Bajorų genealoginės knygos pirmą dalį įsakius Valstybės senato Heroldijos departamentui 1851 01 26 (Nr. 387), 1859 04 30 (Nr. 3981), 1880 12 09 (Nr. 4112), 1887 03 12 (Nr. 1254), 1907 04 02 ir 1907 12 26 (Nr. 2006) (LVIA, f. 391, ap. 4, b. 2763, l. 282-283; ap. 8, b. 2575, l. 57-58).

Stankevičiai dalyvavo 1831 ir 1863 metų sukilimuose.

Juozas Stankevičius, sūnus Adomo (1884-1977), iš Šventupio k., Krekenavos vls., buvo knygnešys. Ignas Stankevičius (1896-1942) už karinius nuopelnus Lietuvai buvo apdovanotas Aukso kryžiumi.

Pranas Stankus, sūnus Leono (1898-1970), už antisovietinę veiklą 1951 m. Pabaltijo karinės apygardos karo tribunolo buvo nuteistas 25 metams ypatingo režimo lagerio.

Jonas Stankevičius (g. 1933 09 03 Barsukynės k., Baisogalos vls.) 1942-1947 m. mokėsi Baisogalos pradžios mokykloje, 1947-1953 m. - Baisogalos progimnazijoje, 1958-1959 m. - Vilniaus miškų technikume.

1971 m. baigė Radviliškio rajono Baisogalos neakivaizdinę vidurinę mokyklą.

Dirba Vainiūnų girininkijoje eiguliu. Yra Lietuvos šaulių sąjungos narys.

Žmona - Janina Čepaitytė-Stankevičienė (g. 1939 m.) 1959 m. baigė Prekybos mokyklą. Dirba knygyno pardavėja.

Sūnūs: Egidijus (g. 1964 06 02) baigė Šiaulių politechnikumą - automobilių remonto specialybę. Ūkininkauja.

Artūras (g. 1968 01 12) baigė Kauno A. Kvedaro miškų technikumą. Dirba miško techniku. Turi sūnų Nerijų (g. 1996 08 20).

Edvardas Vasilevskis (g. 1944 03 25 Lietuvos Brastoje). Jo senelė - Jadvyga Stankevičiūtė-Rutko.

1951-1957 m. mokėsi Bialopodlaskos (Lenkija) pagrindinėje mokykloje, 1957-1961 m. - I. Kraševskio licėjuje, 1964-1967 m. tęsė policėjinį mokslą Minsk Mozovecke Lenkijoje.

Dirba „TECHMA ROBOT" administracijos ir kadrų skyriaus vadovu.

Yra LBK sąjungos narys. Legitimacijų taryba bajorystę patvirtino 1998 05 23. Bajorystės pripažinimo akto rejestro Nr. 656.

Žmona Elzbieta Vesolovska-Vasilevska (g. 1952 12 13) dirba telekomu-

nikacijoje. Sūnus Arkadijus Vasilevski (g. 1978 05 22), studentas. Duktė Ivona Vasilevska (g. 1986 11 19), moksleivė.

Aleksandra Kniškaitė-Kavaliūnienė-Čalnarienė (g. 1929 04 03 Baisogaloje, Radviliškio r.) 1937-1947 m. mokėsi Baisogalos progimnazijoje, 1950-1954 m. - Kauno 9-oje vidurinėje mokykloje, 1954-1956 m. - Kauno kooperacijos technikume, 1972-1977 m. - Maskvos kooperacijos instituto Ekonomikos fakultete.

Dirbo Šeduvos valgyklos vedėja, Praktinės prekybos mokyklos dėstytoja, Trakų rajono prekybos darbuotojų profsąjungos komiteto pirmininke, Vilniaus kelionių ir ekskursijų biuro grupės vadove; dabar pensininkė.

Vyras - Vidutis Kavaliūnas (1935 01 01-1962 02 03), žurnalistas. Antras vyras - Antanas Čalnaris (g. 1935 09 21), žurnalistas.

Bajorystės pripažinimo akto rejestro Nr. 473.

Turi dvi dukteris - Loretą ir Gritą.

Loreta Kavaliūnaitė-Paškevičienė (g. 1958 03 14), vokiečių kalbos specialistė - vertėja.

Vaikaičiai: Martynas Paškevičius (g. 1979 11 03), Vilniaus Gedimino technikos universiteto studentas.

Mantas Paškevičius (g. 1984 05 11), Trakų Vytauto Didžiojo gimnazijos moksleivis.

Loretos Kavaliūnaitės Paškevičienės bajorystės pripažinimo akto rejestro Nr. 474.

Grita Kavaliūnaitė-Dubauskienė (g. 1959 04 15 Troškūnų m., Anykščių r.) 1966-1968 m. mokėsi Šeduvos pradžios mokykloje, 1968-1977 m. - Trakų vidurinėje mokykloje, 1979 m. baigė Vilniaus kooperacijos technikumą. Verčiasi privačiu verslu.

Duktė - Dominyka Dubauskaitė (g. 1980 08 18), studentė.

Jonas Stankus (g. 1927 03 29 Siderių k., Radviliškio r.) 1938 m. baigė Radviliškio V. Kudirkos pradžios mokyklos penkis skyrius. 1938-1945 m. mokėsi Šeduvos gimnazijoje. 1945-1950 m. studijavo Kauno valstybinio universiteto Medicinos fakultete. Įsigijo gydytojo specialybę.

1950-1952 m. dirbo Resp. Vilniaus akušerių mokyklos direktoriaus pavaduotoju, 1952-1954 m. - LTSR Raudonojo kryžiaus draugijos CK vyr. inspektoriumi, 1951-1954 m. - Resp. Vilniaus klinikinės ligoninės ordinatorius akušerijai ir ginekologijai, 1954-1965 m. - Klaipėdos gimdymo namų skyriaus vedėjas, 1965-1970 m. - Vilniaus klinikinės ligoninės ginekologijos skyriaus vedėjas, 1970-1995 m. - VU Medicinos fakulteto Akušerijos ir ginekologijos katedros dėstytojas, docentas, 1990-1995 m. - Vilniaus m. tarybos deputatas, Sveikatos komisijos pirmininkas, 1993-1995 m. - Lietuvos didžiųjų miestų deputatų sveikatos komisijos pirmininkas.

Apgynė kand. disertaciją „Cezarinis pjūvis ir jo įtaka vaisiaus fiziniam ir psichomotoriniam vystymuisi" (1968 m.). Suteiktas docento vardas (1974 m.). Kartu su bendraautoriais išleido knygas: „Klinikinė akušerija" (1980

m.), „Hospitalinė ginekologija“ (1985 m.), „Gimdymo pagalba“ (1996 m.); parašė monografijas: „Cezario pjūvis“ (1981 m.). „Sepsis akušerijoje“ (1985 m.), „Moters lytinių organų uždegimai“ (1989 m.) ir parašė apie 100 mokslinių ir kitokių straipsnių. Stažavosi Vokietijos Greifsvaldo universiteto Moterų klinikoje (1974 m.).

Buvo išrinktas Sąjūdžio steigiamojo suvažiavimo delegatu (1988 m.), buvo Šeštojo Lietuvos gydytojų suvažiavimo organizacinio komiteto narys (pirmininko pavaduotojas, 1989 m.), Katalikiško moterų sambūrio „Caritas“ steigiamojo suvažiavimo delegatas ir pranešėjas, Lietuvos bajorų karališkosios sąjungos atkuriamojo suvažiavimo 1994 m. buvo išrinktas sąjungos vadu ir perrinktas 1996 ir 1998 m. Suteiktas garbės nario vardas.

Yra tarptautinio Šv. Stanislovo ordino (centras Londone, oficiali kalba anglų) narys, Saugumo ir taikos tarptautinio parlamento (centras Italijoje) atstovas Lietuvoje.

Žmona Danutė-Elena Stankuvienė (g. 1933 06 12 Daržinių k., Utenos r.) iki 1950 m. mokėsi Utenos vidurinėje mokykloje. 1952 m. baigė Vilniaus medicinos mokyklą.

1952-1955 m. dirbo Vilniaus Raudonojo Kryžiaus klinikinėje ligoninėje, 1955-1965 m.-Klaipėdos onkologiniame dispanseryje. Nuo 1965 m. dirba Vilniaus klinikinėje ligoninėje laborante.

Dukra Dalila Stankutė (g. 1955 05 28 Vilniaus m.), med. m. daktarė.

1963-1966 m. mokėsi Klaipėdos K. Donelaičio vidurinėje ir Klaipėdos muzikos mokykloje, 1966-1974 m. - Vilniaus Salomėjos Nėries vidurinėje mokykloje.

1980 m. baigė Vilniaus valstybinio universiteto Medicinos fakultetą, pediatriją.

1980-1983 m. dirbo Šiaulių m. ligoninės vaikų infekciniame skyriuje, 1983-1986 m. Lietuvos medicinos eksperimentiniame institute - aspirantūroje. Po to dirbo Pediatrijos centre. 1989 12 26 apgynė kandidatinę medicinos disertaciją. Nuo 1993 m. dirba Vilniaus universitetinės ligoninės Vaikų klinikoje.

Sūnus Vidmantas Stankus (g. 1958 04 05 Klaipėdos m.).

1965-1966 m. mokėsi Klaipėdos K. Donelaičio vidurinėje mokykloje, 1966-1977 m. - Vilniaus Salomėjos Nėries vidurinėje mokykloje, 1977-1980 m. - Vilniaus universiteto Medicinos fakultete.

Dirba UAB „Aneroidas“.

Žmona Lina Stankuvienė (g. 1959 02 07 Vilniaus m.).

1966-1977 m. mokėsi Vilniaus Salomėjos Nėries vidurinėje mokykloje, 1977-1982 m. - Vilniaus universiteto Buhalterinės apskaitos ir informatikos fakultete. Įsigijo buhalterio-ekonomisto specialybę.

Vaikaičiai: Jonas (g. 1980 10 17 Vilniaus m.), Karolina (g. 1987 07 30 Vilniaus m.), Ignas-Pranas (g. 1990 01 23 Vilniaus m.), moksleiviai.

Sofija Stankevičiūtė-Jonaitienė (g. 1925 08 18 Šiaulių m.).

1945 m. baigė Raseinių žemės ūkio mokyklą, 1953 m. baigė Kauno darbo jaunimo vidurinę mokyklą, 1957 m. - Klaipėdos medicinos mokyklą ir įsigijo medicinos felčerio specialybę.

1957-1980 m. dirbo Klaipėdos duonos kombinato medicinos punkto vedėja.

Domisi gėlininkyste, mėgsta grožinę literatūrą.

Vyras - Stasys Jonaitis (g. 1927 11 11 Dervelių k., Pakruojo r.).

1937 m. baigė Dervelių pradžios mokyklą, 1939 m. - Rozalimo pradžios mokyklos 6 skyrius.

1939 m. įstojo į Šeduvos „Saulės" progimnaziją (vėliau gimnazija), kurią baigė 1945 m.

1944 m., baigęs septynias klases, įstojo į Lietuvos vietinę rinktinę (Plechavičiaus kariuomenę) ir buvo pasiųstas į Marijampolės karo mokyklą.

1945 m. įstojo į Kauno universiteto Technologijos fakultetą ir baigė I kursą. Kadangi mama buvo mirusi, tėvas ir dvi seserys sėdėjo kalėjime, du broliai buvo partizanai, buvo priverstas dirbti ir išstoti iš universiteto.

1946 m. pradėjo dirbti Viešintų pradžios mokyklos vedėju ir kartu palaikė glaudžius ryšius su partizanais.

1947 m. KGB areštavo ir pasodino į Vilniaus saugumo kalėjimą. 1948 m. buvo nuteistas pagal 58 1^a ir 11 str. 10 metų lagerio ir 5 m. tremties.

1956 m. grįžo į Lietuvą (tėviškėje buvo nieko nelikę).

1957 m. įsidarbino Klaipėdos statybos treste.

1965 m. įstojo į Kauno politechnikos instituto Statybos fakultetą, kurį baigė 1970 m.

Visą gyvenimą, t. y. iki pensijos, dirbo statybose. Pradėjo dirbti meistru, o baigė Statybos valdybos viršininku.

Domisi sodininkyste.

Vaikai Arūnas Jonaitis (g. 1958 03 26 Klaipėdos m.) baigė Vilniaus statybos inžinerijos institutą. Verslininkas.

Jolanta Jonaitytė (g. 1959 12 09 Klaipėdos m.) - I-os gr. invalidė.

STOMAI (STOMMA)

HERBAS

Stolobotas

„Stołobot“

Tadas Stoma yra senos bajorų giminės atstovas. Jo senelis Vytautas Stoma buvo Lietuvos kariuomenės generolas ir sovietų valdžios ištremtas į Sibirą, kur 1947 m. mirė. Jo tėvas taip pat buvo ištremtas į Sibirą už dalyvavimą 1863 m. sukilime.

Motinos tėvas Donatas Malinauskas buvo 1918 02 16 Lietuvos Nepriklausomybės akto signataras. Tai vienas iš Lietuvos bajorų draugijos organizatorių 1928 02 16. Jie save kildina iš Gedimino giminės.

Tadas Stoma yra Lietuvos bajorų karališkosios sąjungos Amerikos lietuvių sąjungos narys.

STRUMILAI-ZGIERSKIAI

HERBAS

Dombrova

„Dąbrowa“

Istorijos šaltiniai skelbia, kad Lenkijos bajoras Stanislovas Zgierskis, pramintas Kiška, buvo Lietuvos Didžiosios Kunigaikštystės dvaro maršalka ir Lydos seniūnas, vėliau Smolensko vaivada ir 1497 m. pasiuntinys Maskvoje. Jo brolis Petras - Polocko vaivada, 1521-1526 m. pasiuntinys Maskvoje. Palikuonių Kiškų dukterys ištekėjo už Kristupo Radvilos ir Kristupo Chodkevičiaus. Šios giminės herbas „Dombrova“.

Bajorų Strumilų herbas - „Nalecz“. Teodoras Strumila, Jokūbo sūnus, narsiai kovojo prie Zborovo Kazimiero Sapiegos, DLK pakanclerio, pulke.

Iki šiol nepavyko rasti patikimų duomenų apie Zgierskių ir Strumilų giminių susiliejimą. Archyvų duomenys rodo, kad Juozas Zgierskis-Strumila 1708 m. įsigijo Baltmiškių (Raseinių apskr., Šiluvos valsč.), Einikių dvarus (Kelmės rj.) su valstiečiais. Žinoma, kad jau kitas Juozas Zgierskis-Strumila (g. 1861 09 04) gyveno Šaukote (Radviliškio r.), buvo garsus bitininkas, dailidė. 1875 08 13 jam išduota Kauno bajorų deputatų susirinkimo pažyma, patvirtinanti bajorų titulą su įrašymu į šeštą kilmės knygą. Jo pirmtakui Levui-Adomui Zgierskiui-Strumilai, Vilniaus gubernijos valdininkui, bajorystė buvo patvirtinta dar 1842 09 15 (Nr. 1694). Dar anksčiau Zgierskių-Strumilų giminei bajorystė buvo patvirtinta Vilniaus gubernijos bajorų deputatų susirinkimo 1805 09 21 ir 1832 12 03.

Juozo Zgierskio-Strumilos sūnus *Stanislovas Strumila* (1887 05 11-1980 04 03), g. Šaukote, Radviliškio r. Nuo 1904 m. mokėsi vargonininkauti Kaune pas prof. Juozą Naujalį. Vargonininkavo Šaukoto, Šiaulėnų bažnyčiose. 1918 m. dirbo Šiaulėnų valsčiaus komisijoje 1914-1918 m. karo nuostoliams apskaičiuoti. 1920-1923 m. buvo girininkas Jurdaičių dvare (Joniškio valsč.). 1923-1944 m. dirbo geležinkelio raštinėse Mažeikiuose, Panevėžyje, Šiauliuose, 1945 m. - Draudimo inspekcijos agentu.

Pasižymėjo labai įvairia veikla. Grojo vargonais, griežė smuiku, fotografavo.

Yra fotografavęs 1908 m. Šaukoto klebonijos verandoje rašytoją Mariją Pečkauskaitę su motina, seserimi, kunigu Bukontu, kunigu Bielskum.

Aldona Strumilaitė-Čepulienė (g. 1925 07 07 Mažeikių m.) 1932-1938 m. mokėsi Šiaulių V. Kudirkos pradžios mokykloje, 1938-1944 m. - Šiaulių valstybinėje mergaičių gimnazijoje.

1945 m. buvo įstojusi į Kauno universiteto Istorijos ir filologijos fakultetą.

1951 m. baigė Panevėžio akušerių mokyklą.

20 metų dirbo Šiaulių moterų konsultacijoje akušere. 1966-1974 m. priklausė Šiaulių jaunųjų rašytojų sekcijai. Spausdinosi Šiaulių krašto, miesto, rajono laikraščiuose ir „Tremtinio" leidinyje.

Šiaulių tremtinių ir politkalinių bendrijos narė rėmėja, Šiaulių gyvūnų globos draugijos narė.

Duktė Valdonė Čepulytė-Kaminskienė (g. 1951 11 16 Šiaulių m.) 1969 m. baigė vidurinę mokyklą, 1974 m. - Kauno politechnikos institutą. Dirba Šiaulių miesto savivaldybėje Ryšių su visuomene sektoriuje.

Augina dukterį Gerdą (g. 1983 05 11), moksleivę.

Sesuo Danutė Strumilaitė (g. 1930 12 13 Panevėžyje), I grupės invalidė. 1950 m. baigė Kauno suaugusiųjų vidurinės mokyklos septynias klases. 20 metų dirbo Šiaulių spaudos agentūroje.

ŠIMKEVIČIAI

HERBAS

Koscieša

„Kościesza"

Šimkevičiai nuo gilios senovės naudojasi visomis bajorų privilegijomis. Giminės pradžia siekia 16 a. Šilalės r. Versėdžių ir Kaltinėnų RK bažnyčios knygose Šimkevičių giminės atstovai įrašyti kaip bajorai. O Virginijus Šimkevičius nurodė esąs kilęs iš tos pat giminės. Todėl LBK sąjungos Legitimacijų taryba, remdamasi tais duomenimis, 1998 02 17 patvirtino šios giminės bajorystę. Virginijaus tėvas Jonas Šimkevičius (g. 1906 03 25 Prynų k., Šilalės r.) baigė Gruzdžių aukštesniąją žemės ūkio mokyklą. Iki 1948 m.

dirbo Garyšių k., Raseinių r., pieninės vedėju.

Vengdamas gresiančio ištrėmimo į Sibirą, persikėlė į Tauragės miestą ir po to nuolat keitė savo gyvenamąją vietą. Mirė 1972 m.

Virginijus Šimkevičius (g. 1949 12 13 Tauragės m.) mokėsi 1957-1962 m. Šilalės vidurinėje mokykloje, 1963-1968 m. - Raseinių r. Nemakščių vidurinėje mokykloje, 1971-1973 m. - Kauno specialioje vidurinėje milicijos mokykloje, 1975-1980 m. - Minsko aukštojoje milicijos mokykloje.

1972 m. pradėjo dirbti Vidaus reikalų ministerijos sistemoje, o nuo 1982 m. dirba Šilalės rajono priešgaisrinės tarnybos viršininku. Turi pulkininko leitenanto laipsnį.

Dalyvavo 1991 01 13 ginant Vilniaus televizijos bokštą. Apdovanotas „Sausio 13-osios" atminimo medaliu.

Žmona Regina Jašinskaitė-Šimkevičienė (g. 1945 09 15 Darbėnų m., Kretingos r.) mokėsi Darbėnų S. Šimkaus vidurinėje mokykloje.

1968 m. baigė Kauno medicinos institutą.

Nuo 1970 m. dirba Šilalės centrinėje ligoninėje gydytoja.

Sūnus Andrius Šimkevičius (g. 1978 11 02 Šilalės m.), studentas.

1996 m. baigė Šilalės Dariaus ir Girėno vidurinę mokyklą ir įstojo į Kauno technikos universiteto Elektrotechnikos fakultetą.

Dukra Vita Šimkevičiūtė (g. 1980 04 09 Šilalės m.) 1998 m. baigė Šilalės Dariaus ir Girėno vidurinę mokyklą ir įstojo į Lietuvos veterinarijos akademiją.

ŠLEŽEVIČIAI

HERBAS

Koscieša

„Kościesza"

Šleževičiai yra sena Žemaičių krašto bajorų giminė. Tai rodo išrašas iš Vilniaus gubernijos bajorų knygų apie šios giminės kilmę:

1805 09 13, dalyvaujant Vilniaus gubernijos bajorų vado pareigas einančiam Telšių apskrities (bajorų) vadui Jurgiui Putkameriui ir visų tos gubernijos apskričių deputatams, buvo pateiktas svarstyti kilmingųjų Šleževičių giminės bajoriškos kilmės genealogija. Ja įrodyta, kad Baltramiejus Šleževičius, pirmas dabar įrodinėjančių kilmę protėvis, gavęs bajoriškas privile-

gijas, turėjo sūnų Petrą, kuriam paliko Nariškių, Dašiškių dvarus, esančius Žemaičių kunigaikštystėje. Tai rodo 1663 01 02 sudarytas ir 1664 01 18 Raseinių apskrities teisme patvirtintas dokumentas.

1730 04 01 sudarytas ir 1733 05 07 Raseinių apskrities teisme patvirtintas dokumentas, kad Petro Šleževičiaus sūnus Andrius su sūnumis Dovydu, Stanislovu ir Konstantinu, Florijonas su sūnumi Ignotu, Aloyzas su sūnumis Andriumi, Motiejumi ir Adomu yra pripažįstami senais bajorais ir įrašomi į Vilniaus gubernijos pirmos klasės Bajorų knygą. Jų palikuonims bajorystę patvirtino 1852 10 28 Kauno gubernijos bajorų deputatų susirinkimas.

1852 12 08, remdamasis Imperatoriaus įsaku, Valstybės senatas išnagrinėjo bylą pagal 1852 11 06 Kauno gubernijos bajorų deputatų susirinkimo raportą Nr. 4970 dėl Šleževičių giminės bajorystės.

Valstybės senatas nutaria: Vilniaus ir Kauno gubernijų bajorų deputatų susirinkimų sprendimus dėl Ignoto, Florijono sūnų, Ignoto, Adomo, Bonifacijaus-Prano, Ferdinando-Marcelijaus, Brunono ir Egido-Simono, Karolio, Tomo sūnaus, sūnų, Andriaus su sūnumis Feliksu, Ignotu ir Leono, Adomo-Stanislovo su sūnumis Adomu-Marcelijumi, Juozu, Vincentu ir Andriumi, Motiejaus-Timotiejaus su sūnumi Karoliu, Liudviko, Jono-Aloyzo su sūnumis Juozu ir Aleksandru ir Aleksandro-Juozapo, Aloyzo, Tomo sūnaus, sūnų Šleževičių pripažinimo kilmingais bajorais patvirtinti ir perkelti juos iš 1-os į 6-ąją Bajorų knygos dalį. Heroldikos departamento nutarimas priimtas 1853 06 16 įsaku Nr. 1464.

Mykolas Šleževičius, antrojo ir ketvirtojo nepriklausomos Lietuvos ministrų kabineto pirmininkas, gimė 1882 02 21 Dremblių vienkiemyje, Viduklės vls., Raseinių aps. Jo tėvai Feliksas Šleževičius ir Petronėlė Vizgirdaitė buvo bajorai (f. 669, ap. 21, b. 54, l. 21, 33).

Tetos Barboros Vizgirdaitės namuose Mykolas Šleževičius buvo parengtas į gimnaziją ir išvežtas į Mintaujos gimnaziją.

Nuo 1902 m. Mykolas Šleževičius studijavo teisę Odesos universitete ir aktyviai dalyvavo lietuvybės veikloje. 1905 12 04-05 M. Šleževičius, kaip Odesos lietuvių atstovas, dalyvavo Didžiajame Vilniaus Seime. Gavęs Odesos universiteto Teisės fakulteto pirmojo laipsnio diplomą, 1907 06 09 grįžo į Lietuvą.

Grįžęs į Vilnių įsitraukė į lietuvių tautinį judėjimą. Redagavo demokratų partijos laikraščius, organizavo lietuvių draugiją „Rūta“, kuri tapo lietuvių kultūros centru. Kadangi spauda jau buvo atgauta, rūpinosi lietuvių kalbos dėstymu Vilniaus mokyklose. Per Pirmąjį pasaulinį karą dirbo Lietuvių draugijos nukentėjusiems dėl karo šelpti Ypatinguoju įgaliotiniu vadinamajame Rytų rajone, kuriam priklausė dvidešimt Ukrainos ir Vidurio Rusijos miestų.

1917 m. lapkričio mėn. Voroneže buvo įkurta Vyriausioji lietuvių taryba Rusijoje. Svarbiausias organizacinis darbas teko M. Šleževičiui. Taryba

propagavo nepriklausomos Lietuvos valstybę. Už šią veiklą 1918 m. vasario mėn. M. Šleževičius su kitais Tarybos nariais bolševikų buvo suimti ir įkalinti. Tik atsitiktinumo dėka išsilaisvino.

1918 12 19 M. Šleževičius iš Rusijos pervykęs į Vilnių rado labai sunkią padėtį. Vokiečiai rengėsi pasitraukti užleisdami miestą raudonosios armijos daliniams. Vilniuje organizavosi vietos bolševikai ir lenkų legionieriai. Ministrų kabinetas rengėsi evakuotis. Ministras pirmininkas A. Voldemaras ir kiti pareigūnai jau anksčiau buvo išvykę į užsienį. Mykolas Šleževičius, matydamas tokią katastrofišką padėtį, ėmėsi iniciatyvos kuo skubiau sudaryti koalicinę vyriausybę. Tą idėją parėmė A. Smetona ir įgaliojo Valstybės Tarybos prezidiumą tam pritarti.

1918 12 26 Valstybės Tarybos prezidiumas patvirtino M. Šleževičiaus sudarytą vyriausybę. 1918 12 27 buvo priimta Vyriausybės deklaracija. Į nepriklausomos demokratinės Lietuvos atkuriamąjį darbą buvo kviečiami visų tautybių ir visų sluoksnių žmonės. Numatyta atlikti žemės reformą ir pagerinti darbininkų buitį, taip pat garantuoti visų tautybių gyventojams demokratines teises.

Jau gruodžio 29 d. buvo išspausdintas atsišaukimas „Į Lietuvos piliečius". Buvo pašaukti savanoriai į krašto apsaugą.

M. Šleževičiaus veiksmų dėka buvo kiek stabilizuota Lietuvos padėtis, su Vokietija pasirašyta prekybos, su Latvija sudaryta savitarpio pagalbos sutartis.

Ne veltui ši antroji Lietuvos vyriausybė, sudaryta M. Šleževičiaus, buvo vadinama „vyriausybe, išgelbėjusia Lietuvos nepriklausomybę".

Tačiau dėl nesutarimų su Lietuvos Valstybės Tarybos prezidiumu M. Šleževičiaus kabinetas 1919 03 06 atsistatydino. Bet greitai jam teko vėl vadovauti ketvirtajam ministrų kabinetui, kuris dirbo iki 1919 10 04. Jo veikimo laiku Lietuva gerokai sustiprėjo: buvo išgautas Anglijos ir kitų valstybių Lietuvos pripažinimas de facto, sustiprinta Lietuvos kariuomenė, sukurtas administracinis aparatas, bolševikai nuvyti iki Dauguvos, atremta daug Lenkijos kariuomenės puolimų ir pašalinta daugelis pavojingų reiškinių pačiame krašte. Buvo laiku išaiškinta Lenkijos generalinio štabo karininkų iš Vilniaus vadovaujama organizacija, žinoma POW (Polska Organizacija Wojskowa) vardu, kuri rengėsi sukilimui. Tačiau vyriausybės energingų veiksmų dėka sąmokslas buvo likviduotas.

1920 m. M. Šleževičius buvo išrinktas į Steigiamąjį Seimą ir buvo perrenkamas į visus demokratinius Seimus.

Po 1926 12 17 įvykių M. Šleževičius dirbo advokatu. Kartu jis buvo vienas didžiausių visuomenininkų. Jo visuomeninė veikla apėmė politines partijas, valstybinius reikalus ir diplomatinę sritį. Tačiau jo tolesnę veiklą nutraukė liga. 1939 11 11 žemaitis bajoras M. Šleževičius mirė.

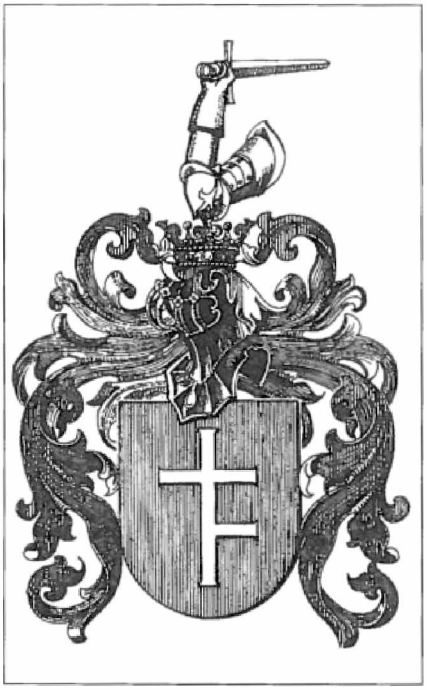

TALLAT-KELPŠAI

HERBAS

Prusas I

„Prus I“

Tallat-Kelpšai - sena Lietuvos bajorų giminė. LVI archyve yra šios giminės dokumentų registracijos sąrašas. Ten užregistruota Žygimanto III Vazos 1597 m. suteikta bajorystės privilegija, yra žemės dovanojimo ir pardavimo dokumentai, metrikai.

Tallat-Kelpšų giminės bajorystę ir privilegijas yra patvirtinęs Vilniaus gubernijos bajorų deputatų susirinkimas 1799 04 10, 1820 04 29, 1832 11 26, 1835 03 13, 1842 01 26 ir Kauno gubernijos bajorų deputatų susirinkimas 1847 01 21, 1861 11 17, 1873 04 18. Paskutinį kartą bajorystė buvo patvirtinta 1910 03 31 (Nr. 991).

Tallat-Kelpšų giminės bajorystę patvirtino ir Valstybės senato Heroldijos departamentas 1848 03 08 (Nr. 8314), 1862 12 29 (Nr. 26, 36), 1874 11 30 (Nr. 3592) ir kt. (LVIA f. 391, ap. 8).

Ši Tallat-Kelpšų giminės šaka nuolat gyveno Raseinių apskrities Laukuvos ir Kaltinėnų apylinkėse. Jos atstovai bažnyčių registracijos knygose krikšto, vestuvių arba mirties atveju buvo įvardijami kaip bajorai (LVIA f. 669, ap. 1, 1862, f. 669, ap. 7, 1866 m., ap. 11, 1895 m.)

Ona Tallat-Kelpšaitė-Jurskienė (g. 1895 04 19 Padievyčių dvare, Laukuvos vls., Tauragės aps.) 1940 07 03 ištekėjo už A. Jurskio.

Alfonsas Jurskis (g. 1894 08 04 Pumpėnų vls., Panevėžio aps.) 1924 m. baigė Paryžiaus aukštosios elektrotechnikos mokyklos radiotelegrafijos skyrių. Buvo Lietuvos pėstininkų mokyklos karo inžinierius, I rango pulkininkas leitenantas, Vytauto Didžiojo universiteto docentas. Apdovanotas DLK Gedimino IV laipsnio ordinu ir Lietuvos Nepriklausomybės 10 metų jubiliejiniu medaliu.

Šeimoje susilaukė dviejų sūnų ir dukters.

1944 m. rudenį visa šeima pasitraukė į Vakarus nuo sovietinės okupacijos. Iš Augsburgo-Bavarijos tremtinių stovyklos 1949 m. nuvyko į Filadelfiją (JAV).

Sūnus *Liutauras-Kazimieras Jurskis* (g. 1930 09 15, Kaune) 1960 m. baigė

Drexel universitetą Filadelfijoje, mechanikos inžinerijos fakultetą B.S. laipsniu. Tapo diplomuotas inžinierius. Yra inžinerijos projektavimo įmonės savininkas. Aktyvus Rotary International organizacijos narys. Išrinktas Rotary apygardos 7500 pirmininku (District Governor) 1998-1999 metų kadencijai. Priklausė skautų organizacijai, šoko Filadelfijos tautinių šokių grupėje. Buvo Amerikos lietuvių inžinierių ir architektų sąjungos Filadelfijos skyriaus pirmininku, Amerikos lietuvių bendruomenės Pietryčių apygardos vicepirmininku. Veikė vietinėje amerikiečių bendruomenėje. Buvo Delrau N. J. projektavimo komisijos (planniag board) narys ir pirmininkas. Delrau miestelio tarybos narys ir pirmininkas. Tarnavo JAV armijoje - rezervuose. Vedęs Elayne Klahre, turi sūnų Paulių, posūnį Scottą ir podukrą Sheree.

Duktė *Marija-Snieguolė Jurskytė* (g. 1932 08 05 Kaune) 1954 m. baigė Temple universiteto Technikos institutą. Dirbo pramoninės architektūros projektuotoja.

Priklausė skautėms (1945-1951 m.), šoko S. Mozeliausko (1949-1951 m.), paskui Ir. Karalienės (1951-1959 m.) vadovaujamoje tautinių šokių grupėje. Dalyvavo I tautinių šokių šventėje Čikagoje (1957 m.). Buvo Filadelfijos lietuvių bendruomenės balso radijo valandėlės pranešėja, vėliau viena iš redaktorių (1951-1967 m.), Lietuvių studentų sąjungos (LSS) skyriaus sekretorė, V. Krėvės lituanistinės mokyklos mokytoja (1959-1962 m.), Lietuvių moterų klubų federacijos (LMKF) Filadelfijos klubo iždininkė, vėliau vicepirmininkė (1962-1982 m.) ir pirmininkavo nuo 1982 metų. LMKF žmogaus teisių komiteto vadovė (1972-1982 m.), Amerikos lietuvių inžinierių ir architektų sąjungos (ALIAS) Filadelfijos skyriaus sekretorė, Lietuvių bendruomenės Filadelfijos valdybos narė informacijai, Amerikos lietuvių respublikonų Filadelfijos tarybos sekretorė (1969-1973 m.), Pabaltiečių ir Lietuvos Nepriklausomybės 50-čio jubiliejaus komitetų sekretorė (1967-1969 m.), „Vasario 16-osios“ gimnazijos rėmėjų Filadelfijos būrelio vadovė (1976-1992 m.). Nuo 1966 m. bendradarbiauja išeivijos spaudoje.

Juozas-Saulius Jurskis (g. 1946 01 13, Kaune) 1963 m. baigė JAV Infanterijos karo mokyklą, studijavo inžineriją Penn state universitete ir verslo administraciją (university of Kentacky). JAV atsargos karininkas, Vietnamo karo veteranas. Dėsto jūrininkystės ir navigacijos kursuose. Veikia vietos visuomenėje ir Rotary klube. Rašo JAV spaudoje jūrininkystės temomis. Yra parašęs vadovėlius „Estuarine Sailing“ (1967 m.), „Cammon Sense Coastal Navigation“ (1988 m.), „Coastal Pilotage“ (1990 m.).

Lietuvos bajorų karališkosios sąjungos Legitimacijų taryba Jurskių bajorystę patvirtino 1997 m. (bajorystės pripažinimo aktų Nr. 538, 539 ir 540).

Vytautas Tallat-Kelpša (g. 1955 07 17 Pagėgių m., Šilutės r.) 1962-1973 m. mokėsi Laukuvos vidurinėje mokykloje (Šilalės r.). 1978 m. baigė Šiaulių pedagoginio instituto Dailės fakultetą.

Dirba Panevėžio dailės mokyklos direktoriumi. Yra dailės mokyklų vadovų tarybos pirmininkas. Lietuvos dailininkų sąjungos narys, vyriausiasis vadovų atestacinės komisijos narys, LCS apskrities tarybos narys.

Yra surengęs 4 personalines skulptūros ir tapybos parodas. Dalyvavo keletoje respublikinių Panevėžio dailininkų parodų.

Žmona Zita Tallat-Kelpšienė (g. 1952 m.) baigusi aukštąjį mokslą. Tarnautoja.

Sūnūs: Sigitas Tallat-Kelpša (g. 1977 m.), Vilniaus dailės akademijos studentas.

Bernardas Tallat-Kelpša (g. 1979 m.), moksleivis.

TAUGINAI

HERBAS

Kirvis

„Topór“

Tauginų bajorų giminė pagal rašytinius dokumentus prasideda 17 a. Paskutinis bajorystę patvirtinantis aktas išduotas 1860 09 23, kuriame nurodyta, kad Tauginų giminę reikia įrašyti į Bajorų pirmąją knygą.

Kazimieras Tauginas (g. 1931 01 05 Radviliškyje), inžinierius žemėtvarkininkas.

1938-1950 m. mokėsi Radviliškio vidurinėje mokykloje.

1959-1957 m. lankė Kauno žemės ūkio technikumą. 1966 m. baigė

Maskvos inžinierinio instituto Geodezijos fakultetą.

Dirbo Šiauliuose topografu, geodezininkų grupės vadovu. Šiuo metu dirba AB „Inžinieriniai tyrinėjimai" Šiaulių filiale geodezininku.

Žmona Elena Jokšaitė-Tauginienė (g. 1937 01 04 Virmėnų k., Telšių r.), farmacininkė.

1955 m. baigė Telšių Žemaitės vidurinę mokyklą, 1955-1957 m. mokėsi Kauno medicinos mokykloje.

Nuo 1957 m. dirba Švėkšnos vaistinėje, o nuo 1965 m. - Šiaulių m. centrinėje vaistinėje.

Sūnus Darius Tauginas (g. 1972 03 02, Šiauliuose) mokosi Šiaulių universitete.

Dukra Rita Tauginaitė (g. 1975 04 25 Šiauliuose) 1994 m. baigė Šiaulių konservatoriją. Mokosi V. Dudėnienės verslo vadybos mokykloje ir Šiaulių universitete.

TOMKEVIČIAI

HERBAS

Sparnas

„Topacz"

Tomkevičių bajorų giminė žinoma nuo 13 a. Atskiri šios giminės atstovai buvo geri kariai, teisėjai, dvasiškiai, diplomatai ir t.t.

Teodozijus Tomkevičius pasižymėjo karuose su švedais ir buvo apdovanotas dvarais, taip pat kovojo su Zaporožės kazokais. Jis buvo pripažintas bajoru ir jam leista naudotis visomis šio luomo teisėmis.

Kazimieras Tomkevičius 1837-1841 m. redagavo laikraštį „Lenkų demokratas". 1841 02 22 nutarimu Lenkijos Heroldija patvirtino Tomkevičiaus

bajorystę. Lietuvos bajorų karališkosios sąjungos senato nutarimu Nr. 469 patvirtinta bajorystė Tomkevičių palikuonims.

Tomkevičiai 16-17 a. valdė Vaineikonis, Dalėbonis, Pakumečius, Kabelius, Vitartus, Papyvesius, Draudylius ir kitus dvarus. Daugumą dvarų prarado 18 amžiuje, o Draudylių dvarą galutinai - 1944 metais. Jų vaikaitė yra Regina-Nijolė Darkinytė.

Regina-Nijolė Darkinytė-Vaidalauskienė (g. 1935 09 30 Užvenčio m., Kelmės r.), pensininkė.

1942-1946 m. lankė Bridžių (Šiaulių r.) pradžios mokyklą, 1954 m. baigė Papilės vidurinę mokyklą.

1954-1959 m. studijavo Lietuvos žemės ūkio akademijoje.

Vyras Edvardas Vaidalauskis (g. 1940 04 15).

Jie turi du vaikus - Audrių ir Jurgitą.

Audrius Vaidalauskis (g. 1966 03 11) augina tris vaikus: Vismantą (g. 1990 08 14), Auritą (g. 1994 04 17), Adrijų (g. 1996 12 19).

Jurgita Vaidalauskytė-Mickevičienė (g. 1971 06 01) augina dukrą Viktoriją (g. 1994 06 04).

URBONAVIČIAI

HERBAS

Gulbė

„Łabędź“

Urbonavičių giminės bajorystė buvo patvirtinta Vilniaus bajorų deputatų susirinkimo 1800 09 29 ir 1838 03 31 (pažyma Nr. 2162 ir 1837 03 27, Telšių apskrities bajorų vado pažyma Nr. 353).

Žemaičių atšakos Urbonavičių giminės pradininkas Vaitiekus Urbonavičius 1670 m. buvo Žemaičių kunigaikštystės duonininkas (bromčij). Urbonavičiai-Juknevičiai pagal moterišką liniją giminiavosi su bajorais Vazgirdais, Malakauskais ir Juknevičių gi-

mine, pagal vyrišką liniją - su Žilevičiais ir Tobolkevičiais.

Urbonavičiai susigiminiavo ir su Panevėžio miestelėnais Chmieliauskais.

J. A. Chmieliausko motinos tėvas Jonas Urbonavičius 1918 m. buvo išrinktas laikinosios Telšių miesto Tarybos pirmininku, po to buvo paskirtas pirmuoju Lietuvos banko Telšių skyriaus direktoriumi. Vėliau jis pirko prie Utenos, Ąžuolijos k., 58 ha žemės ūkį.

Tėvo tėvas Lionginas Chmieliauskas iki pensijos dirbo Kauno degtinės gamykloje vyr. mechaniku.

Tėvas Steponas Chmieliauskas prieš karą dirbo meistru Panevėžio, Vilkaviškio ir Vilniaus degtinės gamyklose. Pasitraukęs į Vakarus mirė 1958 m. Čikagoje.

Jonas-Algimantas Chmieliauskas (g. 1932 08 25 Kauno m.) 1939-1944 m. mokėsi Vilkaviškyje. Bėgdamas su motina nuo fronto atsidūrė Pomeranijoje (Vokietijoje), bet tenai pateko į rusų filtracijos lagerį. Ištrūkęs grįžo į Lietuvą ir 1945-1949 m. mokėsi Telšių Žemaitės vidurinėje mokykloje. Už priklausymą pogrindinei „Jaunosios Lietuvos" organizacijai buvo suimtas ir Maskvos OSO už akių nuteistas 10 metų kalėti. Kalėjo Kazachstano Džezkazgano ir Džezdų lageriuose. 1954 m. kaip nepilnametis buvo prieš laiką iš lagerio paleistas ir grįžo į Telšius.

1954-1957 m. toliau mokėsi Telšių darbininkų jaunimo vidurinėje mokykloje, o 1958-1964 m. - Vilniaus universiteto Ekonomikos fakultete. Šiuo metu dirba Telšių rajono savivaldybės kontrolės tarybos vadovu.

Domisi numizmatika, genealogija ir žūkle.

Yra Lietuvos politinių kalinių ir tremtinių sąjungos Telšių sk. tarybos narys, Žemaičių bajorų draugijos vadas ir LBKS Senato narys.

Žmona Regina-Valerija Klybaitė-Chmieliauskienė (g. 1946 04 19 Joniškėlyje, Pasvalio r.) yra baigusi Marijampolės pedagoginę mokyklą.

Sūnus Darius Chmieliauskas (g. 1969 07 04 Telšiuose) 1988 m. baigė Vilniaus elektromechanikos technikumo mikroeletronikos mazgų gamybos specialybę.

Dukra Indrė Chmieliauskaitė (g. 1979 09 19 Klaipėdoje) su pagyrimu baigė Telšių muzikos mokyklos smuiko klasę ir vysk. V. Borisevičiaus vid. mokyklą. Studijuoja Vilniaus universiteto Medicinos fakultete.

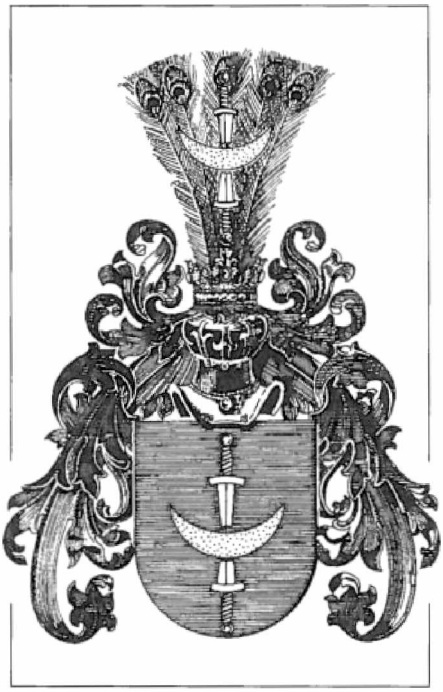

VAINAUSKAI PANCEŽINSKIAI

HERBAI

Tžaska

„Trzaska“

Peterburgo istoriniame archyve rasti duomenys, kur 1521 m. Žemaičių seniūnas mini Voinovskių giminę.

1530 07 15 Lietuvos-Lenkijos karalius Žygimantas Senasis savo privilegija suteikia Petrui Voinovskiui bajorystę ir paskiria Padubingių dvarą.

1598 m. Vilniaus bajorų tribunolas patvirtina, kad Petro Voinovskio sūnūs Martynas, Stanislovas ir Mykolas priklauso bajorų luomui.

1664 02 18 Lietuvos-Lenkijos karalius Jonas-Kazimieras vėl patvirtina Vainauskų giminei bajoriškas privilegijas.

1727 11 24 Minsko vaivadijos teismo knygose buvo užregistruoti Vainauskai kaip bajorai.

Vėliau bajorų luomas Vainauskams pakartotinai buvo patvirtintas Vilniaus ir Kauno bajorų deputatų susirinkimų nutarimais 1831, 1850, 1894 m.

Paskutinį kartą 1894 m. tvirtinant nurodoma, kad Vainauskų giminę reikia įtraukti į Bajorų kilmės knygos 1-ąją dalį.

Felicijonas Vainauskas, gimęs 1827 m., buvo Maskvos universiteto medicinos profesorius. Grįžęs į Lietuvą vedė Eleną Jankovską, Zavišynės dvaro Šventybrastyje (Kėdainių apsk.) paveldėtoją. Viena jų duktė buvo ištekėjusi už grafo Kosakovskio.

Zavišynės dvarą paveldėjo vyriausias jų sūnus Jaroslavas Vainauskas ir valdė jį iki mirties (1945 m.), o jo šeima emigravo į Lenkiją.

Jauniausiam sūnui Antanui Vainauskui tėvas paliko Šašių dvarą netoli Babtų (Kauno r.), kuriam po reformos buvo palikta 125 ha. Antanas Vainauskas buvo vedęs bajoraitę Česlovą Pancežinskaitę.

Antanas Vainauskas mirė 1941 m. ir palaidotas šeimos rūsyje Šventybrastyje. 1946 m. Česlova Vainauskienė, vengdama tremties į Sibirą, su trimis mažomis dukromis, viena iš jų Irena Vainauskaitė, pabėgo iš dvaro. Česlova Vainauskienė mirė 1995 m., sulaukusi 97 m. amžiaus.

Pančežinskų giminės šaknys yra Negoševe, Lenkijoje. Giminės herbas „Trzaska".

Kazimieras Pančežinskis, valdant karaliui Steponui Batorui, 1577 m. dalyvavo kare su rusais prie Polocko.

Samuelis Pančežinskis pagal suteiktą karaliaus Žygimanto III Vazos privilegiją 1611 m. gavo žemių Livonijoje. Samuelio sūnus Jurgis 1672 m. karaliaus Mykolo Kaributo Vyšniovec-kio privilegija gavo valdų Šiaulių apskrityje.

Jurgis Pančežinskis turėjo du sūnus: Joną ir Karolį.

Karolis buvo Vilnioje kanauninkas, 20 metų dirbo katedroje, o 1724 m. tapo Vilniaus vyskupu. Jis su kitais Lietuvos pasiuntiniais vyko pas Rusijos carą Petrą I.

Sūnus Jonas tapo Žemaičių Pančežinskių bajorų genealoginio medžio šakos pradininku.

Pančežinskiai buvo gavę privilegijų iš karaliaus Augusto II (1720 m.), karaliaus Augusto III (1744 m.), karaliaus Stanislovo-Augusto (1781 m.).

1785 m. Dominyko Pančežinskio sūnūs buvo pripažinti bajorais ir įrašyti į Bajorų knygos 1-ąją dalį. Vėlesnėms kartoms bajorystė buvo patvirtinta Vilniaus ir Kauno gubernijų bajorų deputatų susirinkimų 1832, 1837, 1842, 1865, 1882, 1894, 1900 ir 1905 metais.

Didelių Pančežinskių giminės valdų Žemaičiuose likutis yra Ašvėnų dvaras N. Akmenės r. 18 a. dvarą valdė Valerijonas Pančežinskis, po jo - Valerijonas-Jurgis, kurio vyriausias sūnus Česlovas Pančežinskis (1854-1908) buvo lietuvių raštijos puoselėtojas. Besimokydamas Peterburge kalnakasybos institute susipažino su dr. J. Basanavičiumi ir prisidėjo prie lietuviškos spaudos leidimo. Jis vertė į lietuvių kalbą Bibliją, maldaknyges. Jauniausias Valerijono-Jurgio Pančežinskio sūnus Sobieslovas (g. 1871 m.) paveldėjo Ašvėnų dvarą ir jį valdė iki sovietinės okupacijos. 1941 m. birželio mėn. buvo ištremtas į Sibirą, kur mirė 1941 07 16.

Ašvėnų dvarą mini Vanda Daugirdaitė-Sruogienė savo knygoje „Žemaičių bajoro ūkis XIX a. pirmoje pusėje". Artimiausi Ašvėnų dvaro kaimynai buvo Daugirdai, su kuriais Pančežinskiai artimai bendravo. Lietuvoje yra šimtai ar tūkstančiai dvarų, bet kad dvaras išliktų vienos giminės rankose nuo karaliaus Mykolo K. Višniavec-kio laikų, matyt, ne taip jau daug.

Irena Vainauskaitė-Svetlauskienė (g. 1938 09 12 Šašių dvare, Kauno r.), pensininkė.

1946-1948 m. mokėsi Kauno J. Jablonskio pradžios mokykloje, 1948-1952 m. - Žaslių vidurinėje mokykloje, 1952-1955 m. - Kauno S. Nėries vidurinėje mokykloje, 1955-1957 m. - Kauno 8-oje vidurinėje mokykloje, 1957-1962 m. - Vilniaus valstybiniame pedagoginiame institute, kur įsigijo rusų kalbos ir literatūros specialybę.

Pedagoginį darbą dirbo 30 metų. Iš jų 18 metų Vilniaus 23-oje, 41-oje vidurinėse mokyklose ir Vilniaus pedagoginiame institute.

Šiuo metu ūkininkauja atgautoje protėvių ir tėvų žemėje. Irenai Svetlauskienei priklauso Ašvėnų dvaro centras su 41 ha žemės (Akmenės r.) ir Šašių dvaro 23 ha žemės, 9 ha miško (Kauno r.).

Aktyviai dalyvauja LBK sąjungos veikloje. Yra LBK sąjungos Vilniaus apskrities bajorų tarybos kanclerė. Laisvalaikiu skaito grožinę literatūrą, mėgsta megzti.

Vyras Stasys Svetlauskas (g. 1934 12 06) baigė Lietuvos veterinarijos akademiją. Ilgametis Vilniaus (Riešės) žirgyno direktorius, žirgininkystės ir žirginio sporto propaguotojas.

Sūnus *Rimvydas Svetlauskas* (g. 1963 02 05) baigė Vilniaus inžinerinį statybos institutą, yra inžinierius ekonomistas. Žmona - Virginija Svetlauskienė yra gydytoja. Augina sūnų Edviną.

Duktė *Inesa Svetlauskaitė-Žostautienė* (g. 1966 04 05), baigusi Vilniaus universitetą, istorikė. Jos vyras Dalius Žostautas yra gydytojas. Turi dukterį Gabrielę.

Aleksandra Vainauskaitė-Lapėnienė (g. 1932 08 30 Šašių dvare, Kauno r.) 1955 m. baigė Vilniaus medicinos mokyklą ir įsigijo operacinės sesers specialybę. Trisdešimt metų ji buvo ištikima savo profesijai, ligoniams ir darbui. Paskutinė jos darbovietė buvo Antakalnio poliklinikos chirurgijos skyrius. Mirė 1996 10 15. Buvo LBK sąjungos narė. Bajorystės pripažinimo akto rejestro Nr. 039.

Laima Lapėnaitė-Braškuvienė (g. 1960 06 25 Vilniaus m.) 1967-1976 m. mokėsi Vilniaus m. 31-oje vidurinėje mokykloje, 1976-1978 m. - Vilniaus m. 9-oje vidurinėje mokykloje, 1969-1973 m. - B. Dvariono muzikos mokykloje, 1978-1983 m. - Vilniaus universiteto Matematikos fakultete.

Dirba Vilniaus valstybinėje mokesčių inspekcijoje vyriausia valstybine mokesčių inspektore.

Domisi kelionėmis, istorija, teatru ir muzika.

Vyras Jonas Braškus (g. 1958 09 27) yra baigęs Vilniaus universiteto Fizikos fakultetą. Kompiuterininkas.

Dukterys: Asta (g. 1982 05 24), Rasa (g. 1984 09 05), Monika (g. 1990 08 29), moksleivės.

Elena Lapėnaitė-Varanauskienė (g. 1964 05 23 Vilniaus m.) 1971-1976 m. mokėsi Vilniaus m. 31-oje vidurinėje mokykloje, 1976-1982 m. - Vilniaus m. 9-oje vid. mokykloje, 1982-1986 m. - Vilniaus universiteto Ekonomikos fakultete.

Dirba elektrokomunikacinį darbą apsaugos sistemose.

Domisi kelionėmis, dainavimu ir šokiais.

Yra LBK sąjungos narė.

Vyras Petras Varanauskas (g. 1962 07 14) 1985 m. baigė Vilniaus pedagoginį institutą, fizikos specialybę. Dirba vadybininku.

Dukterys: Justina (g. 1987 06 19), Karolina (g. 1990 06 23), moksleivės.

VAINAUSKAI

HERBAS

Ostoja

„Ostoja“

Daug istorinių šaltinių liudija apie bajorus Vainauskus ir plačias jų giminės genealogines šakas. K. Niesieckio herbyne teigiama, kad šios giminės protėvis Krokuvos kaštelionas (burgrafas) Petras Vaina iš Voinovo, Jarmalos sūnus, 1530 m. iš Žygimanto Senojo už nuopelnus buvo gavęs Padubingių-Butkauskų dvarą bei kaimų Vilniaus vaivadijoje (Inturkės apylinkėje), kuriuos giminė valdė iki 19 a. pradžios. Jo sūnūs Martynas, Mikalojus ir Stanislovas bei jų palikuonys pratęsė šią giminę Lietuvoje.

Prie žymesnių šios Vainauskų atšakos atstovų priskirtinas Venslovas Vainauskas, kuris LDK kariuomenėje išsitarnavo iki rotmistro laipsnio (1645 m.), kovose su kazokais Ukrainoje savo pulkui aprūpinti turėjo parduoti nuosavas žemes, pasižymėjo turkų tvirtovės Očakovo šturme, už tai karalius Vladislovas Vaza suteikė jam majoro laipsnį.

Pažymėtinas Jokūbas Vainauskas, Vilniaus vaivadijos iždininkas, 18 a. pabaigoje Tomas Vainauskas - Minsko teismo teisėjas, 19 a. Rusijos kariuomenės karininkas Kasparas Vainauskas, 1854 m. apsigyvenęs Odesoje.

Archyviniuose šaltiniuose rašoma apie kitą Žemaičių kilmės bajorų Vainauskų giminę, kurios herbas buvo „Ostoja“. Dokumente nurodoma, kad 1536 10 13 karalienė Bona bajorui Nelinkai Vainavičiui suteikė miško plotą ir Gedbutų dykvietę su valstiečiais Telšių paviete.

1613 m. tą dar kartą patvirtino Žygimantas III Vaza, tarp Nelinkos Vainavičiaus palikuonių privilegijoje paminėdamas Kristupą Nelinką Vainauską Montrimavičių. 1719 03 15 Kristupo Vainausko palikuonys šią privilegiją įrašė į Raseinių pilies teismo knygą.

Manoma, kad dabartinės Vainauskų giminės pradininkas Kazimieras Vainauskas yra kilęs iš Žemaičių šakos. 1711 m. jis tapo Kymantų dvarelio, Betygalos parapijoje, Raseinių paviete, savininku. 1795 m. jo vaikaitis Jurgis Vainauskas pardavė šį dvarą, o jo palikuonys, matyt, persikėlė į Upytės (vėliau Zarasų) pavieto Skapiškio apy-

linkes. Kiti Kazimiero Vainausko palikuonys - Jurgis ir Andrius Vainauskai liko Žemaičiuose ir iki 19 a. vidurio valdė Kymantmedžio dvarą Kauno paviete.

Giminės bajorystė įrodyta remiantis Skapiškio, Suvainiškio, Salų, Kamajų ir Pandėlio parapijų bažnyčių 1882-1914 m. metrikų knygų įrašais (LVIA, f. 391, ap. 7, b. 4126, l. 71-76).

Jadvygos Neniškaitės motina buvo bajorė Marija Vainauskaitė-Neniškienė.

Bajorai Neniškai, valdę Rokiškio r. 120 ha Turdvarį ir 130 ha Kraštų dvarą, 1941 06 14 buvo ištremti į Sibirą, kur Jonas Neniška mirė, o Marija Vainauskaitė-Neniškienė buvo dukters Jadvygos Neniškaitės-Smetonienės vogčia parvežta į Lietuvą.

Jadvyga Neniškaitė-Smetonienė (g. 1910 09 14 Dovainiškių k., Rokiškio r.) 1917-29 m. mokėsi Kauno „Aušros" mergaičių gimnazijoje, 1930-32 m. - Kauno VDU Medicinos fakultete, 1942-1943 m. - Kauno teatro studijoje.

1948 05 22 Jadvyga Smetonienė su dukra Sigita ir vyru Antanu Smetona (1908-1983) buvo ištremti į Irkutsko srities Usoljės-Sibirsko r. Taljanų gyvenvietę. Grįžo 1963 m. be teisės apsigyventi Lietuvoje.

Tėvų valdų ir Kaune, Žaliakalnyje, turėto pusės namo iki šiol neatgavo.

Mėgsta muziką (skambina pianinu).

Sūnus - Antanas-Tomas Mickevičius-Smetona (g. 1932 02 06), baigęs aukštąjį mokslą.

Dukra *Sigita Smetonaitė-Petrauskienė* (g. 1937 05 17 Kaune) 1946-1955 m. mokėsi Usoljos-Sibirsko vidurinėje mokykloje, 1960-1963 m. - Usoljos-Sibirsko medicinos mokykloje ir įsigijo med. felčerės specialybę, 1969-1974 m. - Šiaulių pedagoginio instituto Defektologijos fakultete.

Dirba Kauno m. l/d „Spindulėlis" spec. pedagoge metodininke.

Yra Lietuvos politinių kalinių ir tremtinių sąjungos ir LBKS narė.

Mėgsta muziką (pianiną), turizmą.

Vyras Algimantas Petrauskas (g. 1931 04 21), pedagogas.

Sūnus Eduardas Petrauskas (g. 1957 06 14), mokęsis aukštojoje mokykloje.

Ieva Neniškytė-Kaušinienė (g. 1942 10 12 Rokiškio m.) 1949-1953 m. lankė Skuodo pradžios mokyklą, 1953-1960 m. - Klaipėdos K. Donelaičio vidurinę mokyklą, 1960-1966 m. mokėsi Kauno politechnikos institute, Statybos fakultete architektūros specialybės.

Dirbo Kauno miesto vyriausiojo architekto pavaduotoja, Architektūros ir planavimo biuro viršininke, šiuo metu dirba „Statybos idėjų centro" architekte, organizuoja seminarus apie naujas statybines medžiagas, ir Kauno visuomenės sveikatos centre - inžiniere architekte.

Jaunystėje domėjosi irklavimu - 10 metų sportavo - buvo moksleivių, o vėliau studentų akademinio irklavimo rinktinėje.

Laisvalaikiu domisi muzika, lanko teatrą, keliauja, dirba sode.

LBKS senatas 1997 05 31 pripažino bajorystę ir įrašė į Lietuvos bajorų knygą Nr. 397.

Vyras Saulius Kaušinis (g. 1940 12 17 Kauno m.), habil. daktaras.

Dukra Ieva Kaušinytė (g. 1967 11 04 Kaune), inžinierė. Dirba Ericsson firmoje.

Sūnus Jurgis Kaušinis (g. 1971 05 26 Kaune), teisininkas.

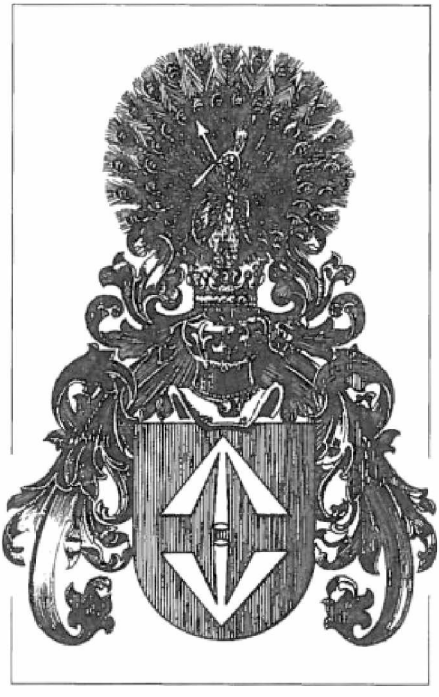

VALAVIČIAI

HERBAS

Bogorija

„Bogoria"

Valavičiai - sena Lietuvos bajorų giminė. Alberto Vijūko-Kojelavičiaus teigimu, ji kilusi iš Jurgio Visigino, kuris dėl didelio ūgio ir jėgos buvo pramintas „Jaučiu".

Jo sūnui Stanislovui Visiginui po Horodlės akto 1413 m. buvo suteiktas herbas „Bogoria". Ši giminė Lietuvai davė žymių karvedžių, dvasininkų, fundatorių ir valstybės veikėjų. Antanui Valavičiui Prūsijos kurfiurstas 1798 m. suteikė grafo titulą. Jo tiesioginiams palikuonims šį titulą 1844 m. patvirtino Rusijos Heroldija.

Vilniaus ir Kauno gubernijų bajorų deputatų kanceliarijoje sudarytas „Bogorijos" herbo Valavičių genealogijos medis. 15-tuoju įrašytas Antanas-Stanislovas Valavičius, g. 1864 04 10. Jis turėjo tris sūnus: Viktorą (g. 1902 04 17), dvynius Juozą ir Vladislovą (g. 1905 02 10).

Juozas Valavičius ir jo žmona Sofija Saukaitė-Valavičienė turėjo sūnų Juozapą-Alfredą (LVIA, f. 391, ap. 7, b. 4126, l. 21-22).

Juozapas-Alfredas Valavičius (g. 1944 04 27 Jomantų k., Telšių r.). 1951 m. jis pradėjo lankyti Vembatų pradžios mokyklą. Bet jau rugsėjo 20 su tėvais buvo ištremtas į Irkutsko sritį.

1952-1957 m. lankė Bratsko vidurinę mokyklą.

Grįžo iš tremties 1958 m. Pradėjo mokytis Telšių m. Rasų vidurinėje mokykloje ir 1960 m. baigė 7 klases.

1961-1968 m. lankė Rietavo žemės ūkio technikumą ir įgijo mechaniko specialybę.

1978-1985 m. studijavo Lietuvos žemės ūkio akademijoje ir įsigijo elektrifikacijos specialybę.

Dirbo 1967-1983 m. Rietavo tarybinio ūkio-technikumo vyr. inžinieriumi energetiku. Už gerą darbą buvo nuolat skatinamas piniginėmis premijomis ir garbės raštais. Du kartus respublikinėje apžiūroje užėmė pirmąją vietą.

1983-1997 m. dirbo Rietavo miškų urėdijoje medienos apdirbimo cecho viršininku.

Šiuo metu dirba vyr. energetiku valstybinėje įmonėje „Rietavo veterinarinė sanitarija".

Yra konservatorių partijos ir Lietuvos bajorų karališkosios sąjungos „Žemaičių bajorų draugijos" narys. Priklauso medžioklės draugijai nuo 1970 metų.

Žmona Teodora-Julija Vaitiekūnaitė-Valavičienė (g. 1940 02 03) 1962 m. baigė Šiaulių pedagoginį institutą. Yra mokytoja.

Vaikai: Rasa Valavičiūtė-Žymantienė (g. 1968 04 22) mokosi Vilniaus pedagoginiame universitete.

Giedrė Valavičiūtė-Tamulevičienė (g. 1968 04 22) baigė Klaipėdos universiteto Pedagoginį fakultetą. Dirba Vilniuje vaikų darželio auklėtoja.

Aušra Valavičiūtė-Bukienė (g. 1975 11 02) baigė Klaipėdos universitetą. Įsigijo rekreacijos specialybę. Šiuo metu augina vaiką.

VALUCKIAI

HERBAS

Nalenčas

„Nałęcz“

Bajorų Valuckių giminė žinoma nuo 14 a. Vienas iš Valuckių protėvių yra buvęs karaliaus Jogailos sekretorius Krokuvoje. 16-17 a. vienas Valuckių buvo Lucke statytos bažnyčios fundatorius ir vyskupas. 17 a. Valuckiams priklausė Kelmės rajone Juozapavos dvaras (LVIA). LBK sąjungos Legitimacijų tarybos Valudzkų (Valuckių) bajorystė patvirtinta 1997 02 22 (bajorystės pripažinimo akto rejestro Nr. 345).

Vincentas Valuckis (g. 1922 06 28 Svirnių k., Kelmės r.).

1932-1936 m. jis mokėsi Sandininkų pradžios mokykloje, 1948 m. persikėlė į Šiaulius miestą. Nuo 1948 m. iki pensijos dirbo gamykloje „Elnias“ odų raugintoju. Už gerą darbą buvo apdovanotas Darbo raudonosios vėliavos ordinu.

Žmona Zofija Daujotaitė-Valuckienė (g. 1924 02 09 Pabarikų k., Kelmės r.) dirbo iki pensijos Šiaulių televizorių gamykloje „Tauras“ darbininke.

Išaugino tris dukras ir du sūnus.

Daneilija-Ona Valuckytė-Švatrėnienė (g. 1945 08 07 Svirnių k., Kelmės r.) 1952-1963 m. mokėsi Šiaulių 7-oje vidurinėje mokykloje. 1975 m. baigė Vilniaus finansų-kredito technikumą. Įgijo ekonomisto specialybę.

Užaugino dvi dukteris: Rasą (g. 1968 06 21), 1989 m. baigusią Vilniaus aukštesniąja prekybos mokyklą, ir Giedrę (g. 1972 02 03), 1990 m. baigusią Šiaulių Gegužių vidurinę mokyklą.

Justina Valuckytė-Paliunienė (g. 1948 01 04 Kelmės r.) 1955-1966 mokėsi Šiaulių m. 9-oje vidurinėje mokykloje, 1978 m. baigė Vilniaus finansų-kredito technikumą. Įgijo buhalterio specialybę. Dirba Šiaulių ligoninėje vyriausiąja finansininke.

Domisi mezgimu, literatūra ir sportu.

Vyras Petras Paliunis (g. 1943 03 20) dirba Šiaulių ligoninėje vairuotoju. Turi dvi dukteris: Gitaną (g. 1971 04 28), baigusią Šiaulių aukštesniąją medicinos mokyklą, med. felčere, ir Norą (g. 1979 03 23), Kuršėnų politechnikos mokyklos moksleivę.

Virginija Valuckytė-Vilčinskienė (g. 1951 05 21 Šiaulių m.) 1958-1969 m. mokėsi Šiaulių m. 9-oje vidurinėje mokykloje. 1975 m. baigė Vilniaus universiteto Pramonės ekonomikos fakultetą.

Dirba Šiaulių ligoninės ekonomikos skyriaus viršininke.

Vyras Henrikas Vilčinskas (g. 1945 06 15), baigęs aukštąjį mokslą. Dirba UAB „Tyras" direktoriumi gamybai. Jų dukterys: Indrė (g. 1978 03 21) mokosi Šiaulių universiteto verslo administratore, Vilma (g. 1982 04 21) mokosi Kuršėnų vidurinėje mokykloje.

Kostas Valuckis (g. 1956 08 31 Šiaulių m.) 1963-1975 m. mokėsi Šiaulių 9-oje vidurinėje mokykloje. 1979 m. baigė Šiaulių pedagoginį institutą. Dirba Šiaulių m. vidurinėje mokykloje mokytoju.

Žmona Vitalija Galvanauskaitė-Valuckienė (g. 1956 11 03), baigusi aukštąjį mokslą, mokytojauja vidurinėje mokykloje. Jų dukterys Gintarė (g. 1979 10 17) ir Donata (g. 1981 08 01), moksleivės.

Artūras Valuckis (g 1968 01 07 Šiaulių m.) 1975-1986 m. mokėsi Šiaulių 9-oje vidurinėje mokykloje. 1997 m. baigė Kauno technikos universiteto Šiaulių fakultetą. Yra individualios įmonės savininkas.

Žmona Jūratė Rudauskaitė-Valuckienė (g. 1969 05 09), baigusi aukštąjį mokslą, mokytoja. Jų sūnus Jonas (g. 1994 06 03).

VANAGAI

HERBAS

Vanagas

„Jastrzębiec"

Pagal proprosenelio santuokos dokumentus (iš 18 a. pabaigos), kurie yra LVI archyve, Vanagų giminė priklauso bajorų luomui, herbas „Vanagas".

Jurgis Vanagas (g. 1933 03 04 Kaune) 1940-1944 m. mokėsi Kauno 2-oje pradžios mokykloje, 1944-1952 m. - 6-oje vidurinėje mokykloje, 1952-1958 m. studijavo Kauno politechnikos institute, 1965-1968 m. buvo Kauno politechnikos instituto aspirantas. 1968 m. apgynė architektūros mokslų kandidato disertaciją ir pradėjo dirbti to paties insituto Gy-

venviečių planavimo ir tvarkymo katedroje. 1971 m., katedrai persikėlus į Vilnių, buvo paskirtas naujai susikūrusio Vilniaus inžinerinio statybos instituto Architektūros fakulteto dekanu. 1981 m. Maskvos architektūros institute apgynė architektūros mokslų daktaro disertaciją, kurią 1993 m. Lietuvos mokslų taryba nostrifikavo habilituotu daktaru humanitarinių mokslų srityje.

Vilniaus Gedimino technikos universiteto Urbanistikos katedros profesorius, Vilniaus dailės akademijos senato narys, vizituojantis profesorius Vytauto Didžiojo universitete, Kauno politechnikos universitete, Kauno dailės institute, Lietuvos architektų narys, Žmogaus ekologijos insituto (JAV) užsienio narys.

Domisi grožine literatūra, psichologija, Lietuvos miestų praeitimi, Lietuvos tautinio psichologinio tipažo ypatumais ir kt.

Parašė per 200 mokslinių darbų (67 iš jų išspausdinti užsienio leidiniuose anglų, vokiečių, švedų, suomių ir kitomis kalbomis). Išspausdino monografiją „Miesto gyvenamosios aplinkos formavimas. Sociologiniai aspektai" (1992 m.), vadovėlį „Miesto sociologijos pagrindai" (1996 m.) ir kt. Su pranešimais dalyvavo dviejuose pasauliniuose kongresuose (1990 m. Madride ir 1994 m. Bilefelde, Vokietijoje), daugelyje mokslinių konferencijų ir kt.

1990 m. remiamas Lietuvos nepriklausomybės sąjūdžio buvo išrinktas deputatu į Vilniaus tarybą.

Žmona Liuda Vanagienė (g. 1933 01 31), architektė.

Sūnus Rimvydas Vanagas (g. 1961 06 26), inžinierius mechanikas.

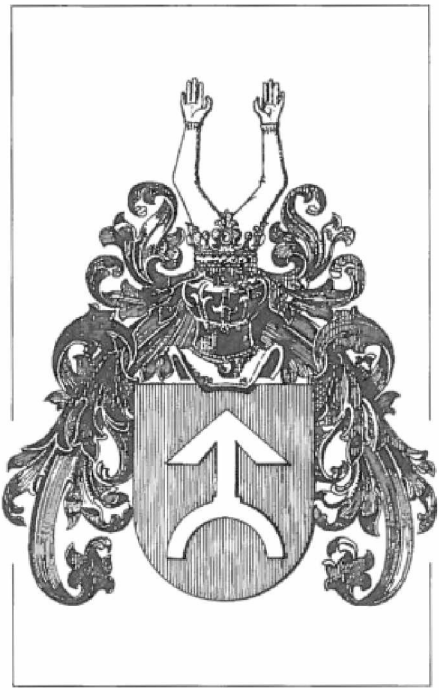

VARDZIUKEVIČIAI

HERBAS

Ogončikas

„Ogończyk"

Apie kilmingųjų Vardziukevičių genealogiją Vilniaus gubernijos bajorų knygose rašoma: „...ši giminė nuo senų laikų gyveno Lietuvos Kunigaikštystėje ir naudojosi bajorų luomui priderančiomis teisėmis ir privilegijomis bei turėjo čia žemės nuosavybę. Kau-

no pilies teismo knygų įrašai liudija, kad jie tikrai valdė Eigirgalos ir Andriuškonių dvarus, paveldėtus iš Simono, o tas - iš Mykolo Vardziukevičiaus."

Simonas Vardziukevičius turėjo du sūnus - Joną (g. 1726 06 21) ir Jurgį (g. 1731 09 09). Tai rodo Karmėlavos parapijos bažnyčios krikšto metrikai. Jono Vardziukevičiaus sūnus Jokūbas buvo LDK kariuomenės avangardo pulko kariu. Už sąžiningą ir pasiaukojamą tarnybą karalius Stanislovas-Augustas Poniatvoskis 1790 03 11 pasirašė patentą, suteikiantį Jokūbui Varzdiukevičiui karužo laipsnį, o 1792 03 22 - rotmistro laipsnį.

Abu broliai 1804 08 09 buvo įrašyti į Vilniaus pavieto žemės teismo knygas.

Jurgis Vardziukevičius persikėlė į Ukmergės pavietą, kur vedė Kotryną Stankevičiūtę ir gavo kraičio Punių palivarką. Jie turėjo 4 sūnus, kurių kilmę rodo Taujėnų bažnyčios knygose įrašyti metrikai.

Vardziukevičiai valdžios reikalavimu pateikė savo bajorų šeimos revizinius sąrašus. Tai paliudijo išduotas Vilniaus revizijos ekspedicijos 1816 08 03 raštas Nr. 945. Šių dokumentų pagrindu gubernijos bajorų vadas ir visi pavietų deputatai, remdamiesi Valstybės senato įsakais, kilmingąją Vardziukevičių giminę pripažįsta ir skelbia senaisiais bajorais ir 1801 05 05 įsaku įrašo į Vilniaus gubernijos Bajorų knygos pirmąją dalį (LVIA f. 708, Kauno gubernijos bajorų deputatų susirinkimo kanceliarija, ap. 2, b. 5, l. 526-530 v., 1820 m.).

Aleksandras Vardziukevičius (g. 1870 02 23) vedė Eleną Balcevičiūtę ir turėjo 5 vaikus: Veroniką, Malviną, Feliksą, Gertrūdą ir Edmundą.

Edmundas Vardziukevičius vedė Antaniną Kaulakytę ir turėjo 5 vaikus: Valeriją, Stanislovą, Marijoną, Joną ir Romualdą.

Romualdas Vardziukevičius (g. 1917 11 26 Puniuose, Ukmergės rajone, mirė 1976 02 21) buvo vedęs Eugeniją Navašinskaitę (g. 1918 02 16 Kanzaso m., Masačiusetso valstijoje, JAV). 1998 01 17 LBKS senatas patvirtino jos bajorišką kilmę ir priėmė į LBK sąjungą (bajorystės pripažinimo akto Nr. 535). Romualdas ir Eugenija Vardziukevičiai turėjo 4 vaikus.

Virginija Vardziukevičiūtė-Pavilavičienė (g. 1953 10 13 Puniuose, Ukmergės r.).

Ričarda Vardziukevičiūtė-Jokubauskienė (g. 1954 12 27 Puniuose, Ukmergės r.).

Adomėlis Vardziukevičius (g. 1957 11 02 Puniuose, Ukmergės r., ir tą pačią dieną miręs).

Mykolas-Augis Vardziukevičius (g. 1956 09 29 Puniuose, Ukmergės r.).

Jis 1963-1973 m. mokėsi Vilniaus miesto 1-oje internatinėje mokykloje, 1972-1977 m. - Vilniaus miesto elektronikos technikume skaičiavimo mašinų eksploatacijos remonto specialybės.

1980-1992 m. dirbo Elektrografijos mokslinio tyrimo institute. Už gerą darbą 1990 m. jam suteiktas profsąjungų laureato vardas ir medalis. Šiuo

metu yra UAB „Baldų centras“ generalinis direktorius ir valdybos pirmininkas, UAB „Augio baldų centras“ valdybos pirmininkas.

Yra LBK sąjungos Vilniaus apskrities bajorų vadas. Legitimacijų tarybos patvirtinto bajorystės pripažinimo akto rejestro Nr. 091. Dalyvavo 1991 m. sausio mėnesio įvykiuose ginant parlamentą ir televizijos bokštą.

1996 m. iš priklausančių 112 ha tėvų žemės atgavo 47 ha miško ploto.

Žmona Birutė Stančaitytė-Vardziukevičienė (g. 1955 10 31 Anužių k., Šilutės r.) 1973 m. baigė Pagėgių vidurinę mokyklą, 1979 m. - Kauno politechnikos instituto pramonės šiluminės energetikos specialybę. Nuo 1979 iki 1990 m. dirbo Lietuvos gamybiniame susivienijime „Neringa“ inžiniere konstruktore. Nuo 1993 m. UAB „Baldų centras“ administratore, nuo 1998 m. UAB „Augio baldų centras“ direktore.

LBKS Legitimacijų tarybos patvirtinto bajorystės pripažinimo akto rejestro Nr. 536.

Sūnus Kęstutis Vardziukevičius (g. 1982 12 23 Vilniuje) mokėsi Vilniaus „Minties“ vidurinėje mokykloje. 1993 11 07 žuvo autokatastrofoje.

Duktė Laura Vardziukevičiūtė (g. 1986 05 17 Vilniuje) mokosi Vilniaus „Minties“ vidurinėje mokykloje. Lanko miesto senosios muzikos ir šokių vaikų teatrą „Puelli Vilnensis“. Mokosi anglų, ispanų ir rusų kalbų.

VERŽBICKIAI

HERBAS

Naktikovas

„Ślepowron“

Giminės pradininkas Jonas Korvin-Veržbickis valdė Tolkiškio dvarą, vadintą Verbovcizna (Trakų r.). 1711 02 06 jį kartu su valstiečiais užrašė savo sūnums: Antanui ir Danilai (prūsų kariuomenės kapitonui). 1751 03 12 Danilo sūnus Kazimieras vyriausiame Lietuvos Tribunole užrašė savo paveldėjimo teisę į Tolkiškio dvarą vaikams. 1790 05 17 Kazimiero sūnūs Vikentijus ir Mykolas pardavė šį dvarą vėliavininkui Osmolskiui.

Mykolas Korvin-Veržbickis pagal 1795 m. revizijos sąrašus užrašytas ba-

joru. Jis turėjo tris sūnus: Fadėjų-Jokūbą (g. 1796 01 12), Vikentijų-Fortūnatą (g. 1798 02 13) ir Matą-Kazimierą (g. 1800 02 28). Mato sūnus Jurgis Veržbickis (g. 1830 08 18) susituokė su bajoraits Rože Brževskaja (g. 1836 11 04). Jie turėjo penkis vaikus: Adalaidą, Eugeniją, Viktoriją, Matą ir Bronislavą (g. 1875 07 04).

Jonas Mikėnas (1872-1920) susituokė su Bronislava Veržbickyte (1875-1945). Jie susilaukė trijų vaikų: Vlado, Elenos ir Stanislovo.

Vladas Mikėnas (1910-1992) - šachmatų tarptautinis meistras, vedė Aleksandrą Čepurnaitę (g. 1918 02 07). Jie turėjo du sūnus ir dukrą.

Vladas-Algirdas Mikėnas (g. 1939 08 29 Kaune), našlys, žmona Janona Balčiūnaitė (1939-1985).

Jų vaikai yra Rita ir Aušra.

Rita Mikėnaitė-Šaltmerienė (g. 1969 01 24), jos vaikai: Steponas (g. 1991 09 03) ir Milda (g. 1996 05 04).

Aušra Mikėnaitė (g. 1975 03 18).

LBK sąjungos Legitimacijų taryba 1996 m. patvirtino Vlado Mikėno bajorystę (bajorystės pripažinimo akto rejestro Nr. 121).

Šaltiniai: LVIA, f. 391, ap. 7, b. 648 ir f. 5113, ap. 15, b. 3.

VICEVIČIAI

HERBAS

Vieniava

„Weniawa“

Išlikęs Vyčų (Vicevičių) giminės genealoginis medis rodo, kad Lenkijos-Lietuvos karalius Vladislovas 1536 m. Vicevičiams suteikė bajorsytę ir herbą „Weniawa“.

Vyčų (Vicevičių) protėviai valdė Taujankų ir Upyrų dvarus Ukmergės paviete. Metams bėgant Vyčai tų dvarų neteko.

Remiantis duomenimis (LVIA, SA, b. 15291, l. 803 v., Šeduvos ir Naujamiesčio RKB metrikų knygos), galima nustatyti, kad Mikalojaus Vicevi-

čiaus palikuonių dalis iš Ukmergės pavieto persikėlė į Šeduvą ir jos apylinkes ir yra Vyčų tiesioginiai protėviai.

1829 02 14 bajorai Liudvikas ir Dominanda (Simonavičiūtė) Vicevičiai Šeduvos bažnyčioje pakrikštijo 1829 02 12 Pakalniškių kaime gimusį sūnų Kazimierą-Juozapą, kuris yra Vytauto-Jono Vyčo senelis.

Vytautas-Jonas Vyčas (g. 1929 06 26 Šeduvos mieste, Radviliškio r.), biologas.

1936-1941 m. jis mokėsi Šeduvos pradžios mokykloje, 1942-1950 m. - Šeduvos vidurinėje mokykloje, 1955-1957 m. - Kauno medicinos mokykloje ir įsigijo felčerio laboranto specialybę.

1964 m. baigė Vilniaus universiteto Biologijos fakultetą.

Baigęs vidurinę mokyklą 1950 m. jis buvo pašauktas į karinį jūrų laivyną. 1952 m. baigė Leningrado karinį povandeninio plaukiojimo jūreivystės mokyklą ir tais pat metais buvo paskirtas tarnauti povandeniniame laive. Vėliau iš laivo buvo išrašytas į kranto apsaugos tarnybą tarnauti Estijos Dago (Hiiuma) saloje iki demobilizacijos 1954 m.

1957 m. pradėjo dirbti Ukmergės centrinės ligoninės klininėje diagnostikos laboratorijoje, kuriai nuo 1964 iki 1978 m. vadovavo. Šiuo metu dirba klininio biologo pareigose.

V.-J. Vyčas yra Ukmergės kultūros draugijos tarybos narys, Lietuvos mėgėjų teatro sąjungos narys, LBKS Ukmergės rajono bajorų vadas, Ukmergės kultūros žurnalo „Eskizai" leidybinės veiklos iniciatorius. Rašo straipsnius į rajono ir respublikos laikraščius.

VIMBARAI

HERBAS

Pžosna

„Przosna"

Apie Vimbarų giminę pirmieji rašytiniai duomenys žinomi iš 15 a. pabaigos (LVIA f. 1195, 62 s. v. 1490-1818 m.).

Giminė yra gyvenusi Rusijoje, Varšuvoje, Vilniuje, Kauno apskrityje ir turėjo dvarų Vimbaruose, Kikonyse, Ei-

girgaloje, Išorse, Skrebiuose, Vigiuose, Urniceżiuose, Vijukuose-Romainiuose.

Lenkijos-Lietuvos karaliaus Stanislovo-Augusto Poniatovskio pavedimu Juozas Vimbaras 1793 m. paskiriamas rūmų patarėju.

Marcijonas, Polikarpas ir Ivonas dalyvavo 1863 m. sukilime. Marcijonas Vimbaras 1863 m. žandarų pakartas.

Vladislovas Vimbaras (g. 1897 m.), baigęs Rostovo prie Dono gimnaziją, ten pat universitete studijavo teisę. 1919-1920 m. pašauktas į A. Denikino armiją kariavo Charkovo ir Krymo frontuose. Apdovanotas auksiniu Georgijaus kryžiumi ir medaliais.

Kazimieras Vimbaras (g. 1887 m.) 1922 m. buvo Vilniaus komisaras (Vilniaus miesto istorija, leidykla „Mintis", 1972 m.).

Bajorystė Vimbarų giminei buvo pripažinta daug kartų Vilniaus ir Kauno gubernijų deputatų susirinkimuose pradedant 1799 03 02 ir baigiant 1912 06 12. Įrašytas į Bajorų knygos šeštą dalį.

Vladas Vimbaras (g. 1927 04 21 Vimbarų dvare, Kauno aps.) 1934-1938 m. lankė Vimbarų pradžios mokyklą (Kauno aps.), 1945-1949 m. - Kauno politechnikumą.

1949-1962 m. studijavo Kauno politechnikos institute.

1950-1951 m. dirbo Respublikinėje projektavimo kontoroje „Žem. projektas" vyr. techniku.

1951 10 02 su šeima ištremtas į Tomsko sritį, Kargasoko r. 1951-1954 m. kirto mišką, buvo vežikas, dailidė. 1954-1957 m. Tomsko srities statybos skyriaus meistras, darbų vykdytojas. Iš tremties grįžo 1957 m. į Kauną.

1957-1959 m. dirbo Kauno projektavimo biure. Po to 30 metų dirbo Komunalinio ūkio projektavimo instituto Kauno filiale nuo inžinieriaus iki projektų vyr. inžinieriaus pareigų. Suprojektavo gyvenamų namų, sveikatos, švietimo ir administracinių pastatų ir kt.

Apdovanotas LŪPP bronzos medaliu už Kauno senamiesčio inžinerinių tinklų regeneracijos projektą. Komunalinio ūkio žymūnas (1977 m.).

Ilgametis Lietuvos sportinės žūklės federacijos narys, Lietuvos medžiotojų ir žvejų draugijos Kauno skyriaus valdybos narys. Garbės žvejys (1990 m.). Daugelio respublikos ir tarptautinių sportinės žūklės varžybų dalyvis ir vyriausias varžybų teisėjas. Įvairių sporto klubų pirmininkas ir valdybos narys. Lietuvos politinių kalinių ir tremtinių sąjungos narys, LBKS narys.

Žmona Janė Ramelytė-Vimbarienė (g. 1931 02 11), buhalterė.

Sūnūs: Vladas (g. 1958 09 02) ir Šarūnas (g. 1960 04 15), baigę Kauno politechnikos insitutą. Marčios: Raimonda Vimbarienė (g. 1958 m.), baigusi KPI, ir Ramunė Vimbarienė (g. 1960 m.), baigusi VDU.

Vaikaičiai: Vladas (g. 1986 m.) ir Šarūnas (g. 1982 m.) Vimbarai mokosi Kauno „Aušros" gimnazijoje.

Mokėsi 1955-1966 m. Kauno 4 vidurinėje mokykloje; 1972 m. baigė Kauno medicinos instituto Gydomosios medicinos fakultetą.

Dirba Kauno akademinėje klinikoje, vaikų neurologiniame skyriuje.

Mėgsta kalnų slidinėjimą.

Vyras Vidmantas Paulikas (g. 1963 09 23), baigęs aukštąjį mokslą. Individualios firmos „Indra" direktorius.

Vaikai iš pirmos santuokos: dukra Jurgita Valatkaitė-Šilanskienė (g. 1972 07 04), užsienio kalbų koledžo studentė.

Sūnus Marijus Valatka (g. 1975 10 30), Kauno medicinos akademijos Farmacijos fakulteto studentas.

VYŠNIAUSKAI

HERBAS

Prusas I

„Prus I"

Vyšniauskai Vilniaus bajorų (dvarininkų) deputatų susirinkimo 1730 m. ir 1799 01 07 buvo įrašyti į bajorų luomą (rejestro Nr. 049).

Vyšniauskų giminė valdė Janagrado dvarą ir Naujasodžio palivarką Babtų apyl., Kauno r.

1994 05 11 atgavo 108 ha žemės ir 25,4 ha miško.

Violeta Vyšniauskaitė-Paulikienė (g. 1948 09 23 Kaune), gydytoja neurologė.

VITKAUSKAI

HERBAS

Novina

„Nowina“

Vitkauskai pagal LVI archyvo duomenis bažnyčios knygose nuo senų laikų buvo įrašomi bajorais. Jie valdė dvarus Čekiškės valsčiuje (Kauno r.). Antanas Vitkauskas turėjo 8 sūnus ir dvi dukteris.

LBKS Legitimacijų taryba Vitkauskų bajorystę patvirtino 1996 04 13 (bajorystės pripažinimo akto Nr. 272).

Eugenijus Vitkus-Vitkauskas (g. 1928 12 03 Kaune) yra Antano Vitkausko vaikaitis. Jis yra bajoras pagal savo motiną, kilusią ir Taviansku ir fon Rautenštrauchų giminių. 1934-1940 m. mokėsi Kauno V. Kudirkos pradžios mokykloje, 1941-1947 m. - Kauno 4-oje vidurinėje mokykloje. 1953 m. baigė Kauno medicinos institutą. 1953-1965 m. dirbo Aukštadvario ligoninės vyriausiuoju gydytoju, o 1965-1970 m. - Elektrėnų ligoninės vyr. gydytoju. Nuo 1970 m. dirba radiologu.

Žmona Marijona Kačenauskaitė-Vitkuvienė (g. 1933 06 03 Gelvonų k., Širvintų r.) 1941-1949 m. mokėsi Gelvonų vidurinėje mokykloje, 1952-1955 m. - Ukmergės vidurinėje mokykloje. 1957 m. baigė Kauno medicinos mokyklos medicinos felčerių skyrių. Nuo 1957 m. dirbo Aukštadvario ligoninėje med. felčere, 1968-1990 m. buvo Elektrėnų ligoninės operacinė med. sesuo.

Yra 2-os grupės invalidė.

VITKEVIČIAI-SEMKO

HERBAS

Bielina

„Białynia“

Vitkevičiai-Semko - tiesioginiai Sangūškų giminės palikuoniai (LVIA f. 391, ap. 10, b. 69).

Į bajorų luomą buvo įrašyti 15 a. viduryje, o bajorystė pagal Lietuvos Metriką buvo patvirtinta 1520 04 18 „už pasiaukojimą Tėvynei ir daugelyje mūšių parodytą drąsą.“ Giminė viešpataujančių karalių ne kartą buvo pagerbta ir apdovanota visomis žemiškomis gėrybėmis, kokios tik yra įmanomos.

Aleksandras Vitkevičius nuo 18 metų tarnavo prie kunigaikščio Konstantino Ostrogiškio ir dalyvavo daugelyje mūšių. Valdant karaliui Žygimantui-Augustui (1544-1572) jis tapo rotmistru. Jam buvo suteikta ypatinga teisė turėti savo vėliavą, t. y. nuosavą raitelių pulką. Už parodytą narsumą kovose su totoriais ir turkais ties Lyda, Vyšniovcais ir Kliukomu ir ten įgytas žaizdas buvo apdovanotas dvaru ir žemės valda. Jo vaikaičiui Andriui karalius suteikė generalystę, t. y. jis tapo Trakų vaivadijos „generalinis ministerialis“, tirdavo įvairius nusikaltimus, prižiūrėjo teisėjų darbą, garsino karaliaus potvarkius.

Lietuvos Metrika ir kiti istoriniai šaltiniai ne kartą mini šios giminės bajorus - žemės teisėjus, regentus, patronus, dvasininkus, senatorius. 1794 m. Vitkevičiai įsigijo Pašiaušės dvarą (Kelmės r.), kuris tapo giminės lizdu. Čia gimė Jonas Vitkevičius (g. 1808 m. ir miręs 1839 m. Peterburge), žymus diplomatas, etnografas, geografas, poliglotas, Kražių kolegijoje įkūręs anticarinę moksleivių organizaciją „Juodieji broliai“ (1823 m.). Ištremtas jis tyrė Vid. Azijos tautų kultūrą, istoriją, etnografiją, buvo prof. A. Humbolto palydovu ir vertėju (1829 m.). 1835-1839 m. kaip diplomatas vyko į Afganistaną, Persiją, Bucharos emyratą (LE 14, 412).

Už dalyvavimą 1863 m. sukilime Vitkevičiai ištremti į Sibiro Tomsko guberniją, o Pašiaušės dvaras konfiskuotas. 1868 m. jiems buvo leista grįžti, bet dvaras negrąžintas. Tuomet giminė skilo į dvi šakas.

1) Lenkijoje apsigyveno Stanislovas Vitkevičius (1851 m. Pašiaušės dv. -

1915 m. Zakopanė) - tapytojas, eseistas, meno kritikas, jo sūnus Stanislovas-Ignacius Vitkevičius (1885-1939) - tapytojas, rašytojas ir meno kritikas. Jo pusbrolis Jonas (1881-1958) - architektas, vedęs rašytojo S. Žeromskio įdukrą Henriką Radkevičiūtę.

2) Petras Vitkevičius (1829-1918) apsigyveno Žemaičiuose. Iš pradžių dirbo Plungės kunigaikščio Mykolo Oginskio dvaro valdytoju, o vėliau įsigijo Klepščių palivarką (Plungės r.), kur įkūrė žuvininkystės ir paukštininkystės ūkį. Buvo vedęs L. Ivinskio dukterėčią. Jų sūnus Pranciškus Vitkevičius (1877-1941 06 25) tapo kunigu, besitraukiant raudonajai armijai nužudytas Skaruliuose (Jonavos r.).

Petro Vitkevičiaus brolio Kazimiero sūnus Steponas, Šiaulių gimnazijos direktorius, buvo ištremtas ir 1942 m. mirė Laptevų jūros Trofimovkos saloje. Kitas sūnus Povilas (1876-1945 12 24), baigęs Peterburgo medicinos akademiją, tapo provizoriumi, turėjo vaistinę Taujėnuose, vėliau Salake (Zarasų aps.). Už vaistų tiekimą Lietuvos partizanams buvo sušaudytas. Jis buvo vedęs bajoraitę mokytoją Mariją Šalkauskaitę. Jų vaikai:

Irena Vitkevičiūtė-Račiūnienė (g. 1929 m.) - ortopedė, Vyžulėnų (Vilniaus aps.) ligoninės vyr. gydytoja.

Povilas Vitkevičius-Semko (g. 1928 07 03 Kaune), docentas, technikos mokslų daktaras.

1934-1940 m. jis mokėsi Kauno m. pradžios mokykloje, 1948 m. eksternu baigė Jono Jablonskio gimnaziją Marijampolėje, po to mokytojavo Krosnos (Kalvarijos r.) progimazijoje. 1950-1954 m. atliko karo tarnybą Leningrade. 1954-1959 m. - studijavo Kauno politechnikos institute Elektromechanikos fakultete, 1963-1967 m. mokėsi neaikivaizdinėje SSRS MA Gamtos ir technikos mokslų istorijos instituto aspirantūroje, 1971 m. apgynė technikos mokslų kandidato disertaciją, 1961-1994 m. - Kauno technologijos universiteto dėstytojas, nuo 1980 m. docentas. 1993 04 29 Lietuvos mokslo taryba nostrifikavo technikos mokslų daktaro laipsnį ir docento vardą.

Nuo 1994 m. yra Kauno technologijos universiteto mokslinis konsultantas.

Yra parašęs knygų ir monografiją: Elektros ir radijo ryšių raida Lietuvoje (1972 m.), Inžinierius ir jo veikla (1988 m.), Senasis Lietuvos paštas (1995 m.), Nuo žygūno - į pasaulį (1997 m.), Jie buvo pirmieji (1997m.).

Paskelbtos studijos: Elektrinių ir magnetinių reiškinių tyrimų pradžia Lietuvoje (18 a. vid-19 a. pr.), Informacijos perdavimo į tolimus atstumus technizacijos pradžia (1980 m.), Senasis Pabaltijo paštas (1980 m.) ir kt.

Parengė ir paskelbė 7 vadovėlius ir mokymo priemones studentams ir kt.

Paskelbtieji mokslo darbai buvo pažymėti diplomu Liaudies ūkio pasiekimų parodoje (1979 m.). Yra paskelbęs daugiau kaip 200 straipsnių Armėnijos, Gruzijos, Ukrainos, Rusijos, Latvijos, Estijos ir Lietuvos mokslininuose žurnaluose.

Žmona Danutė Čiurlytė-Vitkevičienė (g. 1936 10 26), meninė redaktorė.

Sūnus Paulius (g. 1959 12 01), statybos inžinierius, Aurelijus (g. 1962 04 02), inžinierius mechanikas.

VOINEVIČIAI (VOINOVIČIAI)

HERBAS

Nalenčas

„Nałęcz"

Voinevičiai - sena kilminga Lietuvos bajorų giminė nuo senų laikų naudojosi bajoriškomis privilegijomis, teisėmis ir laisvėmis.

Už nuopelnus kraštui ir valdovams buvo apdovanoti žemės valdomis. Nelinkų Voinevičius, šios giminės pradininkas, turėjo dovanotas Treinių ir Gedbudo žemes su valstiečiais. Šį dovanojimą patvirtina 1536 10 13 išduota karalienės Bonos privilegija. 1613 05 07 ją patvirtino ir Žygimantas III Vaza šios giminės palikuonims.

Nelinkų Voinevičiaus vaikaitis Jurgis Voinevičius buvo seniūnas, o jo sūnus Jonas-Pranciškus, gimęs 1641 m., tarnavo iždo prižiūrėtoju ir valdė Budrikių kaimą, Žarinaičių ir Dubiškių dvarus su valstiečiais. Jo sūnus Jonas, gimęs 1696 m., buvo vėliavininkas, o kito jo sūnaus Tamošiaus, gimusio 1698 m., vaikaitis Karolis Voinevičius, gimęs 1794 m., tarnavo 1815 m. Rusijos armijoje. Eidamas Žemaičių konsistorijos protokolininko pareigas, išsitarnavo iki Garbės tarėjo rango. Jam ir jo kilmingai žmonai Angelei Venckevičiūtei prie turimų žemių valdų priskirti Naujininkai (Raseinių paviete).

Nelinkų Voinevičių giminė buvo pateikusi Vilniaus bajorų deputacijai savo kilmę įrodančius dokumentus ir 1820 08 04 dekretu buvo pripažinta jų bajoriška kilmė, o 1832 10 18 dekrete dar papildyta giminės kita šaka. Imperatoriaus valia bajoro Voinevičiaus Nelinkos vaikaičiai pripažinti sena ir kilminga gimine ir įrašyta pagal 1801 05 05 įsaką į Vilniaus gubernijos pirmosios klasės Bajorų knygą. Tai patvirtinta 1839 03 31 ir 1866 02 22 Vilniaus bajorų deputatų susirinkimuose.

Paskutinis šia pavarde buvo Juozas Voinevičius, kuris su žmona Domicele Kaveckaite turėjo tik vieną dukrą Marijoną.

Marijona Voinevičiūtė, gimusi 1872 m. Požerio dvare, Telšių apskr., Kražių skerdynių metu buvo sužeista. Ji ištekėjo už bajoro Mykolo Naujoko, gydytojo ir 1863 m. sukilimo dalyvio. Jo tikroji pavardė Pranciškus Kučinskas nuo Raseinių. Sukilimą nuslopinus buvo areštuotas, bet vedamas pabėgo. Išbuvo emigracijoje Vokietijoje apie 20 metų ir grįžo kita Mykolo Naujoko pavarde. Buvo knygnešys.

Marijonos Voinevičiūtės-Naujokienės ir Mykolo Naujoko dukra Michalina Naujokaitė, gimusi 1892 m., karo metu buvo išvežta į Vokietiją, kur buvo priversta dirbti požeminiuose ginklų fabrikuose. Ji turėjo dukrą Nataliją, gimusią 1919 m., kuri santuokoje su Žeimiu turėjo 3 dukras, o santuokoje su Juciu - dukrą ir sūnų.

Regina Žeimytė-Terleckienė (g. 1941 11 11 Kretingos m.) 1966 m. baigė Vilniaus universiteto Ekonomikos fakultetą. Pensininkė.

Vyras Vladas Terleckas (g. 1939 09 13) 1966 m. baigė Vilniaus universiteto Ekonomikos fakultetą. Jis yra Vilniaus universiteto docentas, socialinių mokslų daktaras. Yra paskelbęs apie 250 mokslinio, mokymo ir populiarinimo darbų. Jis buvo Atkuriamojo seimo narys, Nepriklausomybės akto signataras.

Duktė Jūratė Terleckaitė (g. 1966 05 17 Vilniuje) 1984 m. baigė M.K.Čiurlionio vidurinę meno mokyklą, iki 1990 m. Vilniaus universitete studijavo prancūzų kalbą, 1993 m. Belgijoje studijavo žurnalistiką, 1995-1997 m. mokėsi teologijos institute. Dirba Socrates fonde.

Terleckų šeimos iniciatyva ir lėšomis 1997 m. Ignalinos r. Krivasalio kaime pastatytas ąžuolinis kryžius prisiminti kovotojams už Lietuvos laisvę.

Nijolė Žeimytė-Masiliūnienė (g. 1943 09 22 Kretingos m.), 1966 m. baigusi Leningrado tekstilės institutą, dirbo inžiniere. Pensininkė.

Jos sūnus Linas Masiliūnas (g. 1972 05 17) 1995 m. baigė Šiaulių pedagoginį institutą. Dirba UAB „Femotas".

Sūnus Laimonas Masiliūnas (g. 1974 05 13) 1998 m. baigė Kauno technologijos universiteto Šiaulių politechnikos fakultetą.

Vida Žeimytė-Belau (g. 1946 07 19 Kretingos m.), inžinierė ir juristė.

1969 m. baigė Kauno politechnikos institutą, o 1995 m. - Vilniaus universiteto Teisės fakultetą.

Santuokoje su Potapovu turi dukrą Liną Potapovaitę-Dzikienę (g. 1969 06 27), kuri 1998 m. baigė Kauno aukštesniąją ekonomikos mokyklą. Dirba Kauno m. teismo antstolių kontoroje. Augina sūnų Karolį (g. 1987 10 02).

Gražina Jucytė-Morkūnienė (g. 1950 06 04 Skuodo m.), juristė.

1983 m. baigė Vilniaus universiteto Teisės fakultetą. Dirba Teisingumo ministerijoje.

Vyras Gediminas Morkūnas (g. 1946 02 05) 1975 m. baigė Vilniaus universiteto Ekonomikos fakultetą. Dirba LR Seime.

Turi du sūnus.

Kęstutis Morkūnas (g. 1972 06 21) 1996 m. baigė Vilniaus universiteto Teisės fakultetą. Juristas. Dirba vokiečių firmos atstovu Lietuvoje.

Žmona Regina Bullo-Morkūnienė (g. 1972 05 08).

Augina dukrą Ievą (g. 1995 11 20).

Mantas Morkūnas (g. 1973 11 10, Vilniuje), statybininkas.

Žmona Rūta Mažuolytė-Morkūnienė (g. 1975 07 05).

Augina dukrą Moniką (g. 1994 09 02).

Algimantas Jucys (g. 1952 10 12 Skuodo m.), juristas.

Dirba Klaipėdos m. Vidaus reikalų ministerijos sistemoje.

Žmona Milda Trimonytė-Jucienė (g. 1952 03 01), medicinos felčerė.

Sūnus Darius Jucys (g. 1976 12 28).

Dukra Akvilė Jucytė (g. 1980 05 22).

VONSAVIČIAI

HERBAS

Gulbė

„Łabędź“

Vonsavičių giminė yra labai sena ir šakota. Lietuvoje viena šios giminės šaka - savo kilmės nuo prosenelio Jono Vonsavičiaus įrodinėjimą pradėjo 19 a. pradžioje. Vilniaus gubernijos bajorų vadui ir bajorystės įrodymo komisijai 1820 m. bajorystės įrodymo dokumentus pateikė viena giminės šaka.

1820 08 19 Vilniaus gubernijos bajorų deputatų susirinkime ir 1848 02 24 Kauno gubernijos bajorų deputatų susirinkime buvo svarstomi šios Vonsavičių giminės bajorystės pripa-

žinimo įrodymai ir priimtos atitinkamos nutartys. Be kita ko, nurodoma, kad 1754 08 12 Upytės apskrities žemės teisme įregistruota Jokūbo Vonsavičiaus savo sūnums Viktorui ir Mataušui Aukštagolkos dvaro dovanojimo sutartis (Vilniaus gubernijos deputatų 1820 08 19 posėdžio protokolas; LVIA f. 1343, ap. 18, b. 4189, l. 129), taip pat Kauno iždo rūmų 1847 04 16 raštas Nr. 3518, liudijantis, kad ši Vonsavičių giminė įrašyta į 1795 m. revizijos sąrašus kaip bajorai, Kauno gubernijos viršininko 1848 01 13 raštu Nr. 767 ir 1848 02 14 raštu Nr. 5048 tvirtinama bajoriškos kilmės įrodymo dokumentų dingimo faktas ir tai, kad Aukštagolkos dvaras yra Upytės apskrityje ir kad dokumentai buvo išsiųsti į Peterburgą įvertinimui. Bajorų vadų nutartys dėl bajorystės pripažinimo Laikinosios heroldijos įstaigos ir Valstybės senato 1848 05 27 nutarimu Nr. 2063 buvo patvirtintos.

Kitas dokumentas, patvirtinantis giminės bajorišką kilmę, parengtas 1863 03 16 nutarimu Nr. 2084. Vėliau gimusiems šios giminės asmenims bajorystė taip pat būdavo pripažįstama. Paskutinis įrašas datuotas 1909 05 27 pripažinimo aktu Nr. 1292 (LVIA f. 391, ap. 7, b. 4126, l. 103).

Jokūbo Vonsavičiaus ir Magdalenos Konarskytės-Vonsavičienės sūnaus Mataušo vaikų: Prano, Antano-Juozapo ir Vinco-Martyno bajorystės patvirtinimas taip pat įrašytas 1820 08 19 rejestro knygoje, apimančioje 1820 08 17-31 laikotarpį (LVIA f. 319 ir t.t.).

Čia pristatoma Vonsavičių šaka eina nuo Antano-Juozapo sūnaus Petro, kurio sūnus Dominykas (1869-1934) buvo šios giminės senelis. 1781 m. pardavus Aukštagolkos dvarą, giminės materialinė būklė pablogėjo, nes, tvirtinant bajorystę Antano-Juozapo sūnums Juozapui-Vincui ir proseneliui Petrui, Vinco-Martyno sūnums Leonardui-Povilui, Mataušui-Adomui, Jurgiui-Markui ir Leonui-Petrui, buvo pateiktas Šiaulių apskrities bajorų vado 1841 08 06 liudijimas Nr. 1047, kuriame rašoma, kad ši giminė yra bajorai ir neįrašyti į pagalvės mokėtojų sąrašus, nes yra neturtingi ir negali pateikti dokumentų vertimų herbiniame popieriuje (LVIA f. 1348 ir t.t.).

Dominykas Vonsavičius 1877 m. buvo įrašytas į Bajorų knygos I dalį. 1902 06 03 jis vedė Domicelę Trinkaitę ir turėjo 5 sūnus ir 1 dukrą. Vyriausias sūnus Petras (g. 1903 04 28) turėjo 2 sūnus ir 2 dukras (Vytautą, Bronių, Aldoną ir Renę). Dominyko antrasis sūnus Klemensas (g. 1905 04 30) turėjo sūnų Bronislovą, o trečias sūnus Stanislovas (g. 1908 02 18) turėjo 3 sūnus: Vincą, Bronislovą ir Eligijų. Ketvirtas sūnus Jonas (g. 1915 01 10) turėjo sūnų Albiną ir dukrą Virginiją, o duktė Ona Vintienė (g. 1915 01 10) turėjo 2 sūnus - Albiną ir Eugenijų bei dukrą Reginą.

Kai kurių Vonsavičių pavardės dokumentuose užrašytos iškraipytai, pvz.: Klemenso pavardė rašoma „Vincevičius“. Jonas savo pavardę sulietuvino, pasivadindamas „Vansys“. Šiuo metu vien tik Dominyko Vonsavičiaus šakos giminėje yra 20 įvairių pavardžių.

Dominyko Vonsavičiaus vaikams bei vaikaičiams teko sunki dalia karo ir pokario metais. Vos 43 metus sulaukęs 1948 m. mirė sūnus Klemensas, garsėjęs apylinkėje kaip geras kalvis. Dar jaunesnis 1949 m. mirė ir Stanislovas. Petras buvo areštuotas ir kalėjo Vorkutoje. Jonui teko eiti fronto keliais.

Bronislovas Vonsavičius (g. 1935 01 22 Kauliškių k., Šeduvos apyl., Radviliškio r.) 1942-1945 m. mokėsi Prastavonių pradžios mokykloje, Šeduvos valsčiuje, 1945-1953 m. - Šeduvos vidurinėje mokykloje. 1968 m. neakivaizdžiai baigė Maskvos valstybinį istorijos-archyvų institutą. Ten pat apgynė humanitarinių (istorijos) mokslų kandidato disertaciją. Yra nusipelnęs kultūros-švietimo darbuotojas.

1957 m. pradėjo dirbti Šeduvos rajono valstybinio archyvo vedėju, 1962-1969 m. dirbo Šiaulių m. valstybinio archyvo moksliniu bendradarbiu, 1969-1973 m. - Valstybinio archyvo Alytaus filialo direktoriumi, 1973-1981 m. - Archyvų valdybos skyriaus viršininku, 1981-1990 m. - Archyvų valdybos viršininko pavaduotoju, 1990 m. pradėjo eiti Archyvų valdybos viršininko pareigas, o 1990 08 17, Archyvų valdybą pertvarkius į Lietuvos archyvų generalinę direkciją, jam buvo pavesta eiti generalinio direktoriaus pareigas. Jas ėjo iki 1992 06 10. Šiuo metu dirba Lietuvos valstybės istorijos archyve vyr. archyvaru.

B. Vonsavičius daug nuveikė organizuodamas ir tobulindamas Lietuvos raštvedybą. Skaitė paskaitas apie raštvedybą ir archyvų darbą Vilniaus universitete, Kauno ekonomikos technikume, Lietuvos liaudies ūkio specialistų tobulinimosi institute. Šiuo metu yra Lietuvos teisės akademijos docentas.

Vadovaudamas archyvų sistemai Lietuvos nepriklausomybės atkūrimo laikotarpiu B. Vonsavičius rūpinosi išsaugoti Lietuvos kompartijos archyvo ir KGB archyvų dokumentus.

Jo iniciatyva Lietuva įstojo į Tarptautinę archyvų organizaciją, parengė ir priėmė Archyvų įstatymą. Rūpinosi dokumentų, esančių užsienio valstybėse, kaupimu, sudarė tarpvalstybines archyvų bendradarbiavimo sutartis su Rusija, Ukraina ir Baltarusija.

B. Vonsavičius daug rašė, dalyvavo mokslinėse konferencijose, redagavo leidinį „Lietuvos archyvai".

B. Vonsavičius padėjo atkurti Lietuvos bajorų karališkąją sąjungą, yra jos senato ir Legitimacijos tarybos narys.

Priklauso Mindaugo kolegijai.

Jo pomėgiai yra medžioklė, žvejyba, šaltiniatyra ir dokumentų publikavimas.

Žmona Nijolė-Jadvyga Baškytė-Vonsavičienė (g. 1934 05 30), tarnautoja.

Dukra Audronė Vonsavičiūtė (g. 1954 04 06), architektė.

Sūnus Vidmantas Vonsavičius (g. 1955 09 16), statybininkas. Dirba UAB „OS-1" direktoriumi.

Vytautas Vonsavičius (g. 1929 03 18 Šeduvos m.), geologas, mineralogijos daktaras (1969 m.).

1936-1941 m. mokėsi Šeduvos pradžios mokykloje, 1941-1943 m. - Še-

duvos gimnazijoje, 1943-1948 m. - Panevėžio I vyrų gimnazijoje, 1948-1953 m. - Vilniaus universiteto Gamtos fakulteto geologijos skyriuje.

Iki 1957 metų dirbo Geologijos ir geografijos institute moksliniu bendradarbiu, nuo 1957 m. - Geologijos valdybos vyriausiuoju geologu. Organizavo Vievyje kerno saugyklą - vieną didžiausių tokio tipo saugyklų Europoje, kad būtų išsaugoti prieškario ir pokario gręžinių kernai. Tyrinėjo rytų Lietuvos ir Žemaičių naudingas iškasenas. Pateikė duomenis apie kvartero sandarą.

Paskelbė mokslinių straipsnių apie Pabaltijo prekvartero ir pavienių kvartero nuogulų sąrangą, molio, žvyro, smėlio bei riedulių telkinių geologiją, morenų radioaktyvumą ir kt.

1984 m. jam paskirta valstybinė premija už kompleksinį geologinį Pabaltijo teritorijos tyrimą ir geologinių žemėlapių sudarymą. Nusipelnęs geologijos darbuotojas. Mirė 1991 05 21.

Žmona Valentina Vonsavičienė (g. 1930 03 31), biologijos daktarė, docentė.

Dukros:

Irena Savilovienė (g. 1954 02 10), gydytoja.

Margarita Ramanauskienė (g. 1956 02 21), architektė.

Dalia Endrijaitienė (g. 1960 09 18), chemijos mokytoja.

Alė Vonsavičienė (g. 1960 09 18), geologė.

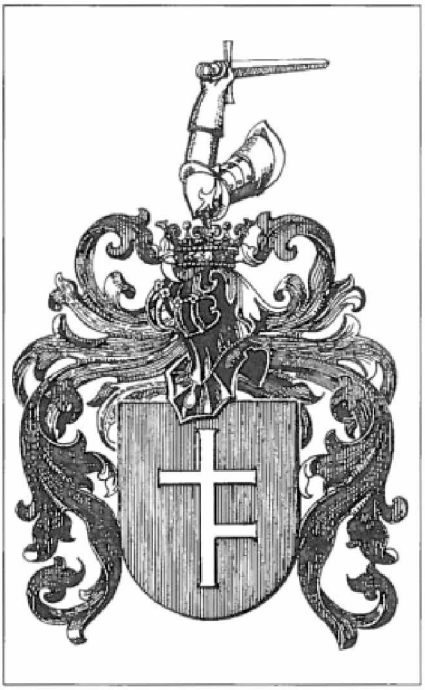

VOROTINSKIAI

HERBAS

Prusas I

„Prus I“

Nuo senų laikų kunigaikščių Vorotinskių giminė gyvena Lietuvos Didžiosios Kunigaikštystės rytinėje dalyje. Iš istorinių šaltinių matyti, kad jie buvo vaivados, kariai, ne kartą triuškinę totorių kariuomenę gindami LDK ir Maskvą.

17 a. viduryje Mikalojus Tiškevičius vedė kunigaikštytę Vorotinską.

LVIA duomenimis, Mykolas Vorotinskis, Stanislavo s., 1723 08 07 pirko iš bajoro Mykolo Montvilo žemę su baudžiauninkais prie Kražių.

Vilniaus gubernijos bajorų deputatų susirinkimas bei Kauno gubernijos bajorų deputatų susirinkimas 1911 10 26 nutarimu Nr. 3026 patvirtino Vorotinskių bajorystę.

1911 m. Antanas Vorotinskis vedė Elžbietą Augustauskaitę.

1917 m. jiems gimė duktė Liudvika. Liudvikos Vorotinskaitės ir Petro Liso vaikai: Stanislovas ir Juozas.

Juozas Lisas (g. 1947 08 12 Dvaramiškio k., Kupiškio r.), Šiaulių apylinkės teismo pirmininkas.

1966 m. baigė Kupiškio vidurinę mokyklą, o 1974 m. - Vilniaus universiteto Teisės fakultetą.

LBKS Senato narys.

Mėgsta gamtą, medžioklę, klasikinę muziką ir geras knygas.

Stanislovas Lisas (g. 1942 06 15 Dvaramiškio k., Kupiškio r.) 1964-1963 m. mokėsi Kauno miesto vidurinėje mokykloje, 1964-1968 m. - Kauno maisto pramonės technikume.

1967-1981 m. studijavo Vilniaus universiteto Ekonomikos fakultete. Ekonomistas. Dirba Lietuvos hidrometerologijos tarnyboje inžinieriumi.

Laisvalaikiu keliauja, mėgaujasi gamta.

Žmona Genovaitė Lisienė (g. 1943 m.), gydytoja.

Sūnus Mindaugas Lisas (g. 1981 03 22), baigęs aukštesnįjį mokslą.

Dirba LR priešgaisrinės apsaugos departamente.

VRUBLEVSKIAI

HERBAS

Naktikovas

„Ślepowron“

Vilniaus gubernijos bajorų deputatų generalinio susirinkimo sesijoje, kuri įvyko 1820 08 28, buvo svarstoma senųjų bajorų Vrublevskių pateikti kilmės dokumentai. Tos sesijos protokole rašoma, kad žinias apie Vrublevskių giminės pradininkus pateikia tautos istorijos knygos, iš jų kunigo Kaspero Niesieckio 1743 m. Lvove išleistoje „Korona Polska przy złotej wolnosci“. IV t. 606-607 p. rašoma, kad ši Lietuvos kunigaikštystėje ir Lenkijos karalystėje gyvenanti giminė yra labai plati ir sena ir kad pirmuosius liudijimus apie ją galima rasti giliausioje se-

novėje (LVIA f. 391, b. 1539, l. 30 v).

1795 m. Vrublevskiai buvo įrašyti į Vilniaus bajorų sąrašus, 1820 m. - į Vilniaus gubernijos I klasės knygą (LVIA f. 391, b. 1539, l. 31). Heroldijos komisijos įsakymu Nr. 11699 Vrublevskių bajorystė patvirtinta 1847 m. (LVIA f. 391, b. 3396, l. 100 v).

Vilniaus gubernijos bajorų susirinkimo 1820 07 28 protokole nurodyta, kad šios Vrublevskių giminės herbas yra Naktikovas - „Ślepowron".

Vrublevskiams nuo 17 a. Ašmenos paviete priklausė penki tėvoniniai dvarai ir Sorokiškių kaimas. Ten gyveno Dominykas ir Petronėlė Vrublevskiai. Jų sūnus Telesforas Vrublevskis, vedęs Moniką Šegždavičiūtę, įsikūrė Kauno gubernijoje, Betygalos parapijoje, Gedvilų dvaruose (LVIA f. 391-4, b. 3396, l. 90-90 v, 105-106 v). Jų duktė Ona Vrubliauskaitė ištekėjo už Vinco Jasinsko ir apsigyveno Zvegių kaime, Raseinių apskrityje.

Pranciškus Čiapas vedė jų dukterį Bronislavą Jasinskaitę. Jiems gimė sūnus Vytautas-Ričardas.

Vytautas-Ričardas Čiapas (g. 1930 01 01 Rokiškyje) baigė 1949 m. Panevėžio 1-ąją vidurinę mokyklą ir 1954 m. - Kauno politechnikos institutą, įsigijo statybos inžinieriaus specialybę.

Dirbo projektavimo organizacijose - Statybos ir Kaimo statybos ministerijų skyriaus viršininko ir valdybos viršininko pareigose iki pensijos.

Yra LBK sąjungos narys.

Žmona Genovaitė Pikūnaitė-Čiapienė (g. 1935 05 05), gydytoja, jau išėjusi į pensiją.

Dukra *Daiva Čiapaitė-Žygas (Žygienė)* (g. 1961 12 20 Kaune) 1969-1980 m. mokėsi Vilniaus 22-oje vidurinėje mokykloje.

1988 m. baigė Vilniaus universiteto Ekonomikos fakultetą.

1993 m. mokėsi ekonomikos Arizonos valstybiniame universitete.

Įgijo bakalauro laipsnį.

Nuo 1994 m. dirba Chase Manhattan banke tyrimų grupės vadove išimčių skyriuje.

Yra LBK sąjungos atstovė užjūryje.

Vyras Kęstutis-Paulius Žygas yra baigęs Harvardo ir Cornell universitetus, profesorius, dėsto meno ir architektūros istoriją Arizonos valstybiniame universitete.

Žinios apie Žygų giminę randamos Saločių bažnyčios metrikuose nuo 16 a. pabaigos ir Joniškio 18 a. archyvuose.

Sūnus Lukas-Paulius Žygas (g. 1996 08 09 Arizonoje, JAV).

ZDANAVIČIAI

HERBAS

Vadvičas

„Wadwicz“

Zdanavičių giminei bajorystė buvo patvirtinta Vilniaus gubernijos bajorų deputatų susirinkimo 1799 01 24. Paskutinį kartą patvirtinta 1915 m. (LVIA).

Mintautas-Dionyzas Daulenskis (g. 1943 04 10 Kretingos m.). yra Zdanavičių giminės palikuonis.

1950-1952 m. jis mokėsi Marijampolės 4-oje vidurinėje mokykloje, 1952-1954 m. - Alytaus vidurinėje mokykloje, 1954-1956 m. - Priekulės r. Pėžaičių mokykloje, 1956-1958 m. - Šilutės devynmetėje mokykloje, 1958-1961 m. - Šilutės 1-oje vidurinėje mokykloje. 1966 m. baigė Kauno politechnikos institutą.

1971-1990 m. dirbo Paminklų restauravimo institute.

Prisidėjo prie Vilniaus mažojo teatro įkūrimo. 1990-1994 m. buvo šio teatro direktorius. 1994-1997 m. dirbo „Lietuvos aido“ redakcijoje direktoriaus pavaduotoju.

Šiuo metu yra valstybinės įmonės Lietuvos Respublikos Seimo leidyklos „Valstybės žinios“ direktorius.

Yra Vilniaus miesto savivaldybės tarybos narys.

Žmona Birutė Želvytė-Daulenskienė (g. 1943 06 14) yra Lietuvos rašytojų sąjungos narė.

Duktė Patricija (g. 1973 05 02) yra baigusi Vytauto Didžiojo universitetą, menotyrininkė.

Duktė Simona (g. 1980 10 28), moksleivė.

ZDANAVIČIAI

HERBAS

Vanagas

„Jastrzębiec“

Zdanavičiai Lietuvos-Lenkijos valstybėje pasižymėjo įvairia veikla. Žinoma, kad Bazilis Zdanavičius dalyvavo karaliaus Jono-Kazimiero (1648-1668 m.) rinkimuose.

Nikitičius Zdanavičius buvo kanclerio L. Sapiegos raštininkas. 1640 m. Jonas Zdanavičius Vilniuje išleido poemų rinkinį. Aleksandras Zdanavičius (1769-1849) buvo Vilniaus universiteto profesorius. Liudvikas Zdanavičius (1814-1896) - istorikas, vertėjas iš klasikinių kalbų, Vilniaus vyskupas sufraganas.

Albertas Vijūkas-Kojelavičius teigia, kad pradžioje Zdanavičių giminės herbas buvo „Hipocentauras“, o vėliau jie vieni iš pirmųjų prisiėmė herbą „Vanagas“.

Vilniaus ir Kauno gubernijų bajorų deputatų kanceliarijos fonduose apie Zdanavičius rašoma, kad Samueliui-Pranui Zdanavičiui Kauno bajorų deputatų susirinkimas 1861 m. patvirtino bajorystę (įsakymo Nr. 3750), Vincui Zdanavičiui bajorystę patvirtino 1913 02 28 įrašant į Kauno gubernijos Bajorų knygos 1-ą dalį. Valstybės senato Heroldijos departamentas tai patvirtino 1913 04 05 Nr. 740 (LVIA f. 391, ap. 1, b. 1060; ap. 5, b. 2567, l. 71-72).

Arvydas Zdanavičius (g. 1951 11 14 Kauno m.) 1958-1962 m. mokėsi Kauno 2-oje aštuonmetėje mokykloje, 1962-1967 m. - J. Naujalio vidurinėje meno mokykloje, 1967-1971 m. - S. Žuko taikomosios dailės technikume.

1976 m. baigė Dailės akademijos Kauno skyrių ir įsigijo dailininko specialybę.

Dalyvavo kolektyvinėse dailės parodose. Surengė keletą personalinių dailės parodų Lietuvoje ir penkias - Vokietijoje.

Yra konservatorių partijos narys, Lietuvos bajorų karališkosios sąjungos senatorius.

Bajorystės pripažinimo akto rejestro Nr. 96.

Domisi žūkle.

Žmona Dana Zdanavičienė (g. 1956 11 10), baigusi aukštąjį mokslą.

Dukterys: Aistė (g. 1986 12 28) ir Agnė (1991 05 01), moksleivės.

Margarita Zdanavičiūtė-Midverienė (g. 1958 01 02 Kauno m.) 1965-1969 m. mokėsi Kauno 2-oje aštuonmetėje mokykloje, 1969-1973 m.- J. Naujalio vidurinėje meno mokykloje, 1973-1977 m. - S. Žuko taikomosios dailės technikume.

1985 m. baigė Dailės akademijos Kauno skyrių. Dailininkė.

Domisi kelionėmis, sportiniu turizmu ir kalnų slidinėjimu.

LBK sąjungos Legitimacijų taryba bajorystę patvirtino ir išdavė bajorystės pripažinimo aktą (rejestro Nr. 224).

Vyras - Sigitas Midveris (g. 1957 12 08), baigęs aukštąjį mokslą.

Duktė Monika Midverytė (g. 1988 03 18), moksleivė.

ZUBRICKIAI

HERBAS

Kuša

„Kusza“

Bajorų Zubrickių protėviai buvo totoriai, kuriems buvo lemta apsigyventi Minsko apylinkėse. Totoriaus Abdulos Zubrickio vaikai perėjo į katalikų tikėjimą ir paplito Lenkijos-Lietuvos valstybėje. Viena jų giminės šaka įsikūrė LDK Subačiaus apylinkėse.

1812 m. birželio mėn. Napoleono armijai įsiveržus į Rusiją, prie jos prisidėjo ir apie 115 000 lenkų-lietuvių bajorų. Reikia manyti, kad tarp jų buvo ir Zubrickiai.

Prancūzams pralaimėjus, kartu su Napoleono armija pasitraukė iš Lietuvos

Romualdas ir Johannes Zubrickiai ir apsistojo Hanoverio kunigaikštystėje. Čia Romualdas Zubrickis vedė vokietę Sophie-Elisabeth Körber ir su ja susilaukė vaikų. Tačiau R. Zubrickis susirgo tuberkulioze ir 1833 m. mirė. Našlė Sophie-Elisabeth Zubricki 1842 12 06 su vaikais Hamburge įsėdo į laivą „Saint Pauli" ir emigravo iš Vokietijos.

Po 176 dienų kelionės 1843 06 14 jų laivas atplaukė į Naująją Zelandiją. Čia jie apsistojo negyvenamoje vietoje ir per dvejus atkaklaus darbo metus įkūrė gyvenvietę „Saint Paulidorf". 1845 m. Zubrickių šeima persikėlė į Australiją ir apsigyveno Viktorijos valstijoje, kur buvo atrasta aukso, ir čia ėmė verstis įvairių paslaugų teikimu aukso ieškotojams. Dalis Zubrickių čia sukūrė šeimas, o Heinrichas Zubrickis sugrįžo į Naująją Zelandiją ir čia įsikūrė visam laikui. 1860 m. Zubrickiai Naujosios Zelandijos Kawau saloje nusipirko 8000 akrų žemės ir dar 25 000 akrų įsigijo iš N. Zelandijos valdžios. Jie buvo pirmieji europiečiai, apsigyvenę N. Zelandijos šiaurėje. 1860 06 mėn. čia iš vietinių medžiagų pasistatė gyvenamąjį namą, ūkinius pastatus, kurie išsilaikė iki šių dienų. 1868 m. čia persikėlė ir kiti Zubrickiai iš Australijos ir ėmėsi prekybos. Per trumpą laiką jie ėmė kontroliuoti prekybą visoje šiaurės N. Zelandijoje. Pastatė saugų uostą Amanui, paštą, viešbutį, prekybos centrą. Paskyrė žemės sklypą bažnyčiai ir rėmė jos statybą. Jie plėtojo gyvulininkystę, importavo veislinių gyvulių ir įveisė trumparages karves, įkūrė linų apdirbimo įmonę, taip pat išugdė kaučiuko pramonę ir laivininkystę. Jų laivai teikė transporto paslaugas iš N. Zelandijos į kitus kraštus. Be to, jie pirmieji atsigabeno automobilių į Aucklandą.

1898 m. Zubrickių naujakurių pastatyta sodyba paskelbta nacionaliniu paminklu. Zubrickių šeima iki šiol valdo pačią didžiausią laivininkystės korporaciją „Subritzky Shiping Line", o Brett Subritzky yra 6-os kartos jūrų kapitonas. Be žemdirbystės, laivybos, Zubrickiai plėtojo karinę pramonę, turizmą ir kt.

1993 m. Zubrickių didelė giminė šventė 150 metų savo gyvenimo Naujojoje Zelandijoje, Aucklande, jubiliejų.

Michael Subritzky (g. 1950 m.), rašytojas ir istorikas.

Jis nuo 1995 m. domisi LBK sąjungos veikla. Parašė straipsnį apie Lietuvos istoriją ir apie LBK sąjungos veiklą ir pateikė į interneto puslapį.

ŽUDICKIAI

HERBAS

Liubičas

„Lubicz“

Regina Tamašauskaitė-Nakoneczna (g. 1926 03 15 Kaune) 1934-1935 m. mokėsi Klaipėdos K.Donelaičio pradžios mokykloje, 1935-1939 m. - Klaipėdos Vytauto Didžiojo gimnazijoje, 1939-1940 m. - Palangos Vytauto Didžiojo gimnazijoje, 1941-1942 m. - Telšių valstybinėje gimnazijoje, 1956-1958 m. - Niujorke, verslo mokykloje, įgijo administratorės specialybę.

Buvo ištekėjusi; vyras 1958 m. žuvo dirbdamas gamykloje.

Sūnus George-Ihor-Gediminas Nakoneczna (g. 1952 02 12 Anglijoje) yra elektronikas inžinierius. Augina dvi dukteris.

Reginos Tamašauskaitės protėviai - bajorai Žudickiai. Jie turėjo valdų Endriejave, Girkontiškėse, Jaukštuose, Antanave ir kitur. Visas valdas prarado sovietų okupacijos metais.

Protėviai dalyvavo 1863 m. sukilime.

Senelis Marijonas Tamašauskas buvo baigęs Sankt Peterburge geodezijos mokslus, dirbo Irkutsko aukso kasyklų direktoriumi. Lietuvai atgavus nepriklausomybę dėstė geodezijos mokslus Vytauto Didžiojo universitete.

Tėvas Juozas Tamašauskas buvo Lietuvos jūros apsaugos vadas ir 1940 m. perdavė Lietuvos laivyno turtą sovietams.

Regina Tamašauskaitė savo bajorystei įrodyti teturi Žudickių giminės genealoginio medžio originalą, kurį jos teta kartu su maldaknyge nusivežė į Vakarus, bėgdama nuo sovietų okupacijos, ir išsaugojo per visas klajones.

Lietuvos bajorų palikuonių, gavusių bajorystės pripažinimo aktus 1995–1999 m. iš LBK sąjungos Legitimacijų tarybos, sąrašas

Eil. Nr.	Pavardė ir vardas	Gimimo data	Giminė	Herbų pavadinimai		Rejestro Nr.
				Lietuviškai	Lenkiškai	
1.	Aleksandravičienė Diana	1963 06 17	Prialgauskų	Dolenga	Dołęga	455
2.	Alsienė Jadvyga	1947 11 08	Orvidų	Geišas	Gejsz	404
3.	Andrijauskienė Janina	1927 12 27	Bagdonavičių	Lada	Łada	518
4.	Andriušaitis Artūras	1962 03 23	Kondrackių	Osorija	Osorya	277
5.	Armoška Edvardas	1950 06 24	Eismontų	Laivas	Korab	293
6.	Astikienė Michalina	1929 06 03	Rimkevičių	Pobogas	Pobóg	067
7.	Astrauskienė Saulė Elena	1963 01	Kensgailų	Niečuja	Nieczuja	636
8.	Buchova Danutė	1939 10 02	Černievckių	Šreniava	Śreniawa	531
9.	Babenskas Danas	1962 07 31	Babenskų	Dembno	Dębno	020
10.	Babenskienė Eugenija	1930 11 27	Babenskų	Dembno	Dębno	022
11.	Babenskas Antanas	1931 06 15	Babenskų	Dembno	Dębno	483
12.	Babenskienė Meilutė	1963 05 17	Babenskų	Dembno	Dębno	023
13.	Babenskas Mykolas	1930 05 15	Babenskų	Dembno	Dębno	021
14.	Babenskas Rimantas	1960 05 22	Babenskų	Dembno	Dębno	143
15.	Babenskas Gintaras	1964 03 25	Babenskų	Dembno	Dębno	485
16.	Babenskas Virginijus	1958 11 11	Babenskų	Dembno	Dębno	484
17.	Bagdonavičienė Ona Danutė	1934 03 15	Butavičių	Grifas	Gryf	626
18.	Bagdonavičius Alvydas	1960 05 08	Butavičių	Grifas	Gryf	627
19.	Bagdonavičienė Genė	1968 01 17	Butavičių	Grifas	Gryf	628
20.	Baikštys Donatas	1947 08 14	Goscevičių	Prusas III	Prus III	094
21.	Baikštytė Živilė	1973 05 24	Goscevičių	Prusas III	Prus III	409
22.	Baikštytė Monika	1978 03 13	Goscevičių	Prusas III	Prus III	423
23.	Bainauskienė Regina	1938 03 18	Černievskių	Šreniava	Śreniawa	533
24.	Bakevičius Stasys	1947 04 27	Bakevičių	Masalskis	Masalski	328
25.	Bakevičienė Antanina	1943 05 12	Bakevičių	Masalskis	Masalski	329
26.	Bakevičius Rytis	1970 09 28	Bakevičių	Masalskis	Masalski	330
27.	Bakevičienė Daiva	1970 07 26	Bakevičių	Masalskis	Masalski	331
28.	Bakevičius Marius	1976 09 13	Bakevičių	Masalskis	Masalski	332
29.	Balčiauskas Donatas	1943 09 25	Balčiauskų	Bogorija	Bogoria	451
30.	Balčiūnienė Adelė	1915 11 18	Skirgailų	Kirvis	Topór	552
31.	Baltrušienė Irena	1926 02 10	Hurčinų	Kruposinas	Kruposin	101
32.	Baranauskienė Violeta	1958 08 28	Goštautų	Hipocentauras	Hipocentaur	543
33.	Barškienė Genovaitė	1952 02 07	Rimkevičių	Pobogas	Pobóg	424
34.	Baltutis Romualdas	1933 05 31	Bytautų	Grifas	Gryf	595
35.	Bieliauskienė Liudmila	1947 02 15	Lipnickių	Holobokas	Holobok	250
36.	Bartkuvienė Audronė	1955 03 03	Skirgailų	Kirvis	Topór	717
37.	Bartaševičius Algimantas	1941 05 26	Bartoševičių	Zninas	Znin	732
38.	Borodicienė Elena	1952 05 10	Borodzičių	Vienaragis	Bończa	740
39.	Borodica Vladas	1954 06 21	Borodzičių	Vienaragis	Bończa	741
40.	Borodica Mantas	1979 08 05	Borodzičių	Vienaragis	Bończa	742
41.	Bobinienė Janina	1943 11 14	Sipavičių	Lapinas	Lis	739
42.	Bridžas Laisvūnas	1969 01 31	Nekrašų	Kirvis	Topór	730
43.	Bridžiuvienė Dženė	1963 02 11	Nekrašų	Kirvis	Topór	731
44.	Butkus Algis	1951 06 10	Butkevičių	Dolenga	Dołęga	733
45.	Bitinienė Efrema	1970 07 09	Siafilų	Brodzicas	Brodzic	567
46.	Bitinas Jonas	1957 11 11	Augustinavičių	Ogončikas	Ogonczyk	572
47.	Bitinas Zigmas	1959 11 02	Augustinavičių	Ogončikas	Ogonczyk	573
48.	Bitinienė Zita	1938 11 04	Augustinavičių	Ogončikas	Ogonczyk	578
49.	Bitinas Audrius	1967 03 05	Augustinavičių	Ogončikas	Ogonczyk	579
50.	Bilinskienė Neringa	1961 07 15	Chmielevskių	Vanagas	Jastrzębiec	223

51.	Barkauskas Antanas	1924 08 24	Steponkovičių	Liubičas	Lubicz	225
52.	Blažienė Marija Aldona	1935 01 06	Ivaškevičių	Trimitai	Trąby	312
53.	Blažys Ričardas	1930 11 24	Staškauskų	Bogorija	Bogoria	313
54.	Blažytė Nemira	1960 05 08	Staškauskų	Bogorija	Bogoria	314
55.	Blinstrubienė Dalia	1961 05 27	Blinstrubų	Gulbė	Łabędź	336
56.	Blinstrubas Arūnas	1960 12 16	Blinstrubų	Gulbė	Łabędź	106
57.	Blinstrubas Stanislovas	1935 10 30	Blinstrubų	Gulbė	Łabędź	210
58.	Bogdanas Konstantinas	1926 02 04	Poradnių	Rožė	Poraj	006
59.	Baltrušaitienė Edita	1964 06 20	Paškauskų	Zadora	Zadora	658
60.	Braškys Aurelijus	1977 02 28	Rimkevičių	Pobogas	Pobóg	583
61.	Braškuvienė Laima	1960 06 23	Vainauskų	Ostoja	Ostoja	463
62.	Brazauskienė Marija	1930 11 21	Čapracky	Zaremba	Zaremba	477
63.	Brinklys Konstantinas	1942 07 12	Černievskių	Šreniava	Śreniawa	534
64.	Budėjus Arvydas	1964 07 01	Giedgaudų	Hipocentauras	Hipocentaur	219
65.	Bulotaitė Giedrė	1947 03 11	Nagevičių	Koscieša	Kościesza	109
66.	Bulotienė Laimė	1921 02 13	Nagevičių	Koscieša	Kościesza	236
67.	Bučiūnienė Žibutė	1941 07 10	Pikelių	Dembno	Dębno	170
68.	Bučiūnas Mindaugas	1974 05 25	Pikelių	Dembno	Dębno	264
69.	Bučiūnas Vytautas	1975 11 04	Pikelių	Dembno	Dębno	263
70.	Bubliauskas Alfonsas	1960 10 30	Budrikių	Vanagas	Jastrzębiec	689
71.	Budvytienė Junita	1965 07 05	Šlūpų	Vanagas	Jastrzębiec	276
72.	Bunikienė Stanislova	1932 11 16	Naumavičių	Natarčas	Natarcz	593
73.	Buožienė Eugenija	1933 03 03	Kašleikų	Nesobia	Niesobia	594
74.	Buožys Vladas	1964 04 17	Kušleikų	Nesobia	Niesobia	664
75.	Buožienė Aušra	1964 02 14	Kušleikų	Nesobia	Niesobia	689
76.	Burlingas Kęstutis	1959 06 07	Monkevičių	Gulbė	Łabędz	610
77.	Burlingienė Rita	1959 03 27	Monkevičių	Gulbė	Łabędz	611
78.	Butkevičienė Valentina	1918 06 15	Butkevičių	Tšaska	Trzaska	066
79.	Butkevičius Jonas	1948 11 27	Butkevičių	Tšaska	Trzaska	078
80.	Butkevičius Stanislovas	1944 05 08	Butkevičių	Tšaska	Trzaska	079
81.	Butkevičienė Janina	1921 10 24	Petrauskų	Vanagas	Jastrzębiec	119
82.	Butkevičienė Irena	1946 06 03	Butkevičių	Tšaska	Trzaska	294
83.	Butkevičienė Audronė	1975 02 04	Butkevičių	Tšaska	Trzaska	295
84.	Butkevičiūtė Aistė	1972 01 16	Butkevičių	Tšaska	Trzaska	296
85.	Butkevičius Antanas	1932 05 28	Butkevičių	Abdankas	Abdank	590
86.	Butkevičius Virginijus	1954 05 24	Butkevičių	Abdankas	Abdank	591
87.	Butkevičius Remigijus	1960 03 24	Butkevičių	Abdankas	Abdank	592
88.	Butavičius Albinas	1938 04 10	Butavičių	Grifas	Gryf	577
89.	Butkienė Violeta	1966 07 26	Rimkevičių	Pobogas	Pobóg	427
90.	Butvilienė Stasė	1941 03 30	Butvilų	Niezgoda	Niezgoda	629
91.	Butvila Albinas	1934 01 04	Butvilų	Niezgoda	Niezgoda	083
92.	Butkuvienė Ona	1927 10 08	Butkevičių	Dolenga	Dolęga	545
93.	Chmieliauskaitė Teresė	1932 01 19	Chmieliauskų	Vanagas	Jastrzębiec	100
94.	Chmieliauskas Algimantas	1932 08 25	Urbonavičių	Gulbė	Łabędz	438
95.	Chmieliauskienė Regina	1946 04 14	Urbonavičių	Gulbė	Łabędz	439
96.	Chmieliauskaitė Indrė	1979 09 19	Urbonavičių	Gulbė	Łabędz	440
97.	Chmieliauskas Darius	1969 07 04	Urbonavičių	Gulbė	Łabędz	441
98.	Čalnarienė Aleksandra	1929 04 03	Stankevičių	Kapas	Mogiła	473
99.	Čeilitka Vytautas	1971 09 14	Čeilitkų	Leliva	Leliwa	097
100.	Čeilitkienė Valentina	1948 09 17	Čeilitkų	Leliva	Leliwa	153
101.	Čeilitka Vitas	1944 01 01	Čeilitkų	Leliva	Leliwa	155
102.	Čeilytka Romualdas	1941 11 02	Čeilitkų	Leliva	Leliwa	221
103.	Čeilytkienė Danutė	1941 05 26	Čeilitkų	Leliva	Leliwa	222
104.	Čeilytka Saulius	1967 03 05	Čeilitkų	Leliva	Leliwa	398
105.	Čeilytkienė Jelena	1970 06 15	Čeilitkų	Leliva	Leliwa	399
106.	Čerbulienė Brigita	1972 08 08	Stacevičių	Lubičas	Lubicz	043
107.	Čerškus Eugenijus	1947 10 18	Čerškų	Rava-Ravič	Rawa	076
108.	Černiauskienė Lidija	1939 07 17	Gintilų	Gozdava	Gozdawa	070
109.	Černiauskas Arvydas	1965 04 25	Černiauskų	Šreniava	Śreniawa	702

110. Černiauskas Henrikas	1939 06 09	Černiauskų	Šreniava	Śreniawa	703
111. Čepas Albinas	1944 07 28	Narkevičių	Vieniava	Wieniawa	603
112. Česnulevičienė Marija	1942 07 22	Černiauskų	Šreniava	Śreniawa	707
113. Česnulevičienė Jūratė	1974 01 25	Černiauskų	Šreniava	Śreniawa	708
114. Čiapas Vytautas	1930 01 01	Vrublevskių	Naktikovas	Ślepowron	037
115. Čiapienė Bronė	1935 05 05	Vrublevskių	Naktikovas	Ślepowron	479
116. Čiurlienė Marija	1933 07 27	Grotusų	Grotusas	Grothus	646
117. Čepulienė Aldona	1935 07 07	Strumilų	Dombrova	Dąbrowa	351
118. Dagilienė Erika Sima	1967 11 07	Monstavičių	Dolenga	Dołęga	697
119. Damašienė Valerija	1910 10 11	Sementavičių	Šeliga	Szeliga	065
120. Damašius Vytautas	1953 12 04	Sementavičių	Šeliga	Szeliga	082
121. Damanskienė Eleonora	1951 02 14	Babenskų	Dembno	Dębno	142
122. Dargevičienė Viktorija	1944 01 20	Švoinickių	Leliva	Leliwa	527
123. Dargevičiūtė Edita	1972 04 30	Švoinickių	Leliva	Leliwa	528
124. Dargevičius Egidijus	1977 04 17	Švoinickių	Leliva	Leliwa	529
125. Daugėlaitė Michalina	1907 09 08	Daugėlų	Abdankas	Abdank	024
126. Daugirdienė Virginija	1945 09 23	Balčiauskų	Bogorija	Bogoria	608
127. Daugirdas Kęstutis	1973 03 23	Balčiauskų	Bogorija	Bogoria	609
128. Daulenskis Mintautas	1943 04 10	Zdanavičių	Vadvičas	Wadwicz	090
129. Daulenskienė Michalina	1910 12 10	Zdanavičių	Vadvičas	Wadwicz	075
130. Daulenskis Arūnas	1945 01 10	Zdanavičių	Vadvičas	Wadwicz	287
131. Daulenskytė Nijolė	1946 10 20	Zdanavičių	Vadvičas	Wadwicz	288
132. Daulenskis Matas	1977 07 27	Zdanavičių	Vadvičas	Wadwicz	362
133. Daulenskytė Patricija	1973 05 02	Zdanavičių	Vadvičas	Wadwicz	363
134. Demenius Tomas	1977 08 25	Lukianskų	Pšijacielis	Przyjaciel	468
135. Dineikaitė Erika	1930 11 21	Kirkilų	Sirokomlė	Syrokomla	073
136. Dimša Artūras	1961 04 30	Dimšų	Kerdeja	Kierdeja	159
137. Drabavičienė Ingrida	1970 10 27	Petkevičių	Trimitai	Trąby	692
138. Dragunavičienė Rūta	1972 03 15	Orlovičių	Liubičas	Lubicz	364
139. Dranseika Antanas	1936 09 01	Dranseikų	Kirvis	Topór	180
140. Dranseikienė Veronika	1944 09 24	Dranseikų	Kirvis	Topór	191
141. Dranseika Ernestas	1963 11 27	Dranseikų	Kirvis	Topór	182
142. Dranseikienė Dalė	1963 06 22	Dranseikų	Kirvis	Topór	183
143. Dranseika Tomas	1975 06 10	Dranseikų	Kirvis	Topór	184
144. Dranseika Marijonas	1933 05 25	Dranseikų	Kirvis	Topór	393
145. Dranseikienė Gražina	1943 07 03	Dranseikų	Kirvis	Topór	394
146. Dranseika Robertas	1966 07 16	Dranseikų	Kirvis	Topór	395
147. Dranseikienė Audronė	1966 03 19	Dranseikų	Kirvis	Topór	396
148. Drukteinis Edmundas	1916 03 05	Drukteinių	Sušinskis	Suszynski	355
149. Drukteinienė Alona	1922 08 10	Drukteinių	Sušinskis	Suszynski	356
150. Drukteinis Albertas	1945 11 10	Drukteinių	Sušinskis	Suszynski	357
151. Drukteinis Edmundas	1951 03 11	Drukteinių	Sušinskis	Suszynski	358
152. Dubauskienė Grita	1959 04 15	Stankevičių	Kapas	Mogiła	475
153. Dubauskienė Marija	1974 10 08	Nekrašų	Kirvis	Topór	
154. Dūdas Rimantas	1954 01 26	Dūdų	Isiora	Isiora	503
155. Dukštienė Nijolė	1957 02 26	Bagdonavičių	Lada	Łada	519
156. Elinskienė Aldona	1937 01 18	Čeilitkų	Leliva	Leliwa	055
157. Elinskas Rolandas	1958 11 13	Čeilitkų	Leliva	Leliwa	056
158. Elinskienė Virginija	1964 01 15	Čeilitkų	Leliva	Leliwa	058
159. Eitminavičius Steponas	1932 09 20	Eitminavičių	Dzialoša	Dzialosza	008
160. Eitminavičiūtė Irena	1931 06 13	Eitminavičių	Dzialoša	Dzialosza	128
161. Endrijaitienė Dalia	1930 09 18	Vonsavičių	Gulbė	Łabędz	365
162. Ercienė Irena	1940 01 08	Pikelių	Dembno	Dębno	200
163. Ercius Redas	1967 09 29	Pikelių	Dembno	Dębno	262
164. Ercius Algimantas	1973 05 15	Pikelių	Dembno	Dębno	366
165. Gabrėnienė Vera	1931 03 12	Anforavičių	Šreniava	Śreniawa	197
166. Gabrėnas Vytautas	1958 10 14	Anforavičių	Šreniava	Śreniawa	198
167. Gabrėnaitė Eglė	1968 11 14	Anforavičių	Šreniava	Śreniawa	199
168. Gabrusevičiūtė Aldona	1928 12 15	Lazickių	Liubičas	Lubicz	405
169. Gadeikienė Daiva	1966 07 01	Stacevičių	Liubičas	Lubicz	206

170. Gaidelis Vidmantas	1945 05 24	Černievskių	Šreniava	Śreniawa	532
171. Gailiūnienė Jolanta	1968 04 05	Stacevičių	Liubičas	Lubicz	209
172. Galkauskas Juozas	1940 09 09	Černievskių	Šreniava	Śreniawa	456
173. Galkauskas Linas	1965 07 07	Galkauskų	Šreniava	Śreniawa	457
174. Galkauskas Jonas	1939 11 25	Galkauskų	Šreniava	Śreniawa	339
175. Galkauskienė Irutė	1940 10 10	Galkauskų	Šreniava	Śreniawa	340
176. Galkauskas Tomas	1967 01 02	Galkauskų	Šreniava	Śreniawa	341
177. Galkauskienė Irmina	1968 02 28	Galkauskų	Šreniava	Śreniawa	343
178. Gandramavičienė Vilma	1968 03 23	Rimgailų	Herburtas	Herburt	195
179. Gandramavičius Valentinas	1968 10 10	Rimgailų	Herburtas	Herburt	196
180. Ganusauskas Edmundas	1945 11 14	Ganusauskų	Svienčicas	Swienczyc	367
181. Garšva Stanislovas	1929 08 09	Novodvorskių	Nalenčas	Nałęcz	261
182. Gascevičius Algirdas	1933 03 27	Gascevičių	Prusas III	Prus III	298
183. Garscevičius Kęstutis	1958 04 21	Gascevičių	Prusas III	Prus III	299
184. Gascevičienė Elena	1933 05 30	Gascevičių	Prusas III	Prus III	300
185. Gascevičienė Ala	1963 03 29	Gascevičių	Prusas III	Prus III	301
186. Gasparavičienė Sigita	1954 02 16	Zavadskių	Vanagas	Jastrzębiec	108
187. Gaškevičienė Leonarda	1933 01 02	Dackevičių	Novina	Nowina	026
188. Gaučienė Regina	1925 02 05	Kontautų	Pomianas	Pomian	025
189. Gečiauskas Evaldas	1935 10 29	Zubrių	Papžica	Paprzyca	095
190. Gedgaudienė Stefa	1924 01 05	Gedgaudų	Hipocentauras	Hipocentaur	550
191. Gedgaudas Vytautas	1912 04 05	Gedgaudų	Hipocentauras	Hipocentaur	551
192. Gedvilas Jonas	1920 07 18	Gedvilų	Doliva	Doliwa	660
193. Gedvilas Jura Jonas	1961 05 26	Gedvilų	Doliva	Doliwa	661
194. Gedvilas Saulius	1956 08 01	Gedvilų	Doliva	Doliwa	662
195. Giedgaudaitė Jolanta	1948 11 23	Gedgaudų	Hipocentauras	Hipocentaur	059
196. Giedgaudaitė Halina	1943 01 31	Gedgaudų	Hipocentauras	Hipocentaur	060
197. Giedraitis Justinas	1944 04 13	Kymantų	Šeliga	Szeliga	493
198. Giedraitis Stanislovas	1911 11 20	Kymantų	Šeliga	Szeliga	491
199. Giedraitienė Petronėlė	1914 04 14	Kymantų	Šeliga	Szeliga	492
200. Giedraitienė Audronė	1944 01 13	Kymantų	Šeliga	Szeliga	494
201. Giedraitis Elvijus	1973 12 27	Kymantų	Šeliga	Szeliga	495
202. Giedraitis Stanislovas	1953 02 03	Kymantų	Šeliga	Szeliga	496
203. Giedrienė Jūratė	1973 08 22	Rimkevičių	Pobogas	Pobóg	428
204. Gineitienė Elena	1912 08 05	Sasnauskų	Nalenčas	Nałęcz	072
205. Gelažius Arvydas	1945 12 17	Čapkauskų	Naktikovas	Ślepowron	387
206. Giniotis Gytis	1975 10 05	Monstavičių	Dolenga	Dołęga	696
207. Giniotienė Lidija	1936 01 01	Monstavičių	Dolenga	Dołęga	683
208. Giniotytė Asta	1981 09 16	Monstavičių	Dolenga	Dołęga	647
209. Gintilaitė Valentina	1910 06 12	Gintilų	Gozdava	Gozdawa	063
210. Gintilas Adomas	1915 12 13	Gintilų	Gozdava	Gozdawa	147
211. Gintilienė Pranciška	1920 09 30	Gintilų	Gozdava	Gozdawa	285
212. Gintilas Dzislavas	1915 01 12	Gintilų	Gozdava	Gozdawa	465
213. Gintautas Aloyzas	1934 06 16	Domaševičių	Pobogas	Pobóg	247
214. Girevičius Bogdanas	1945 03 08	Jagelavičių	Gulbė	Łabędź	077
215. Girdžiūnienė Halina	1931 07 31	Stacevičių	Liubičas	Lubicz	203
216. Godelis Antanas	1913 12 25	Godelių	Jelita	Jelita	384
217. Goštautas Zigmantas	1956 04 04	Goštautų	Sirokomlė	Syrokomla	437
218. Gopas Bronislovas	1915 03 20	Hoppų	Gozdava	Gozdawa	237
219. Gobis Arūnas	1976 05 26	Kontautų	Pomianas	Pomian	498
220. Gobienė Vanda	1951 02 03	Kontautų	Pomianas	Pomian	497
221. Glebavičius Albinas	1926 05 05	Glebavičių	Leliva	Leliwa	458
222. Glebavičienė Zuzana	1926 04 11	Glebavičių	Leliva	Leliwa	459
223. Glebavičiūtė Loreta	1958 09 05	Glebavičių	Leliva	Leliwa	460
224. Grabienė Edita	1968 01 05	Stacevičių	Liubičas	Leliwa	042
225. Graurogkas Antanas	1956 05 31	Graurogkų	Graurogkas	Graurogk	499
226. Gomolickaitė Lidija	1955 10 15	Grudzinskų	Gžymala	Grzymala	617
227. Grigonienė Inesa	1969 02 10	Komarų	Komaras	Komar	115
228. Grybauskienė Laimė	1953 10 06	Lukianskų	Pšyjacielis	Przyjaciel	306
229. Grybauskaitė Eglė	1972 11 01	Lukianskų	Pšyjacielis	Przyjaciel	307

230. Gvazdžiauskas Stasys	1945 10 04	Budrikių	Vanagas	Jastrzębiec	687
231. Gvazdžiauskienė Irena	1949 02 16	Budrikių	Vanagas	Jastrzębiec	688
232. Hofmanas Antanas	1936 06 13	Hofmanų	Kirvis	Topór	256
233. Hofmanas Jonas	1938 06 11	Hofmanų	Kirvis	Topór	257
234. Hofmanienė Marija	1935 10 30	Butkevičių	Dolenga	Dołęga	258
235. Hofmanas Tomas	1974 12 25	Hofmanų	Kirvis	Topór	368
236. Hospodar Helena	1917 08 23	Kirkilų	Sirokomlė	Syrokomla	666
237. Hospodar Sarah	1954 06 29	Kirkilų	Sirokomlė	Syrokomla	667
238. Ignatavičius Kęstutis	1943 10 07	Abakavičių	Kirvis	Topór	388
239. Ignatavičius Gediminas	1970 02 27	Abakavičių	Kirvis	Topór	389
240. Inkėnas Viktoras Algimantas	1936 02 25	Kymantų	Šeliga	Szeliga	324
241. Inkėnas Marius Ramūnas	1963 07 10	Kymantų	Šeliga	Szeliga	325
242. Inkėnienė Asta Marija	1965 08 24	Kymantų	Šeliga	Szeliga	326
243. Idzelienė Irena	1955 09 09	Rimgailų	Herburtas	Herburt	361
244. Ivanauskienė Aldona	1957 05 28	Skirgailų	Kirvis	Topór	553
245. Ivaškevičius Eugenijus	1940 04 12	Ivaškevičių	Trimitai	Trąby	311
246. Jagelavičius Vladas	1915 09 05	Jagelavičių	Gulbė	Łabędź	018
247. Jagelavičienė Ona	1918 01 09	Jagelavičių	Gulbė	Łabędź	139
248. Jagminas Henrikas	1933 05 15	Jagminų	Pelikanas	Pelikan	074
249. Jagminas Romualdas	1929 07 18	Jagminų	Pelikanas	Pelikan	038
250. Jagminas Leonardas	1944 09 06	Jagminų	Pelikanas	Pelikan	400
251. Jagminaitė-Lidvans Regina	1940 01 01	Jagminų	Pelikanas	Pelikan	401
252. Jagminas Tadas	1979 07 12	Jagminų	Pelikanas	Pelikan	663
253. Jankuvienė Rūta	1958 10 13	Koreivų	Dembno	Dębno	562
254. Janušauskienė Liucija	1938 06 28	Domaševičių	Pobogas	Pobóg	248
255. Janušauskas Arvydas	1969 10 15	Domaševičių	Pobogas	Pobóg	385
256. Janušauskienė Rūta	1970 12 26	Domaševičių	Pobogas	Pobóg	386
257. Jankutė Inga	1980 03 01	Koreivų	Dembno	Dębno	709
258. Jockuvienė Vilija	1969 07 10	Galkauskų	Šreniava	Śreniawa	342
259. Jonikienė Jolanta	1975 09 18	Rimkevičių	Pobogas	Pobóg	429
260. Judickienė Rita	1968 12 08	Černievskių	Šreniava	Śreniawa	530
261. Jucys Algimantas	1952 10 12	Vainevičių	Nalenčas	Nałęcz	704
262. Jucienė Milda	1952 03 01	Vainevičių	Nalenčas	Nałęcz	705
263. Jucys Darius	1976 12 28	Vainevičių	Nalenčas	Nałęcz	706
264. Juknevičienė Gražina	1943 03 02	Skokauskų	Jelita	Jelita	009
265. Juknevičius Antanas	1974 06 13	Skokauskų	Jelita	Jelita	265
266. Juknevičius Stasys	1939 09 06	Dambrauskų	Junoša	Junosza	734
267. Juodelė Petras	1924 05 20	Chilinskių	Vanagas	Jastrzębiec	130
268. Jonavičius Arūnas	1960 03 03	Pavlovičių	Pšijacielis	Przyjaciel	233
269. Jonavičius Arvydas	1972 12 03	Pavlovičių	Pšijacielis	Przyjaciel	234
270. Jonavičius Vizgirdas	1974 08 31	Pavlovičių	Pšijacielis	Przyjaciel	235
271. Jonavičius Vytautas	1929 06 27	Pavlovičių	Pšijacielis	Przyjaciel	251
272. Jonavičienė Stasė	1931 11 15	Pavlovičių	Pšijacielis	Przyjaciel	252
273. Jonavičienė Audronė	1961 05 23	Pavlovičių	Pšijacielis	Przyjaciel	253
274. Jonavičienė Marytė	1934 12 25	Pavlovičių	Pšijacielis	Przyjaciel	254
275. Jurkūnaitė Eglė	1970 02 05	Nagevičių	Koscieša	Kościesza	309
276. Jurkūnas Džiugas	1972 09 14	Nagevičių	Koscieša	Kościesza	310
277. Jurskytė Snieguolė	1932 08 05	Tallat-Kelpšų	Prusas I	Prus I	538
278. Jurskis Liutauras	1930 09 15	Tallat-Kelpšų	Prusas I	Prus I	539
279. Jurskis Juozas	1940 01 13	Tallat-Kelpšų	Prusas I	Prus I	540
280. Juškauskienė Danguolė	1964 11 01	Zaleskių	Liubičas	Lubicz	138
281. Kalmantas Vytautas	1932 11 12	Gintilų	Gozdava	Gozdawa	068
282. Kaminskienė Valdonė	1951 11 16	Strumilų	Dambrova	Dąbrowa	353
283. Kaminskienė Teresė	1940 02 23	Rusilavičių	Koscieša	Kościesza	745
284. Kaniauskienė Birutė	1962 10 20	Skirgailų	Kirvis	Topór	718
285. Kanišauskienė Irena	1943 09 02	Reimerių	Prusas I	Prus I	030
286. Kalinienė Aurelija	1966 08 24	Skokauskų	Jelita	Jelita	265
287. Kasperavičienė Danguolė	1945 02 01	Vizbarų	Abdankas	Abdank	085
288. Kavalickienė Aliodija	1922 11 06	Narkevičių	Vieniava	Wieniawa	062

289.	Kazlauskienė Renė	1940 11 30	Vonsavičių	Gulbė	Łabędź	746
290.	Kazlauskaitė Eglė	1967 10 25	Vonsavičių	Gulbė	Łabędź	747
291.	Kazlauskienė Marija	1925 10 01	Jaškevičių	Naktikovas	Ślepowron	176
292.	Kazlauskas Andrius	1954 05 23	Jaškevičių	Naktikovas	Ślepowron	177
293.	Kazlauskas Airidas	1947 11 15	Jaškevičių	Naktikovas	Ślepowron	178
294.	Kazlauskienė Marija	1951 11 25	Jaškevičių	Naktikovas	Ślepowron	179
295.	Kazakevičienė Egidija	1968 01 30	Babenskų	Dembno	Dębno	240
296.	Katinienė Aurelija	1966 08 24	Skokauskų	Jelita	Jelita	265
297.	Kazlauskienė Vanda	1934 04 02	Gintilų	Gozdava	Gozdawa	069
298.	Kasperavičius Stasys	1946 02 12	Kasperavičių	Prusas III	Prus III	214
299.	Kaušinienė Ieva	1942 10 12	Vainauskų	Ostoja	Ostoja	397
300.	Kazlauskaitė Živilė	1979 05 19	Jaškevičių	Naktikovas	Ślepowron	514
301.	Kensgaila Vladas	1933 09 23	Kensgailų	Nečuja	Nieczuja	634
302.	Kensgailienė Aldona Regina	1941 06 10	Kensgailų	Nečuja	Nieczuja	635
303.	Kirslienė Kristina	1968 03 13	Zdanavičių	Vanagas	Jastrzębiec	712
304.	Kirslys Paulius	1966 09 23	Zdanavičių	Vanagas	Jastrzębiec	713
305.	Kirslys Tomas	1974 10 27	Zdanavičių	Vanagas	Jastrzębiec	715
306.	Kiršonienė Danutė	1944 07 23	Eidintų	Vanagas	Jastrzębiec	614
307.	Kiršonis Rytis	1967 05 16	Eidintų	Vanagas	Jastrzębiec	615
308.	Kiršonienė Kristina	1967 11 06	Eidintų	Vanagas	Jastrzębiec	616
309.	Kliučinskas Jonušas	1911 08 31	Kliučinskų	Raktas	Jasieńczyk	001
310.	Kliučinskas Vidmantas	1942 01 05	Kliučinskų	Raktas	Jasieńczyk	132
311.	Kliučinskienė Alina	1944 06 16	Kliučinskų	Raktas	Jasieńczyk	133
312.	Kliučinskas Ričardas	1935 03 26	Kliučinskų	Raktas	Jasieńczyk	134
313.	Kliučinskienė Gertrūda	1940 06 16	Kliučinskų	Raktas	Jasieńczyk	135
314.	Kliučinskienė Genovaitė	1941 07 29	Kliučinskų	Raktas	Jasieńczyk	171
315.	Kliučinskas Rolandas	1961 06 11	Kliučinskų	Raktas	Jasieńczyk	172
316.	Kliučinskienė Aida	1961 11 25	Kliučinskų	Raktas	Jasieńczyk	173
317.	Kliučinskas Algirdas	1972 04 18	Kliučinskų	Raktas	Jasieńczyk	174
318.	Kliučinskas Edvinas	1972 06 07	Kliučinskų	Raktas	Jasieńczyk	189
319.	Kliučinskienė Aurelija	1972 06 08	Kliučinskų	Raktas	Jasieńczyk	190
320.	Kalinienė Stanislova	1949 10 12	Babenskų	Dembno	Dębno	140
321.	Kmitaitė Albina	1944 02 24	Kmitų	Šreniava	Śreniawa	123
322.	Kmita Algirdas	1946 01 04	Kmitų	Šreniava	Śreniawa	124
323.	Korzonas Henrikas Jonas	1936 07 15	Korzonų	Korsakas	Korsak	442
324.	Korzonas Haroldas	1969 09 17	Korzonų	Korsakas	Korsak	443
325.	Konkulevičius Šarūnas	1944 08 08	Laševskių	Pravda	Prawda	390
326.	Konkulevičienė Kazimiera	1914 02 22	Laševskių	Pravda	Prawda	391
327.	Kranevičienė Marija	1948 10 12	Vainauskų	Ostoja	Ostoja	392
328.	Kumpikaitė Giedrė	1940 07 03	Kumpikevičių	Vanagas	Jastrzębiec	279
329.	Kupliauskienė Eglė	1964 02 23	Krauzų	Krauz	Krauz	547
330.	Koreiva Vytautas	1930 01 02	Koreivų	Dembno	Dębno	544
331.	Krušinskienė Zofija	1938 12 28	Giedgaudų	Hipocentauras	Hipocentaur	502
332.	Kučiauskienė Liucija	1935 11 07	Stacevičių	Liubičas	Lubicz	407
333.	Kujelienė Loreta	1954 04 12	Nekrašų	Kirvis	Topór	726
334.	Kujelytė Donata	1977 04 16	Nekrašų	Kirvis	Topór	728
335.	Lapėnienė Aleksandra	1932 08 30	Pancežinskų	Tšaska	Trzaska	039
336.	Lapinskas Edvinas	1934 02 24	Lapinskų	Lada	Łada	120
337.	Lapinskienė Irena	1945 05 09	Stacevičių	Liubičas	Lubicz	204
338.	Latožienė Irena	1927 02 27	Bichnevičių	Pielešas	Pielesz	574
339.	Latvėnas Juozas	1937 04 29	Montvidų	Leliva	Leliwa	162
340.	Laucevičiūtė Janina	1933 01 04	Laucevičių	Vanagas	Jastrzębiec	034
341.	Lenickytė Janina	1933 01 08	Jagelavičių	Gulbė	Łabędź	215
342.	Leparskas Edmundas	1938 04 07	Leparskų	Liubičas	Lubicz	160
343.	Leimontienė Laima	1941 01 30	Mickevičių	Nalenčas	Nałęcz	166
344.	Leonavičiūtė Geraldine	1937 08 16	Leonavičių	Gozdava	Gozdawa	537
345.	Liepaitė Giedrė	1972 04 26	Stacevičių	Liubičas	Lubicz	205
346.	Linkuvienė Laisvė	1963 07 21	Stacevičių	Liubičas	Lubicz	478
347.	Liorančienė Vilija	1963 10 16	Dambrauskų	Junoša	Junosza	735

348. Lisas Juozas	1947 08 12	Vorotinskių	Prusas I	Prus I	580
349. Lisas Stanislavas	1942 06 15	Vorotinskių	Prusas I	Prus I	581
350. Lukoševičius Antanas	1939 02 19	Goštautų	Sirokomlė	Syrokomla	116
351. Lukoševičius Rolandas	1968 06 27	Goštautų	Sirokomlė	Syrokomla	117
352. Lipnickienė Laimutė	1963 09 20	Radėnų	Raden	Raden	151
353. Lukiauskas Vitoldas	1927 07 02	Lukiauskų	Pšijacielis	Przyjaciel	413
354. Lukiauskas Albertas	1951 01 08	Lukiauskų	Pšijacielis	Przyjaciel	482
355. Lukiauskas Rokas	1975 06 19	Lukiauskų	Pšijacielis	Przyjaciel	606
356. Maceikienė Ilona	1963 11 09	Domaševičių	Pobogas	Pobóg	249
357. Mackievič Zigmunt	1944 02 29	Mackevičių	Machvičas	Machwicz	701
358. Mackevičius Kazys	1950 01 22	Mackevičių	Gieraltas	Gieralt	158
359. Mačiulis Juozapas	1939 08 24	Borodicų	Vienaragis	Bończa	699
360. Malinaukas Viktoras	1932 05 08	Nekrašų	Kirvis	Topór	751
361. Malinauskas Georgijus	1961 12 05	Nekrašų	Kirvis	Topór	752
362. Malinauskienė Galina	1938 01 22	Nekrašų	Kirvis	Topór	753
363. Malūkienė Elena	1935 09 10	Rimgailų	Herburtas	Herburt	192
364. Malūkaitė Janina	1962 06 03	Rimgailų	Herburtas	herburt	194
365. Marcinkevičienė Otilija	1962 05 26	Skokauskų	Jelita	Jelita	303
366. Marcinkevičienė Kristina	1932 01 01	Ivanauskų	Kirvis	Topór	406
367. Martusevičius Sigitas	1957 05 22	Martusevičių	Gulbė	Łabędź	271
368. Martusevičius Donatas	1951 09 02	Martusevičių	Gulbė	Łabędź	297
369. Martusevičienė Izolda	1955 01 26	Martusevičių	Gulbė	Łabędź	369
370. Martusevičiūtė Monika	1975 03 08	Martusevičių	Gulbė	Łabędź	480
371. Martuzevičius Vytautas	1973 03 19	Rogalskių	Ragai	Rogala	461
372. Martuzevičiūtė Birutė	1977 02 14	Rogalskių	Ragai	Rogala	470
373. Martuzevičius Henrikas	1946 10 30	Rogalskių	Ragai	Rogala	508
374. Masiliūnienė Nijolė	1943 09 22	Vainevičių	Nalenčas	Nałęcz	444
375. Masiliūnas Laimonas	1974 05 13	Vainevičių	Nalenčas	Nałęcz	445
376. Masiliūnas Linas	1972 05 17	Vainevičių	Nalenčas	Nałęcz	446
377. Mašanauskas Kipras	1970 03 30	Kiltinavičių	Sirokomlė	Syrokomla	291
378. Mašanauskaitė Miglė	1971 08 19	Kiltinavičių	Sirokomlė	Syrokomla	292
379. Matusevičius Henrikas	1930 07 29	Matusevičių	Naktikovas	Ślepowron	505
380. Matusevičienė Regina	1937 08 26	Matusevičių	Naktikovas	Ślepowron	506
381. Matusevičius Henrikas	1957 12 09	Matusevičių	Naktikovas	Ślepowron	507
382. Medžiauskienė Auksė	1951 05 31	Vainauskų	Ostoja	Ostoja	435
383. Meškas Vytautas	1949 01 29	Vadišių	Vadvičas	Wadwicz	286
384. Mickevičius Kęstutis	1942 12 04	Mickevičių	Nalenčas	Nałęcz	093
385. Mickevičius Skirmantas	1965 07 02	Mickevičių	Nalenčas	Nałęcz	280
386. Mickevičius Linas	1972 10 07	Mickevičių	Nalenčas	Nałęcz	281
387. Mickevičienė Diana	1972 10 07	Mickevičių	Nalenčas	Nałęcz	282
388. Mickevičienė Vida	1940 04 04	Mickevičių	Nalenčas	Nałęcz	283
389. Mickevičius Jonas	1912 05 01	Mickevičių	Nalenčas	Nałęcz	284
390. Mickevičius Danielius	1937 10 16	Mickevičių	Nalenčas	Nałęcz	084
391. Mickevičienė Lilija	1946 08 27	Mickevičių	Nalenčas	Nałęcz	164
392. Mickevičius Juozas	1910 07 24	Mickevičių	Nalenčas	Nałęcz	165
393. Mickevičienė Eglė	1968 11 08	Mickevičių	Nalenčas	Nałęcz	167
394. Mickevičius Edgaras	1970 07 30	Mickevičių	Nalenčas	Nałęcz	168
395. Mickevičienė Naruda	1970 08 17	Mickevičių	Nalenčas	Nałęcz	169
396. Matulevičienė Daiva	1965 06 02	Komarų	Komaras	Komar	114
397. Matulevičius Egidijus	1965 03 01	Komarų	Komaras	Komar	607
398. Michailova Genovaitė	1938 04 22	Pancežinskių	Tšaska	Trzaska	488
399. Mickevičienė Jurgita	1971 06 01	Tomkevičių	Sparnas	Topacz	522
400. Mikėnas Vladas	1939 08 29	Veržbickių	Naktikovas	Ślepowron	121
401. Milaknienė Nijolė	1944 11 13	Komarų	Komaras	Komar	112
402. Milaknis Mindaugas	1977 07 07	Komarų	Komaras	Komar	113
403. Mizgiris Antanas	1940 10 08	Mizgirių	Sieniuta	Sieniuta	638
404. Mizgirienė Alma	1931 12 30	Mizgirių	Sieniuta	Sieniuta	639
405. Mizgiris Darius	1965 11 20	Mizgirių	Sieniuta	Sieniuta	640
406. Mizgirienė Ligita	1972 06 19	Mizgirių	Sieniuta	Sieniuta	641

407. Mizgirytė Asta	1968 10 29	Mizgirių	Sieniuta	Sieniuta	642
408. Misevičienė Ramūnė	1978 11 03	Babenskų	Dembno	Dębno	48g
409. Midverienė Margarita	1958 01 03	Zdanavičių	Vanagas	Jastrzębiec	224
410. Mikalauskaitė Ugnė	1979 02 27	Lukiauskų	Pšijacielis	Przyjaciel	308
411. Miliukienė Algė	1976 01 01	Kymantų	Šeliga	Szeliga	327
412. Miklaševičius Kęstutis	1922 07 06	Miklaševičių	Trimitai	Trąby	870
413. Mocartas Jonas	1943 03 26	Gintilų	Gozdava	Gozdawa	071
414. Monkevičius Jonas	1942 12 02	Monkevičių	Liubičas	Lubicz	002
415. Monkevičienė Brigita	1944 08 01	Monkevičių	Liubičas	Lubicz	509
416. Monkevičiūtė Margarita	1968 04 15	Monkevičių	Liubičas	Lubicz	510
417. Monkevičius Darius	1972 03 04	Monkevičių	Liubičas	Lubicz	511
418. Mikelionienė Edita	1967 02 29	Stacevičių	Liubičas	Lubicz	408
419. Monstavičius Edmundas	1927 06 27	Monstavičių	Dolenga	Dołęga	682
420. Monstavičiūtė Sandra	1974 07 20	Monstavičių	Dolenga	Dołęga	698
421. Montvilas Jonas	1955 07 06	Montvilų	Leliva	Leliwa	011
422. Morkūnienė Rita	1975 07 05	Vainevičių	Nalenčas	Nałęcz	486
423. Morkūnas Kęstutis	1972 06 21	Vainevičių	Nalenčas	Nałęcz	487
424. Morkūnienė Regina	1972 06 08	Vainevičių	Nalenčas	Nałęcz	504
425. Morkūnienė Gražina	1950 06 04	Vainevičių	Nalenčas	Nałęcz	453
426. Morkūnas Matas	1973 11 10	Vainevičių	Nalenčas	Nałęcz	454
427. Naginienė Virginija	1956 08 24	Pavlovičių	Pšijacielis	Przyjaciel	232
428. Narbutas Leonas	1919 04 10	Narbutų	Trimitai	Trąby	087
429. Narbutas Amalijus	1934 07 10	Narbutų	Zadora	Zadora	111
430. Narkevičienė Gintarė	1966 08 10	Šimkevičių	Pravda	Prawdzic	268
431. Narkevičius Stanislovas	1938 02 10	Narkevičių	Vieniava	Wieniawa	302
432. Narkevičienė Aldona	1938 01 08	Narkevičių	Vieniava	Wieniawa	305
433. Nasvytytė Undinė	1926 03 13	Kiltinavičių	Sirokomlė	Syrokomla	015
434. Narušis Jurgis	1941 04 29	Liaugaudų	Liaugaudas	Liaugaudas	414
435. Navickienė Janina	1944 10 11	Zdanavičių	Vanagas	Jastrzębiec	711
436. Nekraš Valerija	1903 12 09	Nekrašų	Kirvis	Topór	724
437. Nekrašas Edmundas	1927 06 20	Nekrašų	Kirvis	Topór	651
438. Nekrašienė Galina	1928 01 10	Nekrašų	Kirvis	Topór	652
439. Nekrašas Paulius	1978 03 17	Nekrašų	Kirvis	Topór	653
440. Nekrašas Vytautas	1957 03 19	Nekrašų	Kirvis	Topór	654
441. Nekrašienė Greta	1952 06 27	Nekrašų	Kirvis	Topór	655
442. Neniškis Algimantas	1925 04 12	Vainauskų	Ostoja	Ostoja	434
443. Neniškytė Irena	1948 10 12	Vainauskų	Ostoja	Ostoja	599
444. Neniškytė-Lyvena Janina	1947 04 07	Vainauskų	Ostoja	Ostoja	600
445. Nemkovičienė Natalija	1935 09 10	Mackevičių	Koscieša	Kościesza	462
446. Nikštienė Janina	1931 09 13	Bagdonavičių	Lada	Łada	736
447. Norvilienė Snieguolė	1969 12 08	Šimkevičių	Kapas	Mogila	668
448. Norvilienė Stanislova	1935 12 27	Šimkevičių	Kapas	Mogila	669
449. Norvilas Algirdas	1959 02 20	Šimkevičių	Kapas	Mogila	670
450. Norvilas Pranas	1960 07 22	Šimkevičių	Kapas	Mogila	671
451. Norvilienė Laima	1961 10 25	Šimkevičių	Kapas	Mogila	672
452. Norvilienė Birutė	1962 02 05	Šimkevičių	Kapas	Mogila	673
453. Norvilas Stasys	1962 09 28	Šimkevičių	Kapas	Mogila	674
454. Norvilienė Virginija	1964 10 24	Šimkevičių	Kapas	Mogila	675
455. Norvilas Rimantas	1965 08 26	Šimkevičių	Kapas	Mogila	676
456. Norvilas Ričardas	1969 10 27	Šimkevičių	Kapas	Mogila	677
457. Norvilienė Ingrida	1972 03 01	Šimkevičių	Kapas	Mogila	678
458. Norvilas Egidijus	1973 06 17	Šimkevičių	Kapas	Mogila	679
459. Norvilienė Alma	1976 06 12	Šimkevičių	Kapas	Mogila	680
460. Novickienė Leonida	1930 07 17	Prialgauskų	Dolenga	Dołęga	371
461. Okulič-Kazarinas Vladimiras	1837 04 07	Okulič-	Drija	Dryja	027
462. Orakauskienė Regina	1956 10 01	Kazarinų	Natarčas	Natarcz	637
463. Ostreika Edmundas	1953 09 17	Naumavičių	Drogoslavas	Drogoslaw	089
464. Ostreika Robertas	1956 01 02	Ostreikų	Drogoslavas	Drogoslaw	216
465. Ostreikienė Živilė	1957 08 04	Ostreikų	Drogoslavas	Drogoslaw	217

466. Ostreikienė Giedrė	1958 03 05	Ostreikų	Drogoslavas	Drogoslaw	218
467. Overlingienė Jūratė	1962 05 14	Ostreikų	Trimitai	Trąby	129
468. Ožiūnienė Genovaitė	1934 04 15	Kovzonų	Gžymala	Grzymała	744
469. Ožiūnienė Audronė	1959 07 17	Pribušauskų	Gžymala	Grzymała	748
470. Ožiūnas Darius	1961 01 21	Pribušauskų	Gžymala	Grzymała	749
471. Pakarnienė Janina	1954 02 22	Orvidų	Geišas	Gejsz	144
472. Paulikienė Violeta	1948 09 23	Vyšniauskų	Vienaragis	Bończa	049
473. Peleckis Mindaugas	1975 09 12	Kaktavičių	Gulbė	Łabędź	033
474. Peleckienė Silvija	1946 08 28	Kaktavičių	Gulbė	Łabędź	211
475. Peleckis-Kaktavičius Leonas	1946 05 04	Kaktavičių	Gulbė	Łabędź	107
476. Papreckis Rimvydas	1943 08 01	Papreckių	Leliva	Leliwa	126
477. Petkevičius Robertas	1951 04 12	Petkevičių	Leliva	Leliwa	080
478. Petkevičienė Laisvūnė	1940 06 28	Šliūpų	Vanagas	Jastrzębiec	260
479. Petkevičius Modestas	1970 06 21	Šliūpų	Vanagas	Jastrzębiec	275
480. Paleckienė Elena	1929 08 08	Zdanavičių	Vanagas	Jastrzębiec	710
481. Paliunienė Justina	1948 01 04	Valadzkų	Nalenčas	Nałęcz	348
482. Paškevičienė Loreta	1958 03 14	Stankevičių	Kapas	Mogila	474
483. Passic Frank	1953 04 19	Kulakovskių	Koscieša	Kościesza	686
484. Paškauskienė Irena	1973 09 16	Paškauskų	Zadora	Zadora	659
485. Paulaitis Kęstutis	1955 05 18	Sipavičių	Lapinas	Lis	618
486. Paulaitienė Elena	1923 02 01	Sipavičių	Lapinas	Lis	619
487. Paulauskienė Vincenta	1949 01 14	Rimkevičių	Pobogas	Pobóg	643
488. Petkevičius Kęstutis	1943 02 23	Petkevičių	Trimitai	Trąby	690
489. Petkevičius Ričardas	1967 05 21	Petkevičių	Trimitai	Trąby	691
490. Petkevičius Rimantas	1940 08 12	Petkevičių	Trimitai	Trąby	693
491. Petkevičius Artūras	1965 03 28	Petkevičių	Trimitai	Trąby	694
492. Petkevičius Rimantas	1968 05 27	Petkevičių	Trimitai	Trąby	695
493. Petronaitis Vidmantas	1967 05 26	Babenskų	Dembno	Dębno	490
494. Petrauskienė Sigita	1937 05 17	Vainauskų	Ostoja	Ostoja	335
495. Pikelytė Vida	1945 12 25	Pikelių	Dembno	Dębno	202
496. Pocevičienė Regina	1936 05 10	Lenkevičių	Kotvičas	Kotwicz	467
497. Podvoiskis Arkadijus	1922 10 14	Petrovskių	Naktikovas	Ślepowron	541
498. Povilavičius Algimantas	1950 05 24	Narkevičių	Vieniava	Wieniawa	604
499. Prialgauskis Juozapas	1927 01 26	Prialgauskų	Dolenga	Dołęga	517
500. Prialgauskas Saulius	1944 09 03	Prialgauskų	Dolenga	Dołęga	604
501. Prialgauskas Augustas	1944 09 03	Prialgauskų	Dolenga	Dołęga	360
502. Polukordas Petras	1947 12 08	Polukordų	Vienragis	Bończa	081
503. Prokurotas Robertas	1956 07 17	Jakševičių	Zninas	Znin	092
504. Prokurotienė Janina	1937 01 12	Jakševičių	Zninas	Znin	146
505. Prokurotas Stanislovas	1958 03 02	Jakševičių	Zninas	Znin	354
506. Prokurotienė Rasa	1962 11 12	Jakševičių	Zninas	Znin	278
507. Pluščiauskas Kęstutis	1923 08 28	Pluščiauskų	Gulbė	Łąbedź	512
508. Pluščiauskienė Danutė	1930 06 25	Pluščiauskų	Gulbė	Łąbedź	513
509. Pluščiauskas Rimvydas	1950 07 21	Pluščiauskų	Gulbė	Łąbedź	515
510. Pluščiauskienė Violeta	1951 07 04	Pluščiauskų	Gulbė	Łabędź	516
511. Puplauskas Regimantas	1952 03 04	Lukiauskų	Pšijacielis	Przyjaciel	322
512. Puplauskas Tomas	1977 12 25	Lukiauskų	Pšijacielis	Przyjaciel	323
513. Pukienė Violeta	1942 07 14	Švoinickių	Leliva	Leliwa	523
514. Pukaitė Violeta	1966 09 14	Švoinickių	Leliva	Leliwa	524
515. Pukas Tomas	1975 02 20	Švoinickių	Leliva	Leliwa	525
516. Puotkalys Irenijus	1949 07 22	Pšibišauskų	Gžymala	Grzymała	645
517. Ramanauskienė Margarita	1956 02 21	Vonsavičių	Gulbė	Łabędź	624
518. Račiūnienė Irena	1928 12 17	Vitkevičių-	Bielina	Białyna	648
519. Račiūnas Dainius	1960 08 09	Semko	Bielina	Białyna	649
520. Radėnas Bronislovas	1941 10 10	Vitkevičių-	Raden	Raden	149
521. Radėnienė Marijona	1933 10 07	Semko	Raden	Raden	150
522. Radėnaitė Sandra	1973 11 07	Radėnų	Raden	Raden	152
523. Račylienė Henrietė	1963 07 15	Radėnų	Rožė	Poraj	317
524. Ragauskas Jonas	1958 06 16	Radėnų	Ereliukas	Szaszor	374

525. Reimeris Vacys	1921 08 19	Survilų	Prusas I	Prus I	019
526. Reimeris Giedrius	1952 04 06	Ragauskų	Prusas I	Prus I	289
527. Reimerienė Ramūnė	1954 03 29	Reimerių	Prusas I	Prus I	290
528. Reimeris Motiejus	1979 01 22	Reimerių	Prusas I	Prus I	373
529. Reimeris Kazimieras	1977 05 20	Reimerių	Prusas I	Prus I	372
530. Remesaitė Irena	1941 06 03	Reimerių	Krauz	Krauzen	596
531. Remesa Gracijonas	1949 03 25	Reimerių	Krauz	Krauzen	598
532. Remesa Alvydas	1951 07 08	Krauzų	Krauz	Krauzen	099
533. Riaubūnas Vytautas	1931 07 20	Krauzų	Liubičas	Lubicz	032
534. Riaubūnas Julius	1933 08 14	Krauzų	Liubičas	Lubicz	375
535. Riaubūnienė Ona	1929 02 11	Orlavičių	Liubičas	Lubicz	145
536. Ribačiauskas Jonas	1952 06 07	Orlavičių	Pobogas	Pobóg	227
537. Ribačiauskienė Vilma	1977 10 20	Orlavičių	Pobogas	Pobóg	228
538. Rimdžiuvienė Danutė	1950 04 12	Butkevičių	Dolenga	Dołęga	546
539. Rimdžius Rimantas	1979 01 29	Butkevičių	Dolenga	Dołęga	547
540. Rimdžius Gediminas	1975 06 28	Butkevičių	Dolenga	Dołęga	548
541. Rimdžius Nerijus	1976 08 13	Butkevičių	Dolenga	Dołęga	549
542. Rimeikienė Anna	1929 02 11	Kovzonų	Trimitai	Trąby	012
543. Rimgaila Vytautas Jonas	1927 08 30	Rimgailų	Herburtas	Herburt	191
544. Rimkevičius Vytautas	1960 03 07	Rimkevičių	Pobogas	Pobóg	359
545. Rimkevičius Rimantas	1971 02 27	Rimkevičių	Pobogas	Pobóg	376
546. Rimkevičienė Zina Sofija	1841 10 26	Rimkevičių	Pobogas	Pobóg	377
547. Rimkevičius Romanas J.	1939 02 08	Rimkevičių	Pobogas	Pobóg	378
548. Rimkevičienė Janina	1957 04 17	Rimkevičių	Pobogas	Pobóg	586
549. Rimkevičius Vytautas	1927 01 10	Rimkevičių	Pobogas	Pobóg	426
550. Rimkevičius Darius	1979 05 07	Rimkevičių	Pobogas	Pobóg	584
551. Rimkevičienė Stefanija	1923 01 03	Rimkevičių	Pobogas	Pobóg	585
552. Rudokas Girmantas	1959 05 29	Rudokų	Leliva	Leliwa	105
553. Rudokas Tomas	1969 09 12	Rudokų	Leliva	Leliwa	207
554. Rudokienė Diana	1969 12 10	Rudokų	Leliva	Leliwa	208
555. Rudokienė Jolanta	1960 08 21	Čeilytkų	Leliva	Leliwa	411
556. Rimkūnas Aloyzas	1938 05 17	Babenskų	Dembno	Dębno	238
557. Rimkūnienė Irena	1938 01 28	Babenskų	Dembno	Dębno	239
558. Rukas-Daujotis Artūras	1960 05 03	Daujotų	Grifas	Gryf	003
559. Rukas Jonas	1933 04 17	Daujotų	Grifas	Gryf	136
560. Rukienė Valentina	1935 12 09	Daujotų	Grifas	Gryf	137
561. Riaubūnienė Ilona	1942 02 20	Orlovičių	Liubičas	Lubicz	415
562. Sadauskienė Vladislova	1939 02 03	Sadauskų	Sirokomlė	Syrokomla	047
563. Sadauskaitė Valdonė	1975 11 05	Sadauskų	Sirokomlė	Syrokomla	118
564. Sakalauskienė Genovaitė	1929 01 01	Čapreckių	Zaremba	Zaremba	270
565. Sakalauskienė Gražina	1960 05 08	Novodvorskių	Nalenčas	Nałęcz	472
566. Samoškienė Danguolė	1947 09 17	Pikelių	Dembno	Dębno	201
567. Samoškienė Silvija	1978 01 28	Pikelių	Dembno	Dębno	380
568. Samolytė Inesa	1970 01 04	Zaleskių	Liubičas	Lubicz	104
569. Samenienė Jūratė	1953 07 17	Vainauskų	Ostoja	Ostoja	436
570. Sapinska Ilona	1939 01 01	Kliučinskų	Raktas	Jasieńczyk	044
571. Sasnauskas Vytautas	1955 12 19	Sasnauskų	Nalenčas	Nałęcz	230
572. Sasnauskienė Jūratė	1965 02 27	Sasnauskų	Nalenčas	Nałęcz	231
573. Savickienė Raimonda	1954 03 30	Poradnių	Rožė	Poraj	127
574. Savickas Antanas Kęstutis	1934 09 06	Valadzkų	Nalenčas	Nałęcz	333
575. Savilovienė Irena	1954 02 10	Vonsavičių	Gulbė	Łabędź	623
576. Semaškienė Lidija	1936 01 01	Monstavičių	Dolenga	Dołęga	684
577. Seililionis Petras	1954 07 15	Jankovskių	Rožė	Poraj	563
578. Seililionienė Audronė	1954 09 06	Jankovskių	Rožė	Poraj	564
579. Seililionis Antanas	1979 08 25	Jankovskių	Rožė	Poraj	565
580. Sidaravičius Jonas	1937 02 19	Sidaravičių	Ogončikas	Ogończyk	014
581. Siutilas Antanas	1943 03 14	Siutilų	Brodzicas	Brodzic	566
582. Sližević̆ius Mykolas	1927 09 29	Gedminų	Grifas	Gryf	161
583. Sližević̆iūtė-Dzikija Irena	1952 07 11	Gedminų	Grifas	Gryf	412

584. Slavinskienė Regina	1947 02 20	Norvidų	Kirvis	Topór	274
585. Simonavičienė Violeta	1965 09 29	Survilų	Rožė	Poraj	318
586. Smetonienė Jadvyga	1910 09 14	Vainauskų	Ostoja	Ostoja	334
587. Smetona-Mickevičius Tomas	1932 02 06	Vainauskų	Ostoja	Ostoja	433
588. Solovova Stefanija	1957 04 19	Rimkevičių	Pobogas	Pobóg	425
589. Stabinskienė Virginija	1954 01 13	Stabinskų	Vieniava	Wieniawa	035
590. Stacevičienė Modesta	1931 07 20	Goštautų	Sirokomlė	Syrokomla	040
591. Stacevičienė Leontina	1948 04 11	Stacevičių	Liubičas	Lubicz	041
592. Stasevičius Ričardas	1948 06 07	Stacevičių	Liubičas	Lubicz	102
593. Stančikas Juozas	1943 09 14	Stančikų	Trimitai	Trąby	304
594. Stančiukas Kazys	1955 04 30	Stančikų	Trimitai	Trąby	601
595. Stančiukienė Regina	1955 01 14	Stančikų	Trimitai	Trąby	602
596. Stankus Jonas	1927 03 29	Stankevičių	Kapas	Mogila	110
597. Stankutė Dalila	1955 05 28	Stankevičių	Kapas	Mogila	417
598. Stankuvienė Danutė Elena	1933 06 19	Stankevičių	Kapas	Mogila	418
599. Stankus Vidmantas	1958 04 05	Stankevičių	Kapas	Mogila	421
600. Stankuvienė Lina	1959 02 07	Stankevičių	Kapas	Mogila	422
601. Stankus Vladas	1920 12 09	Lechavičių	Valtis	Łodzia	430
602. Stankus Antanas	1951 05 01	Lechavičių	Valtis	Łodzia	431
603. Stankus Stasys	1955 05 08	Lechavičių	Valtis	Łodzia	432
604. Stankienė Ona	1930 07 18	Lechavičių	Valtis	Łodzia	554
605. Stankuvienė Birutė	1951 03 16	Lechavičių	Valtis	Łodzia	555
606. Stankuvienė Irena	1954 12 05	Lechavičių	Valtis	Łodzia	556
607. Stankutė Raimonda	1979 07 27	Lechavičių	Valtis	Łodzia	557
608. Stankus Darius	1976 05 02	Lechavičių	Valtis	Łodzia	558
609. Stankus Linas	1979 04 01	Lechavičių	Valtis	Łodzia	559
610. Stankūnavičius Balys	1940 10 07	Stankūnavičių	Sirokomlė	Syrokomla	605
611. Stonienė Irena	1938 03 09	Gutauskų	Buka pasaga	Tępa podkowa	476
612. Starošienė Vilija	1954 01 07	Reimerių	Prusas I	Prus I	161
613. Strumilaitė Danutė	1930 12 13	Strumilų	Dombrova	Dąbrowa	352
614. Survila Edmundas	1923 04 10	Survilų	Rožė	Poraj	315
615. Stungys Kęstutis Juozas	1940 05 13	Bogovičių	Dombrova	Dąbrowa	419
616. Suveizdienė Irena	1930 04 25	Kavaliauskų	Lada	Łada	125
617. Svetlauskienė Irena	1938 09 12	Pancežinskių	Tšaska	Trzaska	017
618. Šaduikienė Irena	1950 05 17	Orvidų	Geišas	Gejsz	402
619. Šaduikis Rolandas	1973 10 11	Orvidų	Geišas	Gejsz	403
620. Šamanskas Valdas	1975 05 05	Rusteikų	Rusteika	Rusteiko	175
621. Šamanskas Romualdas	1942 08 16	Rusteikų	Rusteika	Rusteiko	185
622. Šamanskienė Eugenija	1949 06 06	Rusteikų	Rusteika	Rusteiko	186
623. Šamanskas Saulius	1972 06 11	Rusteikų	Rusteika	Rusteiko	187
624. Šamanskas Valdas	1975 05 05	Rusteikų	Rusteika	Rusteiko	188
625. Šaboniene Aušra	1962 06 17	Čeilitkų	Leliva	Leliwa	057
626. Šarauskienė Danutė	1939 03 25	Lukiauskų	Pšijacielis	Przyjaciel	157
627. Šarauskas Stasys	1937 01 05	Lukiauskų	Pšijacielis	Przyjaciel	156
628. Šarauskas Darius	1965 09 29	Lukiauskų	Pšijacielis	Przyjaciel	319
629. Šaulienė Vida	1959 11 10	Čeilytkų	Leliva	Leliwa	501
630. Šiaulienė Violeta	1950 01 31	Nekrašų	Kirvis	Topór	729
631. Šerkšnienė Birutė	1927 08 18	Kliučinskų	Raktas	Jasieńczyk	131
632. Šilbajoris Rimvydas	1926 01 06	Kušleikų	Niesobia	Niesobia	560
633. Šilbajoris Algirdas	1927 07 26	Kušleikų	Niesobia	Niesobia	561
634. Šidlauskienė Jurgita	1972 07 04	Vyšniauskų	Prusas I	Prus I	050
635. Šimaitytė Laura	1979 02 11	Gedvilų	Jelita	Jelita	246
636. Šimaitienė Jadvyga	1956 06 03	Gedvilų	Jelita	Jelita	088
637. Šimkienė Aldona	1932 06 02	Rimgailų	Herburtas	Herburt	193
638. Šimkevičius Virginijus	1949 12 23	Šimkevičių	Koscieša	Kościesza	569
639. Šimkevičius Andrius	1978 11 02	Šimkevičių	Koscieša	Kościesza	570
640. Šimkevičienė Regina	1945 09 15	Šimkevičių	Koscieša	Kościesza	571
641. Šipelienė Elena	1953 10 23	Babenskų	Dembno	Dębno	141
642. Šiškienė Kristina	1926 04 24	Narkevičių	Vieniava	Wieniawa	061

643. Šleževičius Adolfas	1948 02 02	Šleževičių	Koscieša	Kościesza	607
644. Šulcienė Irena	1929 06 22	Survilų	Rožė	Poraj	086
645. Šulcaitė Rita	1956 06 12	Survilų	Rožė	Poraj	319
646. Šunevičienė Aldona	1946 05 07	Rimgailų	Herburtas	Herburt	379
647. Štakonienė Vilija	1959 03 29	Zdanavičių	Vanagas	Jastrzębiec	714
648. Švagždys Kąstytis	1972 03 13	Šimkevičių	Pravda	Prawda	267
649. Švagždienė Irena	1940 12 11	Šimkevičių	Pravda	Prawda	269
650. Švėgžda Eugenijus	1937 03 18	Kondratavičių	Sirokomlė	Syrokomla	046
651. Švėgždienė Teresė	1937 08 12	Kondratavičių	Sirokomlė	Syrokomla	154
652. Tabartauskienė Zita	1946 01 10	Tabartauskų	Pusožis	Półkozic	054
653. Tabartauskaitė Jūratė	1972 05 03	Tabartauskų	Pusožis	Półkozic	053
654. Tabartauskas Julius	1930 11 04	Tabartauskų	Pusožis	Półkozic	052
655. Tamošiūnienė Danguolė	1972 06 15	Martusevičių	Gulbė	Łabędź	481
656. Tamošaitienė Stasė	1921 07 17	Vaišvilų	Korčakas	Korczak	681
657. Tallat-Kelpša Vytautas	1955 07 17	Tallat-Kelpšų	Prusas I	Prus I	098
658. Tauginas Kazimieras	1931 01 05	Tauginų	Kirvis	Topór	212
659. Tauginienė Elena	1937 01 04	Tauginų	Kirvis	Topór	213
660. Tauginaitė Rita	1975 04 25	Tauginų	Kirvis	Topór	337
661. Tauginas Darius	1972 03 02	Tauginų	Kirvis	Topór	338
662. Terleckienė Regina Stasė	1941 11 11	Voinevičių	Nalenčas	Nałęcz	381
663. Terleckaitė Jūratė	1966 05 17	Voinevičių	Nalenčas	Nałęcz	452
664. Tamutienė Stefanija	1929 01 20	Ščefanovičių	Kotvičas	Kotwicz	416
665. Tracevskis Kazys	1950 02 08	Tracevskių	Niezgoda	Niezgoda	447
666. Tracevskis Jonas	1940 02 26	Tracevskių	Niezgoda	Niezgoda	448
667. Tracevskis Petras	1946 02 04	Tracevskių	Niezgoda	Niezgoda	449
668. Trečiokas Anatolijus	1941 12 30	Bagdonavičių	Lada	Łada	737
669. Trečiokaitė Viktorija	1976 04 06	Bagdonavičių	Lada	Łada	738
670. Tumienė Irena	1931 07 04	Kaveckų	Grifas	Gryf	016
671. Turčinskienė Irena	1922 02 16	Turčinskų	Sasas	Sas	259
672. Turčinsikas Leonardas	1920 03 14	Turčinskų	Lankas	Łuk	657
673. Ugianskienė Irena	1934 12 20	Bortkevičių	Liubičas	Lubicz	450
674. Urbonienė Edita	1937 04 18	Skokauskų	Jelita	Jelita	045
675. Vaidotas Marijonas	1925 07 22	Vaidotų	Gulbė	Łabędź	029
676. Vaidotas Antanas	1947 01 03	Vaidotų	Gulbė	Łabędź	620
677. Vaidalauskienė Regina	1935 09 30	Tomkevičių	Sparnas	Topacz	620
678. Vaidalauskis Andrius	1966 03 11	Tomkevičių	Sparnas	Topacz	621
679. Vaitiekūnas Virginijus	1968 02 28	Zaleskių	Prusas I	Prus I	630
680. Vaitiekūnienė Milda	1968 03 30	Zaleskių	Prusas I	Prus I	631
681. Vaitiekūnas Rolandas	1970 06 08	Zaleskių	Prusas I	Prus I	632
682. Vaitiekūnienė Jolita	1972 12 05	Zaleskių	Prusas I	Prus I	633
683. Vaitiekūnienė Viktorija	1930 04 15	Zaleskių	Prusas I	Prus I	582
684. Vaišnoraitė Gražina	1931 04 09	Vaišnorų	Jūrų Katinas	Kot morski	576
685. Valaitienė Stanislava	1931 04 13	Volmerių	Korvinas	Korwin	064
686. Valatka Marius	1975 10 30	Vyšniauskų	Prusas I	Prus I	051
687. Valuckis Vincentas	1922 06 28	Valudzkų	Nalenčas	Nałęcz	344
688. Valuckienė Zofija	1924 02 09	Valudzkų	Nalenčas	Nałęcz	345
689. Valuckienė Danelija Ona	1945 08 07	Valudzkų	Nalenčas	Nałęcz	347
690. Valuckis Kostas	1956 08 31	Valudzkų	Nalenčas	Nałęcz	349
691. Valuckis Artūras	1968 01 07	Valudzkų	Nalenčas	Nałęcz	350
692. Valuckis Jonas	1958 12 27	Valudzkų	Nalenčas	Nałęcz	420
693. Vanagas Jurgis	1933 03 04	Jastržemskių	Vanagas	Jastrzębiec	575
694. Vansavičius Vidmantas	1955 09 16	Vonsavičių	Gulbė	Łabędź	587
695. Vansavičienė Skaistuolė	1958 02 08	Vonsavičių	Gulbė	Łabędź	588
696. Vansavičiūtė Inga	1978 11 28	Vonsavičių	Gulbė	Łabędź	589
697. Vansavičius Remigijus	1980 01 14	Vonsavičių	Gulbė	Łabędź	622
698. Varanauskienė Elona	1964 05 13	Vainauskų	Ostoja	Ostoja	464
699. Varanauskienė Joana	1929 02 09	Naumavičių	Natarčas	Natarcz	700
700. Vasilevski Edvard	1944 03 25	Stankevičių	Kapas	Mogila	656
701. Vyčaitė Taida	1929 05 03	Demontavičių	Žaltys	Wąż	568

702. Vyčas Vaitiekus	1930 07 11	Demontavičių	Žaltys	Wąż	148
703. Vyčas Vytautas	1929 06 21	Vycevičių	Vieniava	Wieniawa	255
704. Vyčinienė Daiva	1962 06 03	Vitkevičių-Semko	Bielina	Białynia	850
705. Vildžinskienė Virginija	1951 05 21	Valudzkų	Nalenčas	Nałęcz	346
706. Vilys Algimantas	1935 08 05	Vizbarų	Abdankas	Abdank	466
707. Vardziukevičius Mykolas	1956 09 29	Vardziukevičių	Ogončikas	Ogończyk	091
708. Vardziukevičienė Eugenija	1918 02 16	Vardziukevičių	Ogončikas	Ogończyk	535
709. Vardziukevičienė Birutė	1955 10 31	Vardziukevičių	Ogončikas	Ogończyk	536
710. Vimbaras Vladas	1927 04 21	Vimbarų	Pšosna	Przosna	010
711. Vimbaras Vladas	1958 04 02	Vimbarų	Pšosna	Przosna	241
712. Vimbaras Šarūnas	1960 04 15	Vimbarų	Pšosna	Przosna	242
713. Vimbarienė Jonė	1931 02 11	Vimbarų	Pšosna	Przosna	243
714. Vimbarienė Raimonda	1958 05 18	Vimbarų	Pšosna	Przosna	244
715. Vimbarienė Ramutė	1960 05 06	Vimbarų	Pšosna	Przosna	245
716. Visockienė Kazimiera	1928 01 26	Nekrašų	Kirvis	Topór	725
717. Vyšniauskienė Rožė	1912 10 06	Vyšniauskų	Prusas I	Prus I	051
718. Vitkienė Daiva	1952 09 17	Reimerių	Prusas I	Prus I	031
719. Vitkevičius Povilas	1928 07 03	Vitkevičių	Bielina	Białynia	103
720. Vitkevičius Jonas	1945 11 23	Vitkevičių	Bielina	Białynia	542
721. Vitkus Eugenijus	1928 12 03	Vitkauskų	Novina	Nowina	272
722. Vitkuvienė Marijona	1933 06 30	Vitkauskų	Novina	Nowina	273
723. Vlasovienė Ona	1934 08 04	Čeilytkų	Leliva	Leliwa	500
724. Vonsavičius Bronislovas	1936 01 02	Vonsavičių	Gulbė	Łabędź	005
725. Vonsavičienė Valentina	1930 03 31	Vonsavičių	Gulbė	Łabędź	382
726. Vonsavičienė Alė	1960 09 18	Vonsavičių	Gulbė	Łabędź	625
727. Zabielienė Valerija	1936 03 01	Tracevskių	Niezgoda	Niezgoda	471
728. Zajarnienė Rita	1943 03 21	Eismontų	Laivas	Korab	383
729. Zakarienė Irena	1938 10 05	Paulauskų	Vanagas	Jastrzębiec	122
730. Zaukienė Kristina	1966 08 26	Giedgaudų	Hipocentauras	Hipocentaur	220
731. Zdanavičius Arvydas	1951 11 14	Zdanavičių	Vanagas	Jastrzębiec	096
732. Zubinienė Jolanta	1943 09 28	Juškevičių	Naktikovas	Ślepowron	621
733. Žeiba Saulius	1950 06 21	Žeibų	Koscieša	Kościesza	469
734. Žeimytė-Belau Vida	1946 07 19	Voinevičių	Nalenčas	Nałęcz	410
735. Žygienė Daiva	1961 12 20	Vrublevskių	Naktikovas	Ślepowron	036
736. Žilinskienė Janina	1919 10 21	Eidintų	Vanagas	Jastrzębiec	229
737. Žilinskas Algimantas	1948 03 19	Eidintų	Vanagas	Jastrzębiec	612
738. Žilinskienė Gražina	1959 02 17	Eidintų	Vanagas	Jastrzębiec	613
739. Žylienė Rasa	1970 10 28	Rimkevičių	Pobogas	Pobóg	644
740. Žostautienė Inesa	1966 04 05	Pancežinskų	Tšaska	Trzaska	013
741. Žukauskienė Jadvyga	1933 11 19	Švoinickių	Leliva	Leliwa	526
742. Afanasjeva Dalė	1957 05 17	Dargevičių	Dantišek	Dantyszek	875
743. Andrijauskas Regimantas	1959 01 17	Senkevičių	Gulbė	Łabędź	755
744. Andrijauskienė Vaclova	1925 01 01	Senkevičių	Gulbė	Łabędź	757
745. Auglienė Janina	1958 01 03	Babenskų	Dembno	Dębno	716
746. Byčenko Jūratė	1953 01 26	Krauzų	Krauzenas	Krauzen	760
747. Byčenkienė Neringa	1955 04 26	Krauzų	Krauzenas	Krauzen	763
748. Bogdanas Ramūnas	1959 07 07	Poradnių	Rožė	Poraj	835
749. Bružienė Gabrielė	1929 03 18		Grifas	Gryf	784
750. Būdas Stasys	1931 09 24	Būdų	Vienaragis	Bończa	773
751. Būdas Zenonas	1932 11 16	Būdų	Vienaragis	Bończa	774
752. Būdas Gediminas	1966 01 26	Būdų	Vienaragis	Bończa	775
753. Bukontienė Birutė	1936 01 19	Naumavičių	Natarčas	Natarcz	770
754. Bukontas Ramūnas	1966 10 20	Naumavičių	Natarčas	Natarcz	771
755. Cinaitytė Auksė	1978 06 27		Grifas	Gryf	786
756. Cinaitienė Rima	1953 06 06		Grifas	Gryf	787
757. Citavičienė Elena	1922 02 01	Naumavičių	Natarčas	Natarcz	764
758. Citavičius Romualdas	1941 08 09	Naumavičių	Natarčas	Natarcz	765
759. Citavičius Aloyzas	1946 08 18	Naumavičių	Natarčas	Natarcz	766
760. Citavičius Liudas	1949 11 14	Naumavičių	Natarčas	Natarcz	767

761. Citavičiūtė Liucija	1956 05 18	Naumavičių	Natarčas	Natarcz	768
762. Černienė Izolda	1925 05 11		Bogorija	Bogoria	815
763. Černytė Diana	1959 07 26		Bogorija	Bogoria	816
764. Černis Viktoras	1956 06 03		Bogorija	Bogoria	817
765. Dambrauskienė Sabina	1971 10 08	Nekrašų	Kirvis	Topór	726
766. Dambrauskas Algirdas	1932 01 08	Nekrašų	Kirvis	Topór	811
767. Droseikienė Aldona	1963 03 31	Pribušauskų	Gžymala	Grzymała	879
768. Eidukonienė Stefanija	1916 06 19	Pribušauskų	Gžymala	Grzymała	880
769. Garjonienė Eglutė	1966 02 09		Grifas	Gryf	785
770. Gadliauskienė Aldona	1936 12 14	Būdų	Vienaragis	Bończa	772
771. Gineika Vytautas	1950 10 02	Gineikų	Bielina	Białynia	845
772. Gudžinskienė Aleksandra	1946 06 04	Nutautų	Leliva	Leliwa	846
773. Jasėnienė Elena	1923 03 20	Andriulių-Varnbaų	Vytis Lietuvos	Pogón Litewski	853
774. Jurevičius Algirdas	1948 03 09	Darbatų	Korčakas	Korczak	758
775. Jurgelionienė Ramunė	1969 07 22	Batavičių	Grifas	Gryf	750
776. Kanapickienė Svetlana	1960 06 20	Kovzonų	Trimitai	Trąby	830
777. Karpienė Marija	1925 07 25	Kongelių	Niečuja	Nieczuja	848
778. Kligerienė Birutė	1928 09 15	Krauzų	Krauz	Krauz	762
779. Kozlovska Kristina	1948 05 07	Polonskių	Niečuja	Nieczuja	868
780. Kozlovska Sabina	1971 10 15	Polonskių	Niečuja	Nieczuja	869
781. Krivickienė Silva	1950 09 21	Dargevičių	Dantišek	Dantyszek	876
782. Kumpys Vitas	1942 01 01	Kumpikevičių	Vanagas	Jastrębiec	836
783. Lasinskienė Audra	1947 10 19	Krauzų	Krauz	Krauz	761
784. Leščiauskas Vytautas	1923 06 12	Leščiauskų	Pravdičas	Prawdicz	847
785. Mackevičius Henrikas	1928 10 28	Naumavičių	Koscieša	Kościesza	827
786. Marozienė Asta	1962 07 27	Vitkauskų	Novina	Nowina	867
787. Mickevičienė Daina	1963 09 08		Gžymala	Grzymała	743
788. Monstavičius Algirdas	1939 05 23	Monstavičių	Dolenga	Dołęga	818
789. Monstavičius Beata	1934 09 30	Monstavičių	Dolenga	Dołęga	827
790. Musteikienė Audronė	1943 06 04	Andriulių-Varnbaų	Vytis	Pogoń	854
791. Nevardauskas Enrikas Vilimantas	1942 07 25	Nevardauskų	Dolenga	Dołęga	844
792. Novickis Henry	1920 06 01	Novickų	Rochucki	Rochucki	877
793. Pakulienė Marija	1942 09 15		Tšaska	Trzaska	831
794. Palekas Rolandas	1964 03 12	Būdų	Vienaragis	Bończa	858
795. Paplauskienė Henrieta	1975 07 15	Kongelių	Niečuja	Nieczuja	850
796. Paplauskaitė Gabrielė	1970 12 08	Kongelių	Niečuja	Nieczuja	851
797. Paplauskaitė Birutė Marija	1945 11 18	Kongelių	Niečuja	Nieczuja	852
798. Polonskis Henrikas	1945 01 03	Polonskių	Leliva	Leliwa	857
799. Polonskis Česlovas	1946 01 05	Polonskių	Leliva	Leliwa	859
800. Polonskis Stanislovas	1950 08 01	Polonskių	Leliva	Leliwa	860
801. Poteliūnienė Rūta	1964 06 27		Grifas	Gryf	783
802. Proscevičienė Aldona	1934 04 01		Gulbė	Łabędź	782
803. Punienė Jūratė	1959 11 21		Dolenga	Dołęga	833
804. Rimgaila Leopoldas	1942 04 15	Rimgailų	Herburtas	Herburt	754
805. Savickienė Irena	1936 08 01	Valudzkų	Nalenčas	Nałęcz	840
806. Savickis Kryszopas Vladas	1960 04 17	Valudzkų	Nalenčas	Nałęcz	841
807. Savickis Bogdanas Pranciškus	1961 03 06	Valudzkų	Nalenčas	Nałęcz	842
808. Savickienė Zuzana Antanina	1963 01 28	Valudzkų	Nalenčas	Nałęcz	843
809. Semaška Darius	1967 06 08		Dolenga	Dołęga	793
810. Simaitis Raimundas	1928 12 20	Grakauskų	Junoša	Junosza	781
811. Stankevičius Jonas	1933 09 03	Stankevičių	Kapas	Mogila	812
812. Stankevičius Egidijus	1954 06 02	Stankevičių	Kapas	Mogila	813
813. Stankevičius Artūras	1968 01 12	Stankevičių	Kapas	Mogila	814
814. Steckis Zigmantas	1961 04 20	Rimgailų	Herburtas	Herburt	790
815. Steckytė Sandra	1980 01 12	Rimgailų	Herburtas	Herburt	789
816. Šarauskaitė Goda	1981 05 15	Lukianskų	Pšijacielis	Przyjaciel	837
817. Šepetienė Eglė	1971 12 30		Vanagas	Jastrzębiec	832
818. Šrubėnienė Klementina	1936 03 11	Babrauskų	Vanagas	Jastrzębiec	878
819. Šulcas Algimantas	1951 03 26	Dolubauskų	Dolenga	Dołęga	838

820. Tamulevičienė Giedrė	1968 04 22	Valavičių	Bogorija	Bogoria	780
821. Vaigauskienė Rasa	1966 12 30	Kazlauskų	Vanagas	Jastrzębiec	759
822. Valavičius Juozapas	1940 04 27	Valavičių	Bogorija	Bogoria	777
823. Valavičienė Julija	1940 02 03	Valavičių	Bogorija	Bogoria	776
824. Varlašina Margarita	1959 03 21	Nekrašų	Kirvis	Topór	821
825. Varlašina Liongina	1929 03 19	Nekrašų	Kirvis	Topór	822
826. Varlašina Aleksandra	1954 07 30	Nekrašų	Kirvis	Topór	823
827. Varlašinas Andrius	1969 04 13	Nekrašų	Kirvis	Topór	825
828. Varlašinas Bernardas	1978 05 03	Nekrašų	Kirvis	Topór	824
829. Varlašinienė Lilija	1968 07 29	Nekrašų	Kirvis	Topór	826
830. Viskačkienė Elena	1948 02 05	Rimgailų	Herburtas	Herburt	849
831. Vitkauskienė Janina	1964 06 23	Vitkauskų	Novina	Nowina	861
832. Vitkauskas Vidmantas	1962 03 21	Vitkauskų	Novina	Nowina	862
833. Vitkauskas Vladas	1931 04 01	Vitkauskų	Novina	Nowina	863
834. Vitkauskienė Lilija	1932 10 12	Vitkauskų	Novina	Nowina	864
835. Vitkauskaitė Lina	1965 04 14	Vitkauskų	Novina	Nowina	865
836. Vitkienė Adelė	1964 10 29	Mingailų	Gulbė	Łabędź	722
837. Vitkus Jonas	1961 06 24	Mingailų	Gulbė	Łabędź	723
838. Zegulina Elena	1941 05 14	Kovzonų	Trimitai	Trąby	855
839. Zegulinas Andrejus	1969 07 10	Kovzonų	Trimitai	Trąby	856

ASMENVARDŽIŲ ABĖCĖLINĖ RODYKLĖ

A

Adomaitytė-Čepienė Viktorija 163
Adomavičiūtė Stanislava 155
Andrijauskaitė-Balakinienė Romualda 59
Andrijauskaitė-Dukštienė Nijolė 59
Andrijauskaitė-Neteckienė Vaiva 59
Andrijauskas Vincentas 59
Anforavičius Antanas 55
Anforavičius Vaclovas 55
Anforavičiūtė-Gabrėnienė Viera 55
Apanavičiūtė-Babenskienė Elena 57
Augustinavičius Jokūbas 56
Augustinavičiūtė Juzefa-Ona 56

B

Babenskas Adomas-Žygimantas 57
Babenskas Danas 57
Babenskas Mykolas 57
Babenskas Vincentas 57
Bagdonavičius Melitonas 58
Bagdonavičiūtė Petronėlė 58
Baikštys Donatas 93
Balandytė-Čygienė Gražina 101
Balčiauskas Aleksandras 60
Balčiauskaitė Skirmantė 61
Balčiauskas Bonifacijus 59
Balčiauskas Donatas 61
Balčiauskas Haveras 62
Balčiauskas Jurgis 60
Balčiauskas Martynas 60
Balčiauskas Mindaugas 61
Balčiauskas-Balkus Kozmas 62
Balčiauskas Karolis-Oskaras 60
Balčiauskas Vitoldas 60
Balčiauskienė Lilijana 61
Baltrušis Romualdas 103
Baltutienė Alfreda 64
Baltutis Romualdas 64
Baranauskas Bronislovas 180
Baranauskas Jonas 180
Barškys Vytautas 191
Baškytė-Vonsavičienė Nijolė-Jadvyga 252
Barvydaitė Teodora 134
Bielovaitė-Rimkevičienė Zina-Sofija 193
Bytautaitė-Gylienė-Baltukienė Felicija 64
Bytautas Jurgis 64
Bitinaitė-Babenskienė Eugenija 57
Bitinaitė Rita 56
Bitinas Audrius 56
Bitinas Jonas 56
Bitinas Zigmas 56
Blažys Ričardas 105
Blažys Žilvinas 105
Blažytė Nemira 105
Blinstrubas Antanas 65
Blinstrubas Arūnas 65
Blinstrubas Jonas 65
Blinstrubas Norbertas 64
Blinstrubas Stanislovas 65
Bogdanaitė Jurga 185
Bogdanas Konstantinas 184
Bogdanas Ramūnas-Antanas 185
Borodica Mantas 67
Borodica Vladas 67
Borodzičius Michalas-Kazimieras 66
Borovskis Juozas 67
Brašiškytė-Rimgailienė Aldona 190
Brokeraitė Aleksandra 61
Brūčaitė-Būdienė Vida 70
Būda Jeronimas 69
Bučiūnas Gediminas 182

Bučiūnas Vytautas 183
Bučinskaitė-Siutilienė Zita 202
Būda Jonas 69
Būda Pranciškus 69
Būdas Stasys-Algimantas 69, 70
Būda Steponas 69
Būda Vincus 69
Būdaitė-Meškauskienė Irena-Rūta 69
Būdaitė-Palekienė Gražina 69
Budginaitė-Jaškienė Irena 70
Buivytė-Švegždienė Teresė
Bukontas Ramūnas 167
Bukontas Vytautas 166
Bulota Linas 160
Bulota Stasys 160
Bulotaitė Jaramaitienė Jūra 160
Bulotaitė-Jurkūnienė Giedrė 160
Butkevičius Aleksandras 72
Butkevičius Antanas 72
Butkevičius Andrius 74
Butkevičius Hermanas 75
Butkevičius Jonas 75
Butkevičius Jonas, Prano 76
Butkevičius Juozas 75
Butkevičius Juozas-Jokūbas 73
Butkevičius Leonas 73
Butkevičius Pranciškus 72
Butkevičius Rupertas 73
Butkevičius Virginijus 72
Butkevičiūtė-Adomavičienė Jadvyga 75
Butkevičiūtė-Hofmanienė Marijona 99
Butkus Algis 74
Butkutė-Butkuvienė Ona 73
Butkutė-Rimdžiuvienė Rimutė 73
Butvila Albinas-Domininkas 77
Butvila Antanas 77
Butvila Danielius 76
Butvila Vladislovas 76
Butvilaitė-Palubinskienė Nijolė 77

C

Chilinskis Aleksandras 77
Chilinskis Boleslovas 77
Chylinski-Palabinski Roger 79
Chmieliauskaitė Indrė 228
Chmieliauskas Darius 228
Chmieliauskas Jonas-Algimantas 228
Chmieliauskas Lionginas 228
Citavičius Aloyzas 166
Citavičius Lindas 166
Citavičius Pranas 166
Citavičius Romualdas 166
Citavičiūtė-Barišnikuvienė Vilma 166
Citavičiūtė-Grauslienė Liucija 166
Citavičiūtė-Šimanskienė Regina 166

Č

Čalnarienė Aleksandra 214
Čelutkaitė Elena 204
Čepaitė Jolanta 164
Čepaitytė-Stankevičienė Janina 213
Čepas Albinas 163
Čepas Benediktas 163
Černiauskaitė-Kuncaitis-Giedraitienė Jadvyga 80
Černiauskaitė-Miklaševičienė Aleksandra 151
Čerškus Antanas 82
Čerškus Baltramiejus 82
Čerškus Eugenijus 82
Čerškus Jonas 82
Čerškus Laurynas 82
Čerškus Martynas 82
Čerškus Simonas 82
Čerškus Stanislovas 82
Čerškuvienė Erika 82
Čiapaitė-Žygienė Daiva 255
Čiapas Pranciškus 255
Čiapas Ričardas 255
Čipkutė-Koreivienė Birutė 128
Čiurlytė-Vitkevičienė Danutė 247

D

Damašius Klemensas 198
Damašius Vytautas 198
Darkinytė-Vaidalauskienė Regina 227
Daujotaitė-Valuckienė Zofija 236
Daujotas Baltramiejus 83
Daujotas Juozapas-Pranciškus 83
Daulenskis Mintautas-Dionyzas 256
Demontavičiūtė Zofija 84
Dolubauskaitė Liongina 85
Dolubauskas Antanas 85
Dolubauskas Povilas 85

Dobrovolskaitė Ona 193
Dobrovolskis Stanislovas 193
Dolženko Grigalius 129
Dolženko-Rimeikienė Anna 130
Dranseika Antanas 86, 87
Dranseika Bonifacas-Antanas 86
Dranseika Ernestas 87
Dranseika Tomas 87
Dvelytė-Matulevičienė Daiva 124
Dženkaitytė Ona

E

Eitminas Mykolas 87
Eitminavičius Boguslavas 87
Eitminavičius Laisvūnas 88
Eitminavičius Steponas 88
Eitminavičiūtė Irena 88
Endrijaitienė Dalia
Ercius Algimantas 182
Ercius Antanas 182
Ercius Redas 182

F

Fijalkauskaitė-Eitminavičienė Nijolė 88
Filipauskaitė-Matusevičienė Regina 147

G

Gabrėnaitė Eglė 55
Gabrėnas Vytautas 55
Galimantas Andrius 106
Galinytė Danutė 137
Galley Christina 67
Galkauskaitė-Jackuvienė Vilija 90
Galkauskas Jonas 96
Galkauskas Povilas 89
Galkauskas Tomas 90
Ganusauskas Arnoldas 92
Ganusauskas Edmundas 92
Ganusauskas Mykolas 91
Ganusauskas Tomas 92
Ganusauskienė Eglė 92
Garšva Stanislovas 168
Garšvaitė-Sakalauskienė Gražina 168
Gascevičienė Elena-Vanda 93
Gascevičius Algirdas-Stanislovas 93
Gascevičius Gintautas 93
Gascevičius Jonas 93
Gascevičius Kęstutis 93
Gascevičius Mykolas 93
Gascevičius Stanislovas 93
Gascevičiūtė-Baikštienė Julija 93
Gačaitė-Gobienė Vanda 126
Gačas Kazys 126
Gečaitė-Kliučinskienė Gertrūda 121
Gečas Vincentas 56
Gedaminskaitė Elena 159
Gedaminskas Juozapas 159
Gedgaudaitė-Budėj Halina 94
Gedgaudas Maksimilijonas 94
Gedgaudas Stanislovas 94
Gedgaudas Tadas 94
Gedvila Jonas 95
Gedvilaitė Rūta 56
Gedvilaitė-Šimaitienė Jadvyga 95
Giedraitis Algirdas-Pranas
(Olgierd Franz) 96
Giedraitis Antanas-Kalistas 96
Giedraitis Bartalomėjus 96
Giedraitis Daniel-Joseph 96
Giedraitis Domininkas 81
Giedraitis Kazimieras (Kazimierz) 96
Giedraitis Richard Francis 96
Giedraitis Tadas (Tadeusz) 96
Giedroyc Melissa Nicole 96
Gineitis Alfonsas 196
Gineitis Arūnas 197
Gineitis Džiugas 197
Gineitytė-Šerpytienė Gražvylė 197
Gineitytė-Vilūnienė Eglė 197
Gintilaitė Vida-Zita 150
Gintilas Adomas 97
Gintilas Antanas 97
Gobis Artūras 126
Goštautaitė Bernadeta 98
Goštautaitė Eugenija 99
Goštautas Antanas 99
Goštautas Jurgis 99
Goštautas Zigmas 98
Goštautienė Rita 98
Grachauskas Antanas 100
Grachauskas Pranciškus 100
Grachauskytė-Gineitienė Elena 196
Grachovskis Kazimieras 100
Greičiūtė-Rimkevičienė Janina 191

Grybauskaitė-Žukienė Eglė 143

H

Hofmanas Antanas 102
Hofmanas Henrikas 102
Hofmanas Juozapas 102
Hofmanas Juozapas-Vilhelmas 102
Hofmanas Karolis-Ernestas 102
Hofmanas Rudolfas 102
Hospodar Sarah 119
Hospodar Scaife 119
Hospodar Stephen 119
Hurčinaitė-Baltrušienė Irena-Sofija 103
Hurčinas Adolfas 103
Hurčinas Juozas 103
Hurčinas Mykolas 103

I

Ivaškevičiūtė-Blažienė Aldona 105
Ivaškevičiūtė Eugenija 105

J

Jackevičiūtė-Juodelienė Tessa 78
Jagelavičius Artūras 107
Jagelavičius Dainius 106
Jagelavičius Feliksas-Jokūbas 106
Jagelavičius Kazimieras 106
Jagelavičius Vladas 106
Jagelavičius Žygimantas 107
Jagminas Antanas 108
Jagminas Henrikas 109
Jagminas Konstantinas 108
Jagminas Leonardas 109
Jagminas Leopoldas 108
Jagminas Povilas 108
Jagminas Romualdas-Ramutis 108
Jagminas Semionas 108
Jagminas Stanislovas 108
Jakubowski Adam 111
Jakubowski Teddy 111
Jakubowskis Teodoras
(Jakubowski Theodore) 111
Jakševičius Aleksandras 109, 110
Jakševičius Jonas 109, 110
Jakševičiūtė-Prokurotienė Eugenija 110
Janiukštis Konstantinas 132
Janiukštytė-Kupliauskienė Eglė 132
Jankovska Elena 229
Janulis Juozas 186
Janulytė-Ožiūnienė Genovaitė 186
Jaška Zenonas 70
Jaškaitė-Gadliauskienė Aldona 69
Jaškaitė-Valeikienė Dalia 70
Jockutė-Galkauskienė Irmina 90
Jockus Vaidotas 91
Jonavičius Algimantas-Juozapas 174
Jonavičius Arūnas 174
Jonavičius Vytautas-Stasys 173
Jonavičiūtė-Naginienė Virginija 174
Jonynaitė-Zotovienė Rimgailė 112
Jonynas Algirdas-Vitolis 112
Jonynas Egidijus-Vytenis 112
Jonynas Vytautas-Kazimieras 113
Jonynas Zigmas 112
Jucys Algimantas 250
Jucytė-Morkūnienė Regina 249
Juknevičius Antanas 204
Juknevičius Antanas, Antano 204
Juknevičiūtė-Katinienė Aurelija 204
Juodelė Arūnas 78
Juodelė Petras 77
Juodelytė-Žibikienė Rita 78
Jurkūnas Vilius-Antanas 160
Jurkūnas Džiugas 160
Jurkūnaitė Eglė 160
Jurskis Afonsas 223
Jurskis Juozas-Saulius 224
Jurskis Liutauras-Kazimieras 223
Jurskytė Marija-Snieguolė 223
Jusevičiūtė-Raudžionienė Živilė
Jaškauskaitė-Babenskienė Meilutė 58

K

Kačenauskaitė-Vitkuvienė Marijona 245
Kačinskaitė-Janavičienė
Stasė-Stefanija 174
Kaktavičius Danielius 120
Kaktavičius Jurgis 120
Kaktavičius Stanislovas 114
Kaminskas Romualdas 195
Kanapickas Valentinas 130
Kanišauskaitė Jurga 188
Kanišauskas Saulius 188
Kanišauskienė-Turauskaitė Irena 188

Kaušinis Jurgis 234
Kaušinis Saulius 234
Kaušinytė Ieva 233
Katalynova Ksenija 123
Kavaliauskaitė Marija 116
Kavaliauskas Andriejus 116
Kavaliauskas Tadas 116
Kavalickaitė Egidija 163
Kavalickaitė Violeta 163
Kaveckaitė-Vadauskienė-Tumienė Irena 117
Kaveckas Antanas 117
Kaveckas Baltramiejus 117
Kaveckas Mykolas 117
Kazlauskaitė-Zakarienė Audronė
Kenstartaitė-Adamkevičienė Kristina 188
Kenstortas Sebastijonas 188
Kenstortienė Kristina 188
Kirkilas Aleksandras 119
Kirkilas Antanas 119
Klybaitė-Chmieliauskienė Regina 228
Kliučinskaitė-Sapinska Ilona 121
Kliučinskas Adomas 120
Kliučinskas Jonušas 121
Kliučinskas Laimonas 121
Kliučinskas Ričardas-Algimantas 121
Kliučinskas Trajanas 120
Kliučinskas Vincentas 120
Komaras Andrius 122
Komaras Antanas 123
Komaras Bogdonas 123
Komaras Ignacas 123
Komaras Juozas 123
Komaras Jurgis 123
Kumpikaitė Daiva 136
Kumpikaitė Giedrė 135
Kumpikas Kazimieras 136
Kumpikas Vytis 136
Kumpikevičius Bartolomėjus 135
Kondrotavičius Adomas 124
Kondrotavičius Anupras 124
Kondrotavičius Bronislovas 125
Kondrotavičius Kšistofas 124
Kondrotavičius Petras 125
Kondrotavičius Vytautas 125
Kondrotavičiūtė Juzefa 125
Konarskytė-Vonsavičienė Magdelena 251
Koreiva Vytautas 128
Koreivaitė-Jankuvienė Rūta 128
Koržemiauskaitė-Reimesienė Alvyda 132
Kovzonas Antanas 129
Kovzonas Gabrielius 129
Kovzonas Ignacijus 129
Kovzonas Juzefas 129
Kovzonas Karolis 129
Kovzonas Kazimieras 129
Kovzonas Stanislovas 129
Kowalewskis Henrikas 115
Kowalewskis Liucijanas 115
Kowalewskis Maksimiljonas 115
Kowalewskis Tomas 115
Krakauskaitė-Kaveckienė Leokadija 117
Krauzė Elehardas 131
Kreivelytė-Eitminavičienė Danutė 89
Krušinskaitė Raimonda 95
Krušinskas Vytautas 95
Kulakauskaitė Paulina 134
Kulakauskas Motiejus 134
Kulakauskas Nikodemas 134
Kulakauskas Stanislovas 133
Kulakauskas Vasilijus 134
Kulbytė-Mackevičienė Irena 145
Kuncaitis Hektoras 81
Kuncaitis Jusefas 81
Kušleika Antanas 137
Kušleika Jonas 137
Kušleika Motiejus-Aleksandras 137

L

Lapėnaitė-Braškienė Laima 231
Lapėnaitė-Varanauskienė Eleonora 231
Lapickaitė Kotryna 55
Lechavičius Adomas 138
Lechavičius Steponas 138
Lendzevičiūtė Viktorija 56
Lenkevičius Jonas 140
Lenkevičius Jokūbas 140
Leonavičius Kazimieras 141
Lenkevičiūtė Elena 140
Leonavičiūtė-Adams Susan 141
Leonavičiūtė-MacMillon Geraldine Marija 141
Linkus Algirdas 207

Lipčiūtė-Narbutienė Aldona 161
Lisas Juozas 254
Lisas Mindaugas 253
Lisas Petras 254
Lisas Stanislovas 254
Lisienė Genovaitė 254
Lukenskas Adomas 142
Lukoševičius Jonas 99
Lukoševičiūtė-Stasevičienė Modesta 99

M

Mackevičius Adomas 144
Mackevičius Jonas 144
Mackevičius Zigmantas 144
Mackevičiūtė Gabriela 145
MacMillan Thomas 141
Maigytė-Simaitienė Nijolė 101
Malinauskaitė-Butvilienė Stasė 77
Malinauskas Donatas 217
Masalskis Jonas 146
Masalskis Liudvikas 146
Masalskis Tomas 145
Masalskis Visvaldas 146
Masalskytė-Zabulionienė Lina 145
Matulevičius Egidijus 124
Matulevičius Emilis 67
Matulevičius Ignas 67
Matulewicz Alex Clemens 67
Matusevičienė-Filipauskaitė Regina 147
Matusevičius Henrikas 147
Matusevičius Kazimieras 147
Matusevičius Vladislovas 147
Mažeika Konstantinas 180
Mažeikaitė-Ulozienė Sandra 180
Medeksaitė Adelė 119
Mickevičienė Vida-Zita 97
Mickevičius Danielius 150
Mickevičius Jonas 149
Mickevičius Juozas 149
Mickevičius Konstantinas 149
Mickevičius Kostas 149
Mickevičius-Smetona Tomas 233
Midveris Sigitas 258
Midverytė Monika 258
Mikalauskaitė Ugnė 143
Mikalauskas Žydrūnas 143
Mikėnaitė Aušra 241
Mikėnaitė-Šaltmerienė Rita 241
Mikėnas Jonas 241
Mikėnas Vladas 241
Mikėnas Vladas-Algirdas 241
Miklaševičius Jonas 150
Miklaševičius Juozapas 150
Miklaševičius Kazimieras 150
Miklaševičius (Miklas) Kęstutis 151
Miklaševičiūtė-Žoromskienė Kristina 152
Milerytė-Ercienė Audronė
Misevičiūtė-Snarskienė-Gerulienė Valė 206
Mockevičius Rafailas 153
Mockevičius Stasys-Algirdas 153
Mockūnaitė-Nemkovičienė Natalija 149, 153
Mockūnas Artūras 154
Mockūnas Romualdas 154
Monkevičius Adomas 155
Monkevičius Jonas 155
Monkevičius Juozas 155
Monkevičius Petras 155
Monkevičius Tadas 155
Monstavičiūtė Beata 157
Monstavičiūtė-Semaškienė Lidija 156
Monstavičius Petras 155
Montvilas Edvardas 158
Montvilas Jonas 158
Montvilas Liudvikas 158
Morkūnaitė-Bitinienė Vitalija 56
Murka Jonas 159
Murkaitė-Bulotienė Laimė 160

N

Negevičiūtė Elena-Magdalena 159
Nagevičius Juozas 159
Naginė Vytas 174
Narbutas Leonas 161
Narbutas Saulius 161
Narbutas Teodoras 161
Narkevičius Boleslovas 163
Narkevičius Jonas 162
Narkevičius Juozas 162
Narkevičius Laurynas 162
Narkevičius Motiejus 162
Narkevičius Šymekas 162

Narkevičiūtė Liuda 163
Narkevičiūtė Stanislova 162
Narkevičiūtė-Kavalickienė Aliodija 163
Narkevičiūtė-Šiškienė Kristina 163
Naudinytė Bronislova 180
Naumavičius Brunonas 165
Naumavičius Feliksas 165
Naumavičius Ignas 165
Naumavičius Kazimieras 164
Naumavičius Pranas 165
Naumavičiūtė-Bukontienė Birutė-Aldona 166
Naumavičiūtė-Citavičienė Elena 165
Neniška Jonas 233
Neniškaitė-Smetonienė Jadvyga 233
Neniškytė-Kaušinienė Ieva 233
Nicolson Ottar 68
Norvydaitė-Barodicienė Elena 67
Novodvorskaitė-Garšvienė Kazimiera 168
Novodvorskis Andrius 168
Novodvorskis Jonas 168
Novodvorskis Vitoldas 167

O

Okulič-Kazarina-Kamantauskienė Viktorija 169
Okulič-Kazarina-Vitkauskienė Dalia 169
Okulič-Kazarinas Anatolijus 169
Okulič-Kazarinas Josifas 168
Okulič-Kazarinas Vladas 169
Okulič-Kazarinas Vladimiras 169
Osten-Saken Dionisijus 171
Osten-Saken Fridrichas 171
Ostreika Aleksiejus 170
Ostreika Edmundas 170
Ostreikienė Giedrė 170
Overlingas Rytis 130
Ožiūnaitė-Mickevičienė Daina 187
Ožiūnas Albertas 187
Ožiūnas Darius 187

P

Pacevičiūtė-Kušleikienė Teklė
Palekas Rolandas 71
Pancežinskis Česlovas 230
Pancežinskis Dominykas 230
Pancežinskis Karolis 230
Pancežinskis Kazimieras 230
Pancežinskis Samuelis 230
Pancežinskis Sobieskis 230
Panovaitė-Garšvienė Irena 168
Paplauskas Reimontas 143
Passic Frank 134
Paulavičius Jonas 173
Paulavičius Mykolas 173
Paulavičius Stanislovas 173
Paulavičiūtė-Jonavičienė Marija 173
Paulikas Vidmantas 240
Peleckis-Kaktavičius Leonas 114
Petkevičius Antanas 177
Petkevičius Robertas 177
Petkevičius Vytautas 177
Petkevičius Kazimieras-Vladislovas 173
Petkevičiūtė Liucė 177
Petrauskaitė-Butkevičienė Janina 180
Petrauskaitė-Mažeikienė Liucija 180
Petrauskas Leonardas 180
Petrauskas Vincentas 179, 180
Petrauskas Vladislovas 180
Pikelis Martynas 181
Pikelis Petras 181
Pikelis Pranciškus 181
Pikelis Stanislovas 181
Pikelytė-Bučiūnienė Žibutė 182
Pikelytė-Ercienė Irena 182
Pikūnaitė-Čiapienė Genovaitė 255
Pocevičius Leonardas 140
Pocevičiūtė Veronika 176
Podvoiskaitė Birutė 179
Podvoiskis Arkadijus 178
Podvoiskis Jonas 179
Podvoiskis Povilas 179
Porodnia Ambraziejus 183
Porodnia Jonas 183
Porodnia Motiejus-Bogdanas 183
Porodnia Telesforas-Juozas 183
Povilavičius Antanas 164
Povilavičius Algimantas 164
Pribušauskaitė Eleonora 186
Pribušauskas Juozapas 186
Pribušauskas Kazimieras 186
Pribušauskas Konstantinas 186

Prokurotas Robertas 110
Prokurotas Stanislovas 110
Prokurotienė Rasa 110

R

Račiūnaitė-Jagelavičienė Izabelė 106
Rudauskaitė-Valuckienė Juzefa 237
Ramanauskienė Margarita
Ramelytė-Vimbarienė Janė 243
Rausche Jolita-Eglė 81
Remesa Alvidas 131
Remesa Gracijus 132
Remesa Gracijus-Marijus 132
Remesaitė Greta 132
Remesaitė-Janiukštienė Irena 132
Reimeris Pranas-Adomas 187
Reimeris Andriejus 187
Ridikaitė-Zakarienė Irena-Vida 175
Rimdžius Algimantas-Albinas 73
Rimdžius Gediminas 74
Rimdžius Nerijus 74
Rimdžius Rimantas 73
Rimgaila Ambrazaitis-Lukošius 189
Rimgaila Ambraziejus-Jonaitis 189
Rimgaila Antanas 190
Rimgaila Juozas 190
Rimgaila Jonaitis-Mykolas 189
Rimgaila Jonas 190
Rimgaila Lukošaitis-Jonas 190
Rimgaila Stanislovas 189
Rimgaila Vytautas 190
Rimgailaitė-Prialgauskienė Magdalena 189
Rimgailaitė-Šunevičienė Aldona 190
Rimeika Vytautas 114
Rimeikaitė-Overlingienė Jūratė 114
Rimkevičius Adomas 193
Rimkevičius Darius 192
Rimkevičius Feliksas 191
Rimkevičius Konstantinas 191
Rimkevičius Romanas-Jonas 193
Rimkevičius Rimantas 193
Rimkevičius Vytautas-Aleksandras 191
Rimkevičiūtė-Barškienė Genovaitė 191
Rimkevičiūtė-Solovec Stefanija 192
Rondomanskis Mykolas 194
Rondomanskis Motiejus 194
Rondomanskytė-Tamošaitienė Stasė 194
Rostropovič Marija 123
Rukas Daujotis Artūras 84
Rusilavičiūtė-Žukauskienė-Kaminskienė Teresė 195

S

Sabaliauskas Arvydas 142
Sakalauskaitė-Kumpikienė Birutė 136
Samuolytė-Masalskienė Janina 146
Sapinski Vladzimież 121
Sasnauskaitė Pranciška 196
Sasnauskaitė-Šliužienė Kamilija 207
Sasnauskas Andrius 196
Sasnauskas Bronius 205
Sasnauskas Juozapas 196
Sasnauskas Kazimieras 196
Saukaitė-Valavičienė Sofija 235
Semaška Alvydas-Domininkas 156
Semaška Jonas-Darius 156
Semaškaitė-Lapukienė Ramunė-Marija 156
Semenavičius Kazimieras 197
Semenavičiūtė-Damašienė Valerija 198
Siautila Juozas 202
Siautila Mikalojus 202
Sidaravičius Jokūbas 199
Sidaravičius Jonas 199
Sidaravičius Kristupas 199
Sidaravičius Stanislovas 199
Sidaravičius Zigmantas 199
Signarucci Silverio 200
Signarucci Tullio 200
Simaitis Kazimieras 100
Simaitis Marius 101
Simaitis Raimundas 100
Simaitytė-Gailienė Inga 101
Sirutis Diana 201
Sirutis Juozapas 201
Sirutis Ričardas 201
Sirutis Simonas 200
Sirutis Stasys 201
Sirutis Vincentas 201
Sirutis Vytautas 201
Siutilaitė-Bitinienė Efrema 202
Siutilaitė Laima 203

Siutilaitia Micko 202
Siutilas Antanas 202
Skaberytė-Šerkšnienė Birutė 122
Skakauskaitė-Juknevičienė Gražina-Elena 204
Skakauskas Antanas 203
Skakauskas Jonas 204
Skakauskas Mykolas 204
Skakauskas Petras 204
Skakauskas Vincentas 203
Snarskis-Gerulis Eugenijus 205
Snarskis Rimas 206
Snarskytė Laima 206
Sobeckaitė-Dolubauskienė Veronika 85
Solovovas Jakovas 192
Solovovas Valerijus 192
Sommer Jan 172
Sommer Vanda-Marija 172
Soriano-Monstavičius Ugo-Algis 158
Stacevičius Česlovas 208
Stacevičius Jonas 206
Stacevičius Ričardas 208
Stacevičius Steponas 208
Stacevičiūtė-Čerbulėnienė Brigita 208
Stacevičiūtė-Grabienė Edita 208
Stacevičiūtė Jadvyga 206
Stančaitytė-Vardziukevičienė Birutė 240
Stančikas Juozas 211
Stanevičienė Teresė 211
Stanevičius Rapolas 209
Stanevičius Rimantas 211
Stanevičius Saulius-Vytautas 209
Stanevičius Stanislovas 209
Stanevičius Tadas-Henrikas 211
Stanevičiūtė-Šekstelienė Nijolė 210
Stanevičiūtė-Ugianskienė Jūratė 210
Stankevičius Artūras 213
Stankevičius Egidijus 213
Stankevičius Ignas 213
Stankevičius Jonas 213
Stankevičius Juozas 213
Stankevičius Kazimieras 213
Stankevičiūtė-Jonaitienė Sofija 216
Stankienė Birutė 139
Stankienė Ona 138
Stankus Antanas 139
Stankus Darius 138
Stankus Jonas 217
Stankus Pranas 213
Stankus Robertas 139
Stankus Stasys 139
Stankus Vladas 139
Stankus Vidmantas 215
Stankutė Dalila 215
Stankutė Raimonda 139
Stankuvienė Danutė 215
Stankuvienė Irena 139
Statkutė-Bogdanienė Irena 185
Stomma Tadas 217
Stoma Vytautas 217
Storanevičius (Storonis) Antanas 116
Storonytė-Suveizdienė Irena 116
Strumilaitė-Čepulienė Aldona 219
Strumilaitė Danutė 219
Strumila Stanislovas 218
Strumila Teodoras 218
Suveizdis Povilas 116
Svetlauskaitė-Žostautienė Inesa 231
Svetlauskas Rimvydas 231
Svetlauskas Stasys 231

Š

Šarauskaitė-Sabaliauskienė Nida 142
Šarauskas Darius 142
Šarauskas Jonas 143
Šarauskas Stasys 142
Šeputis Antanas 56
Šeputytė-Bitinienė Zita 56
Šerpytis Mindaugas 197
Šerpytytė-Lukšienė Dalia 197
Šilbajoris Algirdas 137
Šilbajoris Paulius 138
Šilbajoris Rimvydas 138
Šileika Adomas 140
Šileikaitė-Pocevičienė Regina 140
Šimaitis Jonas 95
Šimaitytė Laima 95
Šimkevičius Andrius 220
Šimkevičiūtė Vita 220
Šiškus Dalia 163
Šiškus Edvardas 163
Šiškus Virgilijus 163
Šledevičiūtė Barbora 58

Šleževičius Baltramiejus 220
Šleževičius Mykolas 221
Šleževičius Petras 221
Šliožytė-Linkuvienė Laisvė 207
Šliūpaitė Antanina 159
Šulcas Algimantas 86
Šulcas Andriejus 172
Šulcas Andrius 172
Šulcas Artūras 86
Šulcas Imantas 86
Šulcas Paulius 172
Šulcas Vladimiras 172
Švėgžda Algirdas 125
Švėgžda Eugenijus 125
Švėgžda Kęstutis 125
Švėgždaitė Skirmantė 127

T

Tallat-Kelpša Bernardas 225
Tallat-Kelpša Sigitas 224
Tallat-Kelpša Vytautas 224
Tallat-Kelpšaitė-Jurskienė Ona 223
Tamašauskaitė-Nakonečna Regina 260
Tamašauskas Juozas 260
Tamašauskas Marijonas 260
Tamošaitis Rimantas 194
Tamošaitis Stasys 194
Tamošaitytė-Požemeckienė Vilija 194
Tauginaitė Rita 226
Tauginas Darius 226
Tauginas Kazimieras 225
Terleckaitė Jūratė 249
Terleckas Vladas 249
Tyzenchauz Gotlybas 131
Tyzenchauz Jurgis 131
Tyzenchauz Kotryna 131
Tyzenchauz Vilhelmas 131
Tomkevičius Kazimieras 226
Tomkevičius Teodozijus 226
Tuminaitė-Ercienė Ingrida 182
Turauskaitė-Kanišauskienė Irena 188

U

Ulinskytė-Jakševičienė Ona 109
Urbonavičius Jonas 227
Urbonavičius Vaitiekus 227
Urbonavičiūtė Jadvyga-Teklė 116
Urbonavičiūtė-Butkevičienė-Lechavičienė Adolfina 73
Urmonavičiūtė-Janavičienė Marytė 174

V

Vadauskaitė-Andriulienė Daiva 118
Vadauskas Andrius 118
Vaicekauskas Rolandas 56
Vaidalauskis Andrius 227
Vaidalauskis Edvardas 227
Vaidalauskytė-Mickevičienė Jurgita 227
Vainauskaitė-Lapėnienė Aleksandra 231
Vainauskaitė-Neniškienė Marija 233
Vainauskaitė-Svetlauskienė Irena 230
Vainauskas Antanas 229
Vainauskas Felicijonas 229
Vainauskas Jaroslavas 229
Vainauskas Jokūbas 232
Vainauskas Jurgis 232
Vaitiekūnaitė-Valavičienė Teodora
Vaitkevičiūtė-Rondomanskienė Juzefa
Valavičius Alfredas 234
Valavičius Antanas 234
Valavičius Juozas 235
Valavičiūtė-Bukienė Aušra 235
Valavičiūtė-Tamulevičienė Giedrė 235
Valavičiūtė-Žymantienė Rasa 235
Valatkaitė-Šilanskienė Jurgita
Vanagas Jurgis 237
Vanagas Rimvydas 238
Vanagienė Liuda 238
Vardziukevičius Adomėlis 239
Vardziukevičius Aleksandras 239
Vardziukevičius Edmundas 239
Vardziukevičius Jokūbas 239
Vardziukevičius Jonas 239
Vardziukevičius Jurgis 239
Vardziukevičius Mykolas-Augis 239
Vardziukevičiūtė Laura 240
Vasilevskis Arkadijus 214
Vasilevskis Edvardas 213
Veličkaitė Julijona 157
Vengelytė-Butkevičienė Ona 72
Veržbickaitė Bronislova 241
Vicevičius-Vyčas Kazimieras 242

Vicevičius Liudvikas 242
Vilkelis Motiejus 119
Visockaitė-Anforavičienė Apolonija 55
Willis Hospodar Elena Leighton 119
Vyčas Vytautas-Jonas 242
Vyčius Albertas 84
Vyčius Edvardas 85
Vyčius Vaitiekus 85
Vyšniauskaitė-Andrijauskienė Janina 59
Vyšniauskas Justinas 58
Vyšniauskaitė-Paulikienė Violeta 244
Voinevičius Juozas 248
Voinevičius Jurgis 248
Voinevičius Karolis 248
Voinevičiūtė Marijona 248
Voinovskis Petras
Vonsavičienė Valentina 259
Vonsavičius Vidmantas 252
Vonsavičius Bronislovas 252
Vonsavičius Dominykas 251
Vonsavičius Jokūbas 251
Vonsavičius Jonas 250
Vonsavičius Petras 251
Vonsavičius Vytautas 252
Vonsavičiūtė Audronė 252
Voratinskaitė Liudvika 254
Voratinskis Antanas 254
Voratinskis Mykolas 253
Vrublevskaitė Ona 255
Vrublevskis Dominykas 255
Vrublevskis Telesforas 255

Z

Zakaras Algimantas 175
Zakaras Arvydas 175
Zakaras Raimondas 175
Zaleskis Baltramiejus 83
Zaleskis Kazimieras 83
Zapolskytė-Stacevičienė Leontina 208
Zaraskaitė Kotryna 55
Zdanavičienė Dana 257
Zdanavičius Aleksandras 257
Zdanavičius Arvydas 257
Zdanavičius Bazilis 257
Zgierskis-Strumila Adomas 218
Zgierskis-Strumila Juozas 218
Zgierskis Stanislovas 218
Zubrickis Abdula 258
Zubrickis Romualdas 259
Zubritzky Michael 259

Ž

Žamžickaitė-Šilbajorienė Milda 138
Žeimytė-Belau Vida 249
Žeimytė-Masiliūnienė Vida 249
Žeimytė-Terleckienė Regina 249
Želvytė-Daulenskienė Birutė 256
Žilevičiūtė-Krušinskienė Zofija 94
Žygas Kęstutis-Paulius 255
Žodeika 212
Žoromskis Kazimieras 152
Žukas Rimantas 143
Žukauskaitė Zofija 180
Žuromskis Tadas 195

Li 228 **Lietuvos** bajorų palikuoniai; [sudarytojas Jonas Stankus). – Vilnius: leidykla „Danielius", 2000. –286 p., [7] iliustr.lap.
ISBN 9986-442-78-8

Leidinyje „Lietuvos bajorų palikuoniai" pateikiami kai kurie istoriniai faktai bei jų interpretacija apie bajorų luomą, herbų atsiradimo Lietuvoje istorija, per šimto trisdešimt bajorų giminių palikuonių istoriniai ir biografiniai duomenys, jų herbai, kelių LBK sąjungos narių rėmėjų iš svečių šalių aprašai.

UDK 947.45:929